

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KÉPZELD EL A MENNYET!

HALÁLKÖZELI ÉLMÉNYEK,
ISTEN ÍGÉRETEI
ÉS A RÁNK VÁRÓ ÖRÖMTELI JÖVŐ

JOHN BURKE

DON PIPER

A sikerlistás 90 perc a mennyországban szerzője

ELŐSZAVÁVAL

3affra[®]
Könyvek

Képzeld el a mennyet! John Burke

/Halálközeli élmények, Isten ígéretei és a ránk váró örömteli jövő/

AJÁNLÁS

Édesanyámnak és édesapámnak. Szeretlek benneteket. Hiányoztok. Elmondhatatlanul hálás vagyok nektek, amiért gyerekkoromban egy kicsit a mennyben érezhettem magam. Ti már tudjátok, milyen is valójában a mennyország, én pedig alig várom, hogy a családnk mindörökre újraegyesüljön!

TARTALOM

Don Piper előszava
Bevezetés

01. Ha tudnánk, mi vár ránk!
02. Szkeptikus orvosok és a halál utáni élet
03. A tipikus halálközeli élmény
04. Egy jobb test
05. Önmagunk leszünk... Végre!
06. Barátainkkal és szeretteinkkel
07. A rokonság, amelyről sohasem tudtunk
08. Az elképzelhető legszebb hely!
09. Élet - új dimenziókban
10. A szeretet, amelytől nem akarunk megválni
11. Közvetlen kapcsolatban Istennel
12. A Világ Világossága
13. A menny fénypontja
14. Nincs többé gyász, sírás, fájdalom...
15. Angyalok
16. No és a pokol?
17. Életünk áttekintése
18. Jutalmak és ítéletek
19. Unalmas? Lelkesítő!
20. A megtalált Paradicsom
21. Isten Városa (Házi kedvencei is bebocsátást nyernek!)

A függelék: Érvek a hit mellett

B függelék: A halálközeli élmények alternatív magyarázatai

Köszönetnyilvánítás

Jegyzetek

ELŐSZÓ

KÉPZELD EL A MENNYET... KÉPZELD EL AZT, HOGY MEGÉRTED!

Úgy vettem észre, hogy annak, aki a mennyről beszél, a világon mindenütt akad hallgatósága. Ezek az emberek bizonyára könyveket is olvasnak erről a témáról. Mindenki tudni akarja, van -e élet a halál után - ha bevallja, ha nem. Utóvégre is: a halálozási arány száz százalék! Az emberek gyakran kérdik tőlem, miért nem írok többet a mennyről - amióta csak megjelent 90 Minutes in Heaven: A True Story of Death and Life (Kilencven perc a mennyben: igaz történet a halálról és életről) című könyvem. Ebben ugyanis elmesélem, hogyan zúzott péppé egy nyergesvontató, majd kilencven percen át hivatalosan is halottnak voltam nyilvánítva, miközben megjártam a mennyet. Leírtam, amit átéltem, amíg ott voltam, de semmi többet. Hamis, hóbortos és hiteltelen lett volna, ha bármit is hozzátennék ahhoz, amit tapasztaltam. Élményeim összhangban vannak azzal, amit a Biblia a mennyországról állít. Bevallásuk szerint, sok hívő keresztény élt meg az enyémhez hasonló élményeket. Személyes beszámolóik nyomán minden elképzelhető reakcióban részük volt - a farizeus kirohanásoktól a kételymentes, vak elfogadásig. Egyes tudósok leereszkedően, önelégülten, sőt, már-már rosszindulatúan állnak a halálközeli élményekhez.

Mi hát az igazság a mennyel kapcsolatban és ki mondja róla az igazat?

A Bibliában bőségesen találunk beszámolókat olyanokról, akik meghaltak, majd visszatértek az életbe. Csakugyan meg kellene lepődnünk azon, hogy a modern orvostudomány még több ilyen csodára képes? Az utóbbi években mennyei élményekről tudósító emberek tömegei bukkantak fel, így adott volt a feladat, hogy a Szentírás egy szenvedélyes és alapos ismerője megvizsgálja az általuk tapasztaltakat. Ennek a kihívásnak John Burke tett eleget. Ahelyett azonban, hogy szubjektív meglátásaikból kiindulva jutna következtetésekre, azt vizsgálja, vajon ezek az első kézből való beszámolók a halál utáni életről igazolhatóak és pontosak-e. Végre valaki letett az asztalra egy könyvet, amely aprólékosan megvizsgálja a mennyet és a poklot, azt, hogy mi történik halálunk után. Burke egyenként veszi górcső alá a legkülönbözőbb emberek halálközeli élményeit, és arra a következtetésre jut, hogy az illetők nem árulnak el túl sok bensőséges részletet. Sőt, gyakran igencsak nehezükre esik megnyílni. Sokan közülük nehezen szánják el magukat a tanúskodásra, de attól még szemtanúnak számítanak. Mindnyájukra nagy hatást gyakorolt, amit láttak, szagoltak, éreztek és hallottak. Háromszoros hurrá John Burke-nek, amiért belevágott ebbe a 21. századi, izgalmas témába. Tette pedig ezt együttérzéssel, hozzáértéssel, próbálván kielégíteni mindenkit, aki az igazságra kíváncsi. Néhány éve az a megtiszteltetés ért, hogy interjút készítettem velem Sean Hannity, tévé- és rádióriporter. A mennyről akart hallani tőlem. Beszámoltam neki hátborzongató látogatásomról a mennyek kapujánál a katasztrofális autóbalesetem után. Úgy tűnt, Hannityt rendkívül érdekli a dolog, majd a következő kérdést szegezte nekem: „Unalmas a menny?” Aznap esti műsorának másik vendége Rick Warren volt, a Saddleback Gyülekezet alapító lelkésze, bestseller szerző. Hannity kérdése hallatán hangosan felnevetett. „Ezt nem kérdezheti komolyan!” - mondta. „A menny csodálatos hely! Hogy lehetne unalmas?” - tette hozzá, majd sorolni kezdte az Isten hajlékában végbemenő rendkívüli dolgokat.

A menny valóságos hely. Minél többet tudunk róla, annál jobban várjuk. Mint gyakran hangsúlyoztam, a menny felkészült emberek számára készített. Miután ismerteti a kutatásokat, amelyekhez lényegre törő kommentárokat fűz, és amelyeket beható kritikával vizsgál-, Burke felteszi a legfontosabb kérdést: fel vagy -e készülve a halál utáni életre? Utolsó lélegzeted itt veszed, a következőt pedig már valahol máshol! Burke lélekemelő

szavakkal beszél arról, ami ezután következik, már ha az illető fel van rá készülve. Hozzáteszi: az emberek „nem tudják elképzelni a mennyet, így hát életük során nem ez lebeg a szemük előtt”. Micsoda mellbevágó igazság! A menny megtapasztalása a legvalóságosabb dolog, amely valaha is történt velem. Nem akartam visszajönni. Ha valaki már járt ott, nem akar itt lenni. Amikor azonban mégis visszatértem ebbe az árnyékvilágba, mindent elkövettem, hogy ráébrezzem az embereket, mekkora ajándék a Krisztus által tálcán kínált mennyország.

Őszintén remélem, hogy sok ember olvassa el ezt a kiegyensúlyozott, helytálló és mélyenszántó elemzést arról, amit a Biblia a mennyről mond, illetve arról, amit az a kevés szerencsés mesél el, aki a Földtől való ideiglenes elszakadása során megtapasztalta a mennyet. Szívből bízom benne, hogy ennek a műnek a hatására legyűrhetetlen indítást éreznek majd, hogy felkészüljenek tulajdon belépésükre az örökkévalóságba. Most pedig: Képzeld el a mennyet!

Don Piper, 2015. júniusa

BEVEZETÉS

AZ ORVOSOK KÖZÖLTÉK VELÜNK: ANYÁMNAK MÁR CSAK néhány napja van hátra. Két hétig feküdt kórházi halálos ágyán, én pedig a *Képzeld el a mennyet!* még szerkesztetlen változatát olvastam fel a nővéremnek és neki. Nem tudhattam, hogy kómaszerű állapotában hallja-e, ám a nővérem a vége felé kijelentette: „Velem akarok tartani”. Én is ugyanígy éreztem - nem valamiféle morbid halálvágy fogott el, hanem amolyan karácsonyi, gyermeki izgalom, amelyet a majdani boldog élet előérzete táplált. Remélem, ez a könyv önökre is ugyanilyen hatással lesz! Noha a halált egyikünk sem kerülheti el, nem mindnyájan nézünk várakozással és reménykedve a mostani életünk utáni jövőbe. Azt hiszem, azért, mert egyszerűen nem tudjuk elképzelni. Bízom benne, hogy a *Képzeld el a mennyet!* éppen ehhez fog segítséget nyújtani.

A menny és a halálközeli élmények megvitatása – vagyis amikor az emberek meghalnak, de újraélesztik őket, és azt állítják, betekintést nyertek a túlvilági életbe - az utóbbi időben népszerű témának számít. Általában elvárják, hogy készpénznek vegyük a nyilatkozó kijelentéseit, én azonban nem vagyok az a típusú ember, aki feltétlenül elfogadja, hogy az illető a saját szemével látta a mennyországot. Az utóbbi harmincöt év során csaknem ezer halálközeli élményről szóló történetet olvastam (milliószám akadnak ilyenek).

Kezdtém izgalmas közös vonásokat felfedezni a történetekben - orvosok, egyetemi és főiskolai tanárok, a polgári légiközlekedés pilótái, gyerekek, a Föld minden tájáról származó emberek érdekfeszítő, részletes leírásaiban. Mindegyik kissé eltérő perspektívából közelíti meg ugyanazt a kezdetben igen hasonlóan tűnő összképet.

Ugyanebben a harmincöt éves időszakban a műszaki tudományokat elhagyva főállású lelkész lettem. Minél többet tanulmányoztam a Bibliát önállóan és akadémiai keretek közt is, annál izgalmasabbnak és zavarba ejtőbbnek találtam a halálközeli élményekkel kapcsolatos olvasmányaimat. *Izgalmasnak*, mert közülük oly sok ábrázolta a túlvilágot a Szentíráshoz hasonló módon – és *zavarba ejtőnek*, mert az, ahogyan az egyes emberek tapasztalataikat magyarázták, olykor óriási változatosságot mutatott, sőt néha még ellene is mondott a Szentírásnak.

Több száz, halálközeli élményekkel kapcsolatos beszámoló elolvasása után kezdtem figyelni a különbségre aközött, amit az érintettek az átételekről elmondtak, s aközött, ahogyan

olykor e tapasztalataikat magyarázták. Miközben azonban az interpretációk különfélék voltak, arra jutottam, hogy az élmény lényege megegyezik a Szentírásban leírtakkal. Sőt, minél többet néztem át, annál egyértelműbbé vált, hogy a kép, amelyet a Szentírás a mámorító túlvilági életről fest, megfelel a halálközeli élmények által körvonalazott közös tapasztalatnak. Egyes keresztények azt mondják, a halálközeli élmények elfogadhatatlanok, mivel ezek a mesék túllépnek az isteni kinyilatkoztatáson, és ezáltal megkérdőjelezzik, hogy elegendő -e pusztán a Bibliára támaszkodni. Minden tiszteletem az övék, de nem tudok azonosulni ezzel a hozzáállással, ezért a könyvet teletűzdeltem bibliai idézetekkel, hogy bebizonyítsam, mily mértékben, összhangban állnak az általános élmények a Szentírással. Ezek a leírások vajon színesítik és gazdagítják elképzelésünket majdani életünkről? De még mennyire! Ehhez a következőképpen érdemes hozzáállnunk. A Szentírás arra tanít bennünket, hogy minden teremtmény Isten dicsőségét hirdeti (*lásd Zsolt. 19:2 „Az eget beszélők Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat”). Ha azonban éppen egy bámulatos színekben pompázó alkonyatnak vagyunk szemtanúi, miközben a legkékebb hawaii óceán ostromolja a fenséges hegycsúcsok szegélyezte aranyló tengerpartot... nos, akkor az Írás fekete-fehér szavait olyan, színek sokaságában tobzódó látványként éljük meg, amely még inkább dicsőíti Istent. A halálközeli élmények nem cáfolják vagy helyettesítik azt, amit a Szentírás állít, hanem csak kiszínezik a bibliai képet. Azonban, akárcsak Isten bármelyik ajándéka esetében, az emberek figyelmét elkerülheti, amit Isten meg akar értetni velük, vagy félreérthetik, amit megtapasztalnak, sőt, megeshet, hogy az ajándékot imádják annak Adományozója helyett.*

Jóval több, mint száz olyan ember történetét mondom el ebben a könyvben, akik a klinikai halál állapotába, vagy halálközeli állapotba kerültek, majd visszatértek az életbe, és csodálatos részletekről számoltak be. Néhányukat személyesen is kikérdeztem, legtöbbször azonban írott beszámolókra hagytam. Erre való tekintettel nem állhatok jót mindegyikük hitelességeért illetve igazságtartalmaért. Bizonyos halálközeli élményekből azért idézek majd, mert a bennük szereplő tapasztalás összefüggésbe hozható más, hasonló élményekkel vagy magával a Szentírással, bár értelmezésüket vagy a belőlük levont következtetéseket nem fogadom el. S még ha egyik-másikról kiderül is, hogy pusztán kitaláció (mint például annak a fiúnak a sztorija, aki kitalált egy halálközeli élményt, csak hogy felhívja magára a figyelmet), nem aggodom, mert a történetek, amelyeket választottam, számos ugyanilyenekkel helyettesíthetők. Azonban azt sem ajánlanám, hogy bárki ezen interpretációkhoz igazítsa saját túlvilágképét. Amire törekszem az az, hogy megmutassak olvasóimnak valami nagyszerűt, amit Isten tárt fel előttem.

Magam a meggyőződéses keresztény nézőpontjából írom, amit írok, noha a források nem mindig győztek meg. Tanulmányoztam a világ vallásait, s mint egykori szkeptikus, szenvedélyem, hogy segítsen a kételkedőket annak a számos érvnek a fontolóra vételében, amelyek megtartanak hitemben. Ha olvasóimnak még vannak kételyei Istennel vagy a halál utáni élettel kapcsolatban, akkor ez a könyv pontosan neki szól. Részletesen bemutatom, milyennek ábrázolja a Biblia a mennyet, de aggodalomra semmi ok: nem teológiai szakkönyvet írtam... inkább regényként olvastatja magát. Ha egyéb hatást nem is vált ki, biztosan felhívja a figyelmet a sok milliónyi beszámolóra, amelyek szkeptikus orvosokat, ateista egyetemi és főiskolai oktatókat, és még sokakat meggyőztek (az utóbbiak történetei is szerepelnek majd a könyvem lapjain) arról, hogy a mennyország létezik.

Elképzeltető, hogy emberek részletgazdag történeteket találjanak ki, hogy több könyvet adjanak el? Hogyne! Éppen ezért igyekeztem a beszámolókat olyanok munkáiból válogatni, akiket kevésbé, vagy egyáltalán nem motivált a bevétel: ortopéd sebészekéiből, utasszállító

gépek pilótaiból, a felsőoktatásban működő tanárokból, idegsebészekből, olyanokból, akik valószínűleg nem szorulnak rá a pénzre, de a szavahihetőségükbe kerülhet, ha rablómeséket találnak ki. Nem hagytam ki sem a gyerekeket, sem a túlnyomórészt muszlim, hindu és buddhista lakosságú országokból származó adatközlőket, sem pedig azokat, akik nem írtak könyveket. Ők is mind újabb színekkel gazdagították a halál utáni élet komplex összképét. Főként azért írtam ezt a könyvet, hogy segítsék olvasóimnak elképzelni a mennyet abból a célból, hogy megértsék, mennyire bölcs dolog a mennyországért élni, és alaposan felkészülni a túlvilági életre.

Két nappal azután, hogy munkám utolsó sorait is felolvastam anyámnak és nővéremnek a kórházban, anyám örökre eltávozott közülünk. Nővérem és én ott voltunk vele, simogattuk, hálálkodtunk neki, és együtt ünnepeltünk - tudtuk ugyanis, hogy már újjá is született! Él, úgy, ahogyan évek óta nem. Él, ahogyan soha annak előtte nem élt! Él, ahogyan soha még csak elképzelni sem tudta senki.

Kísérjenek el hát erre az utazásra, és *képzeljék el a mennyet!*

#01: HA TUDNÁNK, MI VÁR RÁNK

FELRIADTAM ÁLMOMBÓL, ÉS FELÜLTEM. HÁNY ÓRA LEHET? AZ éjjeliszekrényre pillantottam, de valaki elvitte onnan az órát. Egyáltalán, hová lettek a dolgaim? A vasúti menetrendjeim? A karórám? Körülnéztem. Egy icipici kis szobában voltam, amelyben korábban soha nem jártam.

Az eset 1943-ban, a texasi Camp Barkley-ban történt: ide vonult be George Ritchie, hogy harcoljon a nácik ellen. Az alapkiképzés során értesítették, hogy a sereg orvosi képzésre iskolázza be - álma valóra vált! Az időjárás és a kiképzés azonban egyaránt nagyon igénybe vették, és azon a héten, amelyen Richmondba, az egyetemre indult volna, kétoldali tüdőgyulladást kapott. Aznap hajnalban, amikor tervei szerint vonatra szállt volna, verítékben fürödve riadt fel, pulzusa veszettül nyargalt, és valamivel több, mint negyvenegy fokos láz kínozta. Miközben a röntgen készülék alatt feküdt, elveszítette az eszméletét.

Hol vagyok? - töprengett Ritchie. - És hogyan kerültem ide? Próbáltam visszaemlékezni. A röntgengép... ez az! A röntgenosztályra vittek, és... és alighanem elájultam, vagy mi... A vonat! Le fogom késni a vonatot! Rémülten kiugrottam az ágyból, kerestem a ruháimat... Megfordultam, és mintha sóbálvánnyá váltam volna. Feküdt valaki az ágyon, ahonnan felpattantam. Közelebb léptem: egy nagyon fiatal férfi volt, rövid, barna hajú, csendben, mozdulatlanul feküdt. De hát ez lehetetlen! – gondoltam. Én magam most keltem fel abból az ágyból! - Egy pillanatig minden erőmmel próbáltam megfejtetni az ágyon fekvő férfi rejtélyét, de túlságosan furcsa volt az egész, semhogy képes lettem volna higgadtan gondolkodni... és egyébként is igyekeznem kellett.

A segédápoló srác. Biztosan az ő szobájában vannak a ruháim. Kísiettem a kis helyiségből és körülnéztem... Egy őrmester közeledett a folyosón, kezében egy kendővel letakart műszertálcával. Örültem, hogy találtam valakit, aki ébren van, így elindultam felé.

- Elnézést, őrmester - szólítottam meg - nem látta esetleg ennek az osztálynak a segédápolóját? Nem felelt, rám sem pillantott. Csak egyre közeledett, egyenesen felém, le sem lassítva lépteit.

Vigyázzon! - kiáltottam rá.

Az őrmester elhaladt George mellett, egy hajszálnyira tőle, nem lökte fel, a tálcáját sem ejtette el - de ez hogyan volt lehetséges? Ritchie nem törődött a dologgal, csak az foglalkoztatta, hogy le ne kesse a richmondi vonatot. Az orvosi egyetem nem várhat! George, aki eltökélte, hogy még ha lekésné is a vonatot, eljut Richmondba, végigment a folyosón, és kilépett az ajtón.

Szinte nem is tudatosult bennem, már kint is voltam. Száguldottam - ami azt illeti, gyorsabban haladtam, mint addigi életemben bármikor. Nem volt annyira hideg, mint előző este - valójában se hideget, se meleget nem éreztem. Lenéztem, és döbbenet állapítottam meg, hogy nem a földet látom, hanem a meszkitócserjék tetejét - alattam. Miközben a sötét, fagyos sivatag felett repültem, úgy tűnt, hogy már Camp Barkley-t is messze magam mögött hagytam. Az eszem egyfolytában arról próbált meggyőzni, hogy amit teszek, képtelenség, és mégis... ez történt. Egy település suhant el alattam, a kereszteződésekben jelző lámpák villogtak. Tiszta röhej! Emberi lény nem emelkedhet a levegőbe repülőgép nélkül... egyébként pedig túlságosan alacsonyan szálltam, semhogy gépen ülhettem volna... Egyszer csak megpillantottam magam alatt egy széles folyót. Két partját hosszú, magas híd kötötte össze, a túlparton pedig város látszott: a legnagyobb, amelyet valaha is láttam. Szerettem volna leereszkedni, hogy keressek valakit, aki útba igazít...

...reszkető, kék fényre lettem figyelmes. Egy neonfelirat volt az, egy vörös tetejű, földszintes épület bejárata felett, amelynek utca felőli ablakában egy tábla virított: a Pabst-féle Kék Szalag Sört reklámozta. „Kávézó” hirdették a vibráló kék betűk az ajtó felett, és az ablakokból áradó fény megvilágította a járdát...

A járdán egy férfi lépkedett peckesen az egész éjjel nyitva tartó kávézó felé.

Legalább megtudom tőle, gondoltam, hogy miféle város ez, és merre tartok. Abban a pillanatban, hogy ez felötlött bennem – mintha a gondolkodás és mozgás egyugyanazon dolog volna, máris a járdán találtam magam.

- Vólna szíves elárulni - szólítottam meg -, hogy melyik városban járok? Ő azonban csak ment tovább.

- Kérem, uram! -emeltem fel a hangom. - Nem vagyok idevalósi, és megköszönném, ha... Elértünk a kávézóhoz, ő pedig elfordult, és a kilincs felé nyúlt.

Süket ez a fickó? Kinyújtottam a bal kezem, hogy megveregessem a vállát. A semmibe nyúltam.

George zavarba jött attól, hogy a keze csak úgy áthatolt egy emberen. Neki akart dőlni egy telefonoszlopnak, hogy ezen elgondolkozzon... de a teste a póznán is akadálytalanul áthatolt. Ekkor merült fel benne először, hogy talán halott lehet... Az őrmester, aki nem ütközött neki... annak a férfinak a teste az ágyában...

Úgy döntött, megpróbál visszajutni a testéhez. Miután ezt elhatározta, elhagyta a várost a folyónál, és még gyorsabban suhant visszafelé, mint ahogyan idefelé jött. Visszajutott a bázisra, és helyiségről helyiségre bejárva a katonai kórházat, lázasan kereste a testét. Amikor a szobájába vitték, eszméletlen volt. A magányosság érzését, amely az ismeretlen városban fogta el, most egyre növekvő rémület váltotta fel - hiszen nem volt képes rá, hogy bárkitől is segítséget kérjen, márpedig mindenképpen meg akarta találni önmagát. Valami az idővel sem volt rendben, úgy tűnt, ebben a világban fel vannak függesztve a tér, a sebesség és a szilárd tömeg törvényei. Egyáltalán nem érezte többé, hogy amit átél, a másodperc töredékéig, vagy

pedig órákon át tart -e. Végül egy ágyban ráakadt egy férfira, aki a bal kezén gyűrűt viselt, amelynek ovális, fekete ónixkövét egy kis aranybagoly díszítette. Hisz ez az ő gyűrűje! Ám valaki az arcára húzta a lepedőt!

George annyira elevennek, annyira valósnak érezte magát, hogy nem tudta befogadni a gondolatot, hogy igazából már halott. Ez most hasított belé! Kétségbeesetten rogyott le az ágyra. A szobát egyre erősebb fény árasztotta el.

Döbbszemem bámultam: a semmiből támadó ragyogás egyre fokozódott. Úgy tűnt, egyszerre árad mindenfelől... Elképzelhetetlen fényesség vett körül: mintha egyszerre millió meg millió ívlámpa világított volna. És ebben a felajzott állapotomban egyszer csak prózai gondolatom támadt, amelyet valószínűleg még az egyetemi előadások valamelyike ihletett: „De jó, hogy e pillanatban nincsenek materiális szemeim” - gondoltam. „Ez a fény egy tizedmásodperc alatt kiégetné a retinámat!” Nem, javítottam ki magam, nem a fény.

Ő.

Alighanem Ő ragyogott úgy, hogy rá sem nézhettem. Ekkor ugyanis megláttam, hogy nem fény volt az, hanem egy Ember, aki akkor lépett be a szobába... vagyis inkább egy Fény-Ember...

Abban a pillanatban, ahogy megláttam, elmémben megfogalmazódott a parancs: „Állj fel!” A szavakat a bensőmből hallottam, mégis oly erővel hatottak rám, mint saját gondolataim önmagukban soha. Felálltam, s amikor megtettem, határtalan bizonyosság töltött el: magának az Isten Fiának jelenlétében vagyok!

Arra a Jézusra, Isten Fiára gondolt, akiről a vasárnapi iskolában tanult - a nyájas, szelíd, mondhatni gyámoltalan figurára. Ez a személy azonban maga volt az Erő, amely feltétel nélküli szeretettel ötvöződött, és ez lenyűgözte Ritchie-t.

Elképesztő szeretet áradt belőle, olyan, amelyet a legvadabb álmaimban sem tudtam volna elképzelni. Ez a szeretet tudott mindenről, ami bennem szerethetetlen volt - veszekedéseimről nevelőanyámmal, robbanékony természetemről, szexuális fantáziáimról, amelyeken soha nem voltam képes úrrá lenni, minden hitvány, önző gondolataimról és cselekedetemről a születésem napja óta – mégis elfogadott olyannak, amilyen vagyok, és mindezekről függetlenül ugyanúgy szeretett.

Amikor azt mondom, hogy mindent tudott rólam, úgy értem, ez magától értetődő, kézzelfogható tény volt számomra. Ugyanis a szobában az Ő sugárzó jelenléte mellett megelevenedett a teljes életem minden egyes eseménye. Minden, ami valaha történt velem, egyszerűen ott volt, tökéletesen kivehetően, egyidejűleg és folyamatosan: mintha minden abban a pillanatban történt volna. Nem tudtam, mindez hogyan lehetséges...

...Megkövülten bámultam magamat, amint harmadik elemistaként ott állok az iskolai tábla előtt. Amint megkapom a Sasjelvényemet a cserkészcsapatom előtt. Ahogyan Moss Side-ban kitolom a tornácra Dabney nagypapámat, a kerekesszékekben...

Sok más jelenet volt még, száz vagy ezer, és mindet ez a perzselő fény ragyogta be, a létezésnek egy olyan formájában, ahol az idő látszólag megszűnt. Szokványos időkeretek közt mindez hetekig eltartott volna...

Húszévnnyi életem minden részlete megtekinthető volt.

Mit tudsz nekem felmutatni az életedből?

A kérdést, mint minden egyebet, ami Tőle eredt, áthatotta a szeretet. Mennyi szeretetet adtál életed során? Szeretted –e úgy másokat, ahogyan én szeretlek téged? Odaadóan... feltétel

nélkül?

- De hiszen nekem fogalmam sem volt, hogy létezik ilyen szeretet. Valaki igazán szólhatott volna! -méltatlankodtam magamban.

- Jókor tudom meg, mi volt az élet lényege...

Pedig én mondtam neked.

- De hogyan? (Még mindig önigazolást kerestem.) Miként lehetséges, hogy Ő mondta nekem, én mégsem hallottam?

Példát mutattam az életemmel. Példát mutattam a halálommal. És ha türelmesen figyelsz, még több mindent látsz majd.

Élet az élet után

George Ritchie csakugyan azt állította, hogy sokkal-sokkal többet látott - erre majd később még részletesen kitérek. Szépséget, amely felülmúlja a világ legkedveltebb üdülőhelyeit. Embereket, akik egy, a miénktől semmiben sem különböző világban élnek, és olyan túláradó öröm tölti el őket, olyan tartalmasnak érzik létüket, és olyannyira áthatja őket a valahová tartozás boldogsága, hogy George úgy találta, a földi létezés pusztán árnyéka az eljövendő valódi életnek. Amikor a szeretetet sugárzó Fény-Lény visszaküldte őt az útról, amelyet ebben a másik dimenzióban tett, George kijelentette: „Létezésem legmagányosabb pillanatából egy ugrással egy olyan helyzetbe kerültem, ahol az általam valaha ismert legtökéletesebb összetartozás érzése töltött el. Jézus fénye behatolt életembe, tökéletesen kitöltötte azt, s immár elviselhetetlennek éreztem a gondolatot, hogy el legyek választva Tőle. Miután kilenc percen át a klinikai halál állapotában volt, George ismét e világi testében találta magát - de még a lepedővel az arcán. Elhunytáról dr. Francy aláírt egy hitelesített halotti bizonyítványt, amelyet aztán George mindig bemutatott, valahányszor az általa átéltekről beszélt. *Visszatérés a holnapból* című könyvében így ír:

„Fogalmam sincs, milyen lesz a következő életünk. Én úgymond csak bekukucskáltam a kulcslyukon, ez mégis elegendő volt ahhoz, hogy attól a perctől fogva két dolog teljes mértékben meggyőzzön. Egyrészt arról, hogy tudatunk a test halálával nem szűnik meg, sőt valójában erősebb és tudatosabb, mint azelőtt valaha volt. Másrészt pedig, hogy végtelenül fontos, sokkal inkább, mintsem felfognánk, miképp töltjük el időnket a Földön, és milyen emberi kapcsolatokat teremtünk.

Ez után az életét gyökeresen megváltoztató élmény után George végül eljutott az orvosi egyetemre, tizenhárom évig dolgozott orvosként, majd megalapított egy szervezetet, a Békehadtest elődjét. Negyvenévesen doktorátust szerzett pszichiátriából. Évekkel később dr. Raymond Moody részt vett dr. Ritchie egyik előadásán a virginiai egyetemen, amelyet a vele történekről tartott. Moody addig soha nem hallott ilyesmiről, ám miközben PhD-t szerzett filozófiából, tanulmányozta Platónnak a halhatatlanságról szóló munkáit. Dr. Moody elkezdett előadásokat tartani diákjainak a halál utáni étellel kapcsolatos elméletekről, és meglepetéssel tapasztalta, hogy közülük nagyjából minden harmincadik előáll valami olyan beszámolóval, ami dr. Ritchie történetére emlékeztette. Moody összegyűjtötte ezeket a beszámolókat, s 1975-ben megalkotta a „halálközeli élmény" terminust, és megjelentette *Élet az élet után* című, világsikert aratott könyvét. „Remélem – mondta Moody -, hogy ez a munkám felhívja majd a figyelmet egy jelenségre, amely igen elterjedt, ugyanakkor mélységes hallgatás övezi. Négy évvel később láttam meg az *Élet az élet után* szüleim éjjeliszekrényén. Kézbe vettem. Apám rákban haldoklott, és noha engem leginkább a soron következő buli foglalkoztatott, és sem Istennel, sem a túlvilági étellel nem törődtem, a halál

ott dörömbölt az ajtónkon. Aznap éjjel kiolvastam a könyvet. Kételyt, de megdöbbenést is keltett bennem, hogy ilyen sokaknak volt halálközeli élményük. Moody több száz embert kérdezett ki az élet és halál mezsgyéjén általuk megélt dolgokról. Noha nem akadt két egyforma történet, voltak közös elemeik. Moody ismertette ezeket az átfedéseket:

Egy haldokló emberrel indít, aki hallja, amint orvosa halottnak nyilvánítja, amikor eléri a testi nyomorúságának határát. Hirtelen a fizikai testén kívül, de még a közvetlen környezetében találja magát, és távolról, mintegy nézőként szemléli saját porhüvelyét. Szokatlan szemszögből, felkavart lelkiállapotban figyeli az újraélesztési kísérletet. Egy idő után összeszedi magát, és kezd hozzászokni furcsa helyzetéhez. Észreveszi, hogy még van „teste”, amely azonban egészen más természetű és más képességekkel rendelkezik, mint a fizikai test, amelyet elhagyott. Nem sokkal ezután különféle történésekre kerül sor. Mindenféle személyek jelennek meg, hogy találkozzanak vele, segítsenek neki. Korábban meghalt rokonok és barátok szellemeit pillantja meg, majd körvonalazódik előtte egy csupa szeretet szellemféle, akivel még soha nem találkozott - egy Fény-Lény. Ez a lény szavak nélkül egy kérdést intéz hozzá, azt kívánva tőle, hogy értékelje saját életét. Ennek során panorámaszerűen, felvillanó képekben visszapörgeti előtte élete főbb eseményeit. Egy bizonyos ponton az alany úgy érzékeli, hogy valamilyen akadályhoz vagy határhoz közeledik, amely nyilvánvalóan az e világi és a következő élet közti határvonalat jelenti. Ő azonban úgy érzi, vissza kell tértie a Földre, hogy halála ideje még nem érkezett el. Ekkor ellenállást fejt ki, és nem akar visszatérni: erős érzelmek lesznek úrrá rajta: öröm, szeretet, béke. Ennek ellenére mégis újra egyesül fizikai testével, és életben marad.

Miután elolvastam a könyvet, döbbenet ütem az ágyamon. Emlékszem, ezt gondoltam: *Ha csak szemernyi esélye van is, hogy ez igaz, minél többet meg kell tudnom a témáról - ez mindennél fontosabb!* Különös, hogy a halál közelsége vagy valamilyen tragédia következtében rendszerint az örökkévalóság perspektívájából mélézünk el az életen, ám engem éppen ez sarkallt arra, hogy mélyebbre ássak. A következő pár év során, mialatt műszaki tanulmányokat folytattam, analitikus gondolkodásomat Istennel kapcsolatos vizsgálódások céljából is munkára fogtam. Rájöttem, hogy azok, akik valóban keresik a meggyőző, megingathatatlan érveket, amelyek amellet szólnak, hogy higgyenek, csakugyan találhatnak ilyeneket.

Azóta a mérnöki pályát elhagyva egyházat alapítottam a hozzám hasonló kétkedők számára, mert meggyőződésemmé vált, hogy Isten mindegyikünket úgy szereti, ahogyan senki más, s hogy az emberek épp olyanok, amilyen én voltam: egyszerűen nem fogják fel, milyen csodálatos lehet az élet Istennel, már ebben az életben is, de még inkább az eljövendőben.

Unalmas mennyország?

Úgy veszem észre, hogy az emberek többségében, akár keresztények, akár nem, valamilyen rémes elképzelés él a mennyről: egy, a legjobb esetben ködös, éteri, szellemies, nem fizikai tapasztalat. Jó-jó, lehet, hogy olyan hely, ahol itt-ott van valami szeretet és öröm, és nincsen szenvedés, de ha őszinték akarunk lenni, nem vagyunk igazán *felajzva* tőle. Nem tudjuk elképzelni, hogy csakugyan *tetszenék* nekünk. A legrosszabb esetben az emberek végtelen, unalmas istentiszteletnek hiszik, ahol olyan énekeket énekelnek, amelyekről nemigen vagyunk elragadtatva... és mindez egy örökkévalóságon át! Hát ezt én is rémesnek találnám, pedig lelkész vagyok!

Életünk minden részét érinti, hogy miként gondolkodunk a mennyről - hogy mekkora jelentőséget tulajdonítunk a szeretetnek, hogy mennyire vagyunk áldozatkészek hosszú távon,

hogy miként tekintünk a szenvedésre, mitől félünk vagy nem félünk. Meggyőződésem szerint neki sem tudunk fogni, hogy elképzeljük - holott meg kell próbálnunk -, milyen nagyszerű, milyen látványos, mennyire szórakoztató lesz a menny, és hogy az örökkévalóságban mi minden vár ránk abból, amit szeretünk ebben az életünkben... s még ezeken felül mennyi minden. Ahogy a Szentírás mondja, „*Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek*” (1Kor 2:9). Ez azonban nem azt jelenti, hogy nem kell maximálisan megerőltetnünk a fantáziánkat, hogy megpróbáljuk felfogni.

Az utóbbi harminc évben a Bibliát, a nagy világvallásokat, és halálközeli élmények sokaságát tanulmányoztam. Arra a következtetésre jutottam, hogy a halálközeli élmények központi közös elemei Isten ajándékai, amelyek kiszínezik a próféták és Jézus által számunkra felfedett képet. Meggyőződésem, hogy sok ember (akár keresztény, akár nem) főként azért él materiális, egoista életet, mert csak szegényes elképzelései vannak az eljövendő életéről. Nem tudják elképzelni a mennyet, tehát nem a mennyért élnek. Ám a hit valamennyi nagy hőse „*jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessek, mert készített nekik várost*” (Zsid. 11:16). Isten szemében az, hogy elképzeljük a mennyet és a mennyért éljünk, nem „választható lehetőség” - Ő azt akarja, hogy a reményre fűgesszük lelki szemeinket.

Olyan lehetőségeink vannak *elképzelni a mennyet*, mint korábban soha, nemcsak azért, mert a Szentírásra alapozva használhatjuk Istentől kapott képzelőerőnket, hanem mert kiindulhatunk e világi tapasztalatokból is (márpedig az itteni életet ugyancsak Isten teremtette.... az Ő hajléka pedig aligha lehet kevésbé látványos). Mára a modern orvoslás egyre többeket hoz vissza halálközeli állapotukból, ők pedig izgalmas részletekkel szolgálnak, amelyek tovább színezik a mennyről alkotott elképzelésünket, és motiválnak bennünket arra, hogy az örökkévalóság távlatával éljük életünket. S ez az, amiért ezt a könyvet írom.

Szeretve élni

Remélem, hogy ennek az Istentől kapott adománynak a révén, amelyet képzeletnek nevezünk, kinek-kinek megnyílik majd a szeme arra, hogy a menny nemhogy egy imaginárius valami volna, hanem még valóságosabb is, mint a világ, amelyet ismerünk. Lehetséges, hogy olvasómnak kételyei vannak Istennel vagy a túlvilággal kapcsolatban, esetleg nem keresztény. Nyíltan vállalom, hogy mindezeket, mint meggyőződéses keresztény írom. Erre a meggyőződésemre azonban én magam tettem szert, nem volt meg a kezdetektől fogva. Igyekszem felvázolni, mit mond a Biblia a mennyről, s hogy ez miként harmonizál azzal, amiről a halálközeli élmények többsége szól (tehát nem mindig azzal, ahogyan *interpretálják* őket, hanem annak a lényegével, amiről *tudósítanak*). Nem próbálok meg újabb tartalmakat hozzátenni ahhoz, amit a Szentírás már tanít, inkább csak segítek elképzelni, így hát bőségesen hivatkozom bibliai idézetekre. Ugyanazt a tartalmat adom át, csak intenzívebb, érzéki élményként, mintha olvasóm fekete-fehér film helyett nagy felbontású, háromdimenziós, térhatású hangeffektusokat alkalmazó produkciót nézne.

Noha keresztény világnézeti alapokon írok, az emberek által elmondott történeteket más vallásos perspektívákból is szemügyre vesszük majd. Bízom benne, hogy aki olvassa ezeket az oldalakat, nyitott lélekkel, háttérétől és gyökereitől elvonatkoztatva teszi majd ezt, nekem ugyanis meggyőződésem, hogy Teremtőnk jobban szeret bennünket, mint amennyire el tudjuk képzelni. Remélem továbbá, hogy olvasómnak jobban tetszik majd az az élet, amelyben Isten is helyet kap!

A szingapúri Hazeliene ennek az állításnak az igazságát meg is tapasztalta, amikor egyszer elájult, beütötte a fejét, és „meghalt”. Erről így számol be:

Hirtelen egy nagyon sötét alagútban találtam magam, és mentem felfelé... Miután kijutottam ebből az alagútból, nagy világosság fogadott. Annyira erős fényt láttam, hogy azt gondoltam, a Nap, de nem az volt. Fogalmam sincs, honnan jött ez a fény. Hallottam, hogy valaki beszél hozzám egy darabig, és hogy ez a hang a fényből jön. Tudja, mit éreztem, mikor megpillantottam ezt a fényt? Tisztán éreztem, hogy valaki nagyon szeret (de nem tudtam, ki). Mondhatni, a hatása alá kerültem annak a ragyogó fénynek. Amíg ott voltam, éreztem a szeretetet - olyan szeretetet, amilyennel korábban sosem találkoztam. Éreztem, hogy a fény nagy melegséggel tölt el és végtelenül szeret engem. A következőket mondtam a fénynek, mielőtt újraéledtem volna: Itt akarok maradni, de szeretem a két gyerekemet. Amikor kiejtettem a számon ezeket a szavakat, hirtelen felébredtem... Ez a fény vajon tényleg ISTEN volt? Miért nyűgözött le annyira a fény? Úgy éreztem, mintha kizárólag az a fény szeretne engem. Örökké és csak Ő. Minden ember csak bánt, kritizál, sérteget. Azelőtt senki sem szeretett engem így. Jó lenne, ha a két gyerekemmel vissza tudnék menni, és örökké érezhetném ezt a szeretetet.

Remélem, olvasóm mostanra meggyőződött róla, hogy Teremtője eszelős szeretettel szereti. Isten azonban senkire nem fogja ráerőltetni magát; Ő szabad akaratot adott nekünk. Mint látni fogjuk, engedi, hogy eldöntsük, törekszünk -e a megismerésére és viszonszeretésére. Remélem, aki kezébe veszi ezt a könyvet, legalább arra áldoz az idejéből, hogy megtudja, hol tart a modern orvostudomány, mit mondanak azok, akik a majdnem-halálból tértek vissza. Remélem, hogy annak, aki kereszténynek tekinti magát, ez a könyv pontosabb képet fest a mennyről, mint azt valaha is képzelte. Jézus kérve kért bennünket, hogy ne földi gyönyörökért és mulandó anyagi limlomokért éljünk, hanem életünk minden napján „tartsuk fél szemünket” az örökkévalóságon. *C. S. Lewis szerint: „Történeti munkákat olvasva rá fognak jönni, hogy ezért a viláért azok a keresztények tették a legtöbbet, akik a legtöbbet gondoltak a következőre... Célozd meg a mennyet, és ráadásként megkapod a Földet is. Célozd meg a Földet, s egyik sem lesz a tiéd.”*

A nyugati világban azért élünk, hogy egyszer majd nyugdíjba menjünk. Az embereknek van egy víziójuk, amolyan fantáziaképük arról, hogy milyen lesz a nyugdíjas koruk... egy házban élnek majd, amely gondosan nyírott gyepek közepén, netán a hegyekben vagy a tengerparton áll, ráérnek majd golfozni, kertészkedni, csónakázni vagy kedvenc hobbijukkal foglalkozni, s rengeteg szabadidejük lesz, amelyet azokkal az emberekkel tölthetnek, akiket szeretnek. Mivel ezt el tudjuk képzelni, dolgozni, takarékoskodni fogunk érte, áldozatokat hozunk, hogy így legyen. A nyugdíjas korral amúgy semmi baj, de a legjobb esetben is csak néhány évtizedig tart.

És mi lenne, ha olyan emberekké válnánk, akiknek az eljövendő, az örök életre vonatkozó víziójuk van? Mi lenne, ha igaz lenne, hogy ez az élet mindössze halvány íz a nyelvünk hegyén a következő életünk lakomájához képest? Ha a menny jobb, mint azt a legmerészebb álmainkban képzeljük? Ez megváltoztatná azt, ahogyan élünk, dolgozunk, szeretünk, amilyen áldozatokat hozunk - jól mondom? Ez az, amiért imádkozom: hogy ez megtörténjék olvasóimmal, miközben világosabb képet nyernek a mennyről. De mi bizonyítja, hogy ezek a halálközeli élmények nem egyszerű hallucinációk, vagy egy haldokló agy utolsó erőfeszítései? Mi győzött meg annyi szkeptikus orvost?

Járjunk utána!

#02: SZKEPTIKUS ORVOSOK ÉS A HALÁL UTÁNI ÉLET

„ÉN MÉG SOHA SEMMIT NEM LÁTTAM, SE FÉNYT, SE ÁRNYÉKOT, se semmit" - mondta Vicki a connecticuti egyetem professzorának, Kenneth Ringnek, aki vak emberek halálközeli élményeit kutatta. A lány mindkét látóidege olyan súlyosan károsodott, hogy életének huszonkét éve során soha semmit nem látott. Mint elmondja: „Egy csomó ember kérdezi tőlem, hogy vajon feketeséget látok -e. Nem, nem látok feketeséget. Egyáltalán semmit sem látok. És álomban sincs semmilyen vizuális élményem. Csak ízlelek, tapintok, hallok és szagokat érzek. De semmiről nincsen vizuális benyomásom.”

Azaz, hogy nem volt... huszonkét éves koráig, egy végzetes éjszakáig.

Vicki alkalmanként egy seattle-i mulatóban énekelt. Egyszer záróra után nem sikerült taxit szereznie, és jobb híján két ittas vendéget kért meg, hogy vigyék haza. Nem meglepő módon a furgonjuk karambolozott. Vicki kirepült a járműből, és koponyaalapi, valamint hátgerinc- és nyakcsigolyatörést szenvedett.

Amikor magához tért, a baleset helyszíne felett találta magát, és lefelé „nézett”, arra, ami - mint rájött - nem lehetett más, mint az összetört kocsija. Vicki, aki vak lévén soha, semmit nem „tátott”, így emlékszik vissza erre: „Nem volt könnyű tudomásul vennem... és az, hogy látok, először megijesztett. Nehezemre esett összekapcsolni egymással a dolgokat - azokat, amelyeket akkor láttam és észleltem, azokkal, amelyeket korábban csak tapintottam.”

Vickinek nincsenek emlékei arról, hogy mentőautóval a Harborview Medical Centerbe vitték, a következő dolog, amire emlékszik, hogy testét ismét elhagyva a mennyezet közelében levítál, ahonnét egy orvost és egy nőt lát, akik egy nő testével ügyködnek. „Ekkor meglehetősen magas és vékony voltam - idézi fel Vicki -, s azonnal láttam, hogy az ott egy test, de kezdetben még az sem tudatosult bennem, hogy az enyém. Aztán észleltem, hogy a mennyezet közelében lebegek, s ezt gondoltam: Mit keresek én idefent? Pedig az ott lenn alighanem én vagyok. Vajon meghaltam?” Hallotta, mit beszélnek az orvosok. Annak a félelmüknek adtak hangot, hogy Viki, dobhártyájának esetleges sérülése miatt a vaksága mellé meg is süketül. Vicki kétségbeesett igyekezettel próbálta közölni velük, hogy jól van, sőt jobban, mint bármikor életében -, de választ természetesen nem kapott.

„Aztán végül ráismertem a jegygyűrűmre és a hajamra.” Vicki haja a derekáig ért, a jegygyűrűjén pedig narancsvirágok voltak, így könnyű volt beazonosítani őket.

Ekkor ezt gondoltam: Ez az én testem odalenn? És meghaltam, vagy mi? Azok meg ott folyton ugyanazt hajtogatták: „Nem tudjuk visszahozni, nem tudjuk visszahozni!” Lázasan munkálkodtak azon a valamin, ami, mint rájöttem, a testem volt, s amelyhez, úgy éreztem, alig van közöm; olyan „na és akkor mi van” módon viszonyultam hozzá. Továbbfűztem a gondolataimat: Mitől vannak úgy oda ezek az emberek? Lelépek innét; képtelen vagyok elérni, hogy ezek itt felfigyeljenek rám.

Mihelyt ez eszembe jutott, úgy hatoltam át a mennyezeten, mintha ott sem lett volna. Csodálatos érzés volt repülni, szabadnak lenni és nem aggódni azon, hogy bármibe is beleütközöm - s tudtam, hová fogok menni. Közben szélcsengők hangját hallottam, a leghihetetlenebb hangot, amelyet csak ismerek.”

Vicki azon kapta magát, hogy sorra hatol át a kórház egyes emeleteinek födémjein, míg végül már a szabadban lebegett, s ekkor rövid ideig panorámaszerűen látta az egész környéket: a tetőt, az utcát, és a kórház körüli többi épületet. Miközben egyre feljebb emelkedett, nagyon vidámnak érezte magát, és szörnyen élvezte mindazt, amit éppen átélt.

Vickinek az is feltűnt, hogy teljességgel önmaga, hogy jól körülhatárolható formája van, és nem-fizikai teste, amely, mint mondta: „fényből volt”. Aztán egyszer csak felfelé haladt egy sötét térben, „akár egy csőben”. A kürtőféle fejjel előre szippantotta magába. Félni nem félt, mert egy tűhegynyi fénypont felé haladt, amely egyre fényesebbé és fényesebbé vált. Mikor elérte a cső fény felőli végét, fennkölt szépségű és rendkívül harmonikus zene ütötte meg a fülét, amely aztán Istent dicsőítő énekbe ment át. A kürtő kijáratából „kibújva” egyszer csak azt tapasztalta, hogy fűvön fekszik. Fák, virágok és rengeteg ember vette körül. Egy fantasztikus, fényben úszó helyen találta magát, s ez a fény - mondja Vicki,- „olyasvalami volt, amit az ember érzett és látott”. Az őt körülvevő emberek is fényt árasztottak. „Ott mindenki fényből volt, és én is abból voltam. Ez a fény szeretetet továbbított, mindent szeretet töltött be. Olyan volt, mintha a fűből, a madarakból, és a fákból is szeretet áradna.” „Hihetetlen volt, tényleg gyönyörű, engem pedig lenyűgözött az élmény, mert addig elképzelni sem tudtam, milyen a fény. Még most is nagyon... megindít, ha erről beszélek.” Vicki a továbbiakban elmondja, hogy ebben a másik világban több ismerőse is üdvözölte. Ring szerint:

Öten voltak. Debby és Diane a vakok iskolájába jártak együtt Vickivel: évekkel korábban, tizenegy, illetve hatéves korukban haltak meg. Életükben vakságuk mellett - erősen visszamaradottak is voltak, itt azonban eszesnek, szépnek, egészségesnek és virgoncnak tűntek, immár nem gyerekek voltak, hanem, Vicki szavaival: „virágkorukat élték”. Vicki emellett arról is beszámol, hogy látta két gyerekkori gondozóját, Mr. és Mrs. Zilket, egy házaspárt, akik szintén meghaltak korábban. Végül ott volt Vicki nagymamája lényegében ő nevelte fel -, aki mindössze két évvel ezelőtt az eset előtt hunyt el.

Vicki elmondja: „Az volt az érzésem, hogy mindent tudok... hogy ez az a hely, ahol választ találok majd az étellel, a bolygókkal, Istennel, és minden egyébvel kapcsolatos, összes kérdéseimre.”

Ring megállapítja: „Miközben reveláció revelációt ér, Vicki észreveszi, hogy mellette egy alak sokkal erősebb fényt áraszt magából, mint bárki azok közül, akikkel addig találkozott. Azonnal rájön, hogy ez a valaki: Jézus.

„Nagyon közel voltam hozzá” - meséli Vicki.

Sőt, meg is simogatott. Átölelt, én pedig nagyon közel voltam hozzá. Éreztem a szakállát, a haját... Igazából beburkolt - egyedül ezzel a szóval tudom leírni, amit átéltem. Sok-sok melegségbe és szeretetbe burkolt... a tekintete pedig átható volt. Mintha a vesémben látott volna... de nem a hétköznapi értelemben. Olyan volt, mintha semmivel kapcsolatban nem lennék képes hazudni, Ő pedig mindenhol és mindent látott volna. Én azonban mindent fel akartam fedni előtte.

A fejében hallotta Jézus szavait: „Hát nem szép? Itt minden gyönyörű és harmonikus. És te rá fogsz találni erre... de most nem maradhatsz itt. Még nem jött el az ideje, hogy ide kerülj, vissza kell menned.”

Vicki ennek hallatán keserves csalódást érzett, és hevesen tiltakozott: „Nem! Itt akarok maradni veled!” A lény biztosította arról, hogy vissza fog térni, „de most vissza kell mennie, hogy még tanulja és másoknak is tanítsa a szeretetet és a megbocsátást.

...De előbb nézd meg ezt - mondta, s Vicki ekkor látta leperegni a teljes életét, panorámaszerűen-, mindent a születése óta” -, s miközben nézte, a lény kedvesen felajánlotta neki, hogy segít Vickinek felfogni saját cselekedeteinek jelentőségét és hatásait. Az utolsó

dolog, amire a lány emlékszik a vetítés után, az Jézus búcsúja: „Most menned kell.” Ezután olyasféle „borzasztó huppanást” érzett, mint amikor a hullámvasút kocsija hátrafelé halad, majd ismét a testében találta magát: elnehezülten, fájdalomtól gyötörve.

Látni annyi, mint hinni

Szkeptikus koromban ekkorra már jó néhány ellenérvet megfogalmaztam volna magamban. Az egész túl szép, semhogy igaz lehetne. A Vickihez hasonló személyek beszámolóí azonban számos orvost, egyetemi és főiskolai oktatót és kutatót győztek meg arról, hogy az élet folytatódik a halál után.

Dr. Pim van Lommel holland kardiológus és kutató szerint, Vicki és más, halálközeli élményeket átélt vak emberek beszámolóí arra kényszerítik a természettudósokat, hogy új elméleteket vegyenek fontolóra a tudat és az agy viszonyát illetően. A benyomások, amelyekről Vicki tudósított, nem lehettek érzékszervi eredetűek, és agyának működő (látó)kérgéből sem származhattak, ahogyan - tekintettel ellenőrizhető aspektusaikra - nem lehettek képzeletének szüleményei sem.”

A nem keresztény Kenneth Ring például így ír: „Számos kérdést tettünk fel Vickinek, melyek mind azt firtatták, hogy Jézus pontosan hogyan is nézett rá, s hogy ő hogyan lehet biztos Jézus kilétében.” A lány egy szakállas, vállig érő hajú és átható tekintetű férfiről beszélt, aki hosszú ruhát és széles selyemövet viselt, de mezítláb volt, s Vicki szerint ragyogó fényt árasztott.

Ring megjegyzi: „Vicki, mint gyermekkorától mélyen hívő ember bizonyosan hallott leírásokat Jézusról, másfelől azonban állítja, hogy mivel születése óta vak, ezek a leírások soha nem álltak össze a fejében Jézus koherens, képszerű látványává. Ha azt, amit mond, nemcsak őszintének, hanem igaznak is tekintjük, akkor megfontolásra érdemes tény, hogy a róla [Jézusról] adott leírása mily mértékben egyezik a hagyományos leírásokkal.”

Ring felhívja a figyelmet a lány számos, izgalmas „vizuális” tartalmú állítására. Először is, mikor végignézte saját életét, visszafelé pergetve „látta” földi életét két barátnőjével, Debby-vel és Diane-nel. Később le tudta írni a kutatóknak e gyerekkori barátnői külsejét, sőt járását is (egyikük nagyon nehezen mozgott). Ezek a leírások gyerekkori pajtásaira vonatkoztak, akiket annak idején nem láthatott, ő azonban állította, hogy amikor „visszanézte” az életét, „látta őket”. A kutatók azokat a megállapításait is megerősítették, amelyek a három kislányt felnevelő asszonyra vonatkoztak. Továbbá Ring kiemeli, hogy „amikor arra kérem, hogy jellemezze egy virág színét, csak ennyit tud mondani: »Különböző erővel ragyogtak... különböző árnyalatokban... De nem tudom. Mert nem tudom, hogyan álljak egy színhez.«” Ring arra a következtetésre jut, hogy „a tény, hogy nem tudott megkülönböztetni színeket abban a mennyei birodalomban (és hogy ezt a földi világban sem volt képes megtenni), csak hihetőbbé teszi beszámolóját.”

Vak emberek állítják, hogy látnak, süketek, hogy hallanak, és sokan mondják, hogy ebben az új „spirituális” létezésben, mielőtt áthaladnak az „alagúton”, látják és hallják, mi történik a mi világunkban. Azok a fajta dolgok, amelyeket elmondanak, és amelyekről beszámolnak, igazoló erejű bizonyítékok (tények, melyeket ellenőrizni és hitelesíteni lehet).

Kenneth Ring 2008-ban publikált tanulmányában huszonegy, halálközeli élményekről beszámoló vak embert interjúvol meg (közülük tizennégyen vakon is születtek). Kutatási eredményeit független szakértőkkel is megvizsgáltatta, és az illetők hajlottak arra, hogy egyetértsenek a kutatók fő következtetéseivel, úgymint: (1) a halálközeli élmény ugyanolyan a látó és a vak, illetve a csökkentlátó személyek esetében, (2) a vakok és csökkentlátók

élménybeszámolóit vizuális vagy képszerű érzéketeket tartalmaznak, és (3) e beszámolók némelyikét külső tanúk hitelesítették. (4) Így tehát előzetes bizonyíték van arra, hogy a vizuális információ megerősíthető.”

A modern orvostudomány és a túlvilág

A modern orvostudomány kialakulásával és a fejlettebb újraélesztési technikák létrejöttével gyors növekedésnek indult azoknak az embereknek a száma, akiket visszahoztak a klinikai halálból. 1982-ben „a Gallup egy felmérése kimutatta, hogy nyolcmillió ember élt át halálközeli élményt” - tudósított a New York Times. Egyesült államokbeli és németországi kutatások kimutatták, hogy az utóbbi negyven évben, mióta Moody megalkotta a terminust, a lakosság 4,2 százaléka számolt be halálközeli élményről. Azaz minden huszonöt emberből egy – vagyis közel tizenhárom millió amerikai!

Az Élet az élet után megjelenését követően az első kutatók némelyike a szkeptikus orvosok közül került ki. Dr. Michael Sabom kardiológus hallott egy prezentációt Moody könyvéről, de képtelenségnek tartotta az egészet. Soha egyetlen, általa újjáélesztett beteg sem adott elő efféle fantáziadús históriát. Mivel azonban az előadó arra buzdította, hogy kérdezze csak meg a pácienseit, megtette. Várakozásának megfelelően többségüknek semmi mondanivalója nem volt... kivéve Jane-t. Dr. Sabom így emlékszik vissza az esetre:

Amikor megkérdeztem Jane-t, hogy tapasztalt -e valami szokatlant a halállal való szembekerülése során, a nő hangját egyszerre áhítat itatta át. Amíg beszélt, erős érzelmek kerítették hatalmukba. Gyorsan tudatára ébredtem, hogy egy mélyen személyes történetet oszt meg velem, amely olyanformán alakult, mint amilyeneket Moody könyvének lapjain olvastam. Elképedtem, de miközben hallgattam, igyekeztem megőrizni professzionális hozzáállásomat. Kezdttem elhinni, hogy lehet valami az esetekben, amelyekről Moody beszámol. Ő azonban csak egy sor összegyűjtött történettel szolgált, könyvében nem kapott helyet a természettudomány. Úgy döntöttem, megteszem azt a logikus lépést, amelyet a halálközeli élménnyel kapcsolatban szükségszerűnek gondoltam. Tudni akartam, vajon kiállja-e a tudományos vizsgálat próbáját. Ötévi kutatás után az *Emlékek a halálról* című könyvemben tettem közzé megállapításaimat.

Hitet szülő döbbenet

Miután Dr. Sabom számszámra bukkant a Jane-ére emlékeztető történetekre, egyre hűsbavágóbb kérdések kezdtek megfogalmazódni benne. Őt és a hozzá hasonló, kételkedő orvosokat az győzte meg a halál utáni élet létezéséről, hogy a páciensek állították: kiléptek testükből, és szemtanúi voltak saját újraélesztésüknek. Ezt illetően meggyőző bizonyítékokkal rendelkeztek, amelyek igazolták, hogy elmeséléseik többek pusztá hallucinációknál. Dr. Sabom számos olyan történetet ír le, mint alább Pete Mortoné.

Pete elmondta, hogy első szívrohásakor elhagyta testét, és végignézte újraélesztését. Amikor megkértem, mondja el, mit látott, olyan részletesen és pontosan írta le az újraélesztést, hogy a felvételt később orvosok oktatásához is felhasználhattam. Pete emlékezett, hogy látta, amikor az orvos először próbálkozott meg szívének újraindításával. „Megütött. És komolyan mondom, nagyon megcsapott. Az öklét hátrahúzta a feje mögé, és a mellkasom közepeire sújtott le.” Pete emlékezett, hogy bevezettek egy tűt a mellkasába, olyan eljárással, amely elmondása szerint „afféle azték indián rítushoz” hasonlított, amelynek során „kiveszik

a szűz szívét”. Még arra is emlékezett, hogy amikor defibrillálták, a feszültséget túlságosan erőre állították. „A fenébe, a testem vagy kétlábnyi magasra ugrott fel az asztalról.”

„Mielőtt beszéltem volna Pete-tel és más alanyokkal - mondja Sabom -, úgy véltem, nem létezik olyasmi, hogy halálközeli élmény... Ezek az emberek, mint Pete Morton, látták újraélesztésük részleteit, amelyeket máskülönben nem láthattak volna. Az egyik páciens felfigyelt arra az orvosra, aki a nyitott szívműtét során nem viselt védőhuzatot fehér lakkbőr cipőjén. A beteg állításait sok esetben orvosi dokumentumokkal, és a kórházi személyzet kikérdezésével is alá tudtam támasztani.” Sabom arra gyanakodott, hogy a magyarázat „az eljárások ismerete”, ezért egy olyan kutatással folytatta, amelynek során magukat halálközeli élmények átélőinek mondó emberek újraélesztéséről szóló beszámolóit tapasztalt szívbetegkekből álló kontrollcsoportéival vetette össze. Ezt a fajta kutatást azóta többször megismételték, hasonló eredményekkel. Dr. Penny Sartory egy egyesült királyságbeli, öt éves vizsgálat során tesztelte a „szerencsés találgatásokat” feltételező hipotézist. Olyan, tapasztalt szívbetegeket, akik nem állították, hogy látták kívülről saját testüket, arra kért, próbálják kitalálni, mi történt újraélesztésük során. Sartory szerint e páciensek közül huszonnyolc még csak megtippelni sem tudta, miféle eljárásokat folytattak rajtuk. Hárman olyan történekekről számoltak be, amelyeknek alapjául valójában népszerű tévés kórházi sorozatok szolgáltak, ketten pedig csak vaktában találgattak. Mindannyian tettek hibás megállapításokat az alkalmazott eszközökkel kapcsolatban, és számoltak be nem megfelelő eljárásokról. Sokan feltételezték, hogy alkalmazták náluk a defibrillátort, holott nem... Mindez jelentősen eltért azoknak a pácienseknek a meglepően pontos elbeszéléseitől, akik azt állították, hogy elhagyták a testüket, és kívülről figyelték a vészhelyzetet.

Tudományos kutatások - ezerszám

Dr. Jeffrey Long sugárterápiás onkológus olvasott a cikkről, amelyet dr. Sabom halálközeli élményekkel kapcsolatos vizsgálódásairól a Journal of the American Medical Association (JAMA) című rangos folyóiratban tett közzé. Soha életében nem hallott ilyesmiről, de mint olyasvalaki, aki naponta szembesült rákbetegek halálával, elolvasta Moody könyvét. „Lenyűgözött Moody és a halálközeli élményeket vizsgáló többi kutató munkája, de még így is nagyon meglepett, hogy nem folyik ennél is kiterjedtebb kutatás. Végül is nem arra a kérdésre keresi -e az emberiség a leginkább választ, hogy »túléljük-e a testi halált?« Eltöprengtem, vajon nem kellene-e nekem is bekapcsolódnom ezeknek az érdekesítő, látszólag másvilági utazásoknak a vizsgálatába. Azután történt valami, ami segített meghoznom a döntést.

Dr. Long és felesége vacsorázni mentek egy baráti házaspár társaságában. A vacsora során a Sheila nevű másik asszony említette, hogy súlyos allergiákban szenved, s hogy egyszer egy műtét során leállt a szíve. Dr. Long úgy döntött, megvizsgálja az esetet, s megkérdezte:

„Történt veled valami, miközben ott feküdtél a műtőasztalon, és nem vert a szíved?” Az asszony azonnal és határozottan felelte: „Mi az, hogy!” És abban a percben, ott, abban a tompa fényekkel megvilágított étteremben... meghallgathattam egy első kézből való beszámolót egy halálközeli élményről - életemben az elsőt.

Boldog viszontlátás: Sheila története

„Közvetlenül az után, hogy megállt a szívem - mesélte azon az estén Sheila, -

a mennyezet magasságában találtam magam. Láttam az EKG-készüléket, amellyel a szív működésemet figyelték: a képernyőjén kiegyenesedett a jel. Az orvosok és ápolók lázasan igyekeztek visszahozni az életbe. Az alattam játszó jelenet szereplői szinte pánikban cselekedtek. Rajtam - ellentétben a lenti káosszal - mélységes béke lett úrrá. Semmiféle fájdalmat nem éreztem. Tudatom valamiképpen kisodródott a műtőből, az ugyanazon a szinten lévő nővérpulthoz, ahol a műtétem előtt tartózkodtam. Mennyezetközeli pozícióból néztem, ahogyan az ápolónők sűrögtek-forogtak, végezték napi teendőiket. Miután figyeltem őket egy ideig, megnyílt előttem egy alagút, amely magába szippantott. Miközben előre haladtam benne, erős fényt vettem észre a másik végén. Békesség töltött el. Miután kiértem a szabadba, egy olyan helyen találtam magam, amelyet szemet gyönyörködtető, misztikus fény ragyogott be. Magam előtt láttam több kedves rokonomat, akik korábban meghaltak. Örömteli találkozás volt ez, összeöleleztünk. Egy titokzatos lény társaságában találtam magam: lenyűgöző erejű szeretet és az együttérzés áradt belőle.

»Szeretnél visszamenni?« -Kérdezte. »Nem tudom« - feleltem, s ez összhangban állt azzal a tétovasággal, amely akkori énemet jellemezte. Tovább beszélgettünk, bennem pedig tudatosult, hogy rajtam múlik, visszatérek -e fizikai testembe. Nagyon nehezemre esett dönteni. A mindent felülmúló szeretet birodalmában voltam. Tudtam, hogy itt igazán otthon vagyok. Végül mégis visszatértem a testembe. Több mint egy nappal később tértem magamhoz az intenzív osztályon. Csövek és drótok lógtak ki belőlem. Az igen intenzív élményről, amelyet átéltem, nem voltam képes beszélni. Később visszavittek a kórháznak arra az emeletére, ahol a műtét előtt voltam. Végül összeszedtem a bátorságomat, és beszámoltam halálközeli élményemről az egyik nővérnek: döbbenet, riadt tekintettel meredt rám. A kórház katolikus intézmény volt, nem meglepő módon tehát egy apácát küldtek, hogy beszéljen velem. Türelmesen elmondtam neki mindazt, amin keresztülmentem. Az apáca figyelmesen végighallgatott, s végül kijelentette, hogy amit tapasztaltam, az »az ördög műve« volt. Gondolom, érthető, ezután mennyire szívesen osztottam meg másokkal halálközeli élményemet.”

Dr. Long élénken emlékszik rá, hogy „amikor Sheila befejezte elbeszélését, az asztal körül egy darabig senki sem szólalt meg. Nem emlékszem, hogy akár egyetlen további falatot is ettem volna, bár meglehet... emlékszem, arra gondoltam, hogy ezek az élmények megváltoztathatják mindazt, amit életről, halálról, Istenről és arról a világról gondolok, amelyben élünk.

Azóta dr. Long több ezer beszámolót gyűjtött össze és vetett alá tudományos vizsgálatnak a világ minden részéről, ezek közül néhányat ebben a könyvben is bemutatunk. „Halálközeli élményekkel kapcsolatos sok ezer részletes beszámoló tanulmányozása után ráakadtam arra a bizonyítékra, amelynek nyomán erre a megdöbbentő következtetésre jutottam: a halálközeli élmény olyan horderejű tudományos bizonyítékkal szolgál, hogy el kell fogadnunk: létezik túlvilág.

Használjuk ki az adandó alkalmat!

A számos ismétlődő eset - melyek során emberek, akik eszméletlenül feküdtek egy kórházi ágyon, majd olyan tapasztalatokról számoltak be, melyekre nem is tehettek volna szert - orvosok és egyetemi/főiskolai tanárok sokaságát készítette arra, hogy komolyan vegyék ezeket a történeteket. A seattle-i Kimberly Clark Sharp, a halálközeli élmények neves kutatója egy Maria nevű nőről ír, akit súlyos szívrohammal szállították kórházba. Miután sikeresen újraélesztették, Maria beszámolt Sharpnak halálközeli élményéről, illetve arról,

amit újraélesztése során látott a saját testén kívül. Továbbá azt állította, hogy járt a kórházon kívül is, ahonnan egy teniszcipőre figyelt fel az épület egy második emeleti ablakának párkányán. Maria részletesen leírta a cipőt. Férfi lábbeli volt, ballábas, sötétkék, a kisujján láthatóan kopott. A cipőfűzőt a sarka alá dugták. Sharp végigjárta a kórház második emeletét, sorra szemügyre véve a párkányokat. Végül megtalálta a cipőt, és pontosan olyan volt, amilyennek Maria leírta. Dr. Long rámutat: „Ez a beszámoló figyelemre méltó bizonyító erővel bír annak ellenére, hogy egyes szkeptikusok kétségbe vonják.

A *The Lancet*, az egyik legtekintélyesebb orvosi folyóirat közölte egy másik beteg beszámolóját is. Az illetőnek leállt a szíve és nem lélegzett. Amikor behelyezték a tubust a beteg légecsővébe, hogy levegőhöz jusson, kiderült, hogy felül műfogsora van. Kivették, és egy kerek szekrény fiókjában helyezték el arra az időre, amíg a páciens kómában volt. Miután újraélesztették, a beteget átvitték egy másik szobába. Egy héttel később tért magához. Amikor belépett a nővér, felkiáltott: „Maga biztosan tudja, hol van a műfogsorom!” A nővér megrökönyödött, de a beteg folytatta: „igen, maga jelen volt, amikor behoztak a kórházba, kivették a műfogsoromat, és egy kerek szekrény fiókjában tették, amelyen mindenféle üvegcsek álltak.” A nővér erről így nyilatkozott a *The Lancet*-nek: „Igencsak meglepett ez a dolog, mert tisztán emlékeztem, hogy az illető mély kómában volt, és éppen újraélesztésen esett át. Amikor tovább faggattam, elmondta, hogy felülről látta önmagát, ahogy fekszik az ágyon, és figyelte, amint az orvosok próbálják újraéleszteni.”

J. M. Holden pszichológusprofesszor kilencvenhárom olyan személyt vizsgált meg, akik halálközeli élményről számoltak be, s utólag leellenőrizhető megfigyeléseket tettek, míg fizikai testükön kívül tartózkodtak. „E testen kívüli tapasztalatok 92 százaléka teljességgel megfelelt a valóságnak, 6 százaléuk tartalmazott valamilyen hibát, és csak egyetlen százalék volt maradéktalanul hibás.”

A logikus következtetés

Mostanra számos kutatást végeztek, amelyek a korábbi kételkedők közül sokakat meggyőztek, hogy a vizsgált személyek a halálból valamilyen új létállapotba léptek át. J. Steve Miller információval szolgál a most hozzáférhető tudományos publikációk mennyiségéről, amelyek azóta jelentek meg, hogy Moody megírta az *Élet az élet után*, s amelyeket független szakértők is felülvizsgáltak. „2011-ig a tudományos irodalomban 900 cikk jelent meg halálközeli élményekről, olyan különböző folyóiratok lapjain, mint a *Psychiatry*, a *The Lancet*, a *Critical Care Quarterly*, a *The Journal for Near-Death Studies*, az *American Journal of Psychiatry*, a *British Journal of Psychology*, a *Resuscitation* és a *Neurology*. A *The Handbook of Near-Death Experiences* felsorolja azt az ötvenöt kutatót vagy kutatócsoportot, akik a legutóbbi hatvanöt tanulmányt publikálták, több mint 3500 esetről. Sokan jutottak arra a következtetésre, hogy van élet a halál után. Az évek során felbukkantak alternatív magyarázatok, de egyik sem tűnt annyira logikusnak, mint ez az egyszerű következtetés: van élet a halál után! (A B függelék áttekinti az alternatív magyarázatokat, és rámutat, miért nem találják őket kielégítőnek a kutatók.) De vajon milyen lesz az az élet?! Minden élmény egyedi, és mindegyiket némi szkepticizmussal kell vizsgálnunk. Ha viszont ti Föld legkülönbözőbb pontjain élő, mindenféle korú ember újra és újra ugyanolyan típusú élményekről számol be, fontolóra kell vennünk, mit is jelentsen ez.

#03: A TIPIKUS HALÁLKÖZELI ÉLMÉNY

AMIKOR A HÉTÉVES KATIE-RE RÁBUKKANTAK, ARCCAL LEFELÉ lebegett egy úszómedencében. Egy gyermekorvos újraélesztette, de mély kómában maradt - agya jelentősen megduzzadt, nyelési reflexe nem volt, géppel lélegeztették. Életben maradási esélyeit 10%-ra tették, ám meglepő módon három nap alatt tökéletesen felépült.

Amikor kontroll céljából visszahozták a gyermekorvoshoz, Katie felismerte dr. Morse-t. „Ő az a szakállas - mondta anyjának. - Először volt az a magas orvos, akinek nem volt szakáll, aztán bejött ő. Először egy nagy szobában feküdtem, aztán átvittek egy kisebbbe, ahol megröngteneztek.” Elmondta, hogyan dugtak le az orvosok egy csövet az orrán - teljes pontossággal, de úgy, mintha „látta” volna, miközben a szeme csukva, agya pedig mély kómában volt. Morse megkérdezte, emlékszik -e valamire vízbe fulladása körülményeiből... hiszen ha valamilyen roham okozta, akkor az megismétlődhet. „Úgy érti, amikor meglátogattam a Mennyei Atyát?” - kérdezett vissza a kislány.

„Kezdjük akkor ezzel - felelte Morse szkeptikusan, de érdeklődve. - Mesélj nekem a találkozásodról a Mennyei Atyával.”

„Találkoztam Jézussal és a Mennyei Atyával” - jelentette ki Katie. Lehet, hogy az orvos elképedt arckifejezése vette szavát, talán saját természetes szégyenlőssége lépett működésbe, ennél többet azonban ez alkalommal nem mondott. A következő héten beszédesebbnek bizonyult. Vízbe fulladásából semmire sem emlékezett, csak valamiféle kezdeti sötétségre és egy alagútra, amelyen át Elizabeth érkezett. Katie „magasnak és kedvesnek” írta le, aranyosan csillogó hajúnak. Elizabeth (az őrangyala) átkísérte Katie-t az alagúton. Odaát aztán sokakkal találkozott, köztük néhai nagyapjával, két - Mark és Andy nevű - kisfiúval és másokkal.

Katie elmondta, hogy amíg kómában feküdt, más dolgokat is látott, például figyelemmel kísérte a szülői házban történeteket, látta bátyjait, amint egy GI Joe figurát tologatnak egy dzsipben, leszámolt róla, hogy anyja csirkét süített és rizst főzött. Még azt is fel tudta idézni, milyen ruhát viseltek családtagjai aznap este. Szüleit megdöbbenetette e részletesség és pontosság. Végül Elizabeth elvitte Katie-t, hogy találkozzék a Mennyei Atyával és Jézussal. Az Atya megkérdezte, haza akar -e menni. A kislány maradni akart. Jézus aztán arról érdeklődött, szeretné -e látni az édesanyját. „Igen” - felelte a kislány, s ekkor magához tért. Katie esete felnyitotta dr. Morse szemét.

Dr. Morse elsőként végezte el gyerekek halálközeli élményeinek szisztematikus vizsgálatát, a Seattle-i Gyermekkorházban. Huszonegy olyan gyereket kérdezett ki, akiket megérintett a halál, és találkozott Katie-éhez hasonló beszámolókkal. Meginterjúvált egy „harminchét olyan gyerekből álló kontrollcsoportot is, akiket szinte mindenféle, a farmakológia előtt ismert tudatmódosító szerrel kezeltek”. Megállapította, hogy közülük egy sem élt át olyasmit, ami „akárcsak emlékeztetett volna is halálközeli élményre”.

Amikor gyerekek százain végzett vizsgálatokból kiderül, hogy halálközeli élményeik központi elemei ugyanazok, az ember jól teszi, ha elgondolkodik egy pillanatra: hogyan lehetséges, hogy ennyi gyerek, akik az égvilágon semmit nem tudnak a halálközeli élményekről, ugyanazokról a dolgokról számolnak be, mint a felnőttek a világ legkülönbözőbb pontjain?

A halálközeli élmények központi elemei

Noha nincs két egyforma élmény, és egyes idegenszerű elemeket ajánlatos megkérdőjeleznünk, a halálközeli élményeknek egyértelműen vannak közös központi elemei, amelyeket a legkülönbözőbb kultúrákban is megemlítenek fiatalok és idősek egyaránt. A kutatók nem értenek mind egyet az élmény értelmezését illetően (ki is lehet például az ominózus Fény-Lény?), de abban, hogy mi a jelentősége, nincs köztük vita. Dr. Long megadja az egyes központi elemek százalékos előfordulási arányát az általa vizsgált, a világ legkülönbözőbb pontjain regisztrált 1300 halálközeli élmény esetében.

1. Testen kívüli tapasztalat: a tudat elválása a fizikai testtől (75,4%)
2. Fokozott érzékelés (74,4% állította, hogy „a szokásosnál tudatosabb és éberebb” volt)
3. Erős és általában pozitív érzelmek (76,2%: „hihetetlen békeség”)
4. Bejutás egy alagútba, avagy átjutás rajta (33,8%)
5. Misztikus vagy ragyogó fénnel való találkozás (64,6%)
6. Találkozás más lényekkel: misztikus személyekkel vagy elhunyt rokonokkal és barátokkal (57,3%)
7. Az idő vagy tér megváltozásának érzékelése (60,5%)
8. Élet lepergése (22,2%)
9. Túlvilági („mennyei”) birodalmak megismerése (52,2%)
10. Speciális ismeretekkel való szembesülés, vagy ilyenekről való értesülés (56%)
11. Találkozás valamiféle határvonallal vagy akadályozó tényezővel (31%)
12. Visszatérés a testbe (58,5% tudomással bírt a döntésről, hogy visszatér)

Long, aki harmincesztendei onkológusi gyakorlat után szkeptikusan viseltetik minden más magyarázat iránt, e következtetésre jut:

„Mivel az elektroenkefalográf nem jelez agyi aktivitást... nincsen valószínűsége annak, hogy az agy alacsonyabb rendű részeinek elektromos aktivitása idézi elő a rendkívül világos és rendezett élményeket, amelyekről a halálközeli élményen átesettek beszámolnak. Az élmények plasztikus voltahoz a központi elemek kiszámítható sorrendje társul, amely alátámasztja azt, hogy a halálközeli élmények nem álmok vagy hallucinációk és nem tulajdoníthatók a csökkent agyműködésnek.”

Először kételkedtem az ilyen történeteket előadó felnőttek szavában, különösen, ha könyveik eladásával profitra tehettek szert. Dr. Long gyűjteménye, amely a weboldalán is hozzáférhető, s amely immár több mint 3000 beszámolóból áll, két okból fontos. Először is: az adatközlők egyikének sem fizettek - illetve nem kerestek egy könyv forgalmazásán -, emellett a Long-féle terjedelmes kérdőív kitöltése csaknem harminc percet vesz igénybe. Egyénileg nem jár nyereséggel, sőt, időráfordítást igényel. Másodszor, a beszámolók a Föld legkülönbözőbb pontjairól valók - ez pedig a központi élmények hasonló volta mellett szól.

Globális jelenség

1969-ben Hollandiában Pim van Lommel kardiológus újraélesztett egy beteget, akinek reakciója megdöbbentette. „A beteget sikeresen újraélesztettük, ő azonban mindenki meglepetésére roppant csalódott volt. Egy alagútról beszélt, színekről, fényről, szép tájakról és zenéről. Nagyon felindult volt. Akkor még nem létezett a »halálközeli élmény« szakkifejezés, én sem hallottam senkiről, akinek emlékei lettek volna a szívleállás utánról...

Nekem azt tanították, hogy mindenre van redukcionista és materialista magyarázat. S addig a pillanatig ezt mindig is kétségbevonhatatlannak tartottam.”

1986-ban elolvasta dr. Ritchie könyvét, s kérdezgetni kezdte újraélesztett betegeit az élményeikről. Arra jött rá, hogy az emberek nem számolnak be a tapasztalatakról, csak ha kérdezik őket. Nem akarják, hogy „bolondnak” tartsák őket. Dr. Van Lommel egy holland betege egy gyerekkori halálközeli élményéről számolt be:

Ötéves koromban agyhártyagyulladás kaptam és kómába estem. Meghaltam... Nem éreztem sem félelmet, sem fájdalmat. Otthon éreztem magam azon a helyen... Láttam egy körülbelül tízéves kislányt. Érzékeltem, hogy felismer. Összeöleleztünk, és így szólt hozzám: „A nővéred vagyok... A nagyanád után kaptam a nevemet. Szüleink Rietjének becéztek.” Megcsókolt, én pedig éreztem szeretetének melegét. „Most menned kell” - mondta... s egy pillanattal később ismét a testemben voltam. Kinyitottam a szemem, és szüleim boldog, megkönnyebbült arcát pillantottam meg. Beszámoltam nekik arról, amit átéltem, és lerajzoltam a nővéremet, aki fogadott, majd elismételtem nekik mindent, amit mondott. Szüleim úgy megdöbbentek, hogy pánikba estek. Felálltak, és kimentek a szobából, majd egy idő után visszatértek. Megerősítették, hogy csakugyan elveszítették egy Rietje nevű kislányukat. Mérgezésben halt meg. Elhatározták, hogy nem mondják el nekem és a bátyámnak, amíg elég idők nem leszünk, hogy megértsük élet és halál jelentőségét.

Dr. Van Lommel gyerekkori beszámolóinak tanulmányozása alapján megállapítja: „Ha egy halálközeli élmény pusztán átélőjének vágyain alapulna, azt várnánk, hogy a gyerekek élő családtagjaikkal találkozzanak, például apjukkal és anyjukkal. A gyerekek azonban inkább a korábban elpusztult házi kedvenceikkel találkoznak. Kiskorukban a gyerekek előtt ritkán pereg le életük filmje, hatéves koruktól kezdve azonban már erre is van példa. S végül, hasonlóan a felnőttekhez, a gyerekek számára is rendkívüli nehézséget okoz beszélni élményeikről.”

Nem csupa jó..!

Azonban nem minden halálközeli élmény pozitív töltetű. Dr. Maurice Rawlings nem hitt Istenben és a túlvilágban, amikor 1977-ben egy este szörnyű dolgon ment keresztül. Rendelőjében egy terheléses vizsgálat során leállt egy negyvenéves férfi szíve: az illető holtan esett össze. Három ápolónő rohant be, és megkezdtek a szív-tüdő újraélesztést, miközben dr. Rawlings külső szívmasszázszt végzett - a férfi szíve azonban nem indult újra. Dr. Rawlings így emlékezik vissza erre az esetre:

Be kellett vezetnem egy szívritmus-szabályozót a nagy vénába. A páciens kezdett „visszatérni”. Azonban valahányszor műszerért nyúltam, vagy más okból nem nyomkodtam a mellkasát, ismét eszméletét veszítette... nem lélegzett, és ismét meghalt. Valahányszor visszatért a szívverése és a légzése, felrikoltott: „A pokolban vagyok!” Meg volt rettenve és kérte, hadd segítsek rajta. Halálra rémültem. Sőt, az eset szó szerint pokolian megrémített! A többedik újraélesztés után a férfi már könnyögött: „Hát nem érte? A pokolban vagyok. Valahányszor abbahagyja, visszakerülök a pokolba! Ne engedjen vissza oda!” Nem akartam tudomásul venni a panaszát: tartsa meg magának a „poklát”, mondtam neki... végül sikerült a helyére juttatnom a szívritmus-szabályozót. A férfi azonban komolyan beszélt. „Hogyan kerülhetném el a poklot? Imádkozzon értem!” - esedezett. Még hogy imádkozzam érte!

Micsoda arcátlanság! Mondtam neki, hogy orvos vagyok, nem prédikátor. „Imádkozzon értem!” - hajtogatta.

Egy haldokló ember kéréséről volt szó, dr. Rawlings tehát felidézte azt a keveset, amire a vasárnapi iskolából emlékezett. Még ha ő maga nem is hitt abban, amit mondott, elismételtette a betegével, miközben tovább dolgozott: „Uram Jézus, kérlek, ne engedd, hogy pokolra jussak! Bocsásd meg bűneimet. Életemet a kezedbe helyezem. Ha meghalok, a mennybe szeretnék jutni. Ha életben maradok, örökre a lekötelezettek leszek.” A beteg állapota végül stabilizálódott. Néhány nappal később, dr. Rawlings megkérte, mesélje el, mit látott a pokolban. Betege a kellemetlen események egyikére sem volt képes visszaemlékezni - csak a kellemesekre, amelyek akkor történtek vele, amikor az ima után ismét leállt a szíve! Rawlings felidézi:

Úgy tűnik, élményei olyan félelmetesek voltak, hogy utóbb elnyomta, mélyen a tudatalattijába süllyesztette őket. Emlékszik viszont arra, hogy áll a helyiség végében, és figyel, ahogyan dolgozunk a testével, amely a földön fekszik. Emlékszik továbbá, hogy az ezután következő halálepizódok egyike során találkozott elhunyt anyjával és nevelőanyjával is. Ez az élmény nagyon kellemes volt számára. A találkozásra egy keskeny völgyben került sor, ahol burjánzott a vegetáció, s amelyet ragyogóan egy hatalmas fénynyaláb világított meg. Első ízben látta édesanyját, aki huszonegy éves korában halt meg, amikor ő még csak tizenöt hónapos volt.

Ez az esemény megváltoztatta dr. Rawlings világnézetét, és miután maga is végzett kutatásokat, megírta *Beyond Death's Door* című könyvét. „Nem minden halálközeli élmény kellemes... kutatásom során kiderült, hogy a kellemetlen tapasztalatok legalább olyan gyakoriak, mint a kellemesek.” Későbbi fejezetekben kifejtjük majd, mit jelent ez - ugyanígy Rawlingsnak a blokkolt emlékekkel kapcsolatos elméletéről is szó lesz.

Az élmény értelmezései

Miközben tanulmányoztam a Szentírást, s egyre többet olvastam a halálközeli élményekről, meggyőződésemmé vált, hogy a központi elemek azt színezik ki, amit a zsidó próféták és Jézus már felvázoltak. Sok keresztény mégis elutasítóan reagál a halálközeli élményekre, amelyeket „New Age” meséknek, vagy az őket rászédni akaró sátán mesterkedéseinek tartanak. Azt hiszem, azért, mert egyes korai kutatók (akik nem rendelkeztek efféle élményekkel, csupán tanulmányozták őket) olyan okkult praktikák szószólói voltak, amilyen a szellemekkel való kapcsolatfelvétel, vagy a transzcendentális, testen kívüli tapasztalatok. Remélem azonban, sikerül bebizonyítanom, hogy ezek az interpretációk nem összeegyeztethetőek azon központi élményekkel, amelyekről az emberek beszámolnak, miközben ez utóbbiak a bibliai leírásokkal összhangban vannak. Így nem esünk el Isten egy lehetséges ajándékától bizonyos adatok hibás értelmezése következtében.

Mint azt R. C. Sproul teológus mondja: „Nem kellene, hogy a keresztényeket sokkolja, hogy amikor valaki a klinikai halál állapotába kerül és újjáélesztik, bizonyos emlékek birtokában tér vissza. Megpróbáltam megőrizni elfogulatlanságomat, s remélem, hogy ez az érdekes jelenség további kutatások, elemzések és értékelések tárgya lesz. Túlságosan sok ilyen típusú élményről szereztünk tudomást ahhoz, hogy fantazmagóriáknak vagy hazugságoknak tituláljuk őket.” Fel fogjuk tárni, mi áll e tapasztalatok mögött, összevetjük a Bibliában leírtakkal, s látni fogjuk, Isten milyen bámulatos jövőt szán minden embernek, akit csak

megteremtett.

Szükséges azonban, hogy figyelmeztessem valamire olvasóimat. Ezek a történetek egy élmény interpretációi. A központi elemek elképesztő összhangban vannak a Szentírással, a járulékos részleteket illetően azonban továbbra is ajánlatos megőriznünk szkepszisünket. Miután elolvastam csaknem ezer halálközeli élményről szóló beszámolót, megállapíthatom: a leggyakoribb állítás az, hogy mennyire nehéz szavakba önteni egy ilyen tapasztalatot. Figyeljük csak az erőfeszítésről árulkodó megfogalmazásokat:

Nincs emberi szó, amely akár csak megközelíthetné is. – Crystal

Nincsenek szavak, melyek érzékeltethetnék az Ő isteni jelenlétét. – Gary

Amit láttam, túlságosan szép volt, semhogy szavakba önthetném. - holland páciens

Az a fajta szeretet, amelyet megtapasztaltam, szavakkal nem fejezhető ki. – Suresh

Egy találó összefoglaló: „Miközben keresztülmentem ezen, folyamatosan ez járt a fejemben: »Lám, amikor geometriát tanultam, nekem mindig azt mondták, hogy csak három dimenzió van, és ezt én magától értetődőnek tekintettem. Csakhogy tévedtek! Több dimenzió létezik...« És ezért olyan nehéz elmesélni maguknak a történeteket, mert háromdimenziós szavak állnak csak rendelkezésemre. Igyekszem olyan pontosan visszaadni, amennyire csak tudom, mégsem érzem igazán kielégítőnek megfogalmazásomat.”

Így tehát minden egyéni halálközeli élmény valójában egy olyan tapasztalat interpretációja, amely meghaladja véges, földi nyelvünk kifejezőképességét. Ez nem azt jelenti, hogy teljességgel idegen a mi világunktól, sőt, kellemesen csalódunk majd, amikor a mennyet sokkalta „e világibbnak”, „fizikaibbnak” és „a valóságos élethez hasonlatosabbnak” találjuk, mint valaha is képzeltük ugyanakkor mégis nagyon földöntúlinak.” Óvatosnak kell azonban lennünk, ha egy teológiai tételt (vagy Isten-és örökkévalóság-szemléletet) szándékozunk kidolgozni egyéni elbeszélések alapján, vagyis olyan beszámolók alapján, amelyek túllépnek a Szentírás keretein, vagy a legtöbb halálközeli élményben előforduló központi elemen.

Akkor hát milyen is a menny?

Ahogy Katie mondta, amikor a gyerekorvos újra és újra kételkedve méregette: „Ne aggódjék, dr. Morse, a mennyország csupa öröm!” Olvasóim is egyet fognak érteni ezzel, ha majd figyelmünket a menny elképzelésének szenteljük. Meggyőződésem, hogy Isten olyan jövőt készített számunkra, amely élvezetesebb, lélekemelőbb és izgalmasabb, mint ahogy ezen a sárteken valaha is megtapasztalhattuk - olyan jövőt, amely lélegzetelállítóan szebb a mi világunknál, emellett több benne a szeretet és a kapcsolataink is mélyebbek barátainkkal és családtagjainkkal. Azok, akik belekóstolhattak ebbe a jövőbe, a legegyöntetűbben hangsúlyozzák, hogy nem akartak visszajönni!

Vágjunk hát bele képzeletbeli utazásunkba. Talán mostantól számítva ötven év múlva, vagy akár holnap, amikor hátrahagyjuk a világi testünket, kapunk helyette egy jobbat! Nem lesznek lelki problémáink a testképünk miatt, sem fájdalmas betegségeink. A süketek végre hallanak, a vakok látnak majd. Képzeld csak el, milyen test lesz az...

#04: EGY JOBB TEST

DR. MARY NEIL ortopéd gerincsebész egy vadvízi kajaktúrán vett részt Chilében, amikor lezuhant egy vízesésen. Kajakjának orra két sziklatömb közé ékelődött, csapdába ejtve utasát az alázóduló víztömeg alatt. Mary és csónakja tíz láb mélységben esett a vízesés foglyául.

„Nagyon gyorsan realizáltam, hogy meg fogok halni” - mesélte Mary, amikor a halálközeli élményéről kérdeztem.

Bár a lezúduló víz akkora erővel nyomta rá a kajakra a testét, hogy csontjai törtek és inszalagjai szakadtak el, nem esett pánikba. Ehelyett isteni beavatkozásért fordult az Úrhoz. „Teljes mértékben Isten kezébe helyeztem a sorsom. És abban a pillanatban éreztem Krisztus ölelését, aki megnyugtatott, hogy minden rendben lesz” - emlékszik vissza.

„Persze mindent megtettem, hogy kiszabadítsam magam vagy a csónakom, de egy pillanattig sem éreztem félelmet, vagy légszomjat. Nem estem pánikba. Prímán éreztem magam. Élőbbnek éreztem magam, mint valaha.”

Abban a pillanatban, ahogyan hozzá folyamodtam, végtelen nyugalom öntött el, és az a nagyon is fizikai érzet, hogy valaki a karjában tart... Tökéletes bizonyossággal tudtam, hogy Jézus az, és vigasztalt, ami kezdetben enyhén szólva is meglepett, hiszen én csak egy hétköznapi ember vagyok... Akkor azonban tökéletesen kézenfekvő volt, hogy Jézus ott van velem, a karjában tart és vigasztal, miközben bárki más számára is megjelenhet bárhol másutt a világon, ha ugyanebben a pillanatban valaki szintén a segítségét kéri.

Mindeközben, Jézus gyorsan végigpergette Mary előtt az életét. „Az életem minden jó és rossz pillanata felidéződött” – meséli.

Végül 14, víz alatt töltött perc után, Mary teste kiszabadult a kajakból, és forgatni kezdte az áradat... „Abban a pillanatban, hogy ez megtörtént, úgy éreztem, mintha szétpattanna valami, mintha végre leráztam volna magamról súlyos, külső burkomat, kiszabadult volna a lelkem” -emlékszik vissza.

Felemelkedtem, ki a folyóból, s amikor a lelkem áthatolt a víz felszínén, egy tíz vagy húsz lélekből álló csoporttal (Isten által küldött emberi szellemekkel) találkoztam, akik oly túlárado örömmel üdvözöltek, amelyet el sem tudtam képzelni. Rendelkeztek fizikai testtel, mégis szintiszta szeretetet sugároztak, és átlátszó, csillogó fény áradt belőlük, a szeretet fénye. Hamisíthatlan *core level* öröm volt. Népes fogadóbizottsághoz hasonlítottak, vagy a tanúknak ahhoz a nagy felhőjéhez, amelyről *Szent Pálnak a Zsidókhoz írt levelében olvashatunk (12:1): „Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, [...] kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért.”*

Érkezésemet ünnepelték, és amikor összeöleleztünk, táncoltunk és köszöntöttük egymást, tapintható volt az abszolút szeretet érzése. Ezeknek az érzelmi hullámoknak az intenzitása, mélysége és tisztasága túlmegy azon, hogy szavakkal leírhatnám, és jóval felülmúl mindent, amit a Földön tapasztaltam. Félreértés ne essék... egész életemben nagyon boldog voltam, nagy örömeimben, szeretetben volt és van részem ezen a világon. Szívemből szeretem a férjemet és valamennyi gyermekemet, s ezt ők viszonzják is. Társaimmal együtt suhanni kezdtünk egy ösvényen, és én tudtam, hogy hazafelé tartok örök hazámba. Miközben szívtem magamba a rengeteg szépséget és a többiekkel való találkozás örömét, visszapillantottam a folyó partján játszódo jelenetre. Testem, amelyet, miután tizen négy percre volt víz alatt, most találtak meg, olyannak tűnt, mint egy meghitt, régi barát „külső héja”, én pedig meleg együttérzést éreztem iránta, s hálát amiért használtam. Néztem Tomot és fiait (Mary közeli barátai, akikkel kajakozott, szörnyen szomorúnak és sebezhetőnek tunk. Hallottam, hogy hangosan szolongatnak és kérlelnék, hogy vegyek levegőt. Szerettem őket, és nem akartam, hogy szomorkodjanak, ezért megkértem mennyei társaimat, hogy legyenek türelemmel, és visszatértem a testembe, majd vettem egy mély levegőt.

A szellemi test

Képzeljük csak el, hogy életünk ama pillanatában, amelytől a legjobban félünk - földi testünk halálakor -, hirtelen megszabadulunk, oly módon, amilyenről addig soha még csak sejtelmünk sem volt. Elevennek érezzük magunkat - sőt olyannyira önmagunknak és olyannyira élőknek, hogy hozzá kell szoknunk. Némi időre van szükségünk, hogy felfogjuk: immár nem földi testünkben leledzünk. Még van testünk - karunk, lábunk, kéz- és lábujjaink - de azt kezdjük megérteni, hogy valami megváltozott. Ugyanaz, de más. Frissítés!

Képzeljük el, hogy nincs többé gyötrelem és fájdalom, a betegségeknek - károsodásoknak hűlt helye, s úgy tűnik, ezt az új, frissített, spirituális testet nem gátolják a mozgás azon korlátai, amelyek az ittenit, ezt a földhözragadtat keretek közé szorították. Érzékszerveink azonban továbbra is épek, sőt mintha feltuningolódtak és megsokszorozódtak volna. Ily módon érzékelésünk „valóságosabbnak” és „elevenebbnek” tűnik, mint azelőtt bármikor. Valamennyi szorongásunk szertefoszlik, és helyét lebilincselő békességnek adja át. Nagyon sok ember, aki fél a haláltól, a halállal járó fájdalomtól tart. Mégis, akik beszámolnak róla, nem emlékeznek semmiféle szenvedésre - igenis említik viszont, amit *Szent Pál így nevez: „az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad” (Fil 4:7).*

Pál apostolnak nyilvánvalóan volt halálközeli élménye. *„Jövének azonban Antiókhából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot elálatván, megkövezék Pált, és kivonszolták a városból, azt gondolván, hogy meghalt. De mikor körülvették őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba...” (ApCsel 14:19-20).* Azt hiszem, Pál erről az élményéről beszél, amikor ezt írja: *„ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben -é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy az az ember, (ha testben -é, ha testen kívül -é, nem tudom; az Isten tudja), elragadtatott a Paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek kibeszélnie” (2Kor 12:2-4).* Az emberek bizonyos dolgokat nem képesek megfogalmazni, vagy pedig nem szabad beszélniük róluk, más dolgokkal kapcsolatban azonban Isten azt akarja, hogy tudjunk róluk. Azt szeretné, hogy a menny lángra gyújtsa képzeletünket, én pedig hiszem, hogy ezért szolgál mind több bizonyítékkal következő életünkről, s ezért teszi mind többször lehetővé, hogy betekintést nyerjünk: hogy ezért az életért akarjunk élni! A legtöbben nem fogják fel, de ezzel az új szellemi testtel Isten már a Szentírásban kecsegtet bennünket. Pál talán saját halálközeli élményére utal, amikor így ír:

Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben. Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk! Mert akik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterheltetvén; mivelhogyan nem kívánunk levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy ami halandó, elnyelje azt az élet. [...] Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözzünk, néki kedvesek legyünk. (2Kor 5:1-4.8-9)

Pál ismételten hangoztatja: *„Annyival jobb lesz ebben az új, tökéletesebb, szellemi testben élni, hogy inkább ölténém magamra, de mindenképpen úgy akarok élni, hogy tessék Istennek.”* Mary új testben érezte magát, de régi testét is látta. Félelmei és a régi test fájdalmai azonban elmúltak, amikor átkerült abba a szellemi testbe, amelyről Pál beszélt. Milyen lesz tehát ez az új, szellemi test a Szentírás szerint? Megdöbbentő módon pontosan

olyan, amilyennek a klinikai halál mezsgyéjéről visszatért, mindenféle korú emberek világszerte leírják.

Örök ifjúság

Nemcsak mentesek leszünk e földi test fájdalmaitól, és félelmeitől, hanem ismét fiatalnak érezzük majd magunkat! Emlékszünk még, milyen volt, amikor gyerekkorunkban kifogyhatatlan energia feszített bennünket? Emlékszünk tinédzseréveink erejére és állóképességére? Képzeljünk el egy új testet, amely még ennél is jobb lesz! Pál említi ezt, amikor a római gyülekezetnek ír: „*Mert az egész teremtés sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését*” (Róm 8:19). Jézus ezt mondta: „*Engedjétek hozzám jőni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.*” Lehet, hogy úgy érezzük majd magunkat, mint a gyerekek - tele energiával, s az élet izgalmával?

Marv Besteman nyugalmazott bankelnökön műtétet hajtottak végre a michigani egyetem klinikáján: egy inzulinóma nevű ritka hasnyálmirigy-daganatot távolítottak el a testéből. Így emlékszik vissza arra, ami este, a látogatási idő után történt vele, miután családtagjai hazamentek:

Egyedül voltam, fájdalmak gyötörtek, elég rosszkedvűen hánykolódtam-forgolódtam. Mindennél jobban szerettem volna elaludni, hogy akár csak rövid időre is megszabaduljak fájdalmaitól és rossz érzéseimtől. Nem is sejtettem, hogy hamarosan olyan szabadulásban lesz részem, amilyenre legmerészebb álmaimban sem gondoltam volna...

Hirtelen két férfi lépett a kórházi szobámba. Soha életemben nem láttam őket. Ne kérdezzék, honnan tudom, de nyomban az az érzésem támadt, hogy angyalok. Nem féltem egy cseppet sem.

Miután leszedték rólam a csöveket [Besteman utóbb úgy vélte, ezek teljesen feleslegesek voltak, valószínűleg azért kapcsolták rá őket, hogy mint nagyhatalmú bankárnak a kedvében járjanak], az angyalok a karjukba vettek, majd gyorsan és könnyedén emelkedni kezdtünk. Könnyedén, simán haladtunk a legkékebb egekbe. Szilárd talajra tettek le, egy monumentális kapu előtt. És nem emlékszem, hogy „gyöngyházból való” lett volna.

Egy rövid sorban álltam más emberekkel egyetemben. Figyeltem a körülbelül harmincöt, legkülönbözőbb származású égi utazót. Némelyek a nemzetiségükre jellemző népviseletben voltak. Egy férfi csecsemőt tartott a karjában. Színes fények lobbantak, amelyek beragyogták az eget, jóval felülmúlva az északi fényt, amelyet alaszakai utazásom során tapasztaltam meg. Egyszerűen csodálatos volt. Olyan zene szólt, amelyhez hasonlatosat még sose hallottam...

Roskátag vénembertestemet fiatalnak, erősnek és nagyszerűnek éreztem. A fájdalomnak, gyötrelmeknek, és mindannak, ami az idős embereket kínozza, immár nyoma sem volt. Ismét úgy éreztem magam, mint tizenévesen... vagy még annál is jobban.

Tudom, hogy ez úgy hangzik, mint valami sci-fi fantazmagória, ezért választottam leginkább egyetemeken és főiskolákon tanító tanárok, orvosok, egészségügyi szakemberek vagy gyerekek beszámolóit - ők ugyanis nem profitálnak az efféle szenzációs történetekből (ellenben kockáztatják szavahihetőségüket). Mint látni fogjuk, ezernyi különböző társadalmi helyzetű ember nyilatkozik igen hasonló módon, ami gondolkodóba ejti az embert...

Csakugyan lehetséges?

Talán azért nem érezzük magunkat soha teljesen elégedettnek ezzel az élettel, mert az eljövendő életre teremttettünk. Mint Pál mondta: „*Mert azt tartom, hogy amiket most*

szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését... Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig" (Róm 8:18.22). Mi van, ha ez az élet pusztán szülőcsatorna, melyen át az igazi életbe jutunk? Képzeljük el... hogy újra élünk, örökké ifjan, de egyben bölcsen is!

Épen és egészségesen

Isten pompás egészséggel áldott meg. Azonban, miközben ezeket írom, gipszet viselek a lábamon. Futballoztam az egyetem diákjaival, és most törött szákapocscsontom figyelmeztet arra, hogy már nem vagyok fiatal. Ha mérlegelem egy új, tökéletesebb test lehetőségét, úgy találom, hogy kifejezetten kapóra jönne. Nemcsak számomra, hanem - és különösen - azok számára, akik sohasem részesültek az egészséges test áldásaiban.

Jó barátaim, Rich és Arden Seggerman jutnak eszembe. Legidősebb lányuk, Naomi olyan fogyatékossgal született, amely a reménytől is megfosztotta, hogy valaha járhat és beszélhet. Szülei húsz éven át szerették és szolgálták. Ismerték Isten ígését, hogy - akárcsak Vicki és barátnői -, a vakok egy napon látni, a süketek hallani, Naomi pedig szaladni, nevetni és beszélni fog - s hogy ez megéri az áldozatot. Mint Teréz anya mondta:

„A menny ragyogásában a legrosszabb földi szenvedés, a legkegyetlenebb gyötrelmekkel teli e világi élet sem tűnik majd komolyabbnak, mint egy éjszaka egy kényelmetlen szállodában.”

Gary Wood autóbalesetet szenvedett, és azonnal meghalt.

„Megfordultam - meséli -, hogy megnézzem, mi a gond. Valami robbant, az arcomba hirtelen éles fájdalom hasított. Ragyogó fény vett körül, és emlékszem, ahogyan minden kellemetlen érzésről megszabadultam. Kibújtam, a testemből... és már a kocsí felett lebegtem... Amikor kezdtem felfelé emelkedni abban a fényalagútban, hirtelen nyugalom és békeség töltött el. Magam körül mindenfelé angyalok énekét hallottam.”

Gary egy fantasztikus város szélén találta magát (ezt majd egy későbbi fejezetben részletezzük). Amikor bejutott, nem várt találkozásra került sor.

Egy angyal biccentett: megkaptam a hozzájárulást, hogy belépjek a városba. Az első személy, akit a városban megpillantottam, John barátom volt, aki középiskolás korunkban, balesetben halt meg, amelynek során leszakadt a feje. Halálának emléke azóta is kísért. Amikor megpillantottam, túlradó öröm fogott el. Pontosan olyan volt, amilyennek emlékezetemben megőriztem, csak épp sokkal tökéletesebb. Odarohant hozzám, és átölelt. Nagyszerű viszontlátás volt! Amikor megölelt, karjai teljesen áthatoltak rajtam – egymásba olvadtunk. Ez az ölelés sokkal meghittebb, szívből jövőbb volt, mint földi megfélelői.

Gary-t „halottnak” nyilvánították, majd húsz perccel később újraélesztették. Sérülései következtében elveszítette a hangszálait. Isten azonban tett valamit, amiről Gary úgy gondolja, majdani dolgok előjele, s amit az orvosok lehetlenségnek mondanak.

„Van egy röntgenfelvételem, amelyen látszik, hogy nincsenek hangszálaim, s én mégis beszélek és éneklek.” Isten azoknak, akik szeretik Őt, megígérte, hogy „...és a halál nem lesz többé; se gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak” (Jel 21:4)

Valóságos testek vagy fényttestek?

„De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? És minémű testtel jönnek ki?” - kérdi Szent Pál, s meg is válaszolja saját kérdését: „És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké” (1Kor 15:35.40). Pál még ugyanebben a

részben kifejti, hogy földi testünk egy napon ugyanúgy feltámasztatik, ahogyan Jézus teste feltámasztatott. Ez azonban nem azonnal a halálunk után történik meg. Amikor meghalunk, e világi testünk (az 1.0-ás verzió) lényegében (2.0-ás verziójú) sokkalta „dicsőségesebb” spirituális testté frissül. Ez azonban még mindig nem a végső változat. Amikor minden, aminek meg kell történnie, megtörtént, Isten pedig pontot tesz az emberi történelem általunk ismert formájának végére a Szentírás szerint az összes földi test feltámasztatik ugyanúgy, ahogyan Jézus teste feltámasztatott. Jézus a prototípusa annak, hogyan egyesül majd „frissített” szellemi testünk feltámadt e világi testünkkel (3.0-ás verzió). Jézus fizikailag tapintható volt, halat evett, járt az emmauszi úton, beszélt tanítványaival, feltámadt testében-, de képes volt falakon áthatolni, és árasztotta a szellemi test ragyogó fényességét is.

A legtöbb ember nincs tudatában annak, hogy Isten terveiben szerepel mindennek - többek közt a Földnek és a testünknek a megújítása, valamint a menny és a Föld egyesítése. *„Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala” (Jel 21:1).* Átfogó mennyteológiájában Randy Alcorn megállapítja: „A jelenlegi, közvetlen menny az angyali birodalom, amely világosan elkülönül a Földtől (noha... valószínűleg több fizikai minőséggel rendelkezik, mint feltételezzük). Ezzel ellentétben a majdani menny az emberi szférában, a Földön lesz.”

Ennek a könyvnek az elsődleges tárgya azonban a jelenlegi vagy közbülső menny. Az vajon milyen lesz? Ne feledjük, hogy minden halálközeli élmény nehezen önthető szavakba!

Testrészek

Egy nő elmesélte dr. Moodynak, hogy míg a testén kívül tartózkodott, „azért önmagát még - lábait, karjait, mindenét – testi egészként érezte... még akkor is, amikor súlytalan volt.” Egy másik hölgy, aki újraélesztését közvetlenül a mennyezet alól nézte végig, ezt mondja: „Még volt testem, de vízszintesen szétterültem és lefelé figyeltem. Megmozgattam a lábaimat, és éreztem, hogy az egyik melegebb, mint a másik.” Ezt a spirituális testet tehát ugyanolyannak érzékeljük, mint fizikai testünket, noha sokan állítják, hogy áttetsző vagy fényből áll.

Dr. Long lejegyezte, mit tudott felidézni a tizenhét éves Valerie, amikor egy műtét során „meghalt”: „Néztem a két kezem: áttetszőek voltak. Aztán megjelent egy angyal, izzó ragyogás áradt belőle, és csodaszép látvány volt. Megnyugtattott, azt búgta, hogy biztonságban vagyok. Emlékszem, azt mondtam neki: nem állok készen arra, hogy meghaljak. Azt felelte, tudja. Aztán lefelé mutatott, én pedig láttam, hogy az orvosok egy kislányt igyekeznek újraéleszteni. Nemigen fogtam fel, hogy az ott én vagyok, de végignéztam az orvosi beavatkozást meg mindent.”

Két orvos, Mary Neal és Richard több dolgot megfigyeltek testükkel kapcsolatban. Richard Eby és felesége egy rokonuk chicagói lakásának kiürítésében segédkeztek. Richard nekidőlt egy első emeleti korlátnak, dobozokat akart ledobni. Nem tudhatta, hogy a természetes belülről már teljesen szétrágták a tartóoszlopokat. A korlát engedett, ő pedig egyemeletnyit esett a lenti betonjárdára - fejfelé előre! „Koponyám tojáshéja ropitásra tört, és megsérült az agyamban lévő nagy ér is; a két szemem kiugrott a helyéből... A becsapódás pillanatában szörnyethaltam.”

A hullaházban csodálatos módon feltámadt. Mialatt „halott” volt, dr. Eby észlelte, hogy

„Ugyanakkora vagyok, ugyanolyan alakú, mint az a valaki, aki éveken át visszanézett rám a tükörből. Áttetsző, aláomló köntöst viseltem - hófehér volt, de a pillantásom áthatolt rajta.

Elképedésemre átláttam a testemen, és láttam, hogy mögöttem és alattam fehér virágok vannak. Ezt teljesen normálisnak, de borzongatóan újszerűnek találtam... Élesen láttam a lábamat is, nem volt szükségem hozzá bifokális szemüvegre. Azonnal feltűnt, hogy közelre és távolra is jól látok: huszonöt centire éppúgy, mint másfél kilométerre; a fókusz éles volt, a látvány tiszta... Nem láttam csontokat, véredényeket vagy szerveket. Vért sem. Feltűnt, hogy nincsenek genitáliáim... A has- és a mellüregemben nem voltak szervek, átláttam rajtuk, vagyis perifériális látásom áttetszőként érzékeltte őket. Ugyancsak magamban megválasztottam a kimondatlan kérdést (agyam itt a mennyben egy számítógép sebességével dolgozott): nincs szükségem szervekre, mert itt Jézus az Élet. Ő a szükséges energia. Ezt a képet kapjuk tehát a valóságos testről, amelyet még fizikainak érzékelünk, de amellyel már nem tudunk kapcsolatot teremteni semmivel, ami földi. Rendelkezünk egy áttetsző testtel, amely mindazt képes „megtenni”, amit egyébként tenni szoktunk: tapint, érez, sőt még ölel is, csak mindezt a tudatosság magasabb szintjén.

Milyen ruhát viselünk majd?

Jézus mondta a Jelenések könyvében: *„és fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevére az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. Akinek van füle, hallja...”* (Jel 3:4-6). János így számol be arról, amit a mennyben látott: *„Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiság előtt és a Bárány [Jézus] előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak...”* (Jel 7:9). A halálközeli élmények szerint a mennyben másféle ruhákat is viselnek, mint az a fehér, áttetsző köntös, amelyről dr. Eby beszámolt. Marv Besteman bankelnök szerint, amikor végignézett magán, észrevette, hogy már nem kórházi ruha van rajta, hanem olyan ruhadarabok, amelyeket akkor vett fel, ha a feleségével vendégségbe mentek: világosbarna golfing, cserszínű farmernadrág, cipő. Később felfigyelt rá, hogy azok, akikkel a mennyben találkozott, mintha olyasféle öltözködésben lennének, amilyenben földi életük során a legjobban érezték magukat. „A mosolygós emberek, akik a sorban álltak, a világ legkülönbözőbb részeiről származtak, és mindenféle ruhákat viseltek. Számos nép képviselőit láttam, skandinávokat, ázsiaiakat, afrikaiakat, közel-keletieket és primitív afrikai törzsek tagjait is. Ez utóbbiak bő, egzotikus lepleket viseltek, tógyszerű holmikat, lábukon pedig sarut.”

Sok ilyen beszámoló elolvasása nyomán megfogalmazódott bennem egy elmélet. Csak elmélet, de azért talán figyelemre méltó. Valószínűnek tartom, hogy alighanem úgy öltözködünk, ahogyan természetesnek érezzük, vagyis a különböző korok és kultúrák emberei feltehetőleg azt viselik, ami akkoriban szokás volt. Számos halálközeli élményről szóló beszámoló azonban fehérbe öltözött emberekről tudósít. Ezeket olvasva arra gondoltam: *nem akarok egy örökkévalóságon át fehér köntöst viselni!* Aztán utánagondoltam, mit akarhat jelenteni ez a „fehér köntös”.

Amikor Jézus a Földön élt, egy ízben magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost - csak őket -, ők pedig látták, amint átalakult „dicsőségébe”. A Szentírásban ez áll: *„És imádkozása közben az ő orcájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn. És ímé két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés; kik dicsőségben megjelentvén...”* (Lk 9:29-31). Amikor Jézus engedi, hogy e három tanítvány lássa „dicsőségét”, őt és e két ótestamentumi prófétát ragyogó fény övezi. Ekképpen úgy tűnik, dicsőség és fény együtt járnak.

Dr. Mary Neal ugyancsak azoknak a személyeknek a dicsőséges ragyogásáról beszél, akik - ahogyan ő nevezte őket - a fogadóbizottságát alkották. „Különválasztható alakoknak tündek, de nem rendelkeztek olyan abszolút és határozott körvonalakkal, mint a mi, formával bíró, földi, fizikai testünk. A káprázatosan ragyogó szellemi lények körvonalai elmosódottak voltak. Jelenlétük minden érzékemet mozgósította, láttam, hallottam, tapintottam, szagoltam és ízleltem őket - egyszerre. Ragyogásuk egyidejűleg volt vakító és erőt adó.”

Pál ezt mondja nekünk: *„Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg” (Róm 8:17).* Következzék hát a teóriám. Lehetséges, hogy az emberek kifejezetten áttetsző, „fehér köntösöket” akarnak viselni, annyi leírásban hallunk róluk. Ez talán azt tükrözi, hogy a leírások szereplői milyen nagy mértékben osztoznak Isten „dicsőségében”. Földi világunkban úgy öltözködünk, hogy ki tudjuk hangsúlyozni fizikai „dicsőségünket”, illetve azokat a fizikai tulajdonságainkat, amelyeket észre szeretnénk vettetni. Mi van akkor, ha a mennyekben azt szeretnénk kimutatni, mennyire áthat bennünket Isten fénye/ragyogása? A halálközeli élmények szerint ez az áttetsző test alkalmas arra is, hogy „ragyogjon”, azaz belülről jövő fényt sugározzon; különböző emberek ráadásul más-más intenzitással ragyognak. Talán a „fehér” köntös egyáltalán nem is fehér, vagy még csak nem is köntös, hanem annyit jelent: „Isten dicsőségébe öltözve lenni”.

Dean Braxton szíve egy óra negyvenöt percre állt le a veseműtétje során. Az életbe visszatérve azt állította, látta Jézust:

„Jézus szintiszta fény! E ragyogás ott volt előttem, körülöttem, a részemmé vált, bennem volt. Fényesebb a delelő Napnál, de a mennyben mégis ráemelhetjük tekintetünket... Részét képeztem Jézusnak, és Jézus ragyogott belőlem. Láttam a ragyogást, ami körülvelt engem. Benne voltam, és belőlem sugárzott. Mindez élet volt.”

Dániel zsidó prófétának, aki Babilonban Kr. e. 550 táján írt, egy angyal ezt mondta: *„És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találta a könyvben. És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felserkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra. Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké” (Dán 12:1-3).*

Isten dicsőségét fogjuk -e visszasugározni?

Jézus többször is kihangsúlyozza, hogy a mennyben Isten dicsősége sugárzik majd vissza rólunk: *„Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuknak országában. Akinek van füle a hallásra, hallja” (Mt 13:43).* Isten megkérdi Jóbtól: *„Megnyíltak -é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit láttad -é? Áttekintetted -é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól tudod? Melyik út visz oda, hol a világosság lakik, és sötétségnek hol van a helye?” (Jób 38:17-19).* *„Hogy a gonoszoktól elvétessék világosságuk” (Jób 38:15)* - mondja még Isten Jóbnak.

Izgalmas, hogy a világ különböző pontjain több ezer halálközeli élménnyel rendelkező ember hasonlóan áttetsző szellemi testről számol be, amely olykor belülről is sugárzó fényt áraszt.

Úgy tűnik, különböző személyek más-más erejű fényt bocsátanak ki. Kenneth Ring megkérdezte a vak nőt, Vickit: „Volt-e valamilyen fényforrás, amely összefüggésbe hozható Jézussal?” Vicki így felelt: „Vele a leginkább. Ő ragyogott a legerősebben mindenki közül, aki ott volt... hihetetlenül szép és szívmengető volt. És igen intenzív élmény. Tudom, hogy nem bírtam volna ki, ha a szokásos önmagam lettem volna.” Fontos, hogy Vicki eltérő „fényerőket” különböztet meg, s a „legragyogóbb” Jézus (hiszen Ő a legdicsőségesebb).

Csodáljuk a hírességek pompás ruháit és „dögös” testük „dicsőségét”, ahogy végigvonulnak a vörös szőnyegen. Képzeljük csak el, milyen lehet osztozni Isten dicsőségében! Lehetséges, hogy minél „nyitottabb” és „megközelíthetőbb” valaki most, és minél inkább utat enged Isten Lelkének (a szenvedések ellenére, amelyek ehhez nélkülözhetetlenek), a mennyben annál inkább átragyogja őt Isten. Valószínű, hogy módunk lesz különféle öltözékeket viselni, bármit, amit csak kényelmesnek érzünk - de micsoda megtiszteltetés, hogy Isten dicsőségét ölthetjük magunkra!

Bizonyára így érthette Pál, amikor arra biztatott bennünket, hogy *„legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. [...] Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez”* (Fil 2:15; 3:21).

Ez azonban némelyikünk számára még mindig kissé ijesztő.

Áttetsző, fényt árasztó test? Vajon milyen érzés lesz? Csakugyan önmagam leszek? Ezt döntő fontosságú megértenünk. Még sohasem voltunk ugyanis maradéktalanul önmagunk! Ahogyan valaki, akinek volt halálközeli élménye, megfogalmazta: „megdöbbenve tapasztaljuk majd, hogy az első személy, akivel a mennyben találkozni fogunk, mi magunk leszünk!”

#05: ÖNMAGUNK LESZÜNK... VÉGRE!

Crystal tusakodott Istennel. Vívódott a saját identitásával kapcsolatban. Küzdött a szégyennel... és meg is volt rá az oka. Szexuális zaklatása háromévesen, egy bébiszitternél kezdődött. Ötévesen ismét megtörtént, egy másiknál. „Annak az asszonynak volt egy idősebb férje - idézi fel Crystal -, és emlékszem, hogy az ölébe ültetett... nem beszéltem anyának ezekről a zaklatásokról, mert meg akartam óvni attól, hogy még több rossz hírt kelljen elviselnie.”

Crystal anyja már kiállta egy válás megpróbáltatásait, s most, miután férjhez ment egy Hank nevű férfihoz, a dolgok még rosszabbra fordultak. Hanknek dührohamai voltak, állandóan részeg volt, és egy idő után fizikailag is bántalmazta Crystal anyját. Egy este, megpróbálván megijeszteni feleségét, azzal fenyegetőzött, hogy megöli a kis Crystalt. Sörétes puskával célba vette az alvó lányka fejét, és meghúzta a ravaszt. Mindössze hajszálnyival tévesztette el.

Hatéves korára Crystal már végignézte két házasság széthullását, és szörnyű szexuális visszaéléseket követtek el ellene. Anyja elkezdett bulizni járnival barátaik házába, az emeletre - Crystalt és bátyját pedig magukra hagyta a földszinten. „Hetenkénti ottléteim alatt valaki, aki ott lakott, molesztált... Nem történt meg minden esetben, amikor ott voltunk, de sokszor előfordult. Ez öt éven át tartott. Egy léleknek sem mondtam el... De az, hogy állandóan

szégyenkeztem, mocskosnak és romlottnak éreztem magam, beépült a személyiségembe, az önazonosságomba. Ilyen volt az a valaki, aki voltam.” Ez a szégyenből szőtt identitás nedves, bűdös göncök módjára tapadt Crystalra. Évekig ez a hamis önkép határozta meg cselekedeteit.

Harminchárom éves koráig, amikor is meghalt.

Crystal hasnyálmirigy-gyulladással került kórházba, majd a szövődmények következtében leállt a szívműködése és a légzése.

A kórházban kilenc percre elhagytam a testemet, felmentem a mennybe, s ott álltam Isten előtt... Ez alapjaiban megváltoztatta az életem - lényem velejéig. Ezt azonban nagyon sokáig nem osztottam meg senkivel... Pedagógus voltam - olyasvalaki, akire, a szülők rábízják a gyerekeiket, hogy tanítsa őket és törődjék velük - attól tartottam, ha értesülnek a velem történekről, páriává és nevetségessé válok, talán el is bocsátanak. Félttem, hogy az emberek egyszerűen örülnek tartanak majd. És noha Isten meg sem mondhatta volna egyértelműbben, mit tegyek - „Mondd el nekik, amire emlékszel!” -, azon vívódtam, miért engem választott, és vajon mit akar, mi a teendőm pontosan.

Tusakodtam, mert a lehető legvalószínűtlenebbnek tűnt, hogy éppen én legyek Isten szószólója. Röviden szólva nem tartok tőle, hogy szentnek jelölnének. Életem korábbi szakaszában követtem el bűnöket, és biztos vagyok benne, hogy egy sincsen a Tízparancsolatban, amelyet meg ne szegtem volna... Igen, nemcsak egyiket-másikat... mind a tizet. Szkeptikus voltam. Amerika legvallásosabb vidékén nőttem fel, nem is egyszer, hanem négyszer keresztelkedtem meg, rendszeresen jártam templomba, millió prédikációt hallgattam végig Istenről, és a szívem mélyén mégis kételkedtem. Újra és újra felszólítottam Istent, hogy bizonyítsa be létét, és valahányszor megtette, újabb kihívást intéztem hozzá. Olykor pedig fogadkoztam, hogy kihajítom az életemből.

Aznap a kórházban Crystal ajkai kezdtek elkékülni. Anyja az ápolónőt hívta, aki aztán megállapította a szív- és tüdőműködés leállítását. A klinikai halál alkalmával nem mindenki halad át alagúton: egyesek egyszerűen egy új világban térnek magukhoz.

Semmire sem emlékszem abból, ami a szobában történt azután, hogy mondtam anyámnak, hogy szeretem, majd elvesztettem az eszméletem. A következő dolog, amire emlékszem, az ébredésem volt fenn a mennyben, Istennél. Tudtam, hogy már nincsen fizikai testem. Hátrahagytam. Most szellemi formában léteztem. Nem vizsgáltam meg e formát, csak tudtam róla, ahogyan tudunk a tíz lábujjunkról, anélkül, hogy látnánk őket... De még így, anyagi test nélkül is tudtam, hogy „én vagyok az”. Ugyanaz az én, aki létezett a Földön, ugyanaz, aki csak az imént mondta anyámnak, hogy szereti, s azután meghalt. Ugyanakkor támadt egy megdöbbentő felismerésem is: hogy az az „én” vagyok, amely egy örökkévalóság óta létezik, földi életemnél jóval régebben.

Nem úgy, mint a Földön, ahol kételyek és félelmek gyötörtek, a mennyben kizárólag teljes bizonyosságot éreztem azzal kapcsolatban, ki vagyok. Itt sokkalta összetettebb módon állt össze a lelkem, szívem, egész lényem, mint ahogyan az a Földön lehetséges lett volna. Sokkal intenzívebben átéltem saját mivoltomat, mint azt a remény-, félelem-, ábránd- és sebhelygyűjteményt, amely életemben meghatározott. Rám zúdult önmagam ismerete, és lehullott rólam sokféle szemét, amely a Földön beszennyezte identitásomat, és végre feltárult

igazi énem. „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek” - mondja Isten a Jeremiás 1:5-ben. Most pedig ismerem magam. Képzeld el - az első személy, akivel a mennyben találkozunk, mi magunk vagyunk!

Egyedi énünk!

Ki határozza meg, kik vagyunk? Rendkívül fontos kérdés ez, ám közülünk csak kevesen veszik a fáradságot, hogy választ keressenek rá. Kinek van joga ahhoz, hogy definiálja, kik vagyunk? Hogy mit érünk? Mi a célunk? Hogy vajon sikert aratunk vagy kudarcot vallunk -e? Az, hogy miként határozzuk meg identitásunkat, végtelenül fontos. Amit az ember magáról hisz, befolyásolja minden döntését és cselekedetét.

A többség olyan dolgokat képzel magáról, amelyek nem Isten világából származtathatóak - nincsen közülük sem ahhoz, akinek, sem ahhoz, aminek megtételére Isten megteremtett bennünket. Olyan hazugságokat veszünk készpénznek, amelyekkel ennek az árnyékvilágnak a gonosz erői etetnek bennünket. Állandón aggódunk mások véleménye miatt, amiatt, hogy elfogadnak -e bennünket. Szorongunk, ha nem járunk sikerrel, vagy nem ismerik el teljesítményeinket. Csüggedünk, ha esnek a részvényeink a tőzsdén, vagy ha nem léptetnek elő bennünket. Aztán idővel lejjebb szállítjuk igényeinket, majd igyekszünk meggyőzni magunkat ennek helyességéről, hogy bizonyítsuk értékes mivoltunkat - vagy pedig próbálunk keríteni valakit, aki szeret bennünket. Szükségét érezzük, hogy irányítsuk házastársunkat és gyerekeinket, saját identitásunkat ugyanis valamiképpen csapdába ejtette az, amit mások gondolnak vagy tesznek.

Ha arra alapozzuk önértékelésünket vagy énképünket, ami teszünk, vagy amit mások tesznek velünk, mindig küszködni fogunk a kudarcból való félelemmel, és önigazolási kényszert, vagy pedig arra való késztetést érzünk majd, hogy manipuláljunk másokat, akik érvényesülésünk útjába keverednek. Egoistává válunk. Isten ezért teremtett úgy bennünket, hogy soha ne abból mérítsük identitásunkat, amit teszünk, vagy amit mások tesznek velünk, hanem abból, hogy *kik vagyunk* Isten szemében.

Van Lommel közlése szerint azok közül a halálközeli élményen átesettek közül, akiket kikérdezett, sokan „állítják, hogy nagyobb értéket és jelentőséget tulajdonítanak az életnek az anyagi dolgoknál, például egy drága gépkocsinál, egy nagy háznál, vagy egy társadalmi státusznál vagy hatalommal járó állásnál.” Sok ember próbál elérni eredményeket, teljesíteni, ismertségre, hírnévre szert tenni. Amit azonban a mennyben látunk, arról árulkodik, hogy az élet lényege egyáltalán nem ez.

Kivételes szeretet

Amikor dr. George Ritchie előtt lepergett az élete, valami nyilvánvalóvá vált számára:

Húszévnyi élet minden mozzanatát láthattam. A jókat, a rosszakat, a legnagyobb szerűbbségeket, a tipikusakat. És látván ezt a mindent magában foglaló filmet, felvetődött bennem a kérdés. Rejtetten valamennyi jelenetben ott volt, s úgy tűnt, a vetítéshez hasonlóan a mellettem ragyogó eleven Fényből eredt.

Mire használtad az életedet?

Ezt nyilvánvalóan nem abban az értelemben kell érteni, hogy szolgáljunk információval,

hiszen ott volt minden kiterítve, amit életemben tettem... Vajon megesett -e, hogy túlléptem közvetlen érdekeimen? Tettem -e bármit, amit mások értékesnek ismernek el? Végül ráleltem életemnek arra a pillanatára, amely addig a legnagyobb büszkeséggel töltött el: „Sas-fokozatú cserkész lettem!”

Úgy tűnt, mintha ezúttal is a mellettem lévő jelenség felől érkeztek volna a szavak: „*Ezzel túlértékeltek...*”

Láttam magam, amint tizenegy évesen előremegyek egy istentiszteleten, és kérem Jézust, hogy vezessen életem útján. Ám azt is láttam, hogy az első izgalom milyen gyorsan adta át a helyét a zsibbadt rutinnak vasárnaponként a templomban...

Láttam magam az orvosi egyetemre előkészítő tanfolyamokon: orvos akartam lenni, és segíteni az embereken. A tantermi jelenetek mellett azonban felbukkant egy Cadillac és egy magánrepülőgép képe is... a gondolataim, amelyek a mindenén áthatoló fényben éppúgy láthatóvá váltak, mint a tetteim.

Hirtelen haragra lobbantott a kérdés. Ez így nem méltányos! Persze, hogy nem használtam ki maradéktalanul az életem... nem volt rá időm! Hogyan is lehetne megítélni valakit, aki bele sem vágott a teendőjébe? A feleletben azonban ítékezésnek nyoma sem volt: *a halál*, hangzott a végtelenül szeretetteljes válasz, *bármikor eljőhet az emberért*.

George a biztosítására gondolt, amelyet nemrég kötött a fegyveres erővel, s amelynek értelmében már hetvenesztendősen jogosult volt kártérítésre. Még el sem nyomhatta magában a gondolatot, már ki is szaladt a száján. Ha kérdéses lett volna a számára, hogy az Úrnak van -e humorérzéke, most megkapta volna a választ.

A ragyogás mintha vibrálni vagy pislákolni kezdett volna, amit valamiféle szent nevetés kísért - amely nem nekem vagy az ostobaságomnak szólt, nem gúnyos nevetés volt, mindössze a derű megnyilvánulása, mintha azt sugallaná, hogy annyi tévedés és tragédia ellenére az öröm mindig tartósabb. Elragadtatásomban, amelyet a nevetés váltott ki, rájöttem, hogy én magam vagyok, aki ilyen kíméletlenül ítélem meg az említett eseményeket. Én voltam, aki jelentéktelennek, önösnek, prózainak ítélem őket. Nem éreztem, hogy efféle verdikt érkeznek a körülöttem ragyogó dicsfényből. Nem vádolt, nem tett szemrehányást. Egyszerűen csak szeretett. Megtöltötte a világot, s valahogy mégis személyesen rám figyelt... *Mit tettél az életed során, amit szívesen megmutatnál nekem?*

Most már tudtam, hogy első görcsös erőfeszítéseimmel - hogy valamiféle imponáló válasszal álljak elő - teljességgel célt tévesztettem. A kérdés nem az eredményeimre vagy díjaimra vonatkozott, hanem mint minden más, ami Tőle indult ki, a szeretettel volt kapcsolatos. *Mennyi szeretetet adtál életed során? Szeretted -e úgy másokat, ahogyan én szeretlek téged? Teljesen? Feltétel nélkül?*

Isten soha nem akarta, hogy identitásunkat eredményekre vagy teljesítményekre alapozzuk. Teremtőnkön kívül senki sem tudja, mi végre teremttettünk - hogy *mit kell tennünk*, vagy *mivé kell lennünk*. Nézzük, mit mond Isten valódi kilétünkről: „*Mondom északnak: add meg; és délnek: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünnen, és leányimat a földnek végéről, Mindent, aki csak az én nevemről neveztetik, akit dicsőségemre teremtettem, akit alkottam és készítettem!*” (Ézs 43:6-7). Isten a maga számára teremtett bennünket... nem azért, hogy igazoljuk dicsőségét, hanem hogy *mi magunk legyünk* az Ő dicsősége.

Büszkesége és öröme. Szeretett fia vagy lánya. Azt szeretné, hogy *biztosak legyünk* a szeretetében, önmagunkban, akivé teremtett, s hogy erről a biztos helyről *megtehessük*, aminek a megtételére megalkotott bennünket. Elsősorban és mindenekelőtt, arról van szó, hogy szeressük azokat, akiket kivételes módon vagyunk képesek szeretni.

Pál így írt: „*Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem. Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek közül pedig legnagyobb a szeretet*” (1Kor 13:12-13). A menny az a hely, ahol rájövünk majd, mennyire kivételes módon szeret bennünket Isten. Azonban nem akarja, hogy ennek megértésével a mennyországig várjunk.

Tudja a nevemet

Dr. Richard Eby, aki az első emeletről zuhant fejjel a betonjárdára, arról is beszámol, mennyire bensőséges volt a „halálát” követő „életélmény”:

A becsapódásom pillanatában szörnyethaltam. Egy tompa puffanással átszakadtam egy olyan helyre, amelyet előtött a végtelen szeretet, és pontosan tudtam, hogy ez csak a menny lehet. Lábam ugyanakkorak és ugyanolyan alakúak voltak. Földi énemmel való azonosságom alapján ismertem magamra... Hirtelen azonban felgyorsult a gondolkodásom, és ezzel a sebességgel semmiféle földi agyműködés nem vehette fel a versenyt. Amikor először hallottam az Úr hangját, így szólt: „Halott vagy, Dick!” A szavait azonban belülről hallottam... Az, hogy a nevemen szólított, érzékeltette velem a meghitt viszonyt, amely a létezésemhez fűzi. Megkérdeztem tőle: „Miért szólítottál Dicknek?” (Így csak közeli barátaim és családtagjaim szólítottak.) Így felelt: „Amikor meghaltam érted a kereszten, az nagyon meghitt dolog volt.

Miután tíz órán át élettelen, üres porhüvely volt, Richard csodálatos módon újraéledt, és soha nem felejtette el, hogy Isten személyesen ismeri és szereti.

Gondoljunk bele: valamennyien szeretnénk híresek lenni. De miért? Azt akarjuk, hogy az életünk számítson, jelentőséggel bírjon, érjen valamit. Csakhogy Istenen kívül más nem fog emlékezni a nevünkre. Tegyük gyorsan egy próbát. Hogy hívták dédanyánkat és dédapánkat? Sokaknak fogalmuk sincs. Pedig mindössze három nemzedéknyire vannak tőlünk - s már el is felejtődtek. És még ha emlékszünk is rájuk, a többség neve száz éven belül elfelejtődik - végül pedig mindenkié. Mégis *mindannyiunk* vágya, hogy emlékezzenek ránk.

A bölcs Salamon király azt mondta, ez azért van így, mert Isten „*mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, amit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig*” (Préd 3:11). Azt akarjuk, hogy a nevünk számítson. Hogy emlékezzenek ránk. Ki akarjuk vívni magunknak, hogy a nevünk fennmaradjon, mert Isten az örökkévalóságra teremtett bennünket. „*Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejetek hajszájai is mind számon vannak tartva. Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok*” (Mt 10:29-31).

Isten jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat (fogadjunk, hogy egyikünk sem tudja, hány haja szála van... vagy volt valamikor!). Egyedül Ő a tudója, ki milyen értékes közülünk. „Minden, ami Vele kapcsolatos, szeretet. Igen, szeretet irántunk; s nekem úgy tűnt, mintha ez a szeretet kizárólag nekem szólt volna” - emlékezett vissza halálközeli élményére Dean. „Legbelül azonban pontosan tudtam, hogy Ő mindenkit szeret, de az egyes emberek iránti szeretete annyira bensőségesnek tűnik, hogy elsőre azt hisszük, mintha egyedül nekünk szólna. *Tudjuk*, hogy egy örökkévalóság óta törődik velünk és azt is, hogy mindörökké törődni is fog.”

Senki másnak nincs joga megmondani - és nem is képes rá, hogy megmondja - mennyit ér egy ember, kivéve az egyetlen valakit, aki teremtette. Egyedül Ő tudja a nevünket. Jézus a Jelenések könyvében így nyilatkozik: „*A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki nem tud, csak az, aki kapja*” (Jel 2:17). A menny ígérete annyit tesz, hogy egy napon valóban megismerjük azt, aki megteremtett bennünket. Isten számára mindenki egyedi és különleges. Senki más nem lehet velünk olyan bensőséges kapcsolatban, mint maga Isten. Képzeljük csak el, milyen érzés lesz, amikor a mennyben végre tudatosul bennünk, mennyire különlegesek vagyunk a világmindenség legfontosabb lénye számára!

Gary Wood, aki egy autóbalesetben veszítette életét, a következőket mondta: „Sugárzó, gyönyörű fény áradt Belőle. Amikor rám nézett, a tekintete áthatolt rajtam. Csak tiszta szeretetet éreztem... Szavai úgy zengtek, mint a Niagara-vízesésen aláúduló víz hangja... »Mondd meg az embereknek, hogy különlegesek és egyediek - mindegyikük! Isten úgy alkotta meg minden gyermekét, hogy isteni céllal éljen, amelyet csak ő tud beteljesíteni a Földön.«”

Személyre szabott célkitűzés

Nem érezzük úgy, hogy mások maradéktalanul ismernének, értenének vagy értékelnének bennünket - sőt, így vagyunk önnön magunkkal is -, ezért igyekszünk mindenáron bizonyítani, megragadni az emberek figyelmét. Ezért próbálunk nevet szerezni magunknak, még akkor is, ha ehhez szerepet kell játszanunk. Képzeljük csak el, hogy a mennyben mindezt felváltja annak a tudása, hogy Isten pontosan kinek, miféle létezésre teremtett bennünket - ott, ahol ki-ki maradéktalanul önmaga, teljességgel egyedi lehet Teremtőjével való személyes kapcsolatában.

Nem fogjuk elveszteni földi identitásunkat, csak végre teljességgel ismertté válik előttünk. Nem veszítjük el humorunkat, egyedülálló személyiségünket vagy ránk jellemző külsőnket sem, megmaradnak érzelmeink, múltunk és emlékeink - teljes mértékben önmagunk leszünk. Mindennek a birtokában maradunk - csak a sok zűrzavar, sérelem és hazugság nélkül, amely, mint egy felhő, eltakarta valódi mivoltunkat.

Egyedül Ő tudja, kinek teremtett bennünket. Egyedül Ő tudja, személy szerint mit jelent számunkra, mint egyének számára a sikeres élet - nem másokhoz képest, hanem ahhoz képest, ami a szándéka volt velünk, mielőtt megteremtett volna bármit is! Úgy vélem, hogy a halálközeli élményekkel rendelkező emberek azért mondják, hogy „olyan, mintha már jártam volna itt”, vagy „úgy érzem, mintha örökidők óta léteznék”, mert Isten elméjében csakugyan mindig is léteztünk! A mennyben bizonyosságot nyerünk afelől, kinek-minek szánt bennünket,

mielőtt megszülettünk volna.

A tudat, hogy Isten miként lát bennünket, feljogosít bennünket céljaink elérésére, hiszen erre teremttettünk. Lehetővé teszi, hogy tehetségünk, időnk és erőfeszítéseink eredményei örökké visszhangozzanak a mindenségben. A lényeg nem az, hogy bebizonyítsuk, érünk valamit, hiszen Isten számára mi vagyunk a minden. *„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez... Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:8.10).*

Az Ő remekművei vagyunk. Az Ő egyedülálló műalkotásai. Csakhogy mindnyájan sérült, javításra szoruló remekművek vagyunk. Ő azt akarja, hogy minden egyes lélek megkapja ajándékát - a megváltást, azt, hogy „egyenesbe jöjjön” Istennel. Ha tudjuk, hogy Isten és miköztünk rendben vannak a dolgok - nem amiatt, amit tettünk vagy nem tettünk, hanem amiatt, amit Isten tett miértünk - akkor nincsen rá szükségünk, hogy bebizonyítsuk, kik vagyunk. Így jogunk van megtenni azokat a dolgokat, amelyeket Isten számunkra tervezett, még mielőtt megszülettünk volna. Azoknak az embereknek, akiknek halálközeli élményben volt részük, világos mondanivalójuk van - az, hogy Istennek még célja van velünk.

Dr. Long kutatásának egy férfi alanya írta: „Nem akartam visszamenni, de azt mondták nekem, fénylő emberré kell lennem. Elmondták: nem végeztem el, amit el kellett volna végezniem az életem során. Hirtelen mintha megbillentem volna... és visszatértem a testembe.”

Egy tizenhárom éves lány, aki egy operáció során halt meg, így emlékszik vissza: „Hallottam egy hangot, amint szelíden, de ellentmondást nem tűrően így szól hozzám: »Gyermekem, menj vissza, mert még sok tennivalód maradt!« Nyomban ismét a testemben találtam magam. Azonnal!”

Mark gyógyulóban volt egy műtét után, amikor legyengült szíve felmondta a szolgálatot. Miközben az orvosok lázasan munkálkodtak, hogy visszahozzák, Mark utazásra indult „a legszebb úton, amelyet valaha látott”, keresztül egy paradicsomi szépségű hegyvidéken. Egy hangra figyelt fel, amely „a semmiből, mégis mindenhol hallatszott: »Mark! Vissza kell menned!« Mire ő: »Visszamenni?! Ne! Ne! Nem mehetek vissza!« A hang ismét így szólt: »Vissza kell menned, kitűztem számodra egy célt, és még nem végeztél.« »Nem, kérlek, Istenem, hadd maradjak!«... Úgy tűnt, a Legfőbb Lény hangja a semmiből érkezik, ugyanakkor mindenfelől.”

Vajon mi az én személyre szabott célom?

Mit kell elérnem? Honnan kellene tudnom, mi az, amit Isten pont velem akar elvégeztetni? Azt hiszem, gyakran magunk tesszük bonyolulttá helyzetünket, mert azt akarjuk, hogy célunk önazonossággal ruházzon fel bennünket. Isten szerint azonban éppen fordítva kellene működnünk. *Mózes kijelentette, Jézus pedig megismételte, hogy az első és legfontosabb parancs (célunk): szeretni Istent. Szeretni felebarátainkat (azokat, akiket Ő helyez életünkbe), úgy, ahogyan önmagunkat szeretjük - ez a második. Ha e kettőt megtesszük, tanította Jézus, eleget teszünk a Biblia összes többi parancsolatának is (Mt 22:34-40).* A túloldalról még azok is ezt az üzenetet hozzák vissza, akik nem ismerik az Írást. Istennek mindnyájunk földi létével egyedi célja van, és bármi mást teszünk is még ezen kívül, e cél központi eleme a

szeretet.

Howard Storm képzőművész-tanár, akinek ugyancsak volt halálközeli élménye, így fogalmazott: „Isten azért hozott össze bennünket a feleségemmel, hogy megtanuljak szeretni. Meggyőződhettem erről, amikor végigfutottam az életemet. „Isten azért rendez párba bennünket, hogy megtanuljunk szeretni. Ez a dolgunk.” Lehet, hogy nem az egyetlen tennivalónk, de nyilvánvalóan a legfontosabb.

Steve Sjogren egy nagy egyházközség lelkésze volt Cincinnati-ben, s ezerféleképpen tett jó szolgálatokat a városnak. Nem kétséges, hogy ez része volt Isten Steve-vel kapcsolatos tervének, de amikor farkasszemet nézett a halállal, a lelkész rájött, melyek Isten prioritásai velünk kapcsolatban. Alázatosan így emlékszik vissza:

Isten észre terített. A műtőasztal és a mennyezet között lebegtem, olyan közel a plafonhoz, amilyen közel csak lehetséges volt... Intuitíve tudtam, hogy Isten az, aki szól hozzám. Olyan volt, mintha száz barát beszélt volna, harmonikus uniszónóban. Az ismerős és megnyugtató hang vonzott. A sok év során, mialatt Istent kerestem, soha nem hallottam Őt beszélni (ahogyan azóta sem)... Nemcsak szavakkal kommunikáltunk, hanem emlékekkel és képekkel is. Isten tudatta velem, milyen nagyra tart. Szinte lehetetlen leírni az elfogadásnak azt a tökéletes érzését, amely körülvelt, de lényem egy része még ennek a nagyon bensőséges ölelés során is tudatában volt annak, hogy életemben nincs minden összhangban Isten velem kapcsolatos szándékaival.

Az orvosok a vészhelyzet körülményeinek megfelelően dolgoztak, Isten azonban mindeközben nyugodtan kérdezgetett: „Tudod -e, mi a nevük a gyerekeid barátainak?” - faggatott. Nem képzelődtem! Isten hallani akarta a választ, de egy nevet sem tudtam mondani neki! Lelepleződtem. A felismerés villámcsapásként ért. Nem szántam időt arra, hogy megismerjem gyerekeim legjobb barátait és országos cimboráit... Pedig gyakran megfordultak a házukban. Szívesen láttam őket, de minden voltam hozzájuk, csak épp vendégszerető nem. Általában ilyen-olyan feladatok kötöttek le. Sokszor ott sem voltam. Utóvégre is fontos munkát végeztem...”

Miként tudhatjuk meg, mi a személyre szóló feladatunk? A dolog mindig azzal kezdődik, hogy szeretjük és keressük Istent, aztán útmutatását követve szeretjük a hozzánk legközelebb állókat, majd élünk a képességekkel és szenvedélyekkel, amelyekkel megajándékozott bennünket, hogy általuk szolgáljuk az emberi nemet. Nem kell aggódnunk amiatt, hogy esetleg nem érjük el a számunkra kijelölt célt; ha keressük Istent és kutatjuk szándékát, meg fogjuk érni. Nem feledkezhetünk meg azonban arról, hogy mindennek a lényege a szeretet.

Gyere haza!

Crystal - akit megkereszteltek ugyan, de a zaklatások miatt soha nem érezte, hogy szeretnék - így emlékszik vissza mennyei élményére:

A legnehezebb megtalálni azokat a szavakat, amelyek maradéktalanul visszaadnák, amit a mennyben átéltem, hiszen az emberi nyelv még csak megközelítőleg sem képes a leírására. Hol a „szépséges”, hol a „ragyogó”, hol a „bámulatos” szóhoz kapok, csak hogy ezek távolról sem fejezik ki, amit valójában éreztem. Az, amit a mennyben átéltem, annyira valóságos és

plasztikus, annyira intenzív volt, hogy mellette elhomályosodtak a földi emlékeim... mintha a menny volna a realitás, az élet pedig, ahogyan mi ismerjük, csak álom... Abszolút tisztaságot és tökéletességet éreztem, valami végtelen szeplőteleniséget és épséget, s azt, hogy mindebben megmerítkezve, olyan béke és bizonyosság töltött el, amelyet a Földön sosem éreztem. Szinte fürödtem a szeretetben. Az engem körülvevő ragyogást nemcsak láttam, hanem éreztem is. Sőt, ismerősnek éreztem! Olyan volt, mint amikor felidézek egy régi emléket! A legjobban így fejezhetem ki: otthon voltam.

Jézus járta Izraelt, tanított, jóllakatta az embereket, gyógyított, és helyreállította az emberek méltóságát. Megmutatta Isten feltétlen szeretetét, azért az Istenét, aki értékesnek tartja a legromlottabb emberi lényt is, s akinek a szemében egy hazulról elszökött gyerek is egyedülállóan becses. Ennek eredményeképpen a világ Crystaljai özönlöttek Jézushoz. Lukács evangélistától tudjuk: *„Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik. Ő pedig ezt a példázatot beszélé nékik, mondván...” (Lk 15:1-3).*

Jézus elmondja ezeknek az álszentül kegyes férfiaknak egy apa történetét (a szereplő az Atyaistent személyesíti meg), akinek volt egy fiatal tékozló, és egy idősebb „jó” fia. A tékozló fiú korán kikéri örökrészét, „beint” apjának, és Vegasba költözik, ahol mindenét elveri partikra és prostituáltakra (ez nyilván az én parafrázisom, de pontosan visszaadja a történeteket).

Jézus elmeséli, hogy a fiú végül lecsúszott, majd észre tért, s így szólt: *„Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!” (Lk 15:18-19).*

A vallási vezetők nyilván arra számítottak, hogy az apa megbünteti és megleckézteti, Jézus azonban megbotránkoztatja őket: *„És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatója őt. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! Az atyja pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhóvván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vigadni” (Lk 15:20-24).*

Végre otthon

Százával olvasom a halálközeli élményekről szóló történeteket, s döbbenetesnek tartom, hogy akik találkoztak a Fény-Lénnyel, olyanfajta szeretetről beszélnek, amely, *mondhatni* fut feléjük, átöleli és megbecsüli őket, mit sem törődve a körülményekkel. Egyszerűen azt akarja, hogy hazajussanak. S amiről beszámolnak, az az *otthon!*

Jeff, maga mögött hagyva véres autóbalesete helyszínét, egyszer csak a következőket tapasztalta: „Valahova máshova kerültem, az öröm színhelyére. Valóságosnak éreztem magam, de nem voltak sérüléseim. Nem az illuzionisták lebegő gömbje voltam, hanem én magam.” Samaa, aki a Közel-Keleten nőtt fel, a Szeretet jelenlétében találta magát: „Jézus

bámulatos szeretetet sugárzott, amelynek a teljes elfogadás is része volt. Nem éreztem, hogy ítélkezne felettem, vagy szégyenkezniem kellene. Először alig mertem rápillantani, de egy idő után éreztem, hogy testem felemelkedik. Ekkor ott álltam Előtte. Rám mosolygott, lelkem megkönnyebbült. »Köszöntelek idehaza, Samaa« mondta. Hangja kedves és gyengéd volt, mégis olyan erősnek éreztem, mint amikor egyszerre többfelé zúg a víz. Kitérte felém a karját. Szép szemében mindent megolvasztó szeretet perzselő tüze lángolt, engem pedig hatalmába kerített ez a szeretet.”

A kilencven perc során, amelyet Don Piper a klinikai halál állapotában töltött, elmondása szerint a következőket tapasztalta: „Olyan színeket láttam, amelyekről nem is hittem volna, hogy léteznek. Soha, de soha nem éreztem magam annyira elevennek. Otthon voltam, ott voltam, ahová tartoztam. Jobban akartam ott lenni, mint bárhol másutt a Földön, valaha is.”

Jézus azt mondta, hogy Isten minden ember iránt olyan szívvvel viseltetik, mint egy szerető apa, aki bármit megtenne, hogy gyerekei hazatérjenek. *„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen” (1Pt 3:18).* Egy napon bennünket is odahaza akar üdvözölni!

Az otthon pedig az a hely, ahol az embert ismerik és szeretik, ahol családtagok és barátok vesznek körül. Aki attól tart, hogy magányos lesz a mennyben, megnyugodhat, nem lesz az.

#06: BARÁTAINKKAL ÉS SZERETTEINKKEL

„AZ EZUTÁN KÖVETKEZŐ PILLANATOKRA NEM EMLÉKSZEM pontosan, és talán nem is akarok. Aznap erős oldalszél fűjt, és az úton egy kis, piros furgon kacsázott előttünk. Elbóbiskolhattam a volánnál, mert hirtelen letértem az útról. A több mint százhusz kilométeres sebességgel haladó járművünk nekiütközött az útpadkának.”

Amikor Jeff felriadt, minden apa rémálma tárult elé. A hátsó ülésen épp felébredt álmából a négyéves Spencer és a tizennégy hónapos Griffin, mert Tamara - Jeff felesége - felsikoltott, és a kormány felé kapott. Jeff túlkormányozta a városi terepjárót, amely hétszer vagy nyolcszor átpördült a tetején. Majd a férfi érezte, hogy kicsusszan a testéből.

Fény vett körül, ragyogó fehér fény, amelyet mintha tiszta, feltétel nélküli szeretet táplált volna. Nyugodt voltam. Ezt a szinte tapintható fényt béke hatotta át. Feltűnt, hogy minden fájdalmam elmúlt. Prímán éreztem magam...

Aztán megérintett valaki. Ismerős érzés töltött el. Kinyitottam a szemem. Tamara ott állt közvetlenül mellettem, a jobb oldalamon.

Ő is valóságos volt. Élt... Ránéztem. Mindent érzékeltem. Sírt, és fel volt dűlva. Miért? Hol vagyunk? A baleset csak rossz álom volt? Vagy meghaltam? És hol vannak a srácok? Korábban már olvastam olyan élményekről, mint amelyet ekkor átéltem. Sokan azt mondják, hogy egy alagúton át a ragyogó fény felé haladtak. Velem ilyen nem történt. Úgy éreztem, mintha valamiféle védelmező buborékban volnék. És hogy élek - nem azt, hogy meghaltam.

„Nem maradhatsz itt - mondta Tamara. - Vissza kell menned. Te nem lehetsz itt.”

Vajon miért sírt?

„Te nem jöhetsz. Nem maradhatsz itt.”

Hogy érti, hogy nem maradhatok? Hiszen idetartozom. „Menned kell!”

Tamara éppoly valóságos volt, mint korábban bármikor. Hirtelen belém nyilallt: és a fiaink?

Ők hol vannak? Ők is itt? Ha én maradok, Spencer árván marad? Hol van Griffin?

„Indulj már!” - sürgetett Tamara, én azonban sehová sem akartam menni. Furcsának találtam, hogy ennyire ki van kelve magából... abban a csodálatos buborékban. A mennyben vagyunk? Nem tudtam, de ami körülvett, ködös álommá fokozta le földi létemet. Amit érzékelttem, összehasonlíthatatlanul valóságosabb, sokkal tapinthatóbb, és nagyságrendekkel elevebb volt, mint bármi, amit valaha is ismertem. Magamhoz szorítottam Tamarát. Ő is tapintható volt. Még könnyei nedvességét is éreztem a bőrömön. Megcsókoltam. Valóságos volt. Éreztem a haja illatát. Nem e világi értelemben, hanem olyan érzékeléssel, amely, úgy tűnt, tízszeres erővel közvetítette ugyanazt, amit korábban tapasztaltam.

„Vissza kell menned” - zokogta.

Úgy éreztem, mintha valami mozgólépcsőre kerültem volna. Nem akartam elmenni, de azt is tudtam, hogy igaza van. Nem „illett” ott maradnom. Éreztem, hogy van választásom, de valami mélyen bennem azt súgta, hogy vissza kell térnem Spencerhez. Tamara kristálytisztá, égszínkéék szemébe néztem. Minden Spencerhez szólított vissza, én azonban a feleségemmel akartam maradni. És hol van Griffin? Éreztem, hogy egy meleg könnycsepp gördül végig az arcomon, majd lehull az ajkamról.

„Mennem kell” - láttam be végül én is.

„Tudom.”

Még egyszer rápillantottam: életem szerelmére, álmaim asszonyára. Előrehajoltam, és homlokomat az övére helyeztem...

„Szeretlek.”

„Tudom.”

A következő dolog, amit Jeff hallott, Spencer hátborzongatóan valóságos sírása volt az összetört terepjáró hátsó ülése felől. Tamara és Griffin meghaltak. Amikor Jeff magához tért, egy kérdést hallott, amely „lényének minden sejtjében ott visszhangzott.” Egyszerű kérdés volt: „Mennyire tanultál meg szeretni?”

Szeresd Istent és szeresd az embereket mindörökké

Az embernek a mennyel kapcsolatos egyik legsúlyosabb dilemmáját az jelenti, hogy elszakítják azoktól, akiket a legjobban szeret. Pedig nem a menny, hanem a bukott Föld választ el bennünket egymástól. Isten örökké tartó szeretetre teremtett bennünket. A szeretet mindig is Isten „központi témája” volt, s mint ezt a következő fejezetekben látni fogjuk, a szeretet az egyetlen dolog, amely magyarázatul szolgál arra, hogy eközben Isten oly sok sérelemnek és fájdalomnak enged utat.

Jézustól egyszer megkérdezték: *„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták”* (Mt 22:36-40). Ez a veleje a Szentírásnak és valamennyi parancsolatnak: először is szeretni kell Istent, azután hagynunk kell, hogy segítsen nekünk úgy szeretni a többi embert, ahogyan önmagunkat szeretjük.

Azok, akik vethettek egy pillantást a mennyre, egyvalamiben minden másnál inkább egyetértének - hogy az egésznek a szeretet a lényege. Isten jelenlétében szavakkal

kifejezhetetlen szeretetet élnek át, s úgy tűnik, az embereket a mennyben egyfajta fény tölti el, amely maga a szeretet. Így ha az élet célja a Földön a szeretet és a másokkal való kapcsolat, vajon miért gondoljuk, hogy Isten el akar szakítani szeretteinktől a mennyben? Semmi sem áll távolabb az igazságtól.

Minden, amit Isten a próféták és Jézus által elért, a szeretetet szolgálja. Célja, hogy felkészítse az embert az Istennel való szeretetteljes kapcsolatra, és hogy így megtanítsa bennünket az önzetlen szeretetre, ahogyan ő szeret bennünket. Azt akarja, hogy e kapcsolatok a mennyben is folytatódjanak, sőt, még többet, hogy a mennyben teljesebben be! A legnagyobb szeretet, amelyet gyermekeink, házastársunk, barátaink vagy családtagjaink iránt érzünk a Földön, kiskanálnyi azokhoz a szeretetőcéánokhoz képest, amelyeket együtt tapasztalunk majd meg egy örökkévalóságon át. Az ótestamentumi próféták megjövendölték, Jézus megmutatta, azok pedig, akik „bepillantottak a függöny mögé”, egybehangzóan ugyanazt állítják: Isten maga a szeretet, a menny pedig minden viszontlátás közül a legnagyszerűbb lesz.

Minden viszontlátás közül a legörömtelibb

Don Piper egy lelkészkonferenciáról tartott hazafelé, amikor egy esőáztatta hídon egy nyergesvontató vezetője elveszítette uralmát járműve felett, és frontálisan ütközött Donnal, sőt áthajtott a személyautó tetején. Amikor percekkel később megérkeztek a mentők, Dont halottnak nyilvánították. Csak kilencven perc múltán érkezett meg a hidraulikus vágószerkezet, amellyel aztán kiszabadították holttestét a szétlapított roncsból.

Utolsó emlékemmel egy időben - a hidat és az esőt láttam - minden földi képzeletet és felfogóképességet meghaladó fényességű ragyogás burkolt be. A következő tudatos pillanatomban ott álltam a mennyben. Öröm töltött el, amikor körülnéztem, és abban a másodpercben hatalmas embertömegre figyeltem fel. Egy csillogó díszes kapu előtt álltak. Nem tudom, milyen messze voltak tőlem; az olyan dolgok, mint a távolság, nem számítottak. Amikor a tömeg özölni kezdett felém, nem láttam Jézust, láttam viszont olyanokat, akiket ismertem. Valamennyien előttem haltak meg.

Jelenlétük teljesen természetesnek tűnt. Futottak felém, mindegyikük mosolygott, és hangosan magasztalta Istent. Bár mondani egyikük sem mondta, intuitíve tudtam, hogy ők az én mennyei fogadóbizottságom. Mintha mindannyian azért gyűltek volna össze közvetlenül a menny kapuján kívül, hogy engem köszöntsenek. Az első személy, akit felismertem, Joe Kulberth volt, a nagyapám. Pontosan olyan volt, ahogyan emlékeztem rá, ráismertem dús, fehér üstökére és jókora orrára (amelyet én nagy banánornak neveztem). Egy pillanatra megtorpant, és elébem állt. Arcán mosoly futott szét. Lehet, hogy a nevén szólítottam, de ebben nem vagyok biztos. „Donnie!” - kiáltotta (nagyapám mindig így szólított). Szeme felragyogott, és mialatt megtette felém az utolsó lépéseket, kinyújtotta a karját. Átölelt és magához szorított. Abban a pillanatban ismét az én robusztus, erős nagyapám volt, akire gyerekkoromból emlékeztem...

Körülvett a tömeg. Egyesek ölelgettek és csókolgattak, mások a kezemet szorongatták. Még soha nem éreztem, hogy ennyire szerettek volna. A fogadóbizottság tagjainak egyike gyerekkori barátom, Mike Wood volt. Mike különös jelentőséggel bírt számomra, mert ő hívott meg a vasárnapi iskolába, és nagy szerepe volt abban, hogy keresztény lettem. Nem

ismertem nála lelkesebb ifjú keresztényt. Ráadásul népszerű srácnak számított, négy éven át sikeres amerikai futball- és kosárlabda-játékos, valamint futóatléta is volt... Tizenkilenc évesen, egy autóbalesetben lelte halálát. Majd megszakadt a szívem, amikor tudomást szereztem róla... És most viszontláttam a mennyben. Amikor átkarolta a vállamat, minden fájdalmam és gyászom elpárolgott. Még soha nem láttam Mike-ot ilyen sugárzón mosolyogni. A hely felemelő volta minden bennem megfogalmazódott kérdést okafogyottá tett. Úgy tűnt, mindent és mindenkit boldogság hat át. Tökéletes boldogság.

Mind több és több ember nyújtotta felém a kezét, szólított nevemen. Lenyűgözött, milyen sokan jöttek elém, hogy köszöntsenek a mennyben... Megpillantottam Barry Wilsont, aki osztálytársam volt a középiskolában, később azonban egy tóba fulladt. Barry átölelt, mosolya pedig olyan boldogságot sugárzott, amelyről nem is gondoltam, hogy lehetséges. Ő és mindenki, aki utána következett, dicsőítette Istent, és biztosított róla, hogy nagyon örül, hogy a mennyben láthat, és újra élvezheti a társaságomat. Egyszer csak megláttam két tanáromat - mindketten szerettek, és gyakran beszéltek nekem Jézus Krisztusról. Jobbról-balról hozzám szegődtek, s miközben sétáltunk, tudatosult bennem az életkorok széles spektruma: voltak öregek, fiatalok, s a kettő közt is mindenféle korosztály. Sokan közülük nem ismerték egymást, de mindannyian hatással voltak az életemre valamilyen módon. S még ha a Földön nem is találkoztak egymással, úgy tűnt, most már ismerik egymást.

Az ünnepélyes fogadtatás

„...szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba” - mondta Jézus (Lk 16:9). Sokan, akiknek halálközeli élményük volt, úgy élték meg, mintha odaát „fogadóbizottság” várta volna őket, pontosan úgy, ahogyan Jézus említette. Az ember kapcsolatai tehát nem szűnnek meg, amikor földi élete véget ér, sőt csak még inkább elmélyülnek. Pál mondta azoknak a thesszalonikaiaknak, akiknek segített, hogy ráleljenek hitükre: „Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek -é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” (1Thesz 2:19-20)

Don Piperhez hasonlóan Marv Besteman is felidézte az ünnepélyes fogadtatást, amelyben közeli rokonai részesítették, olyanok, akik spirituális hatással voltak rá, vagy akik spirituális tekintetben bátorították. „Mindkét barátom imaharcos volt, és sok órát töltöttünk együtt imádkozva. Nem tudom biztosan, Isten ezért választotta -e kettőjüket, hogy találkozzanak velem - számomra fontos személyek voltak, és kiemelt szerepet játszottak spirituális fejlődésemben. Mindenki, akivel találkoztam, valamilyen módon befolyásolta életem alakulását.”

Próbáljuk csak meg elképzelni, mi a szándéka velünk Istennek! Földi életünk átúszik egy végtelenül örömteli, felvillanyozó buliba, amelyen köszöntenek bennünket az Igazi Életben. Elhunyt rokonok és barátok, akik ugyancsak szerették Istent, mindazok, akiket szerettünk, szolgáltunk és lelkiekben segítettünk, összegyűlnek, mert alig várják, hogy körülvessenek bennünket. Mi még mi vagyunk, és ők még mindig ők - ezek a kapcsolatok nem hunynak ki, és minden korábbinál jobban összefonódnak Istennel és egymással az örökkévalóságban. Ez

Isten terve és vágya, csak nem mindenki tapasztalja meg.

Dr. Mary Neal és mások említették az angyalok valamiféle oltalmazó szerepét, illetve a belőlük álló fogadóbizottságot: „Tudtam, hogy azért küldték őket, hogy átvezessenek az idő- és dimenzióhatáron, amely elválasztja világunkat Istenétől. Szavak nélkül értésemre adták, hogy nemcsak az a feladatuk, hogy köszöntsenek és kalauzoljanak, hanem hogy védelmezzenek is az utazás során.”

Dr. Moody ír egy asszonyról, aki a szülésbe halt bele, s hasonló élményről számolt be: „Felismertem nagyanyámat, egy lányt iskoláskoromból, és még sok más rokont, barátot... Nagyon felemelő esemény volt, s éreztem, azért jöttek, hogy védelmezzenek, vezessenek. Mintha hazaérkeztem volna valahonnan, ők pedig azért lennének ott, hogy köszöntsenek, üdvözöljenek.”

Ez szöveget ütött a fejembe, miután több halálközeli élmény leírásában is találkoztam vele: a fogadóbizottság feladata az volt, hogy útja során vezesse és *védelmezz*e az utazót. Mint azt későbbi fejezetekben látni fogjuk, a védelem néha jól jön, mert a halálközeli élmények során nem minden fogadóbizottság bizonyul olyan barátságosnak, mint amilyennek első látásra tűnik.

A Szentírás azonban egyértelművé teszi, hogy Isten azt szeretné, hogy bízzunk Benne, bocsássuk be életünkbe, és engedjük, hogy saját gyermekeivé fogadjon bennünket. Egy nagy, boldog, örökkévaló családdá kíván összekovácsolni bennünket! Sőt, az életnek pont az a lényege, hogy Isten spirituális családját gazdagítsuk.

Családok családjá

Házasságunk első éveiben feleségem nem szívesen gondolt a mennyországra. Elszomorította annak a lehetősége, hogy a mi kis szerető családjunk ott talán majd nem él ilyen különlegesen meghitt életet. Többször megkérdeztem tőle, miért gondolja ezt, és általában valami efféle választ adott: „*Nos, Jézus azt mondta, nem leszünk házasok. És minden embert egyformán szeretünk majd, vagyis nem érezzük majd a mostani bensőséges kötődést egymás iránt.*” Azóta meggyőztem, hogy félelmei alaptalanok, de tudom, hogy sokan tartanak még ugyanettől.

Amikor Jézus ezt mondta, a szadduceusoknak felelt, egy vele szembenálló vallási csoport tagjainak, akik nem hittek a halál utáni életben. Ravaszul kimódolt kérdést tettek fel neki: „*Ha egy nő férjhez ment, és a házastársa meghal, ő pedig ismét férjhez megy, és ismét ugyanez történik... hétszer, vajon melyikük felesége lesz a mennyben? Jézus így felelt: Tévedésben vagytok, mert nem tudjátok, mit mond az Írás Isten hatalmáról*” (Mt 22:23-30). Majd idézte az írásokat, miszerint Isten azt mondta Mózesnek - a szadduceusok az ő követőinek tartották magukat -, hogy Ő Ábrahám, Izsák és Jákob Istene (akik mind halottak voltak). Jézus ezzel azt állítja, hogy Isten nem a halottak, hanem az élők Istene - Isten emberei az Ő hatalmánál fogva élnek tovább a túlvilágon! Isten képes egyesíteni az embereket, képes hatni rájuk, hogy azok legyőzzék aggodalmaikat és felülemelkedjenek pörlekedéseiken. Ezt minden gyermekéért meg fogja tenni.

Jézus ezután így szólt: „*Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben*” (Mt 22:30). Jézus nem állítja, hogy nem leszünk együtt házastársunkkal vagy szeretteinkkel, azt mondja, nem

lesznek új házasságok - nem lesz rájuk szükség, mert nem lesz gyereknemzés. Családi kapcsolataink azonban nem szürkülnek el és nem oldódnak fel az örökkévalóságban, sőt szorosabbá válnak és elmélyülnek! Szerethetjük majd valamennyi új fivérünket és nővérünket, ez azonban nem jelenti, hogy mindenkivel ugyanolyan bensőséges viszonyba kerülünk, ugyanaz lesz a múltunk, ugyanazok lesznek az emlékeink, kötődéseink, mint a többiekéi.

Sőt, úgy tűnik, földi családjaink igen kiemelt szerepet kapnak a mennyben. Ha az Ótestamentumban meghal valaki, az Írás ezt mondja: *„És kimúlék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregem... és takarították az ő népéhez” (1Móz 25:8)*. Isten megteremtette a szeretetet, a kapcsolatokat és a családokat, ezek pedig a mennyben is fontosak maradnak számára.

Érdekes módon a Kelly-kutatás, amelyet 2001-ben végeztek a virginiai egyetemen, azt állapította meg, hogy a halálközeli élményeket átéltek 95 százaléka találkozott odaát elhalt rokonaival, míg csak 5 százalékuk barátokkal. A vizsgálat adatközlőinek mindössze négy százaléka állította, hogy találkozott olyanokkal, akik még életben voltak. Dr. Long rámutat: az emberek rendszerint azt állítják, hogy álmaikban vagy hallucinációik során olyan *élő* emberek jelennek meg nekik, akikkel nemrégiben találkoztak. Egy ötszáz amerikaira és ötszáz indiaira kiterjedő vizsgálat megmutatta, hogy „Az Egyesült Államokban és Indiában... azok az emberi alakok, akik a haldoklók látomásaiban felbukkantak, túlnyomórészt elhunyt közeli rokonok voltak.”

Képzeljük el a mennyet - a mindenkori legeslegnagyobb összejövetelt - barátainkkal, családtagjainkkal, sőt még olyan távoli rokonainkkal is, akiket nem ismertünk. Az Ancestry.com távolról sem képes olyan összképet adni felmenőinkről, mint amilyen az lesz, amikor valóban találkozunk majd rokonainkkal! Kisgyerekek számolnak be arról, hogy halálközeli élményeik során eltávozott rokonaikkal találkoztak - olyanokkal is, akiket sohasem ismertek! Most pedig képzeljük el a valós rokonságunkat, amelyről sohasem tudtunk.

#07: ROKONSÁG, AMELYRŐL SOHASEM TUDTUNK

A NÉGYÉVES COLTON BURPO FARKASSZEMET NÉZETT A HALÁLLAL, és állítása szerint megjárta a mennyet. Pár hónappal később, apjával a nebraskai kukoricaföldek közt autóztak. Colton megkérdezte tőle, volt -e apjának egy Papi nevű nagyapja. Todd igennel felelt, és elmondta Coltonnak, hogy Papi akkor halt meg, amikor ő, vagyis Todd körülbelül annyi idős volt, mint a kisfiú.

„Nagyon aranyos ember” - felelte Colton.

Todd kis híján fejre állt a kocsival. Utóbb így emlékezett vissza: „Örület volt! A fiam jelen időben beszélt valakiről, aki negyed évszázaddal a születése előtt halt meg.” Todd és Colton folytatták a beszélgetést. A kisfiú azt állította, hogy a mennyben nemcsak találkozott Papival, hanem meg is szállt nála.

Nem sokkal azután, hogy visszatértek útjukról, Todd elővette Papi utolsó fényképét. A felvétel hatvankét éves korában készült róla, őszén, szemüvegesen. Todd megkérdezte Coltont, felismeri -e, mire az fölcsücsörítette a száját, megrázta a fejét, és így felelt: „Apa, a mennyországban senki sem öreg... és senki sem visel szemüveget.” Toddot foglalkoztatta,

hogy Colton nem ismerte fel Papit, ezért megkérte anyját, küldjön róla olyan képet, amely fiatalabb korában ábrázolja. A fotón Papi huszonkilenc éves volt, a felesége (Colton dédanyja) és két másik személy mellett állt. Todd megmutatta a kisfiúnak, aki rácsodálkozott: „Nahát, hogyan szereztél fényképet Papiról?” Colton nem ismerte fel Papi mellett a húszas éveiben járó dédanyját, akit nemrégiben látott (s aki ekkorra már nyolcvan is elmúlt), ráismert viszont huszonkilenc éves dédapjára, akivel sohasem találkozott.

Colton még ugyanezen év októberében újra meglepte családját. Mindnyájan együtt voltak a nappaliban, és különböző feladatokat végeztek. „Anya, két nővérem van” - jelentette ki váratlanul Colton. Anyja, Sonja kijavította, mondván, hogy nincsen, csak egy nővére. Colton megismételte, amit mondott, és ragaszkodott hozzá, hogy két nővére van. Sonja azt felelte neki, hogy Cassie az egyetlen lánytestvére, majd megkérdezte, vajon nem az unokanővére, Tracy-re gondol -e.

Colton tántoríthatatlanul ragaszkodott az igazához: „Nem! Két nővérem van! Egy baba meghalt a pocakodban, ugye?”

Burpoék házában megállt az idő. Sonja döbbsen tudakolta kisfiától, ki árulta el neki, hogy egyszer elvetélt.

„Ő mondta, anya - vágta rá Colton. - Ő maga mondta, hogy meghalt a hasadban.” Sonja elérzékenyült. Soha nem beszéltek Coltonnak a vetelésről.

„Semmi gond, anya - nyugtatgatta Colton. - Isten örökbe fogadta.”

Todd elmesélése szerint, Sonja hallható erőfeszítéssel igyekezett úrrá lenni remegő hangján, amikor megkérdezte Coltontól, hogyan festett a néne.

Colton elmondta, hogy a mennyben odaszaladt hozzá egy kislány, aki nagyon hasonlított Cassie-hez - csak éppen sötét haja volt -, és sokáig ölelgette. Colton nyilvánvalóan nem örült neki, hogy egy *lány* ennyit ölelgeti...

Sonja megkérdezte, hogy hívták a kislányt.

„Nem volt neve. Még nem adtatók neki nevet.”

„Így igaz, Colton - felelte elképedve Sonja. - Még azt sem tudtuk, hogy kislány.”

„Azt mondta - tette hozzá Colton -, már alig várja, hogy te és apa a mennybe kerüljete.”

Dávid király elveszítette újszülött fiát. Böjtölt, imádkozott, sírt, és jajgatott, hogy a gyermek meggyógyuljon, amikor azonban mégis meghalt, felhagyott mindezzel. Barátai nem értették. „*Most, hogy meghalt, vajon miért böjtölnék? Vajon visszahozhatom -é azzal? Én megyek ő hozzá, de ő nem jön ide vissza énhozzám*” (2Sám 12:23). Dávid tudta, hogy viszontlátja fiát a mennyben.

Képzeljük csak el, hogy Isten szeretete végül az egész családot kárpótolja minden bajáért és fájdalmáért. Képzeljük csak el, hogy végül minden kisbaba viszontlátja övéit, valamennyi bátyját, nővérét, apját és anyját, nagyszüleit, sőt még távoli rokonait is, egy családdá egyesülve Isten nagy családján belül, Isten így jár el: „*Mert illendő vala, hogy akiért minden és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. Mert a megszentelődés a megszenteltek egytől valók mindnyájan, amely oknál fogva nem szégyenli őket atyjafiainak hívni*” (Zsid 2:10-11).

Képzeljük el a családoknak ezt az új családját, amelyet Isten azok számára tartogat, akik szeretik őt. Képzeljük el a találkozást sok száz évvel korábban élt rokonainkkal, akiket soha nem ismertünk, s akik ugyanennek a családnak a tagjai. Ez azonban újabb kérdéseket vet fel,

például, hogy mennyi idők leszünk? És miképpen lesz lehetséges, hogy a testvérek ne civakodjanak, a családok pedig ne viszálykodjanak egymással?

Kortalan kor

Milyen korúak leszünk a mennyben? Minél tovább ízelegetem, ami a Szentírásban szerepel, s amikről a halálközeli élmények adatközlői beszámolnak, annál kevésbé világos a dolog. Legvalószínűbb elgondolásom szerint kortalanok leszünk, valamiképpen azonban meg tudunk majd jelenni mások előtt olyan idősén, amilyenek a leginkább ismertek. Ezt csak, mint elméletet fogalmazom meg, mert úgy tűnik, a Szentírás hallgat a témáról, habár azt tudatja velünk, hogy az idő a mennyben nem úgy működik, mint a Földön. *„Egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap” (2Pt 3:8)*. Lássuk, mit mondanak az életkorral kapcsolatban olyanok, akiknek vannak halálközeli élményei!

Egyes beszámolók alapján úgy tűnik, az emberek a mennyben mindenféle korúak. Gary Wood azt mondja, amikor áthaladt a Városon legjobb barátjával, Johnnal, egy játszótéren gyerekeket és tizenéveseket látott - azokat, akik idő előtt haltak meg. Másutt nagyanyját és nagyapját látta ülni egy háromszintes ház tornácán. Az arra járókkal beszélgettek, neki azonban valamiért nem volt szabad szót váltania velük.

Marv, a bankelnök a Város kapuján kívül arra figyelt fel, hogy „a sorban álló férfiak ötven és hetven év közöttiek voltak, a nők többsége hetven és kilencven közt járhatott. Állt a sorban három gyerek is, mindegyik négy-öt év körüli. Ők nem egyhelyben várakoztak, hanem jöttek-mentek, változtatták helyüket a sorban, ahogyan azt a gyerekek tenni szokták. Mindenki arcán mosoly ragyogott. [...] Egy indiai férfi az előtte álló fiatal indiai nő aprócska csecsemőjét tartotta a karjában.”

Marv elérkezett valamilyen akadályhoz (mint látni fogjuk, ez mindenkivel megtörténik), amelyen nem tudott átkelni. Kristályból való torlaszként írja le, de a másik oldaláról, úgy ötven-hatvan méter távolságról a nagyanyja és a nagyapja integettek neki, hogy jöjjön! „Mindketten ahhoz hasonló öltözetet viseltek, amelyet a Földön, s körülbelül annyi idősnek látszottak, mint amikor meghaltak. Nagypapa és nagymama mégsem olyanok voltak, mint a többi nyolcvanöt éves, akiket így láttam jönni-menni. Nem viccelek! Ha átpasszoltam volna nekik egy labdát, könnyűszerrel elkapták volna.” Vagyis, ha az emberek annyi idősnek látszanak is, amilyenek a leginkább ismertük őket, egyszersmind ifjontinak és élénknek is tűnnek - vagy némelykor idősebbeknek.

„Hirtelen egy igen ragyogó fény tűnt fel - meséli egy másik adatközlő -, majd egy tengerpart, végül pedig megpillantottam anyámat és a lányomat (aki kétévesen halt meg) a vízparton. A lányom már felnőtt volt.”

Mások mintha arra utalnának, hogy noha a mennyben az emberek külseje megfelel a koruknak, valamiképpen kortalannak is látszanak, vagy éppen életük virágjában vannak. Dr. Long egy bizonyos Bobról elmondja, hogy egy épületből kizuhanva három szinttel lejjebb ért földet, majd halálközeli élménye során számos eltávozott rokonával találkozott: „Ott voltak a rokonaim (akik egykor már valamennyien meghaltak), mindegyikük élete teljében. Azt mondanám, az 1940-es évek divatjának megfelelő öltözékeket viseltek, ugyanis a legtöbben akkor voltak életük csúcán. Akadtak olyanok, akikről tudtam, de olyanok is, akikkel életükben soha nem találkoztam, például a nagyapáim és olyan nagybátyáim, nagynéném,

akik meghaltak, mielőtt megszülettem volna.”

Egy másik beszámolóból: „Hirtelen rájöttem, hogy valamennyien a rokonaim. Mindnyájan harmincöt év körül lehetek, köztük az öcsém, akit soha nem láttam, mert meghalt a háború alatt, kétéves korában.” Az orvosok szerint földi testünk húszas éveink végéig, harmincas éveink elejéig növekszik és fejlődik, ezután kezdődik lassú hanyatlásunk. Mennyei korunk talán éppen ennek felel meg. Lehet, hogy a mennyben az aktuális korunk szerint jelenünk majd meg, külső formánk azonban különböző módokon is érzékelhető, illetve „látható”. Dale Black repülőgép-kapitány felidézte: „Olyannak láttam őket, amilyenek voltak. Egyikük sem volt sovány vagy túlsúlyos, rokkant, görnyedt vagy megtört. Nem volt köztük sem öreg, sem gyerek. Azt mondanám, körülbelül harminc esztendősek tűntek... Bár valamiféle idő azért létezik a mennyben, senki nem öregedett.”

Útbaigazítással szolgálhat a mennybéli életkorral kapcsolatban, amiről halálközeli élménye nyomán Howard Storm egyetemi tanár számolt be. Ragyogó Fény-Lények - ő „szentekről és angyalokról” beszél - mentek elébe, s így szóltak: „Megjelenhetünk neked emberi alakunkban, ha kívánod, vagy bármilyen más alakban is, amilyenben csak akarod, hogy ne érezd magad feszélyezve a társaságunkban.” Storm így felelt: „Kérem, ne! Szébbek vagytok, mint bármi, amit valaha láttam.”

A mennybe tehát valódi identitásunkkal lépünk majd be, külső megjelenésünk pedig alkalmazkodik a többiek igényeihez.

Kutatása során Steve Miller a következőket jegyezte fel: „Úgy tűnik, mintha az emberek inkább valamiféle energiából, mint sejtekből lennének. Ez megmagyarázza, hogy amikor halálközeli élménye során valaki közölte egy rokonával, hogy meglepően idősnek találja, az illető közölte, hogy olyanná változik, amilyenné csak akar, és azonnal át is váltott egy fiatalabb külsőre.”

Lehetséges, hogy a köztes mennyben korunk tekintetében változhat a megjelenésünk. Nem tudom bizonyosan, mit jelent ez feltámadott testünk kora szempontjából az új mennyben és a Földön, de én a huszonkilenc éves koromra szavazok! Egy napon majd kiderül.

Új családi értékek

Egy dolog miatt nem kell aggódnunk a mennyben: nem lesznek családi viszályok. Ott mindig érvényesül, aminek imádkozására Jézus tanított bennünket: *„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a Földön is”* (Mt 6:9-10). A „legyen meg a mi akaratunk” tette tönkre a Földet, a mennyekbe tehát csak azok jutnak be, akik feltétel nélkül elfogadták, hogy Isten legyen Isten, és nem próbáltak Istent játszani. Másként a mennyet is tönkretennék! Az, hogy egyes emberek vethetnek egy-egy pillantást a mennyországra, még nem jelenti, hogy automatikusan ez az állandó tartózkodási helyük (erről még a későbbi fejezetekben is szót ejtünk). Isten azonban új családi értékeket akar bevezetni, amelyek elejét veszik a rokonok közti konfliktusoknak.

Először is, a kommunikáció tökéletes lesz. A mennyben semmi sem marad rejtve. Brian teljesen süketen született, tízéves korában pedig csaknem vízbe fulladt. Halálközeli élményéről így számolt be:

Közeledtem a határhoz. Tízéves létemre sem volt szükségem magyarázatra, hogy megértsem: ha egyszer átlépem, soha többé nem térek vissza... ennyi. Borzasztóan szerettem volna átjutni. Készültem, hogy megtegyem, de felfigyeltem felmenőimre egy határral arrébb. Feltűnt, hogy telepatikus úton kommunikálnak. Születésemtől fogva süket voltam, rokonaim pedig mind halló emberek voltak, akik amúgy mindnyájan ismerték a jelnyelvet! Körülbelül húsz ösömmel tudtam kommunikálni jelnyelven, másokkal telepatikus módokon érintkeztünk. Lenyűgözött a dolog. Hihetetlen volt, hány emberrel tudok egyidejűleg telepatikus eszmecserét folytatni.

Bár a mennyben tudunk majd saját hangunkon beszélni és énekelni, a legtöbben azt mondják, Istennel, az angyalokkal és a többi emberrel való érintkezésben elsősorban közvetlenül a „szívek közt” zajló kommunikációt folytatunk majd. Isten ezt mondja Ézsaiás prófétának a mennyei kommunikációról: *„És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam”* (Ézs 65:24). Az emberek ezt különféle módokon írják le, az azonban hátborzongató, hogy a lényeket tekintve mennyire egybeesnek az adatközlők beszámolóiról a nem szavakban történő, mennyei kommunikációról.

Crystal például így írja le:

Azonnal tökéletes kommunikáció jött létre köztünk. Hogy mit akarok ezzel mondani? Képzeljük el, hogy van egy jelszó, amely azonnali hozzáférést enged mindenhez, amit mások valaha is gondoltak, éreztek, írtak vagy hittek életükben, a múltban, a jelenben vagy jövőben. Sokkal jobban megérték bárkit, mint a Földön. Nos, ilyesmi volt... Nem volt helye semmiféle titoknak, szégyennek, félreértésnek, vagy bármiféle negatívumnak. Csak a tudás csodálatos, szépséges, erőt adó energiáját éreztem.

Egyesek viszont mintha arra utalnának, hogy a menny íratlan szabálya, hogy „ne hatolj be más gondolataiba az engedélye nélkül.”

Dean szerint:

Amikor a lények kapcsolatba akarnak lépni egymással, ezt rendszerint pusztán a gondolataikkal teszik. Mivel minden eleven, minden képes olyan kommunikációra, hogy az ember „megélje” - azaz ne csak hallja. Nem volt kommunikációs zavar, sem félreértések. Nem akadt, amit az ember rejtegetni akart volna a másik elől... minden gondolatunk tiszta volt. Érvényesült egy szabály, mely szerint senki sem törhetett be más gondolataiba, ha az nem adott neki engedélyt erre.

Ahogy Jézus mondta: *„Mert nincs olyan rejtett dolog, ami napvilágra ne jőne; és olyan titok, ami ki ne tudódnék. Amit néktek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek”* (Mt 10:26-27). Ezen a tökéletes helyen le kell tennünk az olyan gonosz fortélyokról, mint a hazugság, a titkolózás és az igazság elhallgatása.

Szó sincs azonban arról, hogy ne hallathatnánk a hangunkat. Betty Malz emlékszik rá, ahogyan bekapcsolódott egy csodálatos dalokat zengő, soknyelvű kórus énekébe:

Nemcsak hangok áradtak legalább négy szólamban, a szöveg is különböző nyelveken szólalt meg. Ámultam a szókinsz gazdagságán, és hogy milyen gyönyörűen összefonódtak a szavak - miközben nem is értettem őket! Nem tudom, miként volt ez lehetséges, de részét alkotta az egyetemes élménynek. Gondolatok kibocsátásával kommunikáltunk... Úgy tűnt, mindnyájan valamilyen univerzális hullámhosszon vagyunk. Akkor úgy gondoltam, *soha nem fogom elfelejteni a dallamot és a dalszöveget*. Utóbb azonban már csak ezt a két szót tudtam felidézni: „Jézus” és „megváltott”.

Egyé legyenek

A tökéletes kommunikáció és a tökéletes szeretet tökéletes egységet eredményez. Jézus éppen azért imádkozott, hogy a Földön mindinkább tanuljuk meg megtapasztalni, ami majd a mennyei családban valósul meg maradéktalanul: *„De nemcsak ő érettük könyörgők, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem. Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, ő nékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én ő bennük, és te én bennem: hogy tökéletesen egyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted”* (Jn 17:20-23). A mennyben mindenki tapinthatóan érzékeli azt, amiért Jézus imádkozott.

Dale Black kapitány így beszél erről: „A legszorosabb összetartás, amelyet a Földön valaha is megtapasztaltam, össze sem hasonlítható azzal a felemelő egységgel, amelyet a mennyben, spirituális családom körében éltem át. Az a szeretet... Isten szeretete átformált. A mennyben az volt a legizgalmasabb, hogy átélhettem valami olyannyira szent, tökéletes dolgot, mint Isten határtalan szeretete.”

Jeff Olsen így idézi fel élményeit:

Valamennyien az egység egy hatalmas mozaikjának összekapcsolódó elemei voltunk. Hirtelen felszínre tört emlékeimben, amit Jézus mondott: *„Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg.”* Vajon arról a tudatosságról beszélt, amelyet én éltem ál? Vajon így járt a Földön, tudva, hogy minden egyes lelket ugyanilyen alaposan ismer, és ilyen mélységesen szeret? Isten szemében valamennyien egyenlők vagyunk, és egybekapcsolódunk. Láttam, éreztem és megtapasztaltam.

„Nemcsak hallgattam az Istent dicsérő sok ezer hang énekét, hanem én magam is bekapcsolódtam a kórusba - idézi fel Don Piper. - Egyé váltam velük, ők pedig befogadtak, beolvasztottak maguk közé.”

Eben Alexander, a Harvard idegsebésze a maga élményeinek leírása során arról számol be, hogy az ő különálló volta megmaradt - nem azt a buddhista egységet festi le, amelyben valaki elveszti önálló egyéni mivoltát, hanem azt, amelyről Jézus beszélt:

A látás és a hallás ezen a helyen, ahol voltam, nem különültek el. Hallottam a felettem lebegő, csillogó angyali lények ezüstös testének vizuális szépségét, s láttam énekük szépségének örömteli túlradását. Úgy tűnt, abban a világban semmire sem nézhettem, semmit sem hallgathattam anélkül, hogy a részévé ne váljak - anélkül, hogy valamilyen titokzatos módon össze ne kapcsolódjam vele. Minden megkülönböztethető volt, mégis minden része is volt minden másnak, akár egy perzsaszőnyeg dús, egymásba fonódó mintái.”

Ez a tökéletes családi egység és eggyé válás egyetlen módon lehetséges: a mennyben nincs helye bűnnek. Dale Black így emlékszik vissza erre a megvilágosodásra:

Örömhöz az is hozzájárult, hogy nemcsak a mindenféle csodálatos dolog jelenlétét, hanem az összes szörnyűség hiányát is átéltem. Nem volt viszály, versengés, gúny, hitszegés, csalás, nem voltak hazugságok, sem gyilkosságok. Nem volt hűtlenség - semmi, ami ellentétes a fénnel, az étellel és a szeretettel. Nem volt szomorúság sem, mert nem volt miért szomorkodni. Nem kellett titkolózni, mert nem akadt eltitkolnivaló. Semmi sem maradt rejtve.

A helyreállított család

Jeff Olsen mennyei emlékeiből: „Táncoltam és futottam túlradó örömben... és ámultam az engem körülvevő leírhatatlan szépségen. Mindent úgy éreztem, tapintottam és ízleltem, mintha nem is őt, hanem ötven érzésem lett volna. Bámulatos volt.”

Hónapokig tartott, míg Jeff felépült a tragikus autóbaleset után, s közben folyamatosan vívódott. Nem szűnt meg vádolni magát, és rettenetesen bánkódott Tamara és a kis Griffin elvesztése miatt. Küszködött, hogy el tudja őket engedni, meg akart halni, hogy velük legyen, de tudta, hogy erősnek kell lennie és maradnia, hogy a négyéves Spencert felnevelje. Gyógyulása egyik mélypontján újabb mennyei élményben részesült.

Mentem - mindkét lábam erős és egészséges volt -, s egyszer csak beléptem egy hosszú folyosóra... amelynek a végén egy bölcső állt. Odarohantam, belenéztem, és amit láttam, több volt, mint örvendetes. Ott feküdt benne a fiam, a kis Griffin! Élt, semmi baja sem volt, békésen aludt. Megnéztem, és magamba szívtam látványának minden részletét: pufók kis kezei békésen nyugodtak tökéletes arca mellett... haja finoman simult két fülére. A karomba kaptam, és éreztem apró testének melegét. Lehelete a nyakamat cirógatta, éreztem finom hajának illatát. Olyan ismerős volt és annyira eleven! Magamhoz szorítottam, és örömben elsírtam magam, amikor puha kis fejéhez szorítottam arcomat, ahogy hajdan szoktam. Griffin volt az! Élt, és én vele voltam, a karomban tartottam azon a csodás helyen... Éreztem, hogy a hátam mögött valami vagy valaki közeledik hozzám. Az érzés, amely e lényből áradt, olyan erős és mégis oly szeretetteljes volt, hogy szinte megijesztett. Éreztem, hogy fény és szeretet vesz körül. Tudtam, hogy a fiam és a feleségem elhunytak. Hónapokkal azelőtt meghaltak, de ott, ahol ekkor voltam, nem létezett idő. Ahelyett, hogy elszakítottak volna tőlem, még arra is lehetőséget kaptam, hogy magam engedjem át őket Istennek. Hogy elengedjem őket békével, szeretettel, hálásan. Hirtelen minden értelmet nyert, minden isteni rendbe állt. Odaadhattam fiamat Istennek, nem csak úgy elvették tőlem... Úgy tartottam a karomban

csecsemő fiamat, ahogyan Isten tartott engem. Átélttem ennek az egésznek az egységét... a lény a hátam mögött kért, hogy engedjem el, adjam át neki Griffint. Teljesen megbékélve, még egyszer magamhoz szorítottam kisfiamat, arcon csókoltam, és gyengéden visszafektettem a bölcsőbe. Készségesen mondtam le róla. Soha többé senki nem fogja ismét elvenni tőlem. Ő az enyém volt, egyek voltunk, én pedig egy voltam Istennel... Griffin élt, egy olyan helyen, amely sokkalta valóságosabb volt, mint itt bármi.”

Ilyen a menny. Élet, szeretet, újbóli együttlét... minden helyreáll és életre kel egy olyan helyen, amely szebb, semhogy el tudnánk képzelni. De... azért csak képzeljük el, milyen szép lesz

#08: AZ ELKÉPZELHETŐ LEGSZEBB HELY!

DALE BLACK KAPITÁNY LÉGITÁRSASÁGOK PILÓTÁJAKÉNT összesen mintegy tizenhétezer órát repült a bolygó körül. Ennek során - csaknem ezer alkalommal - önkéntesként is eljutott ötven országba, amivel árvaházak, kórházak és templomok építését segítette, hogy így ossza meg Isten szeretetét rászoruló emberekkel. Mint mondja, motivációjának forrása egy szörnyű repülőbaleset volt, amely megváltoztatta az életét.

Gyermekkorától arról álmodott, hogy egyszer utasszállító pilóta lesz, és tizenkilenc éves korára meg is szerezte repülőgép-vezetői jogosítványát. Két másik kereskedelmi pilóta, Gene és Chuck, akik a szárnyaik alá vették Dale-t, azzal kedveztek neki, hogy elkísérhette őket kaliforniai teherszállító útjaikra - így gyorsabban gyűltek a repült órái. Egy végzetes napon a három férfi egy kétmotoros Piper Navajóval szállt fel Los Angelesből, szép, tiszta időben. Gene maximális motorteljesítménnyel hajtotta végre a felszállást, azonban hirtelen azon vették észre magukat, hogy bár a levegőbe emelkedtek, abnormálisan lassan haladnak. Gene észlelte, hogy még a fatetők felett sem tud majd átrepülni, ezért élesen elkanyarodott, egyenesen neki egy harminc méter magas repülő-empléműnek. Amikor kétszázötven kilométeres sebességgel nekicsapódtak a kőépítménynek, a gép darabjaira hullott, a három pilóta pedig 28 méteres zuhanás után a földbe csapódott. Csak Dale élte túl. Úgy-ahogy.

Az utolsó dolog, amit fel tudtam idézni, Chuck kezének látványa volt a botkormányon: nagy erővel, ütközésig balra és hátrahúzta... Aztán egyszer csak ott találtam magam a levegőben, szétroncsolódott testem felett lebegve. Szürke nadrágom és rövid ujjú ingem foszlányokra szakadt, mindkettőt vér itatta át... Egy keskeny ösvénynek látszó valamin száguldottam végig... de nem fényalagúton. Ösvény volt, amely a sötétbe vezetett, de egyúttal fény övezte. Az ösvényen kívül mély sötétség uralkodott. A sötétben azonban millió meg millió apró fénygömb húzott el mellettem, miközben én - legalábbis úgy tűnt - a távoli űrben haladok. Mintha egy sugárhajtású gép repült volna éjszaka a hóviharban... Két angyalszerű kísérő csatlakozott hozzám: varrás nélküli, fehér, ezüsttel átszőtt öltözetet viseltek. Nem volt meghatározható nemük, de férfiasnak, és nálam nagyobbbnak tunk... Perifériális látásom érdekes módon az addiginál nagyobb teret fogott be, és egyszerre láthattam a két tündöklő arcot. Láttam magam mögé is, alig kellett elfordítanom hozzá a fejemet...

Gyorsan közeledtem egy szemkápráztató városhoz, amely sok ezer, csillogó színben aranylott-ragyogott. Még soha nem láttam ilyen tiszta fényt, és olyan fenséges, varázslatos és pompás zenét sem hallottam, mint akkor. Közeledtem a városhoz, de már lassultam. Mint egy

repülőgép, a leszállási manőver előtt. Azonnal tudtam, hogy ez a hely teljességgel és minden mértéken felül szent. Fogalmam sincs, honnan tudtam, de tudtam.

Lenyűgözött a szépsége: lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Szívemet heves vágy töltötte be, soha többé nem akartam elhagyni ezt a helyet. Valamiképpen tudtam, hogy én erre a helyre rendeltettem, s hogy ez a hely számomra készítettett... Az egész város fényárban úszott, ködszerű fehérségben, amelyben a fény erős, de szórt volt. Úgy tűnt, ebben a szemkápráztató fényben minden elképzelhető szín megvan, és - hogy is fogalmazzak? - játszik... A színek elevennek látszottak, táncoltak a levegőben. Soha nem láttam ennyi különféle színt... Lélegzetelállító látvány volt. Egy örökkévalóságig el tudtam volna nézni. Minél közelebb jutottam a városhoz, annál különlegesebbé váltak a fényei. A pompás fény forrása a városfalon belül mintegy negyven mérföldnyire lehetett, és középpontjában a Napnál is ragyogóbb volt. Furcsamód nem készítetett hunyorgásra, miközben néztem. Semmi mást nem akartam, mint nézni. A fény tapintható volt. Valamilyen anyagszerű dolog alkotta, súlya és sűrűsége volt, sem korábban, sem azóta nem láttam semmi ehhez hasonlót. Leginkább a hidrogénbomba robbanásakor felizzó ragyogáshoz hasonlíthatnám...

Valamiképpen tudtam, hogy a fény, az élet és a szeretet kapcsolatban és interakcióban vannak egymással... Érdekes módon a fény nem beragyogta a dolgokat, hanem átvilágította őket. A fűvet, a fákat, a falakat. Az ott összegyűlt embereket is. Angyalok és emberek hatalmas sokaságát láttam: milliokat, megszámlálhatatlanul sok milliónyit. Egy központi térségen gyülekeztek, amelynek átmérője tíz mérföld lehetett. A hatalmas tömeg inkább óceánnak tűnt, mintsem egy hangversenyerem közönségének. Az embersokaság hullámozott a fényben, ringatóztak a zenére, imádták Istent. Valahogy mindennek a mennyei zene szabta meg az ütemét, én pedig úgy éreztem, sietségnek nyoma sincs.

A városon kívül voltam, lassan, néhány száz lábnyira a talaj felett lebegve haladtam a falai felé. Nem tudom, honnét tudtam, melyik égtáj merre van, de egy erős, szinte magnetikus érzés azt sugallta, északnyugatnak tartok, vagyis délkelet felől közelítettem a város felé. Keskeny út vezetett a falhoz, a város kapujához. Erőfeszítés nélkül haladtam az út nyomvonalán; két angyali kalauzom kísért, úgy tűnt, isteni tervet követtek.

Alattam a legtisztább, legtökéletesebb pázsit húzódott, a fűszálak sem rövidebbek, sem hosszabbak nem voltak a kelleténél, és egyetlenegy sem akadt, amely nem odavaló volt, vagy akárcsak meghajlott volna. Ha egy színről elmondható, hogy eleven, a gyept, amelyet láttam, eleven volt és kissé áttetsző; minden egyes fűszálból élet és fény áradt. A pázsit csillogott, és a végtelenbe nyúlt a szelíden hullámozó dombokon, amelyet a legszínesebb vadvirágok tarkáztak. Szépséges, lágy szirmaikat kitárták az ég felé: mintha virágkórus lettek volna, amely a maga módján Istent dicsérte.

A mennyet olyan édes, közben pedig annyira enyhe illat lengte be, hogy a sok látni- és hallanivaló közepette szinte fel sem figyeltem rá. Amikor azonban a szépséges, tökéletes pázsitra és virágokra pillantottam, érezni akartam az illatukat. Azon nyomban éreztem a kellemes aromát, és ha összpontosítottam, meg tudtam különböztetni a fű, a virágok, a fák, sőt még a levegő illatát is. Mindez végtelenül tiszta és mámorító volt, s egyetlen édes és megnyugtató illattá elegyedett.

A távolban fenséges hegyvonulat húzódott, s mintha az egész tájat uralta volna. Nem olyan hegyek voltak ezek, amelyeket az ember meg akart volna hódítani, inkább olyanok, amelyeket tisztelni vágyott...

Az út mindössze két embernyi széles volt, és követte a dombok vonulatait. Aztán emelkedni kezdett a várost övező hatalmas fal felé... Nem sokkal később rohanó víz hangját hallottam a távolból. Magát a vizet nem láttam, de úgy hangzott, mintha folyók zúdulnának alá kisebb vízesések egymásutánjában, s közben örökké változó zenét árasztanának...

A város központi része és a városfalak közt élénk színű, festővászonra kívánczón szép házak álltak... Valamennyi egyedi kialakítású és formájú volt, együtt mégis harmonikus látványt alkottak. Némelyik három-négyszintes volt, mások még magasabbak. Nem akadt két egyforma. Ha a zene házakká változhatna, ilyen volna: tökéletes felépítésű és tökéletesen harmonikus. A városfal tölem jobbra és balra is a látóhatár széléig nyúlt... nagy erejű, a szívében összes színében tündöklő fény festette meg. Ha megmozdultam, ugyan csekély mértékben, de a színek is eltolódtak, mintha érzékelnék a mozgásomat és igazodnának hozzá...

Tekintetem ezután egy folyóra vetült, amely a város közepén lévő gyülekező helytől a fal irányába haladt, ahol, úgy tűnt, véget is ér, legalábbis onnan, ahol álltam, így látszott. Vize tökéletesen tiszta és kékesfehér árnyalatú volt. A fény, titokzatos módon nem a vízen csillogott - valahogy inkább *benne*...

A mennyei virágok látványa felajzott: a különbözőség és egység újabb szépséges, finomra hangolt példájával szolgáltak. Mind egyetlen egységet alkotott. Mind egyedi volt, és mégis egy. Szemet gyönyörködtető látványt nyújtottak. Minden szirmot és levelet beragyogott a dicsfény, épp a megfelelő színárnyalatot kölcsönözve a bársonyos, zöld gyepfelületnek. Ahogy már mondtam, a fű, az ég, a falak, a házak és minden szebb volt, mint azt álmodni mertem volna. Még a színek is. Dúsabbak, mélyebbek, fénylőbbek voltak, mint amilyeneket a világon bárhol, vagy akár legelszálltabb álmaimban is láttam. Eleven mivoltukban együtt lüktettek az élettel.

A Föld: árnyékvilág

Úgy tűnik, mintha a menny egy termékeny, leleményes fantázia szüleménye volna. Lehetséges azonban, hogy ez az élénk képzelőtehetség azért van meg bennünk, mert vágyunk az örökkévalóság után, s ezt a vágyat Isten plántálta szívünkbe. Ahogyan a madarat tájékozódó ösztöne, ez is hazafelé irányít bennünket. Van egy kis goda nevű madár, amely minden évben tizenötezer mérföldes utat tesz meg Alaszkától New Yorkig. Hosszú út ez egy-egy kis szigetig... s ha eltévednének? A pingvinekkel költenének... Csakhogy nem tévednek el soha! Valami, ami beléjük van programozva, elvezeti őket Új-Zélandig.

„[Isten] e világot is adta az emberek elméjébe” (Préd 3:11). Belénk van valami programozva, amire mindnyájan vágyunk, valami, ami után sóvárgunk, s amelyet minden emberi tapasztalatunk ellenére is keresünk. Mint azt Bono is megénekelte: „De még nem találtam meg, amit keresek.” Minden vágyunk a menny felé mutat, és a halálközeli élmények arról vallanak, hogy ez a tartomány valóságosabb és összehasonlíthatatlanul szebb annál, amilyennek el tudjuk képzelni.

Vajon miféle megszállottság készítené egy veterán pilótát, hogy kitaláljon egy efféle mesét? S még egy ennél is zavarba ejtőbb kérdés: hogyhogy emberek százai - orvosok, pilóták, egyetemi tanárok -, akik nem szorulnak rá, hogy vad történetek kitalálásával keressenek pénzt (amivel mellel a szavahihetőségük is odalenne), végül mind bámulatosan hasonló leírással

szolgálnak?

A Szentírás is pontosan ilyennek mutatja be – szebbnek, mint ahogy elképzelhetnénk. Ha attól tartunk, hogy a menny egy éteri, elmosódott, némileg irreális, homályos hely... megnyugodhatunk, nem az. A Szentírás nyelvezete és a halálközeli élmények adatközlőinek megfogalmazásai újra és újra az ellenkezőjét támasztják alá: ez a mostani (ideiglenes) élet az, amely zavaros, kissé irreális árnyéka annak a ragyogó, legmerészebb álmainkon túltevő módon szépséges, biztos és nagybetűs Életnek, amelyet mindig szem előtt kell tartanunk.

A Szentírás negyven különböző szerzője konzisztens képet fest a menny minden valóságát meghaladó valóságáról. Isten Izraellel még ennek a mennyei valóságnak a földi mását is megépíttette. *„[Földi papok], akik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, amint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátort: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, amely a hegyen mutattatott néked”* (Zsid 8:5). Randy Alcorn megállapítja: „A zsidókhoz írt [páli] levél versei azt sugallják, hogy Isten a Földet a menny képmására alkotta, éppen úgy, ahogyan az embert is a Maga képmására teremtette.”

Alcorn rámutat, hogy gyakran fordítva gondolkodunk. A földet véljük valóságosnak és az eget éteri, némiképp valószerűtlen árnyékvilágnak. A Szentírás azonban lefekteti, a halálközeli élmények pedig megerősítik, hogy épp az ellenkezője igaz – a földi valóság a mennyei megfelelőjének folyománya. Segít jobban elképzelnünk a mennyet, amikor rájövünk, hogy itt a földön minden, amit szeretünk, pusztán árnyéka egy majdani nagyszerűbb valóságnak... egy számunkra készült gyönyörű helynek.

A megfeszítése előtti estén Jézus összegyűjtötte legközelebbi barátait egy utolsó vacsorára, hogy így biztassa őket: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van: ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”* (Jn 14:1-3).

Képzeljük el ezt a helyet mindazon szépség alapján, amelyet Isten a Földön teremtett. Mert végül is Isten, amikor megteremtette a Földet, kijelentette: *„ímé igen jó”* (1Móz 1:31). A Föld szépségét azonban elcsúfította a rossz, alávetett a halálnak és romlandóságnak, hogy lássuk, mi hiányzik - Isten tökéletes akarata és cselekedetei. *„Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára”* (Róm 8:20-21). Képzeljük el a teremtést helyreállítva, valóságosabbnak, szebbnek, elevenebbnek, mint eddig bármikor. Isten azt ígéri, hogy Földünk végül megújul és egyesül a mennyel, a mostani menny azonban máris szép és dicsőséges.

Ézsaiás ótestamentumi próféta megjárta a mennyet, s hallotta, amint az angyalok ezt kiáltják egymásnak: *„Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével!”* (Ézs 6:3). Képzeljük el a Föld minden szépségét, a mélykék kaliforniai partvidék fölé magasodó Sierrák fenséges hegyeit, Colorado bíbor és zöld színű nyárfák szegélyezte hegyvidéki völgyeit, a Virgin-szigetek homokpartjainak türkiz övezte fehérjét. Hawaïi páratlan, csipkézett partvonalát: mindezek Isten szépségét, ragyogását és dicsőségét tükrözik.

Ha ez igaz, vajon miért gondolnánk, hogy a menny, ahol a Teremtő uralkodik, kevésbé dicsőséges és szép, mint a Föld, ahol Alkotónk elrejtőzik a jó és gonosz tudása mögé? Isten megmondta a prófétáknak, mint Ézsaiásnak is, hogy az új menny és az új Föld hasonlítanak majd a mostani Föld szépségére, de helyreállított, tökéletesebb formában:

„Mert ímé, új egeket és új földet teremtek [...] Jeruzsálemet [Isten városát] vígassággá teremtem, és az ő népét örömmé. És vigadok Jeruzsálem fölött, örvendek népem fölött [...] Házaikat építenek és bennük lakoznak, szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. [...] És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és én már meghallgattam. A farkas és bárány együtt legelnek [...] Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén; így szól az Úr. (Ézs 65:17-25)

Isten azt mondja Ézsaiásnak, hogy Szent Városa a szépség és az öröm helye lesz, növényekkel, fákkal, szőlővel, gyümölccsel, hegyekkel és völgyekkel, ahol végre minden teremtmény harmóniában él majd. Ahogyan, mint ezt intuitíve tudjuk, *lennie kell*.

A féreglyukon át

S miért küszködнénk, hogy higgyünk a menny nevű hely létezésében, amikor a természettudomány már kimutatta egy láthatatlan ötödik dimenzió létezését - a féreglyukakat a téridőben -, és a természet rejtélyes jelenségeinek magyarázataképpen párhuzamos univerzumokat feltételez? A húrelmélet egyenesen azt állítja, hogy csakugyan vannak rejtett dimenziók a mi három dimenziókon - a szélességen, a hosszúságon és a magasságon - túl. Akkor vajon miért nem tudjuk felfogni, hogy a menny egy több dimenziójú térben létezik, amelyet nem láthatunk?

A természettudomány egykor tömörnek gondolta az anyagot, ma azonban már tudjuk, hogy az apró atomok, amelyek az anyagot alkotják, inkább láthatatlan hullámok, és inkább szellemi, mint részecske-természetűek. Sőt, az atomok 99,999 százalékban üres térből állnak. James Jeans cambridge-i és princetoni fizikus ezt írja: „A megismerés folyama egy nem-mechanikus valóság felé tart; a világegyetem újabban inkább tűnik egy nagy gondolatnak, mint gépezetnek. Úgy látszik, a szellem immár nem véletlen betolakodó az anyag világában, inkább az anyag birodalmának kormányzójaként kellene üdvözlőnünk.” Amikor a halálból visszatért emberek leírják az életből a túlvilági életbe való átmenetet, sokan arról számolnak be, hogy elhagyták testüket, és egy, a mennyhez közeli pontról figyelték az orvosok munkálkodását, majd áthaladtak egy fekete alagúton, illetve sok esetben színes alagúton vagy ösvényen, amely a Dale Black által leírthoz hasonlóan a színpompás Paradicsomba vezet. Azon tűnődöm, vajon ez az alagút afféle féreglyuk -e, amely a mi téridő-dimenzióinkból a menny kiterjedtebb, bennünket minden oldalról körülvevő dimenzióiba vezet -e?

Moody szerint mindenki egy kicsit más szavakkal írja le ezt az átjárót - egyesek sötét térként, mások jól behatárolható helyként, alagútként, kürtöként, vákuumként, űrként:

Szupersebességgel haladtam át ezen a sötét, fekete vákuumon...

Hirtelen egy nagyon sötét, nagyon mély völgyben találtam magam, amelyen egy ösvény, mondhatni út vezetett keresztül, én pedig végigmentem rajta... Az jutott eszembe, hogy most már tudom, hogy érti azt a Biblia, hogy „*Még ha a halál árnyékának völgyében járok is*”

(Zsolt 23:4), mert magam is jártam ott.

Karen, akit személyesen kérdeztem ki, elkapta a sertésinfluenzát, és haldoklott. Elmondta, hogy testét elhagyva egy sötét űrbe jutott, amely azonban nem volt ijesztő; még soha nem élt át ilyen békességet és örömet. Megpillantotta nagyanyját, és megértette, hogy vissza kell térnie a testébe - a Földön ugyanis még elvégeznivaló munka vár rá. Lehetséges, hogy Karen és mások ott, abban a sötét térben még nem keltek át „a féreglyukon”. Azok számára viszont, akik Dale Blackhez hasonlóan végigmentek rajta, nem kétséges: a másik oldalon egy különleges szépségű világ vár ránk - szépsége még a vakok előtt sem marad rejtve.

Szem nem látta szépség

Brad Barrows Vickihez hasonlóan születése óta vak volt, és nyolcéves korában volt halálközeli élménye. Soha nem látott, semmilyen vizuális elképzelései vagy képies képzei nem voltak. A Vak Gyermekek Bostoni Központjában élt, ahol súlyos tüdőgyulladás következtében négy percre leállt a szíve.

„Valamikor az éjszaka derekán - mesélte Brad Ken Ringnek - egyre jobban görcsbe merevedtem, levegő után kapkodtam... Biztos voltam benne, hogy meghalok... Aztán, mintha lényem lassan emelkedni kezdett volna a helyiségben.”

Ring feljegyzi, hogy Brad a mennyezet közelébe került, és „látta” élettelennek tűnő testét az ágyon heverni. Ugyancsak „látta”, amint vak szobatársa felkel az ágyból, hogy segítséget hozzon (a szobatárs megerősítette, hogy valóban így történt). Ezután azt tapasztalta, hogy képes áthatolni szobájának első emeleti mennyezetén, és Vickihez hasonlóan hamarosan rájött, hogy egyenesen felfelé halad az épület tetejének irányába, sőt, ki a szabadba. Brad „látta”, hogy mindent hó borít, az utcát kivéve, amelyet megtisztítottak a hókotrók. „Látott” elhaladni egy villamost. Végül ráismert az iskolája növendékei által használt játszótérre, és arra a bizonyos dombra a közelben, amelyet rendszeresen megmászott.

Amikor Ring megkérdezte, vajon „tudta, vagy látta -e” ezeket a dolgokat, Brad azt felelte, hogy „világosan megjelentek előttem. Láttam őket... Képes voltam rá, hogy lássak.” Ring és Cooper, akik huszonkét, halálközeli élményen átesett személy történetét vizsgálták, felállították a „szellemi látásnak” elnevezett vizuális érzékelésforma teóriáját: vak adatközlőiknek a szokványos látást felülmúló vizuális érzékelését.

Ekkor, Vickie-vel csaknem tökéletes összhangban, Bradben is tudatosult, hogy magába szippantja egy körülbelül negyvenöt fokos szögben felfelé tartó sötét alagút, amelyben, mint tapasztalta, újonnan meglelt látása cserbenhagyta.

Amikor bejutottam az alagútba, emlékszem, hogy zavarba ejtett, hogy az összes szín eltűnt. Az elképzelhető legnagyobb sötétség vett körül. Amikor azonban kijutottam egy nagy mezőre, a fényesség, a ragyogása leírhatatlan volt. Valamilyen okból azonban nem voltam képes a színárnyalatok megkülönböztetésére. Vagy talán mégis, de nem voltak szavaim a leírásukra... Még egészen kicsi koromban, négy vagy öt évesen azt mondták nekem, hogy a fű zöld, az ég pedig kék... ám akkor ezek a színek, teljességgel elképzelhetetlenek voltak számomra... Úgy éreztem, mintha egy teljesen más világba lépnek be, egy megmagyarázhatatlan dimenzióba, amelyet nagyon kevésbé értettem.

Amikor Brad megközelítette az alagút végét, észrevette, hogy egy „hatalmas mező” nyúlik el előtte, úgy tűnt, több mérföldnyire. Óriási levelű pálmafákat és magas fűvet látott.

Brad élményéről egy orvos és a felesége jut eszembe: ikergyermekeik miatt jöttek el a templomomba, akiknek egyike hároméves korában kis híján meghalt. A szülők nem hittek Istenben, és soha nem is beszéltek Istenről vagy Jézusról. Gyerekeik soha nem jártak templomban. Mégis, amikor a kisfiút egy este ágyba dugták, kijelentette: „Szeretnék újra átszaladni a mezőn és játszani Jézussal.” Anyja döbbenetén faggatta, ki beszélt neki Jézusról (ők aztán biztosan nem). A kisfiú azt állította, hogy Jézus eljött érte a kórházba, elvitte, aztán „együtt futottak és játszottak azon a gyönyörű mezőn”. Fiuk részletgazdag beszámolójának hatására a szülők végül megtértek. Brad talán pont ezen a mezőn haladt át.

Amikor ráeszméltem, hogy e felé a mező felé tartok, annyira felvidultam és olyan hihetetlenül megkönnyebbültem, hogy nem is akartam visszatérni. Örökre ott akartam maradni, ahol voltam... Annyira végtelenül békés volt ott... Képtelen vagyok leírni azt a békét és nyugalmat... Az időjárás abszolúte tökéletes volt, a hőmérséklet is, még a levegő páratartalma is. A hegyi levegő a nyomába sem érhet [a vak ember leginkább a nem-vizuális környezeti elemeket érzékeli]...

Odafent fantasztikus fény ragyogott. Úgy tűnt, minden irányból sugárzik... Tündökölt mindenfelől és mindenütt, ahová csak pillantottam... Mintha mindent átítatna a fény, még a fűvet is, amelyen lépkedtem. Úgy látszott, a fény tényleg képes mindenre áthatolni, még a fák levelein is. Nem volt árnyék, de nem is volt rá szükség. A fény mindent magába ölelt.

Először meghökkentem a látványától. Nem értettem, mit élek át. Miközben haladtam ezen a bizonyos mezőn, úgy tűnt, nagyon könnyen befogadom, amit tapasztalok. Úgy éreztem, ha ez a Földön történne, nem tudnám feldolgozni. Viszont ahol voltam, ott szinte azonnal képes voltam befogadni.

Vickihez, Dale-hez, Marvhoz és sok más személyhez hasonlóan, Brad fényt érzékelt (amely olyan érzést kelt, mintha szeretet volna): a *fűből* és levelekből sugárzik. Érdekes, hogy mindnyájan ugyanúgy írják le azt a lenyűgöző látványt, ahogyan Isten fénye a természetből ragyog. De hogyan részesülnek ebben az élményben *vak* emberek? Soha nem hallották, hogy bárki fűből-fából sugárzó fényről beszélt volna. Miként Vicki és mások, Brad is sok ezer éneklő hangra figyel fel:

Emlékszem, azt gondoltam, a hangok mintha olyan nyelven énekelnének, amelyet sohasem hallottam - vagy talán sok, nagyon sok nyelven. A zene semmihez sem hasonlított, amit valaha is hallottam a Földön...

Ekkorra közelebb jutottam a zene forrásához, és teljesen lázba hozott. Én is szerettem volna bekapcsolódni - hihetetlenül csodás volt. A dombra felfelé mentemben nagyon gyorsan - nem is tudom, valójában mennyi idő telt el - elértem egy nagy kőépítményt. Anélkül, hogy megérintettem volna, tudtam, hogy kőből van... majdhogynem drágakövekből. Úgy tűnt, szó szerint a saját fényükben ragyognak, a fény azonban valójában áthatolt rajtuk.

Jézus legifjabb tanítványának, Jánosnak van egy, a Jelenések könyvében feljegyzett látomása. Brad beszél a nagy falról és a város szépségéről, amelyekről János is írt: *„És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz; És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, amelyek az Izráel fiai tizenkét törzsének nevei. [...] És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafír; a harmadik kálczedon; a negyedik smaragd. [...] És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövéténeke a Bárány” (Jel 21:10-12.19.23).*

Régen úgy gondoltam, a Jelenések leírásai tisztán metaforikusak. Noha ma is úgy hiszem, hogy sok közülük szimbolikus jelentéssel bír, de amikor sok túlélő (még a vakok is) ugyanarról a természetfeletti szépségről számolnak be, mint János, úgy vélem, van okunk az álmélkodásra! Ha mindez igaz, gondoljuk csak el, milyen bámulatosnak, izgalmasan gyönyörűnek, mennyire a Földhöz hasonlóan érezzük majd a mennyet, s mégis mennyivel elevenebbé, egészében mozgalmasabbá, színesebbé teszi azt Isten mindent átható fénye.

Mezők, füvek és fák

Halálközeli élmények egy színvak, brit átélője elé egyszerre mindenféle színekben ragyogó szépség tárult - azzal az új látással gyönyörködhetett benne, amelyről sokan mások is beszámolnak: „Amit láttam túl szép volt ahhoz, hogy leírhatnám szavakkal. Egy fenséges táj tárult elém, tele virágokkal és növényekkel, amelyeket valójában megnevezni sem tudnék. Mindez több száz mérföldről látszott. Én mégis mindent részletesen meg tudtam figyelni. A háromdimenziós látvány ezerszer szebb volt, mint kedvenc üdülőhelyeim tavasszal. Csupaszeretet spirituális Fény-Lények vettek körül.”

Mivel a legtöbben soha nem olvasták a Jelenéseket, nem figyelnek fel az e világhoz hasonló szépségre, amelyet mennyei látomásában János említ:

Azután látám, és imé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszek előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak. [...] Mert a Bárány, aki a királyiszeknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet. [...] És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszekéből jövőn ki, az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala (Jel 7:9.17; 21:10; 22:1-2).

Brad és mások állítják, hogy pontosan azt látták, amit a Szentírás mutat be: egy szépséges vidéket hegyekkel, patakokkal, fákkal és szembeszökően lenyűgöző pázsittal!

Marv Besteman nyugalmazott bankelnök szeretett golfozni, így hát a mennyben természetesen a gyepre figyelt fel. „Kisbabákat, gyerekeket és mindenféle korú felnőtteket láttam játszani, beszélgetni, nevetgélteni a pázsiton, amely a legzöldebb volt, amelyet valaha

láttam... Képzeld el a zöldellő, dús fűvet a Masters golfversenyen, aztán próbálja elképzelni sokkal zöldebb és fényűzőbb változatban. *Ilyen zöld a fű a mennyben.*

Virágok és erdők mindörökké

Margaret ötéves volt, amikor - tévesen - skarlátot diagnosztizáltak nála. Valójában a vakbele fűródött át, s a fertőzés következtében életveszélyes állapotba került. Egy éjszaka, mondja Margaret:

csodálatos békesség öntött el. Olyan varázslatos érzés volt, hogy hagytam magam elmerülni benne, de hirtelen tudatosult bennem, hogy valaki fogja a jobb kezemet. Felnéztem: tekintetem egy köntösön haladt felfelé, s végül egy szépséges női fejet pillantottam meg...

Ott haladt mellettem, és fogta a kezemet... Felfigyeltem a levegő illatára, amely mind erősebb lett. Virágok ontották, és úgy éreztem, illatuk áthatják a testemet. Az ösvényt fejünk fölé nyúló, jókora virágok szegélyezték, amelyek csokorformán csoportosultak egymás mellé. Annyira lenyűgözött az az illat, hogy mint afféle kisgyerek, megkérdeztem a nőtől: „Igaziak ezek a virágok?”

Elmosolyodott, lepillantott rám, s így szólt: „Igen, azok.” Láttam, hogy kuncog, próbálja visszatartani nevetését.

Miután ez a szép nő megmondta Margaretnek, hogy vissza kell mennie, még egy évig eltartott, míg a kislány felgyógyult. Sokkal később, a hatvanas éveiben úgy döntött, lefesti a mennyei ösvényt a lugassal. Míg festette, Margaretnek fel kellett keresnie orvosát, aki szóba hozta a halálközeli élményeket. Az asszony elmondta neki, hogy ő épp a magáét festi. Az orvos kért egy reprodukciót a festményről, s kiakasztotta a rendelőjét díszítő többi kép közé. Hetekkel ezután egy Mary Olivia nevű beteg érkezett a rendelőjébe. A három gyerekét nevelő, egyedülálló anya halálos betegségben szenvedett, konzultációra jött. Amikor meglátta a festményt a rendelőben, megdermedt, percek alatt bámulta, majd így fordult az orvoshoz:

„Én tudom, hol van ez!”

„Tudja, mit ábrázol?” - kérdezte a doktor.

„Persze, hogy tudom, végigmentem ezen az ösvényen ötéves koromban, amikor majdnem meghaltam.”

Mary elmesélte, hogy amint haladtak a szép lugasban, AZ AZ EMBER (az ő kérésére írom csupa nagybetűvel) azt mondta, mindig vele lesz. Lehetséges, hogy a két ötéves gyerek ugyanabban a virágok szegélyezett kertben sétált a mennyben? Margaret úgy érzi, Isten ösztökélte, hogy megfesse a képet, mert Mary Olivianak szüksége volt rá, hogy emlékeztesse: „*ott vagyok közöttük*” (Mt 18:20).

Az Írás beszél nekünk a menny szépségéről, ugyanúgy, ahogyan a földi virágok és erdők, csak sokkal kifejezőbben. Dr. Richard Eby amatőr botanikusként tekint magára, de nem tudta megnevezni a sokféle fát és virágot, amelyet halálközeli élménye során látott. A növények közt egy új életformát is felfedezett:

Tekintetemet megbabonázta a tökéletes szépségű völgy, amelyben találtam magam. Az alacsony hegyek mindkét oldalát semmi földihez nem hasonlítható, szimmetrikus fák alkotta erdők borították. Láttam minden egyes ágat és levelet - egyetlen barna foltot sem fedeztem fel ez erdőben, egyetlen holt levelet sem! (Az „ott nincsen halál” kiterjed a vegetációra is!) Emlékeztettek valamelyest a nagy, észak-amerikai tujákra, de nem tudtam beazonosítani őket. A völgy alja pompás volt. Impozáns fű nőtte be, valamennyi fűszál tökéletesen egyenes volt, köztük elszórtan hatvan centiméteres száraikon hófehér, négyszirmú, közepükön aranyban játszó virágok pompáztak.

Aztán megérintettem a szárazakat, és valami furcsát, újat éreztem - nem voltak nedvesek! Óvatosan megtapogattam őket. Finom, sima tapintásúak voltak, de eltérően a földi növények száraitól, egyáltalán nem érződött, hogy sejtjeik vizet tartalmaznának. A válasz nem váratott magára: a földi víz hidrogénből és oxigénből áll és az ideiglenes élet fenntartását szolgálja, itt pedig Jézus az Élő Víz. Az Ő jelenlétében semmi sem pusztul el...

Ösztönösen magam mögé pillantottam, ahol előzőleg virágokon álldogáltam. Egy sem volt meggörbülve, egyik sem sérült meg. Ezután, miközben tettem néhány lépést, figyeltem a fűszálakat és a virágokat: egyenesen álltak a lábfejem és a lábszáram közt! Egyszerűen áthaladtam rajtuk.

Richard, egy Messiásváró zsidó szörnyű autóbalesetben halt meg: eltört a gerince, a nyaka, mindkét karja, két bordája pedig keresztüldöfte a szívét. Az orvosok szerint már körülbelül nyolc órája volt halott, amikor rátaláltak. Richard azonban életre kelt, elmondta, milyen szép a menny, s hogy miféle új élet vár minket ott. Nemcsak arról emlékezett meg, mennyire zöld volt a fű, hanem hogy mennyire elevennek hatott a pázsit és a virágok - egy újfajta élet töltötte el őket:

Egy kertben sétáltam, amely minden irányban végtelennek tűnt. Emberek csoportosultak itt-ott. Az ösvény két oldalán dúsan nőtt a legszebb fűzöld gyeppel, amelyet valaha láttam. Frissen, energikusan lépkedtem... Az ösvényt az elképzelhető legváltozatosabb méretű és színű virágok szegélyezték. Illatuk megtöltötte a levegőt. Megkérdeztem, leszakíthatok -e egyet, hogy megszagoljam: a válasz *igen* volt. Csodálatosan illatozott. Amikor letettem a virágot, azonnal gyökeret vert, és ismét növekedni kezdett. Ez is bizonyítja, hogy a mennyben nincsen halál... A gyönyörűen ápolt parkban mindenfelé hatalmas, lenyűgöző méretű fák álltak, lehettek vagy hatvan méter magasak. A legkülönbözőbb fajtájúak voltak. Egyeseket közülük ismertem, másokat nem: fogalmam sem volt, mifélek lehetnek...

A levelek, ahogyan egymáshoz súrlódtak, csengettyűszóhoz hasonló hangot adtak ki... Gyümölcsük körte alakú és vörösréz színű volt. Amikor szakítottam egyet, azonnal egy másik nőtt a helyébe. Amikor pedig az ajkamhoz érintettem, elpárolgott, és a legcsodálatosabb ízzé változott a számban, amelyet valaha is éreztem.”

Élő víz

Szeretem a vizet! Szeretem az óceánt. Szeretek vitorlázni, szörfözni, búvárkodni. Így aztán mindig is bosszantott János egyik kijelentése a mennyről: „*Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala*” (Jel 21:1). Nem lesz többé tenger?! Ettől kész lettem. Azonban minél többet gondolkodtam rajta, annál inkább úgy

találtam, hogy valószínűleg nem általánosságban beszélt az örökkévalóságról, csak épp megemlítette, mi *nem szerepelt* a látomásában. János végül is éveken át nem hagyhatta el Patmosz szigetét - az ő börtöne a tenger volt.

A mennyben azonban igenis van víz! Ian McCormack, egy új-zélandi szörfös, aki egy éjszakai búvárkodás során „halt meg”, halálközeli élménye során kivételes szépségű vizet látott odafenn:

A mező közepén egy kristálytisza patakot fedeztem fel. Kanyargó medrét mindkét oldalon fák szegélyezték. Jobbról hegyeket láttam a távolban, fölöttem az égbolt tisztán kéklett. Tőlem balra zöld dombok hullámzottak, a rajtuk nyíló virágok csodaszép, sugárzó színekben ragyogtak. A Paradicsomba kerültem! Tudtam, hogy odatartozom. Úgy éreztem, mintha akkor születtem volna meg. Minden porcikámmal éreztem, hogy otthon vagyok.

Jelenéseiben János ugyancsak feljegyzi: „*És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszekéből jövőn ki, az ő utcájának közepén*” (Jel 22:1-2). Sok adatközlő említ folyókat, vízéseket, tengert, de csak Marv Besteman és még páran mesélnek vízijárművekről. Ez talán nem szokványos eleme a halálközeli élményeknek, én azonban, mivel szeretek vitorlázni, erősen számítok rá:

Körülbelül ötven-hatvan méternyire, az elém táruló panoráma közepétől balra, néhány régi halászhajót láttam kivontatva egy hatalmas, fodrozódó felszínű tó partjára. Elnyűttnek és ócskának látszottak, nem karcsúnak és pompásnak, mint a Michigan-tavon száguldozó motorosok... A sziklás, homokos tengerparton heverték. A tó kékje sötétebb, kevésbé ragyogó volt, mint a menny egéé, a felszíne pedig szelíden hullámzott. Ahogyan az óceán vagy a Nagy-tavak esetében, nem láttam a túlsó partot.

Képzeljük csak el, vajon miről számolnának be hazatérésük után a földönkívüliek, ha leszállnának New York államban, s ott egy órán át nézelődnének. Egyesek közülük azt mondanák, hogy a Föld minden pontján magas épületek emelkednek. Másikjuk, aki a metróban landolna, majd felmenne a felszínre, azt mondaná, a Föld egy sötét alagút, amely ragyogóan megvilágított építményekhez vezet. Megint mások, akik a Central Parkban érnének földet, szép pázsitról, fákról, kertekről számolnának be, míg mások, akik New York állam északi részén ereszkednének le, fás domboldalakat, sárga és narancsszínű leveleket emlegetnének. Mindegyik csak egy kis részletet lát, de együtt megkapják a teljes képet. Azt hiszem, a halálközeli élmények átélői is efféle puzzle-lal szolgálnak számunkra, és bámulatos, mennyire hasonlatos kép áll össze ahhoz, amit Jézustól és a prófétáktól a Szentírásban már olvashattunk.

Ezeket a sorokat éppen a Los Angeles feletti hegyekben, egy Terra Nova („Új Föld”) elnevezésű konferencián írom. Ennek zegzugos hegyvidéki völgynek a szembeszökő szépsége szívfájdító gyönyörűséggel tölt el. Bár itt volna a fiam is, hogy együtt fedezhessük fel magunknak. Milyen nagyszerű is volna, ha kettesben ismerhetnénk meg a teremtnak azon csodáit, amelyek mellett elhalványulnak a Föld más szépségei! A feleségem, a lányom és a fiam velem piknikezhetnének a legjobb kilátással bíró helyeken! Talán ezért ilyen hatalmas a világegyetem! Amikor a gondolat bárhová elvihet bennünket, talán véget nem érő

kalandként éljük majd meg Isten csodálatos univerzumának felfedezését egy új időben és térben. Ez vajon milyen lehet? Nos, próbáljuk elképzelni!

#09: ÉLET ÚJ DIMENZIÓKBAN

2008. NOVEMBER 10-ÉN EBEN ALEXANDERT, A HARVARD IDEGSEBÉSZÉT ritka betegség terítette le, amely teljes neocortexét -agyának azon részét, amely emberré tesz bennünket- kikapcsolta. Amit megtapasztalt, ellene mondott mindannak, amit az orvosi egyetemen tanult - elevenebbnek érezte magát, mint előtte bármikor, s belépett egy világba, ahol idő és tér sokkal tágasabbá és rugalmasabbá válnak, mint amilyenek valaha is képzeltük.

Idegsebészként töltött éveim során több furcsa történetet hallottam emberektől, akik különös dolgokat éltek át, általában a vérkeringés leállása után; olyan történeteket, amelyekben titokzatos, gyönyörű tájakon jártak, halott rokonaikkal beszélgettek - vagy akár magával Istennel találkoztak. Ez kétségkívül csodálatos dolog, de úgy tartottam, hogy teljes mértékben a fantázia műve. Ha az embernek nem működik az agya, nem lehet tudatánál. Ez azért van, mert az agy az a gépezet, amely felelős a tudatosságért. Amikor ez a gépezet leáll, a tudatosság megszűnik. Bármilyen végtelenül bonyolult és rejtélyes is az agyműködés, ez az ügy alapvetően ennyire egyszerű. Ha kihúzzuk a konnektorból, a tévé kikapcsol. A műsornak vége, bármennyire is élveztek... Én legalábbis ezen az állásponton voltam, míg a saját agyam le nem állt.

Az átélt élmény bebizonyította számomra, hogy a test és az agy halála nem a tudatosság vége, és az élet a síron túl is folytatódik. És ami még fontosabb, egy olyan Isten tekintete alatt folytatódik, aki mindannyiunkat szeret, mindannyiunkra vigyáz, és azzal is törődik, hogy hová tart az univerzum, és vele együtt mi, benne élők.

Az a hely, ahol jártam, valóságos volt. Annyira valóságos, hogy azzal összehasonlítva teljesen álomszerűnek tűnik az itteni, mostani életünk... Belépve, egy teljesen új világban találtam magam. A legkülönösebb, leggyönyörűbb világban, amelyet valaha láttam. Ragyogó, eleven, extatikus, lenyűgöző... Egyik jelzőt a másik után halmozhatnám, hogy leírjam, milyennek tűnt ez a világ, de akkor se tudnám visszaadni. Úgy éreztem, mintha éppen megszületnék. Nem újjászületnék. Hanem... megszületnék.

Alattam növényzettel borított táj húzódott. Zöld, buja, olyan, mint a Föld. A Föld volt az. Csakhogy ugyanakkor mégsem. Olyan érzés volt, mint amikor az embert a szülei visszaviszik egy helyre, ahol kisgyermekként eltöltött pár évet. És már nem ismeri meg, legalábbis így gondolja. De miközben körülnéz, valami magával ragadja, és ráébred, hogy egy része - mélyen odabent - mégis emlékszik arra a helyre, és boldog, hogy ismét ott lehet. Repültem, fák, rétek, patakok és vízesések felett szálltam el, időnként emberek felett is. Gyerekek is voltak ott, nevettek és játszottak. Az emberek énekeltek és körtáncot jártak, néha egy-egy kutyát is láttam szaladgálni és ugrálni közöttük... Mindeközben én a felhők birodalmában tartózkodtam.

Nagy, pufók, rózsaszínes fehér felhők között, amelyek élesen kirajzolódtak a sötét, kékesfekete égbolt előtt. A felhőknél magasabban - mérhetetlenül magasán - áttetsző íveket láttam, ragyogó lényeket az égben, amelyek hosszú nyomvonalakat hagytak maguk után.

Madarak? Angyalok?

...Odafeletről egy erőteljes, mennydörgő hang szállt le, és kíváncsi voltam, hogy vajon a szárnyas lények adják -e ki. Most, utólag belegondolva, az is felmerült bennem, hogy ezek a repkedő lények annyira boldogok voltak, hogy muszáj lehetett valami hangot kiadniuk.

Mennyi ideig tartózkodtam ebben a világban? Fogalmam sincs. Amikor az ember olyan helyre kerül, ahol nem tapasztalható meg az idő olyan formában, mint hozzászoktunk, szinte lehetetlen rendesen leírni. Láttam, hogy számtalan további dimenzió létezik, de ezeket csak úgy lehet megismerni, ha az ember beléjük hatol, és közvetlenül tapasztalja meg őket. Alacsonyabb dimenzió szintjéről nem lehet megismerni vagy megérteni őket. Ezeken a magasabb szinteken is létezik ok és okozat, de a mi földi felfogásunkon túlmenő értelemben. Az idő és a tér világa, amely a Földre jellemző, szoros összefüggésben áll ezekkel a felsőbb birodalmakkal. Más szóval, azok a világok nem különülnek el tőlünk teljesen, mert az összes világ ugyanannak a felettünk húzódó isteni Valóságnak a része. Ezekből a felsőbb világokból bármilyen időbe vagy helyre el lehet jutni a mi világunkban...

Mivel itt alkalmam nyílt megtapasztalni az idő nemlineáris mivoltát, már értem, miért tűnik a spirituális világ oly sok leírása torznak vagy egyszerűen ostobaságnak földi nézőpontból. A magasabban fekvő világokban egyszerűen nem úgy működik az idő, mint nálunk. Nem feltétlenül érvényes a dolgok egymásutánisága. Egy pillanat egy egész életnek tűnhet, és több egymás utáni élet egy pillanatnak.

A valóság új dimenzióinak felfedezése

Képzeljük el, mekkora kaland lesz a menny szépségének felfedezése és az isteni teremtés csodáinak megtapasztalása! Ezek nem különböznek majd a földi szépségtől vagy földi élményeinktől, és mégis sokkal átfogóbbak, nagyobb szabásúak lesznek! Ahogyan egy Franciaország szépséges déli tengerpartját ábrázoló kétdimenziós festmény szemlélése meg sem közelíti azt, ha az ember ott él, úgy a föld szépsége és csodái is csak lapos, kétdimenziós képe annak a sokdimenziós világnak, amelynek megtapasztalását Isten a számunkra tartogatja.

Jézus féltestvére, Jakab emlékeztet bennünket erre: *„Ne tévelyegjetelek szeretett atyámfiak! Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka.” (Jak 1:16-17).* „Képzeljük el a majdani menny néhány ilyen jó adományát”! Don Piper segít nekünk elképzelni, milyen érzés megtapasztalni őket, *90 perc a mennyországban* című könyvében.

Amikor körülnéztem, alig tudtam felfogni az élénk, mámorító színek látványát. Minden árnyalat és tónus felülmúlt mindent, amit valaha láttam. Érzékeim olyan intenzitással működtek, hogy úgy találtam, korábban soha semmit nem láttam, hallottam vagy éreztem ennyire valóságosnak. Nem emlékszem, hogy bármit is megkóstoltam volna, mégis tudtam, hogy ha megtenném, az is nagyszerűbb lenne, mint bármi, amit a Földön korábban ettem vagy ittam. Úgy éreztem, mintha másik dimenzióba kerültem volna. Soha, életem legboldogabb pillanataiban sem éreztem ennyire élesen, hogy élek.

Idő és örökkévalóság

Dallas Willard a dél-kaliforniai egyetem volt filozófiaprofesszora egyszer megállapította: „Az idő az örökkévalóságon belül van, nem kívül. A teremtett világegyetem Isten királyságán belül van, nem kívül... Amikor átmegyünk azon, amit halálnak nevezünk, nem veszítjük el a világot. Sőt, első ízben látjuk olyannak az időt, amilyen valójában.” A Genezis beszámolója a teremtésről a világvallások egyetlen teremtéstörténete, ahol Isten időt teremt (*ex nihilo, a semmiből*, vagyis a mi időnkön kívülről teremti). Isten a mennyet is „a semmiből alkotta meg”, s úgy tűnik, a mi tér-idő dimenzionalitásunk is valamiképpen ezen belül létezik. Így hát nem veszítjük el háromdimenziós világunkra vonatkozó tapasztalatunkat, hanem kiterjesztjük a mennyre és mindenre, ami körülvesz bennünket - ahogyan az, hogy háromdimenziós térben élünk, ugyancsak nem teszi lehetetlenné, hogy élvezzük egy kétdimenziós festmény látványát.

Talán ezt mutatta meg Elizeus próféta a szolgájának, aki félt az őket körülvevő seregektől: *imádkozott, hogy a fátyol felemeltessék, és a szolga hirtelen megpillantotta az őket mindenfelől körülvevő és védelmező mennyei angyalokat (2Kir 6:16-17)*. A Jelenések könyve megjövendöli a napot, amelyen menny és föld egyesülnek - ami egyúttal azt is jelenti, hogy a mi terünk és időnk szövetét egyszerűen tartalmazza egy kiterjedtebb tér és idő, amelyek egy napon egyesülnek majd. Vajon mit tesz majd lehetővé a menny magasabb dimenzionális valósága? Eresszük szabadjára a képzeletünket!

Gondoljunk el egy világot, amelyben az idő többé nem ellenségünk, amelyben az utazás már nem terhes, amelyben a látványok és hangok, a fény és a szín, a zene és az ének egytől-egyig úgy kelnek életre, hogy eufórikus elragadtatásba ejtik a menny lakóit. Képzeljük csak el a lehetőségeket, amelyeket az idő és a tér új dimenziói nyitnak meg előttünk odaát.

Kiteljesedett látás

„Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhöz téves szívvel ragaszkodnak” (2Krón 16:9). Isten látása nyilvánvalóan nem oly korlátozott, mint a miénk. Nem mintha Istenhez hasonló mindentudással láthatunk majd mindent, ami létezik, és nem lehetünk mindenütt jelenvalók, de János apostol mennyei látomásában leír jó néhány apró részletet, amelyet felfokozott látás híján egy magas hegyről valószínűleg nem láthatott volna (*Jel 21:10-22*). Dr. Long megállapítja, hogy az általa vizsgált adatközlők 66 százaléka felfokozott, nem e világi élességű, tisztaságú és elevenségű látásról számol be. Akadtak, akik elmondták, hogy 360 fokban láttak, mások képesek voltak nagy távolságokra való „messzelátásra”, és közlőről láttak távoli objektumokat.

Moody kikérdezett egy nőt, aki a teste felett lebegve szemlélte autóbalesete helyszínét. „Nagyon sok minden történt, emberek rohagáltak a mentőautó körül. S valahányszor ránéztem valakire, hogy kitaláljam, mi jár a fejében, olyan volt, mintha ráközelítettem volna egy teleobjektívvel, és ott voltam... Amikor olyasvalakit akartam nézni, aki távol volt tőlem, úgy tűnt, egy rész belőlem - akár egy nyomjelző lövedék - megközelítette az illetőt. Én pedig akkor úgy éreztem, hogy bármi történjék a világon, én minden további nélkül ott teremhetek.”

Mások körkörös látásról számolnak be, úgy, ahogyan Dale Black említette az előző fejezetben, a körkörös azonban itt nem 360 fokos panorámaképet jelent, hanem gömblátást - felfelé és lefelé, egyidejűleg minden irányba. Dr. Longnak egy férfi elmondta: „Miközben a testem felett lebegtem, 360 fokban láttam magam körül. Úgy tűnt azonban, hogy csak egy kisebb látható területre összpontosítok, hasonlóképpen, mint szokásos fizikai látással.” Képzeljük csak el, amint képesek vagyunk arra, hogy mindent lássunk magunk körül, vagy pedig csak egy dologra koncentráljunk, ahogyan most tesszük!

Egy Ray nevű gyerek dzsúdófogásokat gyakorolt egy barátjával a játszótéren, s amikor az a földre dobta, csúnyán beütötte a fejét, majd elhagyta testét: „Még volt testem, de már egy egészen másfajta. Három dimenzióban láttam, mintha teljesen testetlen lettem volna... egyszerre láttam minden irányba, mégsem voltak olyasféle irányok vagy dimenziók, amilyenekben egyébként gondolkodunk.”

Leonard szívrohamot kapott. Ő is 360 fokban látott, miközben figyelte, ahogyan lázasan próbálják újraéleszteni, maga Isten kommentálta neki a színeket, amelyeket látott. „A túlvilági kommunikáció telepátia (gondolatátvitel) útján zajlik. El kell, hogy mondjam, Istennek fantasztikus humorérzéke van; soha életemben nem nevettem annyit!”

A legtöbb adatközlő tiszta és éles látásról, fényről és világosságról számol be, melyekről valamiképpen tudják, hogy a földön nem volna lehetséges. Dr. Richard Eby megállapítja: „A mennyei fény azonnal megvakítaná fizikai szemünket. Ő a menny Napja. Spirituális szememmel bárhová nézhetek és bármin átlátok.”

„Látásom extrém módon kiteljesedett” - emlékszik vissza Dale Black. „Másként hogyan láthattam volna a színeket, vagy a mindenben jelenlévő fényt? Olyasféle volt, mint 3D-moziban lenni, s aztán feltenni a 3D-szemüveget... Hirtelen mindennek több dimenziója lett, minden pompásabbá vált. Ez azonban nem egészen fedi a valóságot... jobb, ha megszorozzuk tízezerrel, úgy már közelebb járnánk ahhoz, amit érzékelttem.” Egyes adatközlők szerint Isten ezt az új, kiteljesedett látást tartogatja számunkra. *„Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek” (1Kor 2:9).*

Fényshow a mennyben

Colton Burpo azt állította apjának, hogy Papinál aludt, Todd elhunyt nagyapjánál, a mennyben. Todd elhatározta, hogy próbára teszi négyéves fiát. Hiszen egy négyéves gyerek állítja, hogy megjárta a mennyet, aki sohasem olvasta a Jelenések könyvét. Todd megkérdezte, mit tett ő és Papi, amikor besötétedett, ő hazament dédnagyapjához.

Colton a homlokát ráncolva felelte: „Apa, a mennyországban nem sötétedik be! Ki mondta ezt neked?”

„Hogy érted azt, hogy nem sötétedik be?”

„Isten és Jézus bevilágítják a mennyet. Soha nem sötétedik be. Mindig világos van.”

Todd ledöbbsent: Colton kiállta a próbát.”

A *Jelenések* könyvéből tudjuk: „*És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövéténeke a Bárány [Jézus]. És a pogányok, akik megtartatnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségüket és tisztességüket abba viszik. [...] És ott éjszaka nem lesz; és nem*

lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket” (Jel. 21:23-24; 22:5). Mindenki, aki megtapasztalta a menny szépségét, említi ezt az új fényt, amely felülmúl minden számunkra felfoghatót. A mi Napunk a mennyben látható fényeknek csak egy tompított, nagyon korlátozott tartományát képviseli. A mennyei fény pedig, együtt a látás kiteljesedésével, mindent egy teljesen új dimenzióban kelt életre.

Dean Baxton így emlékszik vissza: „A földi égbolt szépsége soha meg sem közelítheti a mennyei szféráét - még minden idők leggyönyörűbb földi égboltjáé sem. Istenünk dicsőségének fényében ragyog... az ottani közeg olyasvalami, amit az ember nem csak lát, hanem érez is. Aranyszínű, sárga, fehér, és további színek mozognak benne... akár az északi fényben.”

A mobilom háttérképe a számomra elképzelhető legpazarabb trópusi alkonyatot ábrázolja, úgy gondolom azonban, a mennyei égbolt káprázatos fényjátékával összevetve szegényesnek látszanék. És ellentétben a földi színekkel, a mennyiek elevenek és elbűvölőek, s még alkalmazkodnak is nézőjük látásához.

Dale Black említi, hogy a mennyben „a színek elevennek látszottak, táncoltak a levegőben. Soha nem láttam ennyi különféle színt... Lélegzetelállító látvány volt. Egy örökkévalóságig el tudtam volna nézni.” Földi szemünk nem látja a Nap áll kibocsátott fény ultraibolya és infravörös színösszetevőit. Úgy tűnik, Isten fénye sok ezer további színpompás palettáját tartalmazza, és belülről világít meg mindent. S ez a fény tapintható - Isten szeretete és öröme tölti be.

„A legszédületesebb színeket láttam, ami annál is meglepőbb, mert színvak vagyok” - emlékezett vissza egy holland páciens dr. Pim van Lommel kutatása során. „Meg tudom különböztetni az elsődleges színeket, a pasztell árnyalatokat azonban mind egyformának látom. Hirtelen azonban képessé váltam az érzékelésekre, a legkülönbözőbb tónusaikéra. Ne kérje, hogy megnevezem őket, mert nem rendelkezem az ehhez szükséges tapasztalattal.” Marvot lenyűgözte a szeme előtt kibontakozó fényshow, amelynek háttérét a mélykék ég színének legragyogóbb árnyalatai alkották:

Az ég, amelyen át a mennybe repültem, és az azt körülvevő égbolt hihetetlenül vad kék volt... Az az árnyalat, amelyet leginkább társítani tudnék ehhez a másvilági kékhez, a Karib-tenger vizének szürreális módon változó színe, vagy a Csendes-óceáné, alkonyatkor, Hawaii partjainál... Ez a szín vár rád és rám a másik oldalon...

A mennyei színek és fények egyszerűen fennköltek voltak... A legmélyebb, legdúsabb, legpompásabban buja színek, amelyeket valaha láttam... sőt, voltak közöttük olyanok is, amelyeket soha nem láttam. A menny valóra vált álom mindazok számára, akik szeretik, ha minden színes, ráadásul ottani otthonunkat a Fények Atyja világítja be... Voltak robusztus, virgonc és eleven sugarak, amelyek valamiképpen jólestek a szememnek. Szerintem ezek a színek és fények a Földön nem léteznek...

A menny fehérsége semmilyen más fehérséghez nem hasonlítható. A fehér árnyalatai az égben úgy sorakoztak egymás mellett, mint valami hatalmas menyasszonyi csokorban: a ragyogó fehértől az opálfehéren át a tejesüveg holdfényszerű színéig... A mennybéli színek fehérből a kék, a vörös, a bíbor és a zöld árnyalataiba csaptak át. A sokféle szín állandóan változott, mozgott, örvénylett, csavarodott és lebegett... alakváltozásaival lenyűgözött és elbűvölt. A legközelebb akkor járok a valósághoz, ha azt mondom, a fény-show olyan volt,

mint az aurora borealis, az északi fény... Ám, ha az alaszakai fényjelenségeket a mennyei fényjátékhoz hasonlítom... azok ezt meg sem közelítik... A mennyei fényshow végtelenül lenyűgöző volt.

Hát az alvás?

Ma reggel abban a kegyben részesültem, hogy ötször is visszaaludhattam - szeptember első hétfője van, a Munka Ünnepe -, amikor itt Amerikában a munkát úgy ünnepeljük, hogy tartózkodunk tőle. Miközben édesdeden szunyókáltam, tudatom félhomályában hálát adtam Istennek az alvás adományáért. Aztán ez a gondolatsor futott át az agyamon: *A mennyben nem fogunk aludni, igaz? Hogyan is aludhatnánk, ha soha nincsen sötét?* Aztán azon tűnődtem, vajon miért van szükségünk alvásra. Ebben a mi véges világunkban energiánk elapad, a pihenés pedig megújít bennünket. Az alvás Isten ajándéka, amelyet a megpróbáltatások, fáradozások és szenvedések orvoslására kaptunk Tőle.

A mennyben Isten nyugalma vesz körül bennünket, nem lesz tehát már szükségünk alvásra, mert olyan békében lesz részünk, amely élő és tele van eleven energiával, amely a Forrással való kapcsolatból fakad. *„Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és akiknek először hirdettetett az Evangélium, nem mentek be engedetlenség miatt: Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő múltán, amint előbb mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket [...] Annakokáért megvan a szombatja Isten népének. Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, miképpen Isten is a magáétól”* (Zsid 4:6-10).

Mint látni fogjuk, ez a nyugalom az Istennel való kapcsolatból származó örök békeesség következménye. Képzeljük el, hogy a mennyben örökké nyugalomban létezünk majd, tehát nem lesz szükségünk alvásra. Azonban ne aggódjunk, nem fogjuk hiányolni. Szerintem olyan lesz, mint amikor fiatalok voltunk, az élet pedig túlságosan izgalmas volt ahhoz, hogy átaludjuk. Energiával, izgalommal, kalandokkal, fáradságot nem igénylő tervekkel teli életünk lesz, s olyan békeesség, amely mindent megváltoztat. Minden baj, küzdelem és konfliktus, amelyektől az alvással szabadulunk meg, örökre mögöttünk marad.

A Krisztus előtti 7. században Ézsaiás prófétának látomás adatott az eljövendő életről, amikor majd a régi Jeruzsálem és a Közel-Kelet összes, szűnni nem akaró konfliktusa végre megszűnik Isten uralma alatt:

Nem hallatik többé erőszakátétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékességed [...] és gyászod napjainak vége szakad. (Ézs 60:18-20)

Képzeljük el azt a napot, amikor az idő többé már nem lesz ellenségünk, nem nagyítja fel szenvedéseinket és nem késlelteti megnyugvásunkat: állandó társunk lesz a béke, az idő pedig barátunk.

Amikor barátunk az idő

Milyen lesz az idő a mennyben? A Szentírás azt mondja, hogy Isten ideje pontosan olyan, amelyet állítása szerint Eben Alexander megtapasztalt: *„Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttek szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap”* (2Pt 3:8). Mások, akik halálközeli élményt éltek át, időtlenséget tapasztaltak, mások érzékeltek időt, de egy másik dimenzióban.

Jeffrey Long vizsgálatainak résztvevői különféle módokon jellemezték az időt:

Úgy tűnt, mintha földi időben számolva nagyon gyorsan, nagyon sok dolgot élnének át...

Az idő és a tér a Földön egyaránt megszűnt. Ugyanakkor az „idő és a tér” odaát tökéletesen eleven volt, nyilvánvaló és valóságos...

Igen, amíg a fényben voltam... nem érzékeltem az időt úgy, amilyenek itt a Földön ismerem. Más szóval, nem érzékeltem egymásutánosság jellemezte természetét... a múltat, jelent, jövőt. Minden időt (múltat, jelent és jövőt) az idő minden pillanatában érzékeltem, amíg a fényben voltam.

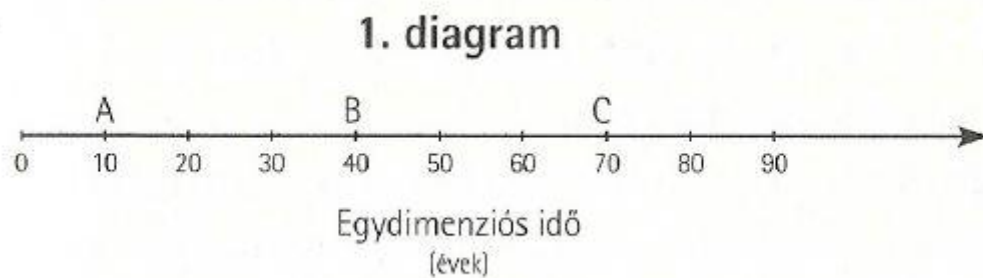
Egyesek ezt időtlenségként jellemzik, mások megállapítják, hogy az idő érzékelhető, de nem ugyanazon a régi, egydimenziós módon, ahogyan mi a Földön megtapasztaljuk. A Szentírásban is találunk utalást arra, hogy a mennyei idő nem ugyanolyan, mint a mi lineáris időnk - idő mindazonáltal a mennyben is érzékelhető. János érzékelt időt a mennyben. *„És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lőn nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óráig. [...] És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét”* (Jel 8:1; 22:2). Így még ha egy mennyei nap lehet is olyan, mint ezer földi év, úgy tűnik, valamiféle időegységek érzékelése mégiscsak lehetséges. Három ember egy általuk megfigyelt másféle napról és „éjszakáról” is beszélt, ámbár én ezt atipikusnak nevezném (nem tudok róla, hogy túl sokan mások is meséltek volna róla). Megemlítem azonban, mert úgy tűnik, összhangban van az Írással:

A menny nagyon érdekes hely, semmi sem egyhangú, az idő múlása sem... A Földön, mint tudjuk, ketyeg az óra, a Nap áthalad az égbolton, mi pedig érezzük az idő múlását. Ellenben a mennyben nem érzékelünk különböző időszakokat. Van, amikor ragyog az ég, ezt nevezik nappalnak, s van, amikor kevésbé... úgy tűnik, ilyenkor csökken az aktivitás. A mennyben nincs nappal és éjjel, hanem több és kevesebb fény... hétnapos időközökben váltják egymást, szóval létezik a hét.”

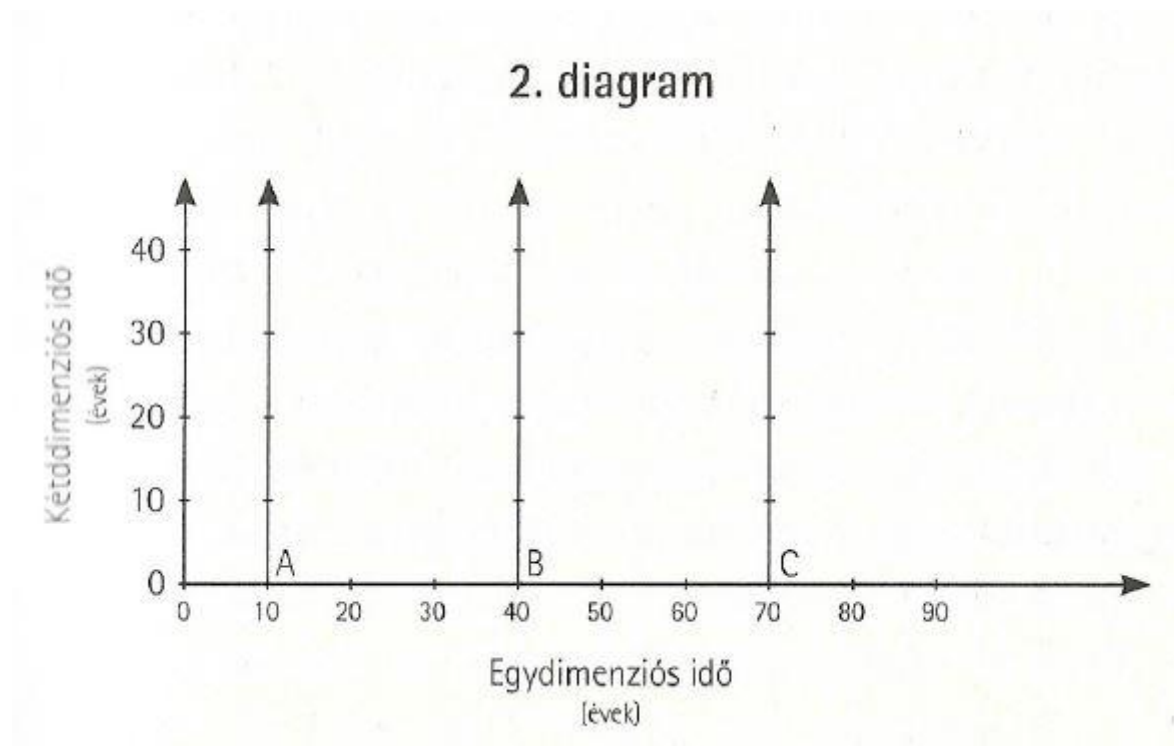
Bill valami hasonlót figyelt meg: „Aztán a fény valamelyest elhalványult. Nem lett sötét, csak kevésbé világos, mint korábban. A hely, ahol álltam, elcsendesedett, nyugalmassá lett.” Ha igaz, hogy a mennynek saját, jellegzetes napjai vannak, ez értelmezi, *miképpen hozhatnak gyümölcsöket a mennyei fák minden hónapban* (Jel 22:2).

Kétdimenziós idő

Képzeljük el, hogy a mennyben egy új, második dimenzióban érzékeljük az időt. A Földön három térbeli dimenziót tapasztalunk, de csak egy idődimenziót - az idő egy irányban lineáris. Képzeljünk el egy vonalat (lásd az első diagramot). Megtapasztalunk egy eseményt (A), aztán egy másikat (B), majd egy harmadikat (C). És ha az A pillanatban történik valami csodálatos dolog, az idő nem várja meg, hogy maradéktalanul kiélvezzük. Mielőtt észrevennénk, a pillanat már el is múlt. Ezért ellenségünk az idő - mert soha nincs belőle elegendő a csodás pillanatokra.

Ha azonban a mennyben érzékelünk egy második idődimenziót is, a földi időtengely minden pontján lesz egy másik, az illető pontból kiinduló „függőleges” időtengely is, így bármennyi időt eltölthetünk az A pillanatot élvezve - soha semmi nem iramodik tova. (Lásd a 2. diagramot.)

Crystal úgy érezte, hogy nem rohan az idő. „Most, amikor beszélek róla, a dolgoknak sorrendjük van, mert egyszerre csak egyvalamit tudunk felfogni. Ez történik, aztán az történik. Ott azonban igazából nem így volt. Minden egyszerre zajlott... mégsem keltette a rohanás vagy a sietség benyomását. A mennyben nincsenek percek, órák vagy napok. A mennyben nincsen olyan, hogy *idő*. Hogy másként bontakoznak -e ki a dolgok, vagy csak annak a módja más, ahogyan érzékeljük őket? Nem tudom.”

Az adatközlők szemlátomást egymástól eltérően próbálnak leírni valamit, amit nehéz a mi térhez és időhöz kötött szavainkba önteni, de ha az időnek több dimenziója van, az alighanem ezzel a következménnyel jár.

Hugh Ross asztrofizikus arra hívja fel a figyelmet, hogy ha a mennyben az időnek lehet három dimenziója, akkor az összes olyan függőleges időtengely, amely a kétdimenziós modellben az egyes (A, B, C, stb.) pontokból indul ki, az idő egyetlen pontjában találkozik. Képzeljünk el egy glóbuszt... amelyen minden egydimenziós, „vízszintes” tengelyen elhelyezkedő földi időponthoz (A, B, C) nagyszámú második dimenziós, „függőleges” idő tartozik, s ezek mindegyike - hosszúsági körök mentén haladva - egy harmadik dimenziós pontban (a glóbusz Északi-sarkán) találkoznak. Ez azt jelenti, hogy az ember érzékelheti a földi idő szerinti múltat, jelent és jövőt a harmadik dimenziós idő egyetlen pontjában (az északi póluson). (3. diagram.)

Nem vagyok biztos abban, hogy ezt éljük meg a mennyben, de Isten kinyilatkoztatta: „*Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen*” (Jel 21:6). Isten határtalan, nem köti semmiféle dimenzió (hiszen Ő alkotta az időt), ez azonban nem jelenti, hogy nem cselekedhetik az idő alacsonyabb dimenzióiban. Talán mi is megtapasztaljuk majd az idő többi dimenzióját.

Hírek a földről

De fogjuk -e tudni a mennyben, mi történik a földi időben? Azt hiszem, bizonyos mértékig, igen. Azok, akiket a hitükért öltek meg, ezt kérdik Istentől: „*Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?*” (Jel 6:10). Azt a választ kapják, hogy *várjanak* még egy keveset. A várakozás szükségszerűvé teszi, hogy múljon az idő, de mint említettük, az idő nagyon eltérő módon is múlhat. Ez kontinuitást mutat azzal is, ami a földön történt.

Ugyanazok az emberek leszünk, rendelkezünk majd földi emlékeinkkel, s azzal a képességgel, hogy bizonyos mértékig tudjuk, mi történik a földön - ám a menny örök nézőpontjából.

A négyéves Colton Burpo megkérdezte apjától, tudja -e, hogy Isten három különböző személy. Édesapja lelkész. Colton így folytatta: „Isten, a Szentlélek mellett ültém és imádkoztam érted. Szükséged volt a Szentlélekre, ezért imádkoztam érted.” Toddnak még a lélegzete is elállt, ugyanis, amikor Colton haldoklott, ő Istennel veszekedett. De ezt honnan tudhatta Colton? Lehet, hogy mindent tudni fogunk a földi történésekből, lehet, hogy csak egy részüket, de mindenféleképpen a menny szemszögéből.

Képzeljük csak el, milyen csodálatos lesz: soha nem rohanunk, soha nem sietünk, soha nem késünk el, s bőségesen lesz időnk nevetni, alkotni, és felfedezni Isten univerzumát.

Utazás a mennyben

„Az időtlenség érzése mindenféle sietséget nevetségessé tesz” - emlékezik vissza dr. Eby.

Feltűnt, hogy látásomat már semmi sem korlátozza, huszonnégy centiméterre vagy ezerhatszáz méterre lévő dolgokat ugyanolyan élesen és tisztán látok... A megvilágítás lázba hozott... sehol egyetlen árnyékot sem láttam. Nem egyetlen fényforrás volt, mint a földön. Rájöttem, hogy minden egyes dolog maga produkálja a saját fényét... Semmi sincsen a menny fizikájában, ami hasonlatos volna a föld fizikájához. Ő a lelkemben beszélt, én pedig olyan gyorsasággal feleltem, ahogy addig csak képzeletben tudtam... Ha kérdeztem valamit, Ő készen állt a válasszal, még mielőtt feltettem volna a kérdést. Jézus és én együtt sétáltunk a mennyben, de inkább repülés volt ez, mint séta. A levegőben lebegve beszélgettünk. A mennyben nincsen súly vagy gravitáció, nem szükségszerű tehát, hogy érintsük a talajt... Határtalan a tér is.

Képzeljük el, milyen lehetőségei léteznek a mennyben a helyváltoztatásnak! Mint azt számos adatközlő említi, a repülés különböző változatai természetesnek tűnnek a mennyben. Hangozzék bármennyire is sci-fiszerűen, amikor feltámadása után Jézus követőinek, képes volt rá, hogy *falakon hatoljon át és megjelenjék egy bezárt helyiségben (Jn 20:19). Százhusz ember szeme láttára „az ő láttokra felemelteték, és felhő fogá el őt szemeik előtt. És amint szemeiket az égre függesztették, mikor ő elméne...” (ApCsel 1:9-10).* A menny törvényei nyilvánvalóan felülírják a Földéit.

Képzeljük csak el, milyen félelmetesen nagyszerű lesz nemcsak repülni, hanem nagy távolságokat megtenni szó szerint egyetlen szempillantás alatt. Képzeljük el, mennyi helyre juthatunk el! Valaki a helyváltoztatásnak több módját is felsorolta:

„Lehetséges a haladás a gondolat sebességével. Ha oda kell mennem valahová, már ott is vagyok. Van azonban mód a lassú mozgásra is. Az ember érzi, hogy mozog, s már maga a mozgás érzete is élvezetes. Ha valamilyen festői tájon halad, nézelődhet, élvezheti a látványt, ha azonban a gondolat sebességével közlekedik, nem láthat ilyesmit, hiszen egy szempillantás alatt célba ér. De utazni, s közben látni, annyi, mint tanulni... tanulni pedig élvezet! Aztán csak megjelenni a térben lebegve... Nincs is szárnyunk, csak úgy úszunk a téren át.”

Dale Black, dr. Alexander és mások, akik halálközeli élményekben részesültek, ugyancsak afféle térbeli, lebegő helyváltoztatásként írták le ezt a lassabb típusú utazást. Mások pedig olyasvalamiről számoltak be, ami a gondolat sebességével való mozgás képességének tűnik. Képzeljük csak el, milyen jól mulatunk majd - barátainkkal, családtagjainkkal egyetemben - miközben közösen felfedezzük majd a menny csodálatos tájait! „A menny hatalmas, és tágul! - állítja Dean saját felfedezésére hivatkozva. - Abban az értelemben, ahogyan mi azt a földön ismerjük, nincsen távolság. Úgy tűnt, bizonyos dolgoktól távol vagyok, ugyanakkor nagyon is közel hozzájuk. Ha valahol máshol akartam lenni a mennyben, csak gondolnom kellett rá, s már ott is voltam.”

Vajon felmerült már a kérdés a kedves olvasóban, amikor felpillantott a tiszta éjszakai ég milliárdnyi csillagjára, hogy miért teremtett Isten ilyen hatalmas, számunkra ennyire elérhetetlen univerzumot? Talán azért, hogy egy örökkévalóságon át kutathassuk. „*Az eget beszélők Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat*” (Zsolt 19:2). Hiszen az

univerzum csodáinak mindegyike azt hirdeti, milyen fenséges és félelmetesen nagyszerű szellem alkotásai.

De vajon mi dicsősége származik abból Istennek, hogy sütkérezhet gyermekei sikerében, akik egyre többet és többet fedeznek fel csodáiból? Elképzelhetőnek tartom, hogy ha a teljes örökkévalóság során Isten csodáinak szépségét kutatjuk, nem teszünk mást, mint hogy véget nem érően imádjuk Őt. Ám semmi sem hasonlítható az Istennel való együttlétéhez, s úgy tűnik, ennél a halálközeli élményt átélők sem tapasztalnak izgalmasabbat. Képzeljük hát el, hogy találkozunk Istennel!

#10: A SZERETET, AMELYTŐL NEM AKARUNK MEGVÁLNI

A HUSZONKÉT ÉVES IAN MCCORMACK ÚTRA KELT SZÜLŐHAZÁJÁBÓL, Új-Zélandról, hogy megtalálja a tökéletes hullámot, a tökéletes drogmámort, a tökéletes lányt, a tökéletes szörfös életet. Megfordult Ausztráliában, Afrikában és Indonéziában. Két éven át azt tette, ami csak jólesett neki. A halál azonban nem kér előre találkozót, s Ian, miközben egy éjszaka barátaival búvárkodott az indiai-óceáni Mauritius előtti korallzátonyoknál, egy kockamedúza-csapat négy tagja is megcsípte — márpedig egyetlen ilyen csípés is halálos.

Miközben a mentősök kórházba szállították, szeme előtt elkezdett leperegni az élete. „Egyesek azt mondják, közvetlenül a halálunk előtt villanásokban lejátszódik előttünk az életünk.” Ian így emlékezett:

Gondolataim vágtattak. „Túl fiatal vagyok a halálhoz, minek is mentem búvárkodni?” [...] Feküdtem és azon gondolkodtam, vajon mi történik majd velem, ha meghalok. Van bármi is a halál után? Hová kerülök, ha meghalok?

Ekkor egy világos látomásban megjelent előttem anyám. Ugyanazt mondta, amit régen egyszer már elmondott nekem: „Ian, nem számít, milyen messze vagy Istentől, az sem, mi rosszat tettél, ha a szívedből szólsz Istenhez, Ő meghallgat és megbocsát neked.”

Lelkem mélyén ezt gondoltam: „Hiszem -e, hogy van Isten? Imádkozzam?” Ekkorra már ugyanis csaknem hithű ateistává váltam. Nem hittem senkiben. És mégis, a látomás, amelyben megjelent előttem anyám, most szembesített önmagammal.

Ian később megtudta, hogy anyját pontosan ugyanebben a pillanatban Új-Zélandon egy látomás riasztotta fel álmából: azt álmodta, hogy a fia haldoklik. Minden erejével imádkozni kezdett fiáért. „Nem tudtam, mit vagy kihez imádkozzam. Melyik istenhez kellene könyörögnöm? Buddhához? Kálihoz? Sivához? Ezren meg ezren vannak. Csakhogy nem Buddhát, Krisnát vagy valamelyik másik istent láttam ott állni, hanem anyámat – és anyám Jézus Krisztus követője volt. Töprengtem, mit imádkozzam.”

Eszébe jutott a Miatyánk, amelyre anyja tanította meg, csakhogy nem tudta felidézni a pontos szövegét. Mivel a lábát felpolcolták, vérnyomása egyre több mérget préselt agyába, ő pedig kétségbeesetten fohászkodott Istenhez, hogy segítsen neki visszaemlékezni. „Bocsásd meg a mi vétkeinket” - ugrott be neki. „Istenem, kérlek, bocsásd meg vétkeimet... de én nagyon sokat vétkeztem - gondolta Ian. - Nem tudom, hogyan vagy rá képes, de kérlek, bocsásd meg

vétkeimet.” Felrémlett neki egy újabb sor: „Én is megbocsátok az ellenem vétkezőknek.” Ian megtorpant: „Nos, én senkire sem haragszom.” Aztán ez a kérdés következett: „Megbocsátasz -e az indiainak, aki kilökött a kocsijából, meg a kínainak, aki nem akart elhozni a kórházba?” Ezt gondolta: „Ugye csak viccelsz?!” Ian azt állítja, nem folytatta az imádkozást. Megértette, hogy ha Isten megbocsáthat neki, neki is meg kell bocsátania másoknak. Beletörődött Isten akaratába, aztán eszméletét veszítette.

Először úgy találta, hogy elevenebb nem is lehetne, de tökéletes sötétség vette körül, ami megrettentette. A következő fejezetekben megvizsgáljuk majd történetének ezt a részét, amely felett gyakran elsiklanak. Ian leírja, mi történt ezután:

Sírtam és Istent szólítottam: „Miért vagyok itt, kértem, hogy bocsáss meg, miért vagyok itt? Feléd fordítottam a szívem, miért vagyok itt?” Ekkor ragyogó fény gyúlt ki felettem, és szó szerint kihúzott a sötétségből... Láttam, hogy a fény az alagút legvégéről sugárzik.

Kimondhatatlanul fényesnek tűnt, akárha a világegyetem középpontja lett volna, minden fény és energia forrása. Tündöklőbb volt a Napnál, ragyogóbb minden gyémántnál, fényesebb a lézersugárnál. Mégis nyugodtan bele lehetett nézni...

Miközben haladtam a levegőben, láttam, hogy egymást követő, sűrűbb, nagyobb intenzitású fényhullámok indulnak el felém az alagútban, a forrás felől. Az első ilyen hullám csodálatos melegséggel és jó érzéssel töltött el. Mintha a fény nem pusztán anyagi természetű, hanem „eleven fény” lett volna, amely egy érzelmet közvetített. A fény belém hatolt, s a szeretet és az elfogadás érzésével el. Félúton újabb fényhullám járt át. Ettől mélységes béke lett úrrá rajtam... Már mindennel megpróbálkoztam, amit csak el tudtam gondolni, hogy megtaláljam lelki békémet, és elégedetten éljem életemet, de hiába. Most azonban azon kaptam magam, hogy a fejem búbjától a talpamig tökéletes béke tölt el.

A sötétben nem láttam az arcom előtt a kezemet, ekkor azonban, amikor jobbra pillantottam, legnagyobb meglepetésemre látszott a karom és a kezem - én pedig minden további nélkül átláttam rajtuk. Átlátszó voltam, akár egy szellem, csak épp a testemet kitöltötte ugyanaz a fény, amely az alagút vége felől sugárzott. Kértem az alagútból, s úgy tűnt, felegyenesedve állok az energia és fény forrása előtt. Fehér tűzhöz hasonlított, vagy a legfantasztikusabb fénnel szikrázó, csiszolt gyémántokból álló hegyre.

Amint ott álltam, kérdések sokasága kavargott a szívemben: „Ez vajon csak valamiféle erő, ahogyan a buddhisták mondják, vagy karma... esetleg a jin és a jang? Netán egy velem született energiaforrás, vagy csakugyan van valaki, aki beavatkozik a dolgokba?” Még mindig kételkedtem az egészben. Miközben ezek a gondolatok foglalkoztattak, a fény közepéből egy hang szólított meg. Ugyanaz a hang volt, amelyet korábban az este folyamán hallottam, és segített imádkozni. „Akarsz -e visszatérni Ian?” - kérdezte. „Ha a testemen kívül vagyok, nem tudom hol lehetek, ezért szeretnék visszatérni.” Az a valaki erre így felelt: „Ha vissza akarsz térni, Ian, akkor új fényben kell látnod a dolgokat.”

Abban a pillanatban, hogy meghallottam az „új fényben kell látnod a dolgokat” szavakat, eszembe jutott, hogy kaptam egy karácsonyi üdvözlőlapot, amelyen ez állt: „Jézus a világ világossága” és „Isten világosság, nincs benne sötétség”. Tehát Isten szólt hozzám! Ő a világosság! Tudta a nevemet és ismerte szívem-lelkem minden titkos gondolatát. *Ha ez Isten, akkor bizonyosan tanúja volt mindannak, amit életem során műveltem*, gondoltam.

Úgy éreztem, pőrén állok előtte, Isten keresztülrát rajtam. Az ember viselhet maszkot más emberek előtt, Isten előtt azonban nem. Szégyenkeztem, megsemmisültem... Azt hittem, ez a

fény visszadob majd az alagútba, de legnagyobb elképedésemre feltétel nélküli szeretetet árasztott felém. A legkevésbé sem számítottam erre. Ítélet helyett szintisza szeretet borított el. Tiszta, hamisítatlan, akadálytalanul áradó, ki nem érdemelt szeretet. Kezdtém feltöltődni vele, belülről kifelé...

Aztán elmondtam Neki az összes undorító dolgot, amit titkon elkövettem. Mintha azonban máris megbocsátott volna nekem, s szeretetének intenzitása csak tovább fokozódott.

Mi több, Isten utóbb megmutatta nekem, hogy már akkor megbocsátott nekem, amikor a bocsánatát kértem a mentőautóban, és tisztára mosta lelkemet a gonosztól.

Ahogy a szeretet mind erősebbé vált, egyszerre zokogni kezdtem. Olyan tiszta és önzetlen volt, semmiféle manipulációt nem éreztem... Ez a szeretet gyógyír volt a szívemre, s kezdtem megérteni, hogy hihetetlen reményt nyújt vele az emberiség számára. Olyan közel álltam, hogy arra gondoltam, akár be is léphetnék az Istent körülvevő fénybe, és szemtől-szembe láthatnám... Amikor pedig csakugyan beléptem, úgy éreztem mintha lebegő fényfátyolok mögé jutottam volna, lebegő csillagok vagy gyémántok mögé, amelyek csodálatos fényben ragyogtak. Amikor pedig átmentem a fényen, az meggyógyította a lelkem mélyén lévő sebeket. A ragyogás közepén egy csodálatos, bokáig érő fehér ruhát viselő férfi állt. Láttam a lábát, nem viselt lábbelit. A ruháit nem emberi kéz készítette: mintha fényből lettek volna. Amikor felemeltem a te pillantásom egy férfi mellkasára esett, aki, mintha csak üdvözölt volna, kinyújtotta a karját.

Az arcára néztem: fényben ragyogott, amely tízszer erősebb volt mindennél, amit addig láttam, ehhez képest a Nap sárgás és halvány volt. Úgy tündökölt, hogy képtelen voltam kivenni az arcvonásait... Tudtam, hogy a Mindenható Isten előtt állok... senki más nem lehetett ilyen, csak Isten.

A titokzatos Fény-Lény

A legfontosabb, amiről a halálközeli élményen átméntek beszámolnak, ez a Fény-Lény, aki minden képzeletet meghaladó szeretettel töltötte el őket. Dr. Long tesztjében ez a kérdés szerepelt: „Emlékei szerint volt –e dolga valamilyen misztikus lénnel vagy jelenéssel? Az adatközlők 49,9 százaléka ezt a választ jelölte be: „Igen, volt, konkrét lénnel, vagy nyilvánvalóan misztikus, esetleg túlvilági eredetű hanggal.” De vajon ki ez a Fény-Lény? Nem meglepő módon, a kutatók véleménye ebben a kérdésben oszlik meg a leginkább.

Két kutató, Osis és Haraldsson ötszáz amerikai és ötszáz indiait vizsgáltak meg, hogy megállapítsák, milyen mértékben befolyásolta halálközeli élményeiket vallási vagy kulturális hátterük. Megállapították: „Ha az illető fehér ruhát viselő, sugárzó alakot lát, aki a harmónia és a béke megmagyarázhatatlan élményében részesíti, akkor ő különféleképpen értelmezheti a jelenséget: tarthatja angyalnak, Jézusnak vagy Istennek – ha pedig hindu, Krisnának, Sívának vagy Dévának.”

Jóllehet hallottam kutatóktól efféle következtetéseket, soha nem olvastam olyan halálközeli élményről, amelyben szerepelt volna bármi Krisna- (ennek az istenségnek kék a bőre) vagy Siva-szerű (neki három szeme van), vagy a személyes én feloldódása a személytelen Legfelsőbb Brahmában (a végső hindu realitásban). Bár az értelmezők különféle interpretációkkal szolgálnak, amit leírnak, az minden kultúrában hasonló.

Miután elolvastam körülbelül ezer, halálközeli élményről szóló beszámolót, a Fény-Lényt megdöbbenően hasonlónak találom azzal, amiről az ószövetségi próféták és Jézus beszéltek. A következő néhány fejezetben nemcsak segítek elképzelni mennyire szerető és személyes az

Isten, hanem azt is meg akarom értetni, miért jutottam erre a következtetésre. Lehet, hogy nem mindenki ért egyet a Fény-Lény-értelmezésemmel, de mindenképpen érdemes elgondolkodni azon, mennyire összhangban vannak a halálközeli élmények a Szentírással. Végére is, ha ez a Fény-Lény valóban olyan csodálatos, mint ahogyan az adatközlők állítják, vajon nem akarnánk -e tudni, ki ő, és hogyan ismerhetnénk meg személyesen?

Simran kis híján meghalt egy buszbalesetben, Mumbaiban. Így emlékszik vissza: „Ragyogó fény tűnt fel, és lágy férfihangon szólt hozzám: »Mindent hátra fogsz hagyni... a szeretteidet, a kemény munkával kiérdemelt ösztöndíjat, a pénzt, még a ruháidat is. Üres kézzel térsz meg hozzám.« A fény egy fontos üzenetet is rám bízott, hogy ahhoz igazodjam... Hogyan is öntsem szavakba? Az érzés túlságosan nagyszerű és csodálatos ahhoz, hogy az ember elhiggye. Mégis annyira valóságos, annyira szeretetteljes, annyira békés.”

Egy indiai nő, mielőtt meghalt volna, közölte az orvosával: „Nézze csak... látom a mennyet. Gyönyörű kertek és virágok vannak ott... gyerekek játszanak és énekelnek. Sok ember, magas házak. Látom Istent is. Gyönyörű látvány.”

Osis és Haraldsson a következő tételt fogalmazták meg: „a jelenség az egyes kultúrákon belül gyakran nem illeszkedik a *vallásos túlvilágképzetekhez*... amerikai pácienseink látomásaiban nem tükröződtek az ítélettel, üdvözüléssel és megváltással kapcsolatos keresztény elképzelések.” Egy későbbi fejezetben meg fogjuk vizsgálni, mi okozhatja ezt, mindenesetre Osis és Haraldsson megállapítják:

Néhány hindu alapképzet hindu páciensek vízióiban soha nem jelenik meg. A túlvilági élet különböző védikus „helyeit” - a hindu mennyet - soha nem említik. Hasonlóképpen a reinkarnációt és a Brahmában, az Isten forma nélküli aspektusában való feloldódást sem, pedig ez az indiai spirituális törekvések célja. Halványan a karma - a felhalmozott erények és vétkek - fogalmára utalhattak azok a beszámolók, amelyek „számadáskönyvet tartó fehér ruhás férfit említenek.”

A kutatók felfigyeltek arra, hogy egyetlen indiai sem említette a hinduk végső célját, a *moksát*, az én végleges feloldódását Isten végső, személytelen formájában, viszont ők is leírtak egy nagy szeretetet árasztó, személyes, fehér köntöst viselő Fény-Lényt, aki szakállt viselt, kezében pedig számadáskönyvet tartott. „Úgy tűnt, az indiai páciens meghal. Egy idő múlva azonban visszanyerte eszméletét. Ezután elmondta nekünk, hogy fehér ruhás küldöttek felvitték egy szép helyre, ahol egy szintén fehérbe öltözött férfit látott, kezében számadáskönyvvel.” Egy másik indiai „egy szakállas férfit látott állni egy hosszú aranyfolyosó bejáratánál.” Egy indiai orvos arról számolt be, hogy betege gyönyörű helyet látott, szép virágokkal. Egy fehérbe öltözött férfi ült ott, egy nyitott könyvvel a kezében.”

Osis és Haraldsson említi, hogy „az indiai halálközeli élményekben a számadáskönyves férfi mindig mint jóságos uralkodó jelenik meg. A szentség aurája veszi körül, függetlenül attól, hogy fehér ruhás embernek vagy Istennek nevezik.” Steve Miller nyugati és nem nyugati beszámolókat vetett össze, s ugyanezt állapította meg: „Egy indiai elmondása szerint egy szakállas férfi könyvekben lapozgatva igyekezett eldönteni, hogy a halálközeli élmény részese maradjon, vagy küldje inkább vissza...” Miller a következőt vonja le: „A nem nyugati élményekben megtaláltam az összes nyugati elemet.”

Dr. Bruce Greyson különböző kultúrák halálközeli élményeit tanulmányozva e következtetésre jut: „Még a megfigyelt kultúrák közötti különbségek is azt sugallják, hogy nem a

központi élmény különbözik, hanem azok a módok, ahogyan az emberek értelmezik, amit tapasztaltak.” E kutatások a jelek szerint nem veszik figyelembe, hogy alanyaik valószínűleg *nem* saját kulturális képzeteiket írják le a mennyyel kapcsolatban, hanem *valójában* a bibliai próféták mennyországát mutatják be. Dániel ótestamentumi próféta, aki a Krisztus előtti 6. században, Babilonban élt, ezt a mennyei látomást látta:

Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz; Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők ülének le, és könyvek nyittatának meg. [...] Látám éjszakai látásokban, és imé az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik. (Dán 7:9-10. 13-14)

Dániel látja, hogy Istent ragyogó fény övezi, könyveket nyitnak ki, s valaki, aki mint az Emberfia, a zsidó Messiás megkapja a legfőbb hatalmat, hogy uralkodjék minden nemzet felett. (A holt-tengeri tekercsek bizonyítják, hogy Dániel könyvét Jézus születése előtt írták.) Dávid király ugyancsak említi a mennyei könyveket, mondván: „*Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülük*” (Zsolt 139:16). Ha megnézzük Istennek az ősi zsidó próféták által leírt jellemzőit, megdöbbentő, mennyire ugyanezt a csodálatos Istent tapasztalják meg a halálközeli élményen átesők. Képzeljük el egy pillanatra, milyen lesz az együttlét Azzal, aki megteremtett bennünket.

Isten egyenlő Szeretet

Elgondolkodtunk valaha azon, miért van annyi szerelmes dal? Meggyőződésemmé vált, hogy a szerelem/szeretet minden formája, amelyet a földön átélünk, hőfokától függetlenül pusztán egy-egy csepp a szeretetnek abból az óceánjából, amelyet Isten azért alkotott, hogy megtapasztaljuk. Nem élhetünk át elegendő szeretetet, mert a mi szeretetünk mindig kevesebb annál, mint amennyire vágyunk. Az ószövetségi próféták szerint Isten minden embert a vele való egyéni szeretetkapcsolatra teremtett, s még ha az emberiség elfordul is tőle, hogy megízlelje a gonosz tudás keserű gyümölcsét, Isten szeretete lankadatlanul követ bennünket. Körülbelül 4000 évvel ezelőtt, 1500 évvel korábban, mint hogy a mai világvallások többsége elkezdett volna kialakulni, Isten kiválasztotta Ábrahámot és Sárát, hogy létrehozzanak egy bizonyos nemzetet, amely megőrzi az Ő ígéreteit, és megjövendöli eljövételét, mint valamennyi nemzet Messiását. Isten szeretete mindig is kiterjedt minden népre - vele ellentétben a legtöbb istenség helyi, vagy néhány kiválasztott ember istene. Jahve (Isten) így szólt Ábrahámnak: „*És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. [...] és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei*” (1Móz 12:2-3). Az Ószövetségben Isten több mint ötszázszor beszél a népekről. Jahve mindig az összes nép iránti szeretetéből cselekedett.

Khalida gyermekként Betlehem utcáit járta, egy rakéta juttatta árvaságra, amely az egész családja életét kioltotta. Még gyerekkorában eladták rabszolgának, bejárta az arab világot egy

beduin törzzsel, és férjhez adták egy muszlim férfihoz, aki állandóan bántalmazta. Férje végül úgy megverte, hogy úgy tűnt, belehal sérüléseibe, erre a férfi sorsára hagyta, és lányukat magával vitte. Ezután férjhez ment egy másik férfihoz, aki elvitte az Egyesült Államokba. Amikor ez az ember is verni kezdte, olyannyira, hogy veszélybe került az élete, megszökött tőle, és magával vitte két gyermekét is. Hajléktalan és nincstelen lett. Egy asszony felfigyelt a nyomorúságára, munkát és otthont ajánlott neki és gyermekeinek. Ő beszélt Khalidának Isten szeretetéről, amelyre Jézus révén talált rá.

Khalida vágyott a szeretetre, amelyben ennek az asszonynak része volt, s kérte Jézust, mutassa meg neki, vajon Isten -e. Állítása szerint egy látomásban megjelent neki a menny, nagyon hasonlóan ahhoz, ahogyan Ézsaiás prófétának vagy Dánielnek. Mármost én nem hiszem, hogy mindenkinek, aki állítja, csakugyan vannak látomásai (nekem soha nem volt), de muszlimok közt számos Khalidához hasonló beszámolót hallottam. Aki efféle látomásról számol be, súlyos üldöztetésnek teheti ki magát. Ő azt állította, hogy része volt ilyen látomásban, amely bizonyosság volt számára Istennek az összes ember iránti állhatatos szeretetéről, összhangban a Bibliával, s a halálközeli élményeken átmentek beszámolóival:

Állt előttem valaki, de mindenki mástól különbözött, akit valaha ismertem. Hallottam a hangját... ugyanaz volt, amelyet már évekkorábban is hallottam. Bár akkor [még Palesztinában] nem tudtam, kicsoda, miközben muszlim férjem vert és halállal fenyegetett, újra és újra így szólt hozzám: „Hagyd el a sötétséget, és válaszd a fényt!”

Ekkor arabul ezt mondta: *„Én vagyok az igazság, az út és az élet, és senki sem jut az Atyához, csakis általam.”* Hangja olyan volt, mint a rohanó vizeké, egyszerre erős és megnyugtató. Abban a pillanatban, hogy azt mondta, „én vagyok az igazság”, azonnal tudtam, hogy Ő Jézus. Nem mondta, hogy „én vagyok Jézus”, de minden porcikám tudta, hogy Ő az. Előzőleg soha nem olvastam a Bibliát, de valamiképpen tudtam, hogy az, amit Jézus mondott nekem, szerepel a Bibliában. Magába szippantott a jelenléte, térdre hulltam, és felnéztem Rá. Csodálatra méltó és gyönyörű volt. Csupa fény a Fényen belül.

„Uram!” - mondtam. „Isten vagy!” „Igen, Jézus vagyok, az, akit tagadtál. Akiről azt mondtad, hogy nem Isten Fia. Azért jöttem, hogy megváltsalak, hogy boldoggá tegyelek. Semmit sem kell tenned, csak tudd, hogy szeretlek. „Ennyi?” - kérdeztem.

„Igen. Higgy bennem” - felelte.

Olyan volt, mintha iskolába járnék, és egyetlen nap alatt mindent megtanultam volna. Hirtelen felfogtam Jézust... Olyan közel jött hozzám, hogy a nagy fényben még a szeme színét sem tudtam kivenni. Valamiképpen fényt árasztott a személye és a hangja is. Hatalmas fényt! Lenyűgöző fényt! Beszélt hozzám, ugyanakkor közvetlenül a szemem előtt ott volt a menny is... Nem prédikált nekem, egyenrangú félként beszélt hozzám szép és erős hangon. Hangjában, amely édes volt, mint a méz, szeretetet éreztem.

Körülbelül 1500 évvel Jézus születése előtt Isten megjelent Mózesnek tündöklő fény, égő csipkebokor formájában, amelyet azonban nem emésztett el a tűz. A lángoló fényből egy hang szólt hozzá, elküldve őt a zsidó nép megszabadítására az egyiptomi rabszolgaságból. Amikor Mózes kivezette őket Egyiptomból, Isten közölte vele a Számára legfontosabbat. Ez lett a zsidó vallás központi tétele: *„Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből”* (5Móz 6:4-5).

Isten számára a szeretet a legfontosabb, mert lényének középpontja a szeretet. *„És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül”* (2Móz 34:6-7). *„És lőn, a mikor Mózes a Sínai hegyről leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonyosság két táblája, mikor a hegyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az ő orcájának bőre sugárzik, mivelhogy Ővele szólott”* (2Móz 34:29). Isten fény és szeretet. Isten igazságos, és igazságtétele a szeretetteljes válasz a gonoszságra, amikor az fájdalmat okoz az embereknek, akiket szeret.

Isten szeretet. Ezt fedték fel a próféták. Ez a halálközeli élményt átélők tapasztalata. Gondoljuk csak el: a szeretet Isten lényegéhez tartozik, ezért minden, ami az univerzumban létezik, tökéletes szeretetből született - s ez ránk is vonatkozik. Mint Michael Warden barátom mondja: „Miképpen a sas arra teremtett, hogy a magasba szárnyaljon, mi arra teremttünk, hogy Isten szeressen bennünket. A szeretet a közeg, amelybe születünk. Világunk azonban bukott világ, ezért elválasztattunk a szeretettől. Amit mi »normális életként« érzékelünk, minden, csak nem az. Földhöz béklyózott, szárnyalni vágyó sasok vagyunk.” Ezért van, hogy ha egyszer a halálközeli élményt átélők megtapasztalják Isten szeretetét, többé nem akarnak visszajönni.

Mint Moody vizsgálatainak egyik adatközlője roppant empatikusan megfogalmazta: *„Soha többé nem akartam távozni ennek a lénynek a jelenlétéből.”* Még egy - gyerekeit mindennél jobban szerető - anya is elismerte: „Az ember nehezen teszi túl magát ezen... amikor átéltem azt a csodás érzést, annak a fénynek a jelenlétében, egyáltalán nem akartam visszajönni. De... tudtam, hogy kötelességeim vannak a családommal szemben. Így aztán úgy döntöttem, megpróbálkozom a visszatéréssel.” Elsősorban Istent kell szeretnünk, mert csak így tud minket megtanítani arra, miként szeressünk úgy, ahogyan ő szeret bennünket.

Isten hússzor mondja Mózesnek és az izraelitáknak, hogy az Isten iránti szeretet a legfőbb kötelesség. Ezután tudja rávezetni őket, hogy igazán szeressenek másokat. *„Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr”* (3Móz 19:18). A Tízparancsolatból az első négy az Isten iránti szeretetről szól. Azt akarja, Őt tartsuk a legfontosabbnak, és féltékeny a szeretetünkre, nem a maga kedvéért, hanem a mi kedvünkért - minden más dolog, amelyet az első helyre teszünk életünkben, bálványistenekké lesznek, amelyek becsapnak bennünket. Mi elsősorban arra teremttünk, hogy szeressük Istent. Az ő szeretete méltányosan rangsorol minden más szeretetet.

Eben Alexander azt írja, legfontosabb dolog, amelyet tudattak vele, így summázható: *„Szeretve vagy. S ha tovább kell egyszerűsíteni a dolgot, egyetlenegy szóra, ez a Szeretet. A szeretet kétségkívül mindennek az alapja. Képtelenség, hogy valakit ne szeressenek, mert minden egyes embert jól ismer és sokra tart a Teremtő, aki sokkal mélyebben törődik velünk, mint azt képesek lennénk felfogni. Ez az információ nem maradhat többé titokban.*

Ez az az üzenet, amelyet Isten korokon át központi jelentőséggel ruházott fel mindazok számára, akik olvassák a Szentírást. Soha nem volt titok, de általában figyelmen kívül hagyták. Képzeljünk el egy olyan erejű szeretetet, amelyhez semmiféle földi szeretet még csak nem is hasonlítható és - ami még nagyszerűbb -, amely minden földi szeretetet gazdagabbá tesz. Még ha halálközeli élményt átéltek más neveken emlegetik is Istent, az az Isten, akit leírnak, megfelel a Biblia Istenének. Aki azt akarja, hogy tudjuk, mennyire szeret

bennünket, és aki tudni akarja: „Szeretsz engem?”. Moody kikérdezett egy páciens, akinek pontosan erre a kérdésre kellett válaszolnia:

Aztán átlebegtem a rácson úgy, mintha nem is létezne. Majd tovább, fel ebbe a kristálytisza, hófehéren ragyogó fénybe. Csodálatos volt, világos és sugárzó, mégsem ártott a szememnek. Ilyen fényt itt a Földön nem lehet tapasztalni. A fényben nem láttam senkit, de kétségtelenül volt valamilyen egyénisége. A tökéletes szeretet és megértés fénye volt ez. Majd egy gondolat jutott el az öntudatomhoz: „Szeretsz engem?”. Nem kifejezetten kérdés volt ez, hanem csak gondoltam, hogy a Lény ezt akarja közölni: „Ha valóban szeretsz engem, akkor menj vissza és fejezd be, amit életedben elkezdted.” Egész idő alatt éreztem, hogy lenyűgöző szeretet és irgalom vesz körül.

Isten egy személyiség

Moody rámutat: azok közül, akik látták a fényt „egy sem akadt, aki bármiféle kételynek adott volna hangot, hogy ez a fény egy lény volt, egy fényből való lény. Igen határozottan rendelkezett személyiséggel. A szeretet és a melegség, amely belőle áradt a haldoklóra, szavakkal nem írható le, ő pedig úgy érzi, a szeretet és melegség körülveszi és beszippantja. Az adatközlőt a lény jelenlétében nyugalom és jó érzés tölti el, úgy érzi, az elfogadja.”

Steve Miller is említ túlélőket, akik ugyancsak megerősítik, hogy a lény személyes természetű, szeretetteljes és mindentudó.

Fantasztikus sebességgel visszatértem abba a sötét, fekete vákuumba. Alagúthoz hasonlíthatnám... Ragyogó fényt láttam, miközben pedig feléje haladtam, szép zenét hallottam és olyan színeket, amelyeket addig soha. A fény jellegében különbözött minden más fénytől - például a Napétól. Fehér volt és elképesztően ragyogó, mégis bele lehetett nézni. Energiából, szeretetből, melegségből, szépségből állt. Alámerültem a tökéletes szeretet érzésébe. [...]

Attól a pillanattól fogva, hogy a fény beszélt hozzám, nagyon jól éreztem magam - úgy éreztem, biztonságban vagyok és szeretnek. A fényből érkező szeretet elképzelhetetlen, leírhatatlan. Nagyon élvezetes volt érezni! És ennek a személynek humorérzéke is volt - határozottan! Soha többé nem akartam elhagyni ezt a lényt.

Lepergett előttem egész addigi életem, valamiféle panorámaszerű, háromdimenziós filmként, és minden kockához társult annak valamiféle tudása, hogy jó vagy rossz dologról van -e szó. Végig tisztában voltam mindenki más gondolataival is, akiknek köze volt ezekhez az eseményekhez, semmit sem csak a saját nézőpontomból láttam. És amit láttam, végig a szeretet fontosságát nyomatékosította.

A próféták így írnak: „...az Úr minden szívbe belelát és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt kereséted, megtalálod: ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindörökké” (1Krn 28:9). Minden egyes személy, aki találkozik a Fény-Lénnyel (mindegy is, miképpen nevezik), tudja róla, hogy olyasvalaki, aki minden titkát ismeri, és mégis jobban szereti, mint valaha hitte volna.

Beszélnek a zsidó Isten, Jahve misztériumáról, aki, mint Mózes mondta, egyetlen Isten,

mégis, miként Dániel és Ézsaiás utalnak rá, szeretetteljes mivoltában létezik, mint Mindenható Atya, mint Emberfia (vagy Messiás) és az ő Szent Lelke. *Ézsaiás* rámutat, milyen személyes és bensőséges ez a kapcsolat a háromszemélyű egy Istennel: „*Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ösidőktől fogva. Ők azonban engedetlenek voltak, és megszorították Szent Lelkét.*”

Jahve olyan atyának mutatkozik, aki vágyik arra, hogy szeresse gyermekeit, az őt képviselő Angyal maga a Megváltó, a Szentlélek pedig képes a gyászra. Isten érzelmi közösséget ápol velünk, mert a maga képére teremtett bennünket. Noha Isten végtelen, mindentudó és minden képzeletünket felülmúlóan hatalmas, köze van minden személyhez, akit teremtett.

Eben Alexander arról számol be, hogy halálközeli élménye során Isten, mint óriási, végtelen, teljességgel más és mégis rendkívül személyes entitás volt jelen, akit egy ragyogó fénygömb jelenített meg számára. Noha nem mindennel értek egyet, amit mond, mégis úgy tűnik, azt írja le, akit mások Atyaként ismernek fel, (akit ő „Om” néven említ) - illetve, akit Jézusként (nála „Gömb”):

Láttam a fényt, amely a közelemben lévő szikrázó, eleven gömbből áradt.

A középpontban ebben az esetben Isten volt, a Teremtő, az Univerzum létrehozásáért és a benne lévő dolgokért felelős Forrás. Olyan közel kerültem hozzá, mintha nem is maradt volna távolság köztem és Isten között. Ugyanakkor éreztem a Teremtő végtelen kiterjedését, tudtam, milyen elhanyagolhatóan kicsi vagyok hozzá képest. Időnként az Om szót fogom használni, amikor Istenre hivatkozom, mert a kómám után eredetileg így neveztem el. Az Om volt az a hang, amelyre emlékeztem azzal a mindentudó, mindenható és feltétel nélkül szerető Istennel kapcsolatban, de semmilyen őt leíró szó nem lenne elég kifejező.

Rájöttem, hogy az Omot tőlem elválasztó úr miatt van szükségem a Gömbre társként. Bizonyos értelemben - amit nem voltam képes teljesen felfogni, ugyanakkor abszolút hittem benne - a Gömb valamiféle „tolmácsként” működött köztem és Isten között.

A párbeszéd folytatódott. Noha még mindig nem a nyelvnek abban a formájában érkeztek, amelyet ismerünk, a Lény „hangja” meleg volt, továbbá - bármilyen furcsán is hangzik ez - személyes. Megértette az embereket, megvoltak benne azok a tulajdonságok, amelyek bennünk, csak nagyobb mértékben. Jól ismert engem, és olyan dolgok jellemezték, amelyeket egész életemben az emberi lényekkel és csak az emberi lényekkel azonosítottam: melegséggel, együttérzéssel, pátozzal... sőt, iróniával és humorral is.

Úgy tűnik, Eben a magát Örök Atyaként, illetve Fiúként (Gömbként/Fény-Lényként) kinyilvánító Istent írja le, aki emberré válása által „értelmezi” magát. „*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus*” (1Tim 2:5). Az ótestamentumi próféták feltárják az egy Isten misztériumát, aki maga a szeretet - de kit szeretett Isten a teremtést megelőzően? Az Atya szereti a Fiút, aki szereti a Szentlelket, aki szereti az Atyát. Isten a szeretet, mert személy, személyes.

Hangja, mint sok folyóvízé

Istennek, mint személynek semmi máshoz nem hasonlítható hangja van. Khalida belső hangként értelmezte, amely felszólította, hogy „hagyja el a sötétséget és válassza a fényt”, ám

amikor Isten jelenlétében volt, „*hatalmas, rohanó vizekéhez hasonló*, erős, ugyanakkor megnyugtató hangot” hallott. Bámulatos, milyen sokan írják le Isten hangját ugyanazokkal a szavakkal, mint a próféták - még ha nem ismerik is a Szentírást. A hang olykor lágy, szeretetteljes, máskor félreérthetetlenül tekintélyt parancsoló.

Ezékiel prófétánál ezt olvashatjuk: „*És ímé, Izrael Istenének dicsósége jó vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsóságától*” (Ez 43:2). Dániel látta Isten angyalát - egy ragyogó fényből való férfit írt le, aki hasonló hangon szólt: „*És felemelém szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve. És teste olyan mint a társiskő, és orcája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izzó ércnek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása*” (Dán 10:5-6). Ezeknek az ószövetségi prófétáknak a leírásaiban ugyanez a Fény-Lény hasonlóan eltéveszthetetlen hangú férfiként jelenik meg, mint ahogyan a halálközeli élményt átélt személyek beszámolóiban.

Egy túlélő így emlékezik: „Amikor beszélt, mintha *hatalmas hangosbeszélőből* szólt volna, csak úgy visszhangzott a fellegek közt: »Vigyétek vissza!« ...a fény csodaszép volt! Ragyogóan tündöklött az Úr körül, aki *parancsoló, mégis gyengéd hangon* szólt.”

„Parancsoló hang ütötte meg a fületem, amely egyszerre hallatszott minden irányból. Még a saját bensőmben is hallottam. Úgy hangzott, mintha az ég dörgése, *nagy szél, és tajtékzó vizek zúgása* elegyedtek volna egymással. »Nincs még itt a te időd!« mondta.

Steve Sjorgen elmondása szerint „Isten hangja... olyan volt, *mint száz baráté*, harmonikus uniszónóban. Megijedtem... amíg fel nem fogtam, mit akar mondani: »Ne félj« - nyugtatott meg Isten. »Nincs mitől tartanod. Minden rendben lesz.«”

Akik megtapasztalják Istent, világszerte ugyanazt a hangot hallják. A közel-keleti születésű Samaahoz így szólt: „*Köszöntelek idehaza.*» Nyájas, szelíd, mégis tekintélyt parancsoló hangon mondta, amely olyan volt, mint *sok víz zúgása*. Kitérta felém a karját. Szép szemében a szeretet emésztő tüze lángolt, a tekintete lenyűgözött.”

Képzeljük el, hogy egy napon látni fogjuk ezt a Fény-Lényt, amint szélesre tárt karral, ugyanezen a szeretetteljes, királyi hangon így szól: „*Légy üdvözölve idehaza!*”, és *a mi nevünket* mondja. Abban a pillanatban megértjük majd, hogy *ez az a kapcsolat, amelyre egész életünkben vágytunk!*

Nos, próbáljuk tehát elképzelni, milyen lesz kapcsolatunk Istennel a mennyben.

#11: KÖZVETLEN KAPCSOLATBAN ISTENNEL

JACK KEDD REGGEL HEVES FÁJDALOMRA ÉBREDT. Miután a kórházban három hosszú héten át megerőltető légzőgyakorlatokat csinált, a tüdőgyógyász hozzájárult, hogy elvégezzenek rajta egy kockázatos gerincműtétet. Jack tüdőbetegsége megnehezítette az aneszteziológus dolgát, immár azonban bizonyos volt, hogy a következő pénteken megműtik. Amikor átfordult az ágyban, hogy enyhítse fájdalmát, a szobában tündöklő fény jelent meg, őt pedig derűs békeesség töltötte el. A fényből egy kéz nyúlt ki felé, egy hang pedig így szólt: „Gyere velem. Mutatni akarok neked valamit.”

Kinyújtottam a kezem, és megragadtam az Övét. Olyan érzés volt, mintha valami húzna felfelé. Elhagytam a testem, és amikor visszanéztem, láttam ott feküdni az ágyon. Eközben

emelkedtem a mennyezet felé... Áthátoltunk a földemen és a kórház falán... le az épület egyik alsó szintjére. Az ajtókon és falakon való áthaladás nem jelentett nehézséget számunkra... Rájöttem, hogy elértük a kórház őrzőjét. Mármost, én még csak nem is tudtam, hol az őrző ebben a kórházban. A helyiség sarkában, a mennyezet közelében lebegtünk, minden egyéb felett. Láttam a zöld ruhákban jövő-menő orvosokat, ápolókat és a sorakozó ágyakat.

Az a lény ekkor közölte velem (és meg is mutatta): „Az lesz a te helyed. Amikor kihoznak a műtőből, abba az ágyba fektetnek majd, de abból az állapotodból nem fogsz magadhoz térni. Attól fogva, hogy elvisznek a műtőbe, semmiről sem fogsz tudni, míg vissza nem jövök érted.” [...] Ezt nem valamilyen hallható hangon mondta... de én azonnal tudtam, mire gondol. Semmi kétség... ez az az ágy volt... Meg akart nyugtatni, hogy ne aggódjak, mert mint mondta, nem lesz mindjárt ott - először még történnek velem más dolgok is, neki azonban mindenre gondja lesz... Olyan meghitt kapcsolatban voltunk, hogy a világon semmi miatt nem lettem volna képes aggódni. Ismét éreztem a békét, a nyugalmat és derűt, amilyenben addig soha nem volt részem. Miután ezeket mondta, visszavitt a kórtermembe... és abban a pillanatban visszakerültem a testembe.

Amikor Jack másnap reggel felkelt, tudta, hogy nem fogja túlélni a műtétet, de egyáltalán nem félt. „Ez az egész ügy elképesztett, határtalanul meglepett. Olyan eleven és valóságos volt... jóval inkább, mint a hétköznapi élmények. Másnap reggel a legkevesbé sem félttem... Tudtam, hogy meg fogok halni, és nem sajnáltam, nem is félttem. »Hogyan is akadályozhatnám meg, hogy ez megtörténjék?« Készen álltam.”

A műtét előtti estén Jack úgy döntött, ír két levelet, és elrejtí őket - egyet a feleségének és egy másikat az unokaöccsének, akit törvényesen fiául fogadott. Neki és feleségének gondjaik voltak saját fiúkkal, ezért külön akarta kifejezni érzelmeit irántuk. Körülbelül kétoldalt írt a feleségének, amikor elszakadt benne valami, és zokogni kezdett. Miközben megállíthatatlanul sírt, Jack ismét érezte, hogy Isten jelen van a helyiségben.

Érzékelttem valamiféle jelenlétet, s először arra gondoltam, talán olyan hangosan sírtam, hogy valamelyik ápoló bejött megnézni, mi bajom. Nem hallottam azonban nyílni az ajtót. És ismét éreztem a jelenlétet, ezúttal azonban semmilyen fényt nem láttam, és mint korábban, ismét gondolatokat, szavakat érzékelttem. „Jack, miért sírsz?” - kérdezte. - „Azt hittem, örülsz majd, hogy velem lehetsz.” „Igen, örülök” - gondoltam. „Nagyon akarok menni!” Mire a hang így felelt: „Hát akkor miért sírsz?” „Gondjaink vannak az unokaöccsémrel, és félek, a feleségem nem tudja majd, hogyan kezelje. Próbálom szavakba önteni, amit érzek, igyekszem megfogalmazni, szerintem mit kellene tennie azért a gyerekért. Azért is aggódom, mert úgy érzem, a jelenlétem talán lehiggasztaná kissé az unokaöccsém.”

Ekkor a következő gondolatok érkeztek hozzám a „jelenlétből”, „: Mivel valaki más számára kérsz, és másra gondolsz, nem magadra, megadom neked, amit akarsz. Életben maradsz, míg csak unokaöcséd férfikorba nem lép.”

Jack csodával határos módon túlélte a műtétet, s amikor eszméletre tért, így szólt Dr. Colemanhez: „Pontosan tudom, hol vagyok... a folyosó felőli, jobb első ágyon fekszem.” Noha az orvos csodának nevezte, hogy betege ennyire összeszedte magát, Jack afeletti izgalmát, hogy tudja, melyik ágyban van, az aneszteziológiai szerek hatásának tulajdonította.

Jack emiatt nem is osztotta meg mással a történetet. „Csak a feleségemnek, a bátyámnak és a lelkészemnek mondtam el.” Évekkel később aztán elmondta dr. Moodynak is.

A kapcsolatok Istenének szíve

A halálközeli élmények kutatói közül egyesek állítják: a Fény-Lény nem lehet az Ószövetség Istene - ez azonban egy félreértésen alapul. Eszerint az ószövetségi Isten - ellentétben az Újszövetség szerető, megbocsátó és együtt érző Istenével ítélkező, elmarasztaló és büntető Isten. Egyik általánosítás sem felel meg a valóságnak. Hadd mutassam meg, hogy a kapcsolatok Istene, akivel a halálközeli élmények alanyai találkoznak, miképpen felel meg a Biblia Istenének.

A Biblia központi témája, hogy Isten szeretetteljes kapcsolatra törekszik velem, veled és minden emberrel, akit csak teremtett. Isten motivációja a szeretetteljes kapcsolat kialakítása. A szeretethez azonban több dolog is szükséges: szabadság, kockázatvállalás, döntéshozatal. Ez annyit tesz, hogy Isten vállalja ugyanazt az érzelmi-kapcsolati hullámvasutazást, amelynek a szeretet minden embert kitesz - annak is, hogy visszautasítják. Az ószövetségi próféták elbeszélései szerint Isten felhasználja a kapcsolatokat lefestő valamennyi metaforát, mert meg akarja értetni velünk, hogyan érez irántunk. Isten kiönti a szívét Jeremiás prófétának, amikor a nép, amelyet szeret, folyamatosan visszautasítja, hogy más dolgokat szeressen és részesítsen hódolatában.

...örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat... Avagy nem kedves fiam -é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett gyermek -é? Hiszen valahányszor ellene szoltam, újra megemlékeztem ő róla. Azért az én belső részeim megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, mondja az Úr! (Jer 31:3.20)
Miképpen tegyelek téged a fiak közé, és adjam néked a kíváncsú földet, a pogányok seregének drága örökségét? És azt végezém: Hívj engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! Mindamellettt ...lettetek hitszegőkké irántam... (Jeremiás 3:19-20)

Isten úgy szeret bennünket, mint apa a csökönyös gyereket. Még ha fellázadunk, megszökünk és összetörjük is a szívét, együtt érez velünk, megbocsát nekünk, s visszafogad bennünket. Isten azonban még ennél is erőteljesebb képekben beszél hozzánk fűződő kapcsolatáról: „Mert ahogy az ifjú elveszi a hajadont, úgy vesz el téged, aki felépít; ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened” (Ézs 62:5).

Isten a legmeghittebb kapcsolatunkat foglalja hasonlatba, hogy érzékeltesse, mit kíván tőlünk. Bármilyen nehéz is befogadnunk, Isten szerelmes vőlegényhez hasonlítja magát, aki menyasszonyáról énekel. „Az Úr, a te Istened közötted van; erős ő megtart; örül terajtd örömmel, hallgat az ő szerelmében, énekléssel örvendez néked” (Zof 3:17).

Noha csak kevés halálközeli élményt túlélő említett hasonlót, Dean ezt hallotta a mennyben: „Isten, az Atya mindenki énekére énekel felel, és minden lény dicsőíti Őt trónja előtt. Minden egyes teremtményének külön, személyre szabott szerelmes dalt énekel... A dal él, s úgy tűnt, behatol abba a teremtménybe, akinek szánja... Ez zajlott a mennyben. Az Atyaisten kifejezte szeretetét minden lény iránt, ők pedig kifejezték szeretetüket Őiránta.”

William Smith valami hasonlót tapasztalt: „Van különbség a két azonosítható szereplő közt, akik egy és ugyanaz az Isten egyik a másikból származik. A spirituális személy, aki egyesíti

őket, Isten Szelleme [a Szentlélek], aki a Fiútól tart az Atya felé. Semmi sem választja el őket egymástól... Van Isten maga... az egyedüli, egyetlenegy. Ő az időben a megtestesülés [Jézus] által nyilatkoztatja ki magát. Jézus maradéktalanul az Atyától való... én a szeretetének részévé váltam. Szerenádott adott nekem énekelve hívott a trónjához.”

Képzeljük csak el, hogy Isten így érez irántunk! Minden földi szerelmi ének annak az Egynek a tükörképe, aki még jobban szeret bennünket. Ha vele vagyunk, szeretete minden más szeretetet felülmúl - olyan csodálatos, hogy sehol máshol nem akarnánk lenni. Ez a túlélők elsöprően egyöntetű reakciója. Mindez megágyaz a kapcsolatok Istene másik képének, amelyre a prófétáknál bukkanunk. „Képzeld el - mondja Isten -, milyen érzés volna, ha az a valaki, akit a legjobban szeretsz, a saját hitvesed - házasságtörést követne el - hát így érzek én, amikor azok, akiket szeretek, hűtlenek hozzám.”

Spirituális házasságtörés

Figyeljük meg, milyen érzelmek törnek fel Isten szívéből az alábbi szakaszban - egy megsebzett szerelmeséi, aki az imént jött rá, hogy minden, amiben reménykedett, darabokra zúzódott a házasságtörés zátonyán:

Térj vissza, elpártolt Izrael, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtlenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál utaidon az idegenekhez mindenféle zöldellő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. Mindamellet amint hitszegővé lesz az asszony az ő társa iránt: úgy lettetek hitszegők irántam, Izrael háza. (Jer 3:12-13.20)

Halljuk –e az érzelmeket Isten szívében? Ahogyan Isten felfedi az ótestamentumi próféták előtt: amikor cserbenhagyjuk Teremtőnket, hogy akarátával szembeszegülve saját utunkat járjuk, s amikor más dolgokat jobban szeretünk, mint Istent, összetörjük a szívét (bálványnak számít minden, amit elébe helyezünk Istennek). Amikor az Ószövetség a bűnökért és lázadásokért járó büntetésre és ítéletre figyelmeztet, arra kíván emlékeztetni bennünket, hogy cselekedeteinknek ok-okozati következményei vannak. Ha elfordulunk Teremtőnktől, megbántjuk, és – minden esetben - egymást is, még ha nem fogjuk is fel.

Lisa, akinek esetét dr. Long vizsgálta, elmondta: „A Fény-Lény mindent tudott rólam. Tudott mindenről, amit valaha is gondoltam, mondtam vagy tettem, és egész életemet felvillantotta előttem... életem valamennyi ok-okozati összefüggését, mindent, ami jó vagy negatív volt, minden olyan hatást, amelyet földi életem másokra gyakorolt.”

Bizonyos keresztények alighanem csodálkoznak, hogy Isten másképpen nyilváníthatja ki magát olyanoknak, akik nem hisznek Benne. E keresztények azonban elfelejtik, hogy Isten szívből óhajtja, hogy *minden egyes ember* hazatérjen, tartozzék bármely nemzethez, beszéljen akármilyen nyelven: mindnyájunkat Ő teremtett, és a Maga számára teremtett. S jusson eszünkbe, nincs, amit meg ne tenne, hogy visszakapja őket. A végletekig elment, hogy megmentse a romlott Ninivét. Vakító fényben jelent meg Saul előtt, aki elfogni és megölni készült Isten embereit. Az Ószövetség prófétái pedig megjövendölték azt a végső, extrém lépést, amelyet Isten tesz majd, hogy visszaszerezzen bennünket: belép szenvedésünkbe, hogy Vele való kapcsolatunk tekintetében újjáalkosson bennünket.

Az erkölcsi törvény

A halálközeli élményekről szóló beszámolók két közös tapasztalata, hogy a Fény-Lény közelségében mindent elsőprő szeretetet és együttérzést érzékel, illetve hogy leperreg előttük az életük, amelynek során ez a Fény-Isten nyomatékossítja tetteik másokra gyakorolt hatását. Steve Miller nem nyugati, nem keresztény túlélőket vizsgált, s megállapította: „Nem nyugati mintámban nem tapasztaltam számottevő különbségeket a nyugati életáttekintésekhez képest.” Az indiai Suresh emlékszik arra, hogy halálközeli élményének kapcsolatszerű jellege volt: „Tudatosult bennem, hogy Isten szeretet, fény és mozgás, s hogy az ember csak akkor képes szívébe fogadni, ha lelkét megtisztította azáltal, hogy bocsánatot kér mindenkitől, akivel nézeteltérései, vitái vagy veszekedései voltak, vagy akiknek tudatosan vagy akaratlanul szenvedést okozott. Azt a fajta szeretetet, amelyet megéltem, szavakkal lehetetlen kifejezni.”

Az emberek általában ezt mondják: „Alapjában véve minden vallás ugyanazokat a dolgokat tanítja.” Van benne némi igazság. Sőt, hátborzongató, mennyire hasonlóak az erkölcsi törvények a különböző kultúrákban - az ókori Kínában, Babilonban, Egyiptomban, Görögországban és Rómában; az angolszász és az amerikai indián kultúrában, a buddhista, a hindu, a keresztény és a muszlim szent iratokban -, e tekintetben alapjában megegyeznek egymással. C. S. Lewis, az egykori oxfordi professzor az alábbiakban summázza e közös erkölcsi törvényrendszert:

1. Ne árts más emberi lénynek azzal, amit teszel vagy mondasz (az Aranyszabály).
2. Tiszteld apádat és anyádat.
3. Légy kedves fivérideidhez és nővérideidhez, a gyerekekhez és az öregekhez.
4. Ne hálj más házastársával.
5. Légy tisztességes minden cselekedetében (ne lopj).
6. Ne hazudj.
7. Legyen gondod a nálad szegényebbekre és gyengébbekre.
8. Az élethez vezető ösvény: meghalni önmagunk számára.

Nagyjából minden kultúrában és világvallásban ezt a közös erkölcsi törvényt találjuk - az írott történelem kezdete óta. „...*megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívébe*” (Róm 2:15). Eszerint minden kultúrában, minden időben ismertük, hogy alapjaiban mi a jó és mi a rossz - de mire tanít mindez bennünket? Mennyire jól *tartottuk meg* az erkölcsi törvényt? Az emberiség története igazán békés és csupa szeretet... igaz? Nem veszekszünk, nem viszálykodunk, nem válunk, nem ölünk-pusztítunk, nem mondunk rosszat másokról, nem csaljuk meg egymást, nem szedjük rá egymást... így van? Csak nézzük meg a híreket!

Nem, az emberiség története azt mutatja, hogy nem tiszteljük szüleinket, nem vagyunk kedvesek testvéreinkhez és az öregekhez, kicsapongók vagyunk, tisztességtelenek és hazugok, mohók és kapzsik, és közülünk csak kevesen törődnek a kevésbé szerencsésekkel, mert feloldódunk vágyainkban és szokásainkban. Ahelyett, hogy Isten akaratát és útjait kutatnánk-keresnénk, elsősorban arra törekszünk, hogy „legyen meg a mi akaratunk amint a földön, úgy a mennyben is”. Amikor pedig Isten nem a mi elvárásainknak megfelelően

cselekszik, haragra lobbanunk és elfordulunk Tőle.

Mire tanítanak tehát bennünket a világ vallásainak e közös igazságai? Arra, hogy hihetetlenül elbaltázott alakok vagyunk. A világ kész szemétdomb. Finoman szólva jókora bajban vagyunk. Mindnyájan tudjuk, miféle helyénvaló dolgokat kellene cselekednünk, mindig is tudtuk, minden kultúrában és minden korban. S mégis, bárhogyan próbálkozunk is, az emberiség egész históriája bukásaink története! Az emberek bajban vannak, s ez mindnyájunkat érint - keresztényeket, zsidókat, buddhistákat, muszlimokat, ateistákat, téged és engem. Óriási szükségünk van Isten segítségére. A kérdés az, mihez kezd Isten a mi erkölcsi kudarcainkkal? Elítél bennünket? Megbüntet?

Bocsáss meg nekünk

Annak legmeggyőzőbb bizonyítéka, hogy az az Isten, akiről a halálközeli élmények részesei beszámolnak, a zsidó/keresztény Szentírás Istene, az, ahogyan áttekintették életüket a jelenlétében. Annak ellenére, hogy érzékletesen újraélik valamennyi tettüket - jókat és gonoszokat egyaránt -, sőt azt is, hogy ezek miféle továbbgyűrűző hatással voltak másokra, nem érzik úgy, hogy a lény, akivel vannak, el akarná ítélni őket. Azt érzik, hogy ebből a Fény-Lényből együttérzés árad feléjük. Vegyük azonban sorra a világ vallásainak isteneit: vajon hány olyan akad, aki megköveteli az igazságosság és méltányosság gyakorlását, számon tart minden gondolatot és tettet - és mégis megbocsát nekünk és együtt érez velünk... akikkel szeretetteljes kapcsolatot kíván fenntartani?! Egy férfi, mint dr. Long kutatásából kiderül, mindezt megtapasztalta:

Minden megjelent előttem, amit valaha gondoltam, tettem, mondtam, minden gyűlölet, amely valaha feltámadt bennem, minden segítség, amelyet megadtam vagy nem adtam meg, vagy amelyet meg kellett volna adnom... Száz meg száz ember jelent meg, egész tömeg, és mindenki úgy, akár egy filmben. Láttam, hogy sokukkal milyen durván bántam, hogy mennyivel többet segíthettem volna rajtuk, hogy milyen durva voltam (néha akaratomon kívül) állatokkal is! Igen! Még az állatoknak is vannak érzelmeik! Rettenetes volt. Arcra hulltam szégyenemben. Láttam, hogy amit tettem vagy nem tettem, hogyan hatott más emberekre és az életükre. Csak ekkor értettem meg, hogy minden döntésünk és választásunk befolyással van a világra. Túlságosan valóságos volt az érzés, hogy cserbenhagytam Megváltómat. Furcsamód még ez alatt a rémség alatt is éreztem Jézus és a sokaság tagjainak részvételét, s azt, hogy elfogadják hiányosságaimat.

A tény, hogy emberek ítélet helyett együttérzést tapasztalnak, a halálközeli élmények kutatóit arra a következtetésre készíti, hogy ez az Isten a Biblia Istene lehet, azt azonban, hogy a Biblia mit tanít valójában, talán mégsem értik. Amikor vallási vezetők Jézushoz egy házasságtörésen ért asszonyt vittek - el akarták ítélni, hogy halálra kövezzék. Jézus ezt mondta nekik: *„Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ”.* Azok erre eldobták köveiket és távoztak. *„Senki sem kárhoztatott-é téged?”*, kérdezte Jézus az asszonytól. *„Senki, Uram!”*, felelte az. *„Én sem kárhoztatlak: eredj el, és többé ne vétkezzél”* (Jn 8:7.10).

Isten szeret bennünket, meg akar bocsátani nekünk, és vissza akarja fogadni az egész emberiséget, de ahhoz, hogy minden ítélet alól mentesüljünk és minden bűnünk megbocsáttassék, valakinek meg kell fizetnie a jóvátételt. Jézus Nikodémusnak, az őt

felkereső írástudónak mondta: „*Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa*” (Jn 3:16). Ez megmagyarázza, hogy az adatközlők miért együttérzést tapasztalnak, ahelyett, hogy ítélet súlya nehezednék rájuk. De miért volt szükséges Jézus halála? Ha Isten meg akar bocsátani nekünk, és helyre akarja állítani a kapcsolatunkat vele, miért nem elég egyszerűen megbocsátania?

A kérdés kézenfekvő!

Csak megbocsátania?

Képzeljük el, hogy Ön, kedves olvasóm, kölcsönadta nekem vadonatúj, nyolcvanötezer dolláros sportkocsiját, de lelkemre kötötte, hogy kanyargós utakon ne hajtsak gyorsan. Mivel úgy gondoltam, elég jól vezetek, nem hallgattam rá, és végül ripityára törtem az autót. Elvileg nyolcvanötezer dollár kártérítéssel tartozom Önnek, de mi van akkor, ha ezt mondom: „Ugyan már, miért nem *bocsát meg* nekem?” Ha azonban Ön csak úgy elengedi nekem a nyolcvanötezer dollárt, amellyel tartozom, hogy új autót vásárolhasson a régi helyébe, *Önnek fizetnie kell majd azért*, hogy méltányosságot gyakoroljon, - ki kell fizetnie egy új kocsit, hogy visszaállítsa azt az eredeti helyzetet, amely azelőtt állt fenn, hogy vétkeztem volna Ön ellen.

Isten Ézsaiás által ezt mondta népének: „*ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől*” (Ézs 59:1-2). Hogy ne történjék igazságtalanság, valakinek fizetnie kell azért, hogy a dolgok helyrejöjjenek. Vagy megfizetünk a Teremtőnk elleni lázadásunk következményeiért - ami nem más, mint hogy elválasztatunk minden fény, élet és szeretet Forrásától -, vagy elismerjük a kellemetlen szituációt, kérjük a bocsánatát, ő pedig Krisztus által kifizeti helyettünk.

Az ótestamentumi próféták megjövendölték, hogy Isten „megmutatja karját”, tulajdon Fiát, hogy élénk tárja, milyen is Ő maga emberi formában, hogy viszonyulni tudjunk hozzá. Ez a Messiás pedig meg fogja fizetni helyettünk adósságainkat, hogy minden készen álló ember hazatérhessen Istenhez (Ézs 53). Isten eltávolított minden akadályt, amely elválasztott Tőle bennünket. Nem kell bizonyítanunk, hogy tudunk elég jók lenni - hiszen nem tudunk. Nem tudjuk kifogástalanul követni a buddhizmus nyolcérű ösvényét, az iszlám öt oszlopát, a Tízparancsolatot, de még a magunk erkölcsi kitételeit sem. Istennel való kapcsolat nélkül nem tudunk azokká lenni, akiknek Isten akart bennünket - Isten tehát kifizette a legnagyobb emberi váltságot, hogy megbocsáthasson nekünk, és helyreállíthassa kapcsolatát minden emberrel, aki kész erre.

Isten nem akar rákényszeríteni bennünket, hogy keressük Őt és elismerjük, szükségünk van Rá, vagy, hogy visszatérjünk hozzá. Nem kényszer hatására cselekvő rabszolgákat akar, hanem szabad akaratú, szerető gyermekeket, akik akarják szeretni Őt. Amikor egy terrorista bombájának acélrepesze egy közel-keleti országban egy templomi istentisztelet során átütötte Samaa testét, emlékei szerint csak az Istennel való kapcsolat melegét érezte - kapcsolatát azzal az Istennel, aki szabadságot ad nekünk, hogy megválasszuk, miként akarjuk viszonsszeretni:

Három méter magasra repültem a levegőbe, majd a tulsó falhoz vágódtam. Gyötrelmemben némán Jézushoz kiáltottam: „Jézusom, segíts rajtam!” Abban a pillanatban a lelkem elhagyta a testemet, és meghaltam... Amikor kinyitottam a szemem, ragyogó fényben megpillantottam Jézust, az Emberfiát, az Isten Fiát. Arca tündöklőbb volt a Napnál, ő maga csodálatos dicsfényben tündökölt... Jézus mintha átlátott volna rajtam, olvasott szívem minden gondolatában. Egész testemben reszkettem, annyira méltatlannak éreztem magam a jelenlétében. Csodálatos szeretetet sugárzott, amelyben mélységes elfogadás volt. Nem éreztem, hogy elítélne, és nem is szégyenkeztem.

„Köszöntlek idehaza, Samaa” - mondta. Hangja kedves és gyengéd volt, mégis olyan erősnek éreztem, mint amikor egyszerre sokféle víz zúg. Kitérte felém a karját. Szép szemében mindent felemészítő szeretet perzselő tüze lángolt, engem pedig hatalmába kerített ez a szeretet, amely mágnesként szippantott magába.

„Vissza akarsz menni, vagy inkább itt maradnál a mennyben? - kérdezte Jézus. Ezután megmutatta nekem az életemet. Mint egy film képkockáin, lepergett előttem, ahogyan felnőttem. A szemem előtt vonult el életem tizenkilenc esztendeje. Miután láttam, miféle döntéseket hoztam, rájöttem, hogy kizárólag a magam tervei szerint éltem, és bűnbánat lett úrrá rajtam.

Ó, Uram Jézus, nagyon sajnálom, kérlek, bocsáss meg nekem. Egész életemben önmagamért éltem - a szokásaimnak, az álmaimnak, a vágyaimnak, a terveimnek. De nem én vagyok a fontos. Mindennek Te állsz a középpontjában... Azt akarta, hogy visszamenjek a családomhoz az üdvösségük érdekében, de az Ő családjának érdekében is, amely rengeteg emberből áll! Istennek mindene a családja, a Teremtéstől a Jelenésekig. Ahogy a *Jelenések 5:9-ben áll:* „*Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecségeit: mert megöleltél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből.*” ...Ugyanakkor nagyvonalú is. Egy pillanatig sem kényszerített: biztosította számomra a választás szabadságát. Amikor megmondtam Neki, miként döntöttem - hogy vissza akarok térni a földre, hogy az Ő tanúja legyek -, nem a kötelességtudat, hanem a szeretet vezérelt...

„Jól van, a mielőbbi vizontlátásra” - mondta Ő.

Azon nyomban a szeretet friss hulláma öntött el. Nagyon könnyűnek éreztem a vele való beszélgetést... akadálytalanul kommunikáltam, ahogy egy gyerek az édesapjával.

Az indiai fényisten

Isten azt akarja, hogy minden ember megismerje, de nem kényszerít bennünket rá. Azt mondja, hogy ha teljes szívvel keressük Őt, meg fogjuk találni. A halálközeli élményen átesettek állítják, hogy ez a Fény-Lény csakugyan ismeri az emberi szív minden gondolatát. „...az Úr minden szívbe belelát és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt kereséded, megtalálod; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindörökké” (1Krón 28:9).

Miközben ezeket írom, vendégem van: Jaya barátom Dél-kelet-Indiából. Jaya nagyapja falujának hindu guruja volt. Egy bizonyos ünnep alkalmával minden évben ételeket raktak ki a házukban az istenek számára, majd távoztak.

Tizenkét évesen Jaya úgy döntött, hogy elrejtőzik a házban, hogy meglesse, milyenek az istenek. Amikor elmondta nagyapjának, hogy az ennivalót nem az istenek, hanem a

patkányok fogyasztották el, az öregember dühösen azzal magyarázta az esetet, hogy az istenek az ifjú Jayát kímélendő érkeztek patkány alakjában. Ha ugyanis meglátta volna az isteneket, szörnyethal. Ezért ezek csupa irgalomból patkánynak álcázták magukat, hogy megoltalmazzák.

Ez azonban nem csillapította Jaya fokozódó szkepszisét. Tudni akarta, valóságosak -e az istenek, feltörte tehát nagyapja bezárt szekrényét, amelyben pálmalevelekre írott ősi, védikus iratokat tartott. A Rigvédában (a legkorábbi hindu szent iratban) olvasott a fény istenéről, a mindenség Teremtőjéről, aki mint a Purus Pradzsápati („minden teremtmény ura, aki emberré lett”) jelent meg, s aki feláldozta magát, hogy ezáltal megszabadítson bennünket a karma (a jó és rossz cselekedetek következményeinek) hatásától.” Jayát valamiféle belső erő arra készítette, hogy vizsgálódni kezdjen ezzel a fényistennel kapcsolatban.

Jaya megkérdezte a hindu papot, aki azt mondta az ifjú embernek, hogy száz napon keresztül minden éjszaka meg kell mártóznia a Krisna folyóban, és százezerszer el kell énekelnie egy különleges mantrát. Ha ezt hibátlanul elvégzi, meg fog jelenni neki a fényisten. A hindu papnak meg sem fordult a fejében, hogy egy tizennégy éves gyerek végigcsinálja ezt az extrém meditációs kurzust.

Jayat nem rettentette el az emberpróbáló feladat, a következő három hónapot mellig a szennyecsatornák fertőzte folyón leúszó szemét közt állva töltötte. „Száz ezer mantrával később” kikapaszkodott a partra, s izgatottan várta az isten felbukkanását. Semmiféle fény nem jelent meg - leszámítva a kelő hold távoli fényét. Jaya magánkívül volt - vajon mit csinálhatott rosszul? Két év után csalódottan feladta a keresést.

Tizenhat éves volt, amikor egy átutazóban lévő szentember a falujukban az ő szüleinél szállt meg. Jaya a fényistenről fagatta. Ez a guru megígérte neki, hogy elviszi egy onnan nyolcszáz mérföldnyire lakó főpaphoz, aki ismeri a fényistent. A fiú még mindig égett a vágytól, hogy megismerje az igazságot, ezért úgy döntött, titokban megszökik a szentemberrel, hogy találkozzék a főpappal, számolva a visszatérése utáni következményekkel.

Az egyhetes vonatút felénél jártak, amikor a szentember és segédje eltűntek - az összes pénzével és egyéb holmijával egyetemben. Jayát, nem lévén jegye, lehajították a vonatról. Túlságosan szégyellte magát, semhogy vissza mert volna térni a szülői házba, elkeseredésében inkább úgy döntött, véget vet életének.

A vasúti sínekre feküdt, s egy utolsó, kétségbeesett imában sírva így fohászkozott: „Fény istene, ha létezel, nyilatkoztasd ki magad nekem most, mert eldobni készülök az életem.” Jaya nem képes pontosan felidézni, mi történt, amint azon az éjszakán ott feküdt a síneken, mindössze arra emlékszik, hogy mintha a közeledő vonat fényeit látta volna - ám ezek ragyogóbbak voltak bármilyen más félynél, amelyet addig látott. A fényből egy hangot hallott: „Jaya, én vagyok az az Isten, akit keresel. Én vagyok a fény Istene. Jézusnak hívnak.” Jaya Jézus, a fény Istenének híve lett, még mielőtt akár egyetlen kereszténnyel is találkozott volna. Ez idáig még csak Bibliát sem látott. Az elmúlt huszonöt év során feleségével India szegényeinek legszegényebbjai közt szolgált, árvaházat alapított, amelybe utcagyerekeket fogad be, szakmára tanít nőket, akik a szexrabszolgaság első számú áldozatai, kórházat alapított, amelyben olyanokat gyógyítanak, akik ezt egyébként nem engedhetnék meg maguknak, és templomokat épít, hogy másokkal is megismertesse a fény Istenét.

Jézus a fény, a szeretet és a megbocsátás Istene. Azt akarja, hogy minden nemzet tagja visszatérjen hozzá, kényszeríteni azonban nem akar bennünket. Tiszteletben tartja szabad

akaratainkat. Mint a következő fejezetekben is látni fogjuk, nem cél nélkül való, hogy rejtekben marad, s hogy a mi döntésünkön múlik, hogy keressük, szeretjük és követjük -e - még akkor is, ha soha nem láttuk.

Mary Neal, a sebész, aki kajakozás közben halt meg, ezt a kérdést tette fel: „Amikor Jézussal beszéltem egy napfényben fürdő mezőn, megkérdeztem tőle, vajon a földön élők közül miért nem adatik meg mindenkinek a lehetőség, hogy átélje azt, amit én... Jézus derűsen ugyanazt felelte, amit Tamásnak mondott: *„Mivelhogyláttál engem [...], hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek”* (Jn 20:29).

„Ha Mózesre és a prófétákra [a Szentírásra] nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad” (Lk 16:31) - mondta Jézus... de még az sem, ha halálközeli élményben részesülnek! Szerintem ez megmagyarázza, hogy a halálközeli élményt átélőknek Jézus miért nem mondja meg, ki Ő. Isten a szívet nézi, és azokat az embereket akarja magának, akik őszintén keresik és szeretik őt. Isten bőséges bizonyítékkal szolgál a Szentírásban és a történelemben mindazok számára, akik igazán meg akarják találni. Ha valaki kíváncsi ezekre, néhány közülük szerepel az „A” Függelék - *Érvek a hit mellett* című fejezetben.

Isten azt ígéri, hogy bárki, aki teljes szívvel keresi, kapcsolatba kerülhet vele, hiszen mindnyájunkat egy egyedülállóan különleges kapcsolatra teremtett. Nem kell várnunk az örökkévalóságra, ebbe a kapcsolatba hit által lépünk be. Úgy, ahogyan a feleségem és én a hit által léptünk be a házasságba – életünket egy egyszerű „igennel” ajánlva fel egymásnak. Ez minden, amit Isten kér: forduljunk feléje hittel és mondjuk: „Akarom, hogy annak hatása, amit Jézus tett, rám is kiterjedjen - akarom, hogy megbocsáss nekem és vezess engem - Veled akarom tölteni az örökkévalóságot.”

Az örökkévalóságot ahhoz sem kell kívárnunk, hogy alkalmassá váljunk erre a kapcsolatra. Gondolatainkon keresztül Isten most is közvetlenül szólhat hozzánk. Képesek vagyunk arra, hogy megtanuljunk lélekben figyelni, és amikor bizalommal felelünk, még személyesebben megismerhetjük Istent. Aki nem tudja, hogyan hallja meg Isten gondolatait, olvassa el *Revolution* (Lélekforradalom) című könyvemet, és végezze el a hatvannapos kísérletet. Látni kezdi majd, hogy - éppen most is - mennyire valóságos az Isten, és mennyire akarja velünk tartani a kapcsolatot!

El sem tudjuk képzelni, mennyire különlegesek vagyunk a Világ Világossága szemében - de próbáljuk csak meg!

#12: A VILÁG VILÁGOSSÁGA

TALÁLKOZTAM ISTENNEL" - SÚGTA ANYJÁNAK A NÉGYÉVES Akiane.

„Mi az az Isten?" - kérdezte anyja, Foreli, aki ateistaként nőtt fel Litvániában.

„Isten fény... meleg és jó. Tud mindent és beszél hozzám. A szülöm.”

A családban soha nem volt szó vallásról, soha nem jártak templomba, még csak televíziójuk sem volt, a dolog ezért megdöbbenetette Forelit. „Ki a te Istened?" - kérdezte kislányától.

„Nem mondhatom meg neked.”

„Nekem? Nem mondhatod meg a saját mamádnak?"

„A Fény azt mondta, hogy nem.” A kis Akiane nem engedett: „Nem értenéd.”

Nagyjából ugyanakkor, amikor Akiane azt állította, hogy többször is találkozott Istennel, elkezdett rajzolni. Négy-öt éves kori rajzai azonban felülmúlták a művészeti középiskolásokéit... a dolog csodaszámba ment. Miután lerajzolta „angyalát”, kijelentette: „Nem mosolyog a képen, mert a papír nem elég fehér, hogy visszaadja foga fehérségét, viszont próbáltam kifejezni, hogy a szemével beszél hozzám, és szavai megjelennek gondolataimban. Isten tanított meg rajzolni azon a helyen, ahova elvitt.”

Akiane azt állította, hogy Isten felépítette az égbe, ahol látott „egy fény-házat üvegszerű falakkal”, amelyben Isten lakik... gyönyörű pázsitot, fákat, növényeket, gyümölcsöket. Isten, úgymond, adott neki valamilyen gyümölcsöt a mennyben: „Jó az íze, jobb, mint akármi, amit valaha kóstoltatok. A Fény gyümölcsöt ad nekem.”

„Milyen gyümölcsöt?” - kérdezte anyja.

„Hogy lélegezzünk...”

„Ezt meg hogy érted?”

„Hogy éljünk... Isten azt mondja, sok embernek van rá szüksége, hogy egye. A fa mindig meglesz egy új Földön.” Habár csak négyéves volt, leírása egybevágott a Szentírásával (lásd Ez 11:22; Jel 2:7; 21:11.21), de anyja ezt nem tudta.

„Ott jó vagyok és figyelek” - magyarázta Akiane. „Ott mindenki figyel... Isten ott van... Ott a zene él.” Mindaz, amit Akiane elmondott az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélekről - természetfeletti képzőművészi tehetségével együtt - végül megtérítette a családot, hívőkké lettek. Ahogyan Akiane nőtt, csodálatos ábrázolási képességei már nemcsak a rajz, hanem a festészet terén is megmutatkoztak, hétévesen pedig csodálatosan érett, spirituális költeményeket kezdett írni.

Nyolcéves korára Jézus-portréi világszerte elismerést szereztek számára. Állította, hogy látta Jézust a mennyben, aminek eredményeképpen megfestette *A béke fejedelme*, valamint az *Atyám, bocsáss meg nekik* című képét. Amerikában minden nagy hírműsor foglalkozott az egyetlen élő „kettős” (festő és költő) csodagyerekkel - majd a világ több más országában is hódított. Mint mondja, bámulatos művészetének célja, hogy „felkeltse az emberek figyelmét Isten iránt”, és azt szeretné, ha költészete hatására „mindig szem előtt tartanák Istent”.

Kilencévesen újabb képet festett Jézusról: ez a kozmoszban ábrázolta. Anyja az egyik bolygóról kérdezte: „Ó, hát ez az új Föld!” - válaszolta a kislány. „Belülről súgta valami, hogy fesse oda. Nem tudom, hol, mikor vagy miként, de a Föld meg fog változni. Csak annyit tudok, hogy minden más lesz. Nem lesz félelem, gyűlölet, éhség vagy fájdalom. Csak szeretet” (lásd Jel 21:4).

„Ez a Te Jézusod a galaxisokat nézi?” - kérdezte anyja a képet bámulva.

„Mennyei Atyjával beszél... a mi világunk jövőjéről. Azt hiszem, Jézus, hatalmának teljességében, nagyon rövid idő múlva visszatér majd. Mögötte látható a mi új univerzumunk születésének egész folyamata.”

Tízévesen Akiane már világhírű volt, és kezdtek neki kemény kérdéseket feltenni. Egy napon valaki megtudakolta tőle, miért a kereszténység, és nem valamelyik másik világvallás mellett döntött. Erre így felelt: „Én nem a kereszténységet, hanem Krisztust választottam. Én azt festem és írom meg, amit Isten mutat nekem. Nem sokat tudok a vallásokról, de egyet tudok, hogy Isten azt nézi, miként szeretünk.”

Egy kiállításon elébe állt egy férfi. „Én buddhista vagyok” - jelentette ki. „Te Jézust »A béke fejedelmének« nevezted, csak hogy az ő nevében rengeteg embert mérszároltak le. Mivel

magyarázod ezt?"

„Jézus béke - ugyanúgy, mint a sima víztükör” - felelte a tízéves Akiane -, „de bárki bedobhat a vízbe egy követ, és ilyenkor felkavarodik az alján az iszap, zavarossá válik.”

Képzeljük el Jézust

Habár az alábbiak némileg valamiféle modern halálközeli élményre emlékeztetnek, nem erről van szó:

„[...] a szigeten valék, amely Páthmósnak nevezetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Hallék hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét, Amely ezt mondja vala [...]. I a mit látsz, ird meg könyvben [...] azért, hogy lássam a szót, amely velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót; És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; És a lábai hasonlóak valának az izzó fényű érchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. [...] és az ő orcája, mint a nap amikor fénylik az ő erejében. Mikor pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, És az Élő; pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké Ámen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai” (Jel 1:9-18)

János, Jézus tanítványa ezeket Jézus kereszthalála után több évtizeddel látta. Ha Jézusra, mint arra a jámbor, szelíd szavú, vallásos figurára gondolunk, akit elnagyoltan látunk a templomok színes üvegablakain, s aki legtöbbször nincs kapcsolatban mai, valóságos életünkkel, akkor valaki alaposan felültetett bennünket! Jézus megmutatta a világmindenség mindenható, mindentudó, mindig jelenlévő, végtelen Teremtőjét olyan alakban, amelyhez képesek vagyunk viszonyulni, Isten ugyanis kapcsolatot akar fenntartani velünk.

Tudniillik Jézus ma is nemcsak, hogy teljességgel ember, hanem teljességgel Isten is a maga mindent betöltő, fenséges ragyogásában. Ezt látják a halálközeli élmények alanyai: Isten dicsőségét egy ember alakjában. Azok pedig, akik már ismerik Őt, felismerik. Mint Jézus mondta: „Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim... és hallgatnak majd az én szómra” (Jn 10:14.16) Dean azonnal felismerte Őt:

Jézus szintiszta fény! Ott ragyogott előttem, körülöttem, részemmé vált, bennem volt. Fényesebb, mint a déli Nap, a mennyben azonban rá tudunk nézni... Szebb, csodálatosabb, dicsőségesebb, sem, hogy elmondhatnám... Minden, ami Vele kapcsolatos, szeretettel teli. Az ember pedig úgy érzi, mintha a szeretete kizárólag és egyes egyedül neki szólna. Ráébredünk, hogy öröktől fogva gondolt ránk, és ez mindörökké így is lesz. A szeretete élő. Több, mint egy érzés. Jézus maradéktalanul szeret bennünket. ...Olyan volt, mintha az Ő egész teremtésében kizárólag engem szeretne. Tudtam, hogy szeret másokat is, de úgy tűnt, mintha én volnék az egyetlen.

Azok közül, akik „bekukkantanak a mennybe” sokan pontosan arról számolnak be, amit a Biblia mond: „És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány” (Jn 21:23).

Jézus pedig a Földön azt mondta követőinek, hogy ő a fény, aki eljött, hogy kinyilatkoztassa a senki által nem látott Isten szeretetét:

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott tegyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” Monda néki Tamás: „Uram, nem tudjuk hová mégy; mimódon tudhatjuk azért az utat?” Monda néki Jézus: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt” (Jn 14:1-7).

Jézus nem nyilatkoztatta ki mindenki számára láthatóan Isten láthatatlan hatalmát, csak Isten karakterének tükörképét - hogy viszonyulni tudjunk hozzá (Zsid 1:3, „Aki az ő dicsőségének visszatükröződése”). A mi véges, három dimenzióban gondolkodó elménk számára paradoxnak tűnő misztérium Isten triunális természete, aki ugyan csak Egy, mégis Atyaként, Fiúként és Szentlélekként nyilvánul meg. Hogy lehet három személy egyetlen Isten? Csak analógia segítségével, részlegesen érthetjük meg.

A Síkföld Istene

A könnyebb megértés érdekében szeretném alkalmazni Edwin Abbott angol iskolaigazgató Síkföld-konceptióját. Képzeld el, hogy megteremtettünk egy lapos, kétdimenziós világot - a Síkföldet. Teremtett világunk lapos népe csak kétirányú mozgásra képes: előre, hátra, jobbra, balra. „Felfelé” vagy lefelé” nem létezik (nincsen harmadik dimenzió). Mivel mi, a teremtőik háromdimenziósak vagyunk, nem láthatnak bennünket, hacsak „ki nem hasítjuk” őket kétdimenziós, lapos síkjukból, s nem változtatjuk őket háromdimenziós lényé. (Ez a halál volna... a halál ugyanis annyi, mint „elválás” a kétdimenziós világuktól.)

Dönthetünk azonban úgy, hogy felfedjük számukra önmagunk kétdimenziós „szeletét”. Átnyúlhatunk Síkföldjükön, ők pedig egy kerek, „2D-s szeletet” látnak belőlünk. Ez nem teljes egészünkben mi vagyunk, de ennyi, amennyit ezek a kétdimenziós emberek láthatnak belőlünk a Síkföld világában. Számukra paradoxon volna, ha megpróbálnánk elmagyarázni nekik, hogy valójában nem egyetlen kerek szelet vagyunk, hanem sok-sok ilyen szelet alkotja lényünket. A sok kétdimenziós szelet Síkföldön mindig elkülönül egymástól. Soha nem egyesülhetnek... vajon miért? Mert nincsen harmadik dimenziójuk, ahol a kerek szeletek egyetlen egységes lényé tornyozhatók egymásra.

Jézust a zsidó próféták „Isten megjelentetett karjának” nevezték (Ézs 53), aki megjövendölte megjelenését a mi háromdimenziós világunkban. Az, hogy miképpen lehet Isten három különálló személy és mégis egy Isten, olyan rejtély, amely csak valahol a menny extradimenzióin túl oldódik meg. Jóllehet, minden analógia tökéletlen, Jézus megjelenítette Isten lényének egy háromdimenziós szeletét: „aki engem látott, látta az Atyát” (Jn 14:9) - már amennyi Belőle három dimenzióban látható. Ezért mondja a Szentírás: „Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt” (Jn 1:18).

Cáfolja-e a Szentírás annak lehetőségét, hogy a halálközeli élményekről beszámolók lássák

Istent? Szerintem nem. Ahogyan számos ótestamentumi prófétának (Mózesnek, Ézsaiásnak, Dánielnek) volt látomása Istenről, a mi adatközlőink is láthatják Istent, mialatt átmenetileg kiszakíttatnak ebből a világból, és a mennyei dimenziókba kerülnek.

Mint a dr. Pim van Lommel által kikérdezett egyik visszatérő megállapította: „El kell, hogy ismerjem, hogy az emberi nyelv siralmasan elégtelen ahhoz, hogy maradéktalanul le tudjam írni annak a dimenzióknak a kiterjedését, mélységet, amelyet láttam.

Az Ótestamentum: a Világ Világossága

Úgy tűnik, mennyei látomása során Ezékiel próféta tanúja volt Jézus megtestesülés előtti dicsőségének:

És a mennyezeten felül, amely fejük felett vala, látszék mint valami zafírkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján látszék mint egy ember formája azon felül; És látám izzó ércként ragyogni, amelyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, Mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orcámra esém, és hallám egy szólnak szavát. (Ez 1:26-28)

Ezékiel e látomást Krisztus előtt csaknem hatszáz évvel látta, amit leír, mégis olyan, mint egy modern halálközeli élmény. Ötszáz évvel Krisztus születése előtt Dánielnek egy angyal elárulta, mikor jön majd el Jézus, a Messiás, és azt is, hogy meg fogják ölni: „*kiírtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet [Jeruzsálemet és a Szentélyt] elpusztítja a következő fejedelem népe*” (Dán 9:26). A rómaiak Kr. u. 70-ben lerombolták a templomot, amelyet soha többé nem építettek újra! Ennek a Messiásnak tehát Kr. u. 70 előtt kellett eljőnie és meghalnia.

Ezután Dánielnek hasonló látomásban jelenik meg a Messiás megtestesülés előtti dicsősége: „*És az első hónapnak huszonnegyedik napján, imé én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek*” partján valék. *És felemelém szemeimet, és látám, és imé: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi arannyal övezve. És teste olyan, mint a tarsiskő, és orcája olyan, mint a villám, és szemei olyanok, mint az égő szövéténekek, karjai és lábatája mint az izzó ércnek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása*” (Dán 10:4-6).

Az ószövetségi időkől az újszövetségieken át a mai halálközeli élményekig ugyanez a Napnál ragyogóbb fény-ember nyilatkoztatja ki a láthatatlan Istent olyan formában, amelyhez képesek vagyunk viszonyulni. A keresztre feszítése előtti éjszakán Jézus azért imádkozott, hogy a tanítványok lássák őt „*azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam te nálad [tudniillik az Atyánál a világ létele előtt]*” (Jn 17:5). A farizeus Saul (a későbbi Pál) keresztényeket fogatott el, sőt öletett meg istenkáromlásért, mert azok azonosnak tekintették Jézust az Egyetlen Igaz Istennel, Jahvéval. Azután Saul is látta Jézust ennek dicsőségében:

E Jézusi tanítás követőit halálra üldöztem...

...a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem. És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: „Saul, Saul, mit kergetsz engem?”

Én pedig felelek: „Kicsoda vagy, Uram?”

És monda nékem: „Én vagyok a názáreti Jézus, akit te kergetsz.” Én pedig mondtam: „Mit cselekedjem, Uram?”

Az Úr pedig monda nékem: „Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják néked mindazokat, amik elrendelvék néked, hogy véghez vigyed.”

Mikor pedig nem láték annak a világosságnak dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezettetve menék Damaskusba. Egy bizonyos Ananiás pedig, aki a törvény szerint istenfélő férfiú...

Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: „Saul atyámfia, nyerd vissza szemed világát.” És én azon szempillantásban reá tekintettem.

Ő pedig monda: ...”Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.” (ApCsel 22:4,6-13.10-14.16)

Meglátni a fényt

A Földön jártában Jézus kijelentette: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (Jn 8:12). Pál ugyanezzel a ragyogó fénnel találkozott, amely Jézusnak mondta magát. Pál a továbbiakban az Újszövetség számos könyvét írta meg. Ám vegyük észre: önmagában az, hogy Jézus vakító fényben megjelent neki, még nem jelentette, hogy rendeződött a kapcsolata Istennel. Pálnak még volt választása - mint Ananiás mondta is neki. Még „segítségül kellett hívnia az Úr nevét”, hogy az megbocsássa bűneit, rendeznie kellett vele viszonyát, ahogyan a Jézus mellett függő lator a kereszten tette. Ugyanezt értette meg Ian, Howard Storm és mások, akiknek halálközeli élményük volt.

Lehetséges, hogy akik ilyesmit éltek át, csakugyan magát Jézust látták, ez azonban nem garancia arra, hogy mindörökre vele lesznek a mennyben. Választaniuk kell, ahogyan még Pálnak is választania kellett. Jézus megjelent, és csodákat tett a farizeusok szeme láttára, „A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magukra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle” (Lk 7:30), és keresztre feszítették Jézust. Júdás, akit Jézus választott ki, látta mesterének csodáit, érezte szeretetét, mégsem fogadta el, hogy Isten vezesse. Próbálta rákényszeríteni Jézust, hogy az ő akaratának engedelmeskedjék (és döntse meg a rómaiak hatalmát). Valószínűleg ezért árulta el Jézust. Az, hogy inkább követte a maga szándékát, mint Istenét, visszaütött Júdásra, mégis tökéletesen beteljesítette Isten tervét.

Szeretet és tudás

Dr. Long azt mondja, hogy több ezer halálközeli élmény közös pontja a szeretet jelentősége. „Visszatérése” után az egyiptomi Muhammad elmondta: „Úgy éreztem, a szeretet az egyetlen dolog, amelyet minden emberi lénynek feltétlenül éreznie kell a másik iránt.” A második leggyakoribb tanulság, amelyet a legtöbb adatközlő „magával hoz odaátrol”: fontos, hogy törekedjünk az ismeretszerzésre. Vajon nem azt volna -e legfontosabb felismernünk, hogy tudásra kell szert tennünk azzal a Szeretet-Istennel kapcsolatban, akivel a halálközeli élmények átélői találkoznak? „És kerestek engem és megtaláltak, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13). Sokan ezt teszik, mint Katie példája is mutatja.

A hároméves Katie belélegzett egy kesudióhéjat, amely megakadt a légcsövében. Elkékült, és

elveszítette eszméletét. Nagyapjának - aki egyébként tűzoltó - nem sikerült újraélesztenie, és megállapította, hogy meghalt. A mentőautó csaknem harminc perccel a segélykérő hívás után érkezett meg. Katie-t még évek múltán is motiválja, amit akkor átélt. Mint mondja,

amikor meghaltam, felemelkedtem a testem fölé, és láttam, ahogyan a nagyapám igyekszik újraéleszteni a testemet... Továbbmentem afelé a jelenés felé, amely egy, a napfényhez hasonlóan ragyogó térben volt - nem alagútban, hanem egy széles területen. Hihetetlen békét, szeretetet, elfogadást, nyugalmat és örömet árasztott. Beburkolt magába, én pedig kimondhatatlan örömet éreztem. Most, hogy ezeket írom, ismét feltámad bennem az az érzés, és még mindig gyönyörűséggel tölt el... Semmi kétségem sem volt afelől, hogy teremtetett lény vagyok, amely ennek a jelenésnek tartozik hálával létéért.

Amikor a kis Katie visszanyerte eszméletét, kérdések végeérhetetlen sorával nyaggatta anyját: „Ki készített engem? Mi volt az örökkévalóság? És mi volt Isten?” Anya képtelen volt megválaszolni kérdéseimet... Az élmény - még most is, amikor visszaemlékezem rá - valóságosabb, mint bármi, amit életemben tapasztaltam. Nemcsak az emléket őrzöm, az érzelmeket is, s ez még most is arra késztet, hogy kérdéseket tegyek fel. Amit átéltem, olyan erős inspirációt jelentett, hogy válaszok keresésének szenteltem az életemet... Jelenleg a teológiai doktori disszertációmon dolgozom.

Ki uralkodik?

A halálközeli élmény után egyesek ismereteket akarnak szerezni Istennel kapcsolatban, mások azonban nem. Egyesek inkább azért próbálnak tájékozódni, hogy újrateremtsék az élményt, nem pedig azért, hogy keressék Istent, ennek következtében pedig olyan praktikákba bonyolódnak, amelyekről a Biblia Istene óva int. Látni *nem annyi*, mint hinni. Látni Istent *nem* jelenti, hogy maradéktalanul megbízunk Benne vagy szeretetteljes hűséggel viseltetünk Iránta, mégis ez az, amit Isten a leginkább akar tőlünk - hogy szeressük és bízunk benne.

A. J. Ayer, a közismert ateista szíve megállt: a klinikai halál állapotába került. „A halálommal kapcsolatos egyetlen emlék nagyon élénken él bennem. Vörös fény világított meg, vakítóan ragyogott és erős fájdalmat okozott még úgy is, ha elfordultam tőle. Tudtam, hogy ez a fény kormányozza a világegyetemet... és jó okom volt rá, hogy megtaláljam a fájdalmas fény kioltásának módját.” Isten megadja nekünk a szabadságot, hogy Őt válasszuk, vagy, hogy magunk uraljuk életünket - Nélküle. Lehet, hogy a világ szeretetteljes világossága fájdalmas azok számára, akik elutasítják Őt?

Nem meglepő, hogy olyan emberek, akik nem ismerik el Jézust, vagy akár hinni sem hisznek benne, meglátják Őt. A Jelenésekben ez áll: „...és minden szem meglátja őt, még akik őt által szegezték is” (Jel 1:7). Ezért aztán igencsak *helytelen volna feltételezni*, hogy azok, akik egy halálközeli élmény során látták Istent, automatikusan örökre vele lesznek. Ehhez még szükségeltetik egy döntés. Vajon hajlandók vagyunk -e letenni arról, hogy Istent játsszuk saját életünkben, hajlandók vagyunk -e kérni a bocsánatát, és meghívni, hogy ismét átvegye az uralmat felettünk?

A Biblia azt tanítja, hogy a mennyben csak egy uralkodó számára van hely. „*E világnak országai a mi Urunkéi és Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik*” (Jel 11:15). Mindnyájan megtapasztaltuk, milyen az élet, ha mindenki próbál „uralkodni”, és játszani

saját életében az Istent: nem szép. Képzeljük el, mennyire más lehetne az élet, ha mindnyájan Isten szeretetének fénye felé fordulnánk, s valóban hagynánk, hogy vezessen bennünket. Csodálatos volna! Istennek ilyen hihetetlen ajánlata van a számunkra, ezért néha nehezemre is esik megértenem, hogy az emberek miért nem adják át neki életüket. Talán azért, mert még nem értik, milyen csodálatos (és milyen csodálatos lesz!) az élet Jézussal!

#13: A MENNY FÉNYPONTJA

KÉPZELJÜK EL AZT A NAPOT, AMIKOR ISTEN SOKAK ÁLTAL leírt szépséges világában megtapasztaljuk az eleven fényt, amely olyan, mintha szeretet áradna mindenből, ami szép. Képzeljük el, amint megélünk egy annyira kitörő örömet a belső valónkból, hogy önkéntelenül is magasztalni kezdjük az Urat - meg sem állhatnánk, hogy ne így tegyünk -, ahogyan Eben Alexander az angyalok közt, Samaa és mások Jézus társaságában tapasztalták. Képzeljük el, amint együtt vagyunk a menny fénypontjával!

Jézus szebb, csodálatosabb, dicsőségesebb, semhogy elmondhatnám... Hogyan írhatnám le az arcát?! Olyan volt, mintha folyékony kristályüveg lett volna tiszta szeretetből, fényből és életből... Arca a szivárvány színeiben tündökölt, olyan színeiben is, amelyeket nem tudok megnevezni. Ezek a színek egy időben jelentek meg az arcán... Kijöttek belőle, ahogy az óceán hullámai kifutnak a partra. Láttam ezeket a színeket, és magam is a részük voltam. Bennük voltam, ezek pedig belőlem sugároztak. Láttam Jézust, és része voltam Jézusnak. Jézusban voltam, és Jézus ragyogott belőlem. ...Mindez maga volt az élet. Semmi mást nem akartam, mint egy örökkévalóságon át dicsőíteni őt.

Van bennünk valami, ami csatlakozni akar a nagysághoz - egy nagynevű hírességhez, nagyhatalmú vezérigazgatóhoz, szépséges supermodellhez, befolyásos politikushoz -valamilyen oknál fogva izgalmas a közelükben lenni. Jézus mennyei dicsőségéhez képest azonban minden külső dicsőség és szépség, minden emberi hatalom és megbecsülés, minden vagyon, hírnév vagy emberi nagyság csak gyertyalángnak tűnik a Naphoz képest. Nincsen senki, akivel valaha is inkább akarnánk együtt lenni, mint Jézussal! S ami még elképesztőbb: ő is velünk akar lenni!

Átható tekintet

A halálközeli élményekről szóló beszámolók között sok az olyan, amely egyértelművé teszi, hogy van valami megdöbbentő a szemében, ami annyira átható, magnetikus, vonzó, kedves, szépséges és elragadó, mint semmi más, amit el tudunk képzelni. Sokan azt mondták, mindörökre bele tudnának feledkezni a tekintetébe. A Szentírás szerzői hasonló módokon írják le. Dániel így: „...orcája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek...” (Dán 10:6). János Jelenései így „... és a szemei olyanok, mint a tűzláng...””. Csakhogy nem az általunk ismert tűzről van szó - képzeljünk el egy olyan mágikus erejű tekintetet, amelyről képtelenek vagyunk elfordítani szemünket.

Dean szerint a változó színek olyannak tündek, mint a tűz:

Amikor Jézus szemébe néztem, a tekintete olyan volt, mint a tűz lángja, a vörös a narancsszín, a kék, a zöld, a sárga és számos más szín váltakozott benne... Úgy éreztem, mintha nagy mélységek nyílnának meg előttem; pillantása csupa élet volt. Elveszhettem a szemeiben, de úgy, hogy soha többé ne akarjak előkerülni... Láttam bennük a minden emberi lény és az isteni teremtés iránti szeretetet. Először úgy tűnt, csak az irántam való szeretetet sugározzák. Amikor azonban valaki másra gondoltam, láttam az illető iránti szeretetet is. Úgy tűnt, mintha csak azt az embert szeretné. Így hát valaki másra gondoltam - s ekkor is ugyanaz történt. Láttam a szeretetét az iránt a másik valaki iránt.

Vicki, aki születésétől fogva vak volt, elmondta, hogyan fest Jézus, és nagyon hasonló dolgokat mesélt arról, amikor halálközeli élménye során a szemébe nézett:

Vicki: Átölelt, nagyon közel voltam Hozzá. Éreztem a szakállát és a haját. Valójában betakart... úgy gondolom, ezt ezzel az egy szóval tudom körülírni. Nagyszerű melegséggel és szeretettel vett körül... és valójában fizikai jelenlétével...

Kérdező: Hosszú vagy rövid volt a haja?

Vicki: Hosszú, a vállá alá ért.

Kérdező: Láta a szemét?

Vicki: Átható tekintete van. A pillantása mintha minden részemet átjárta volna, de nem a szokásos értelemben. Úgy éreztem, semmivel kapcsolatban nem tudnék hazudni neki, ő pedig csak járatta rajtam a szemét, és látott mindent. Én mégis mindent fel akartam tárni előtte.

Kérdező: Viselt bármiféle ruhát?

Vicki: Igen. És a szakállában nagyon erős fény csillogott... Mintha magából a szakállból sugárzott volna... A lábán nem viselt semmit. Köntösféle volt rajta, amely azonban nem ért le a lábfejéig... csak a térde alá, a bokája fölé... ruhája derekát széles selyemöv fogta össze.

Kérdező: Vicki, nem kéte

lkedem abban, amit mond, de hadd figyelmeztessen előre, kérdezek valamit, amiből az ellenkezőjére következtethet. Az a benyomás, amelyet Jézus tett magára, megfelelt esetleg valaminek, amit bibliai olvasmányaiból, esetleg vallási tanulmányai bármely más formájából ismert meg?

Vicki: Nem nagyon tudom, mert ezt nem vagyok képes elképzelni. Lehet, hogy roppant ostobán hangzik, de mivel soha nem voltam látó, nincs valóságos elképzelésem ilyesmiről. Egyébként azt sem igazán értem, amit a Biblia mond erről.

Nagyon érdekes, hogy milyen sok ember - még vakok is - írja le ugyanazt a fény-embert: a haja a válláig ér, szakállas, ragyogó fehér, bokáig érő ruhát visel, amelyet aranyszínű selyemöv fog össze, átható tekintetével a lelkekbe lát, mégis magnetikus melegséggel és szeretettel veszi körül az embert.

Dr. Long egyik adatközlője kijelentette: „Amikor a szemébe néztem, a világegyetem minden titka feltárult előttem. Tudtam, mi hogyan működik, mert egy pillanatra a szemébe néztem. Amikor az emberek a szemébe néznek, úgy érzik, látnak és értenek mindent. *„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem” (1Kor 13:12).* Soha nem fogunk tudni mindent, amit Isten tud (egyedül Ő, aki teremtett), de talán megértjük majd a bennünket jelenleg összezavaró valamennyi misztériumot. Képzeljük el, amint egyenesen a szeretet mindentudó szemébe nézünk majd!

A szeretet színe

A négyéves Colton Burpo a hátsó ülésen ült, amikor elmentek a kórház előtt, ahol abban az évben egyszer már majdnem meghalt. Amikor Todd tréfából megkérdezte, vajon nem akarna e visszamenni, Colton kibökte, hogy ott az angyalok énekeltek neki. A kérdésre, hogy miféle énekeket, azt felelte, hogy a *Jézus szeret engem* és a *Csatát vívott Jerikónál Józsué címűt*, amikor azonban megkérte őket, hogy adják elő a *We Will, We Will Rock You-t*, nem tették meg.

Colton ekkor ünnepélyes hangra váltva így folytatta: „Apa, Jézus mondta az angyaloknak, hogy énekeljenek nekem, mert úgy meg voltam ijedve. Ettől aztán jobban éreztem magam.” Todd és Sonja döbbenet hallgatták: fiúk éppen arról számolt be, hogy találkozott Jézussal, amikor kis híján meghalt. Todd megkérdezte Coltont, hol találkozott Jézussal.

„Az ölében ültem” - felelte a kisfiú egykedvűen.

Todd és Sonja tovább faggatták, Colton pedig azzal lepte meg őket, hogy kijelentette, elhagyta a testét, és míg a levegőből figyelte az orvost, Toddot is látta egy másik helyiségben – Istennel ordítózott, amiért hagyja meghalni a kisfiát. Sonját is látta, aki a mobilján beszélt a hallban. Ahogyan egyre újabb és újabb részletek bukkantak fel - olyanok, amilyenekről egy négyéves gyerek nem tudhatott, szülei kezdték elhinni, hogy Colton csakugyan valami valóságosat tapasztalt meg.

Néhány nappal később, miközben X-Men-akciófiguráival játszott, Todd megkérdezte tőle, milyen volt Jézus. Colton letette a figurákat, felnézett Toddra, s így felelt: „A haja barna, és szőr van az arcán.” Valószínűleg szakállt akart mondani... csak még nem ismerte ezt a szót. „És a szeme... ó, apa, nagyon szép a szemel!” Amikor ezt mondta, úgy látszott, mintha egy csodálatos emléken gyönyörködne. Kijelentette, hogy Jézusnak kék szeme van. A szülők azt gondolták, Colton pusztán saját tulajdonságával ruházta fel Jézust, merthogy ő maga is kékszemű. Hiszen Jézus zsidó volt... a zsidók szeme általában barna!

Valahányszor Todd vagy Sonja Jézus-portrét látott, megkérdezték Coltont, milyen volt Jézus. Két éven keresztül, több száz arckép láttán Colton mindig talált kivetnivalót az ábrázoláson. Több évvel később Todd látott egy CNN-riportot a festő-csodagyerek Akiane Kramarikról, aki arról számolt be, hogy négyéves korában látta a mennyet. Beszélt az ottani izgalmas színekről, és Jézusról, aki, úgymond „nagyon férfias, magas és erős” volt, a szeme pedig egyszerűen lenyűgöző. Toddot megdöbbenette, hogy mind a két négyéves gyerek említette a mennyei színek sokaságát és Jézus csodálatos szemét. Amikor Colton megpillantotta a képernyőn Akiane *A béke hercege* című festményét, rámeredt, majd kijelentette: „Apa, ez tökéletes!”

Miután elolvastam két felnőtt beszámolóját, akik kékszeműnek mondták Jézust, belém hasított: ugyan miért is találná ki valaki, hogy kékszeműnek látott egy zsidó férfit? Jézus szeme talán *csakugyan* kék. Rita Bennett kikérdezett egy nőt, aki elmondta: „Ráismertem: ez a lény Jézus Krisztus volt... A szemébe néztem. A tekintete átható volt, de szeretetteljes, és tiszta, mint a *kék* víz... Amikor rám nézett, átlátott rajtam, mondhatni belém látott. Azonnal rájöttem, hogy mindent tud, amit csak tudni lehet rólam.”

Az egészét Gary Wood foglalta össze számomra: „Amikor rám nézett, tekintete belém fűrődött, teljesen keresztülhatolt rajtam a pillantása. Csupa tiszta szeretet! Elolvadtam a

jelenlétében... Szemei a szeretet mély tavai voltak... és *kékek!* Azóta értesültem róla, hogy a Júda törzséből származó zsidókról köztudott dolog, hogy kékszeműek.” Amikor erről olvastam, eszembe jutott, mit mondott Colton Akiane festményéről, amely évekig ott volt egy könyvben a dohányzóasztalunkon. Egészen eddig nem figyeltem fel rá, de Akiane kékszeműnek festette meg Jézust!

Jézus Júda törzséből származott, de vajon kék -e a szeme? Sejtelmem sincsen. Lehetséges, hogy a sok változó színben úszó szeme „lángoló tűzről” képes kékre váltani? Akárhogyan is van, meglepő, hogy két felnőtt, akik nyilvánvalóan nem tudtak egymás halálközeli élményéről, ugyanazt a megfigyelést tették, mint a két, négyéves gyerek.

Kellemes társ

Az emberek Jézussal kapcsolatban nemcsak azt mondják el, hogy félelmetes dicsőség és tapintható szeretet veszi körül, hanem azt is, hogy nagyon kellemes társaság. Egyesek elképzelni sem tudják, hogy Jézus a legjókedvűbb, legizgalmasabb, legmerészebb, legszórakoztatóbb személyiség, a legjobb társaság, aki csak lehetséges - merthogy sohasem gondolkoztak el igazán azon, amit az Írás mond. Nála külön barát nem létezik a világmindenségben! Jézus a legközelebbi követőit is megdöbbenettette, mert bármennyire sok dolga volt, és bármennyire tudatában volt feladata fontosságának, a kisgyerekekre is szakított időt. Ezt mondta: *„Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa” (Mt 19:14).*

Van egyfajta ártatlanság és játékosság, amelyet a felnőttek többségéből már kifacsart az élet, de Jézus majd helyreállítja bennünk a mennyben. Colton azt mondja, Jézus ölében ült, visszatérése után pedig újra és újra elmondta apjának, mennyire szereti Jézus a kisgyerekeket, vélhetőleg mert azt akarta, hogy Todd, mint lelkész emlékeztesse az embereket: se idejüket, se energiájukat ne sajnálják gyerekeiktől. Orvos barátom fia azt mondta, hogy amikor Jézus eljött érte a kórházba, réteken szaladgált és játszott Jézussal. Ha pedig Jézus találta ki a játékot, a kalandot és a mulatságot, miért is ne élvezné velünk együtt - úgy, ahogyan mi is élvezzük, ha a gyerekeink jól érzik magukat?

Richard említette, hogy Jézus Istenként mennyire mindenütt jelenvaló. Képes rá, hogy egy legyen az Atyával, kisgyerekekkel játsszék, felnőttek csoportjaival lépjen interakcióba, s hogy személyesen velem és veled legyen a mennyben - s mindezt egy időben. „Minél közelebb kerültem a trónszékhez, annál áttetszőbbé vált minden. Minden abszolúte áttetsző, s annál inkább az, minél közelebb van Istenhez [miként Akiane megállapította]. Láttam Jézust felmenni a trónhoz, és eltűnni a tűzben, amely beburkolta az odafent ülő lényt. Később, miután elhagytam a tróntermet, messziről megint csak megláttam Jézust, különböző embercsoportokkal beszélgetett, itt is, ott is. Úgy tűnik, ott van mindenütt. Újra és újra gyerekek szaladnak oda hozzá, ő pedig mindnyájukat szereti.”

Lenyűgöző elképzelni egy lényt, aki hatalmasabb a Napnál, és akit jó barátomnak érzek! Jézus még a földön jártában mondta tanítványainak: *„Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondom” (Jn 15:15).* János, a legifjabb tanítvány pedig így beszélt magáról: *„kit szeret vala Jézus”,* s az Utolsó Vacsorán pedig, mintha Jézus a bátyja lett volna, ennek *„keblén nyugszik vala” (Jn 13:23).*

Két kutató, Osis és Haraldsson arról számolnak be, hogy egy indiai keresztény ápolónő említette, hogy nagyon kellemesen érezte magát Jézus társaságában - akár egy jóbaráttal. „Éreztem, hogy felfelé tartok. Volt egy szép kert, tele virágokkal, ott ültem. Egyszerre sugárzó fényt éreztem, és Jézus Krisztus odajött hozzám. Leült és beszélt hozzám. Köröskörül minden fényben úszott.”

Eben Alexander, úgy tűnik, nem ismerte fel Jézust (habár halálközeli élménye után a templomban sikerült kapcsolatba lépnie Vele), megerősíti azonban, amit a Szentírás mond: „Az egyik legnagyobb tévedés, amelyet az emberek Istenre gondolva elkövetnek, hogy személytelen lénynek tartják. Igen, Isten van a számok, a világmindenség tökéletessége mögött... De Om „emberi” is, emberibb, mint közülünk bárki. Om mélyebben és személyesebben érti emberi helyzetünket és érez együtt velünk, mint ahogyan valaha is el tudnánk képzelni.”

A Szentírás kifejti, amit Eben tapasztalt:

Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak... Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.... Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül (Zsid 2:14.17; 4:15).

Hétköznapi szavak

El sem tudjuk képzelni, mennyire megért Jézus mindnyájunkat. Sőt, az emberek megdöbbennek, amikor kiderül, hogy nemcsak a nyelvüket beszéli, hanem még megszokott társalgási fordulatainkat is ismeri. Amikor Samaa úgy döntött, visszatér, Jézus hétköznapi szavakkal mondta neki anyanyelvén: „Rendben, viszlát mihamarabb.” Samaa érzékelte, hogy arabul szól hozzá, hétköznapi stílusban:

Nem prédikált nekem; egyszerűen csak beszélt hozzám, mint egy másik ember, de szép, erős hangon... Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ő Isten Fia, s hogy meghalt a kereszten. Azt is tudtam, hogy ő az Atya, én pedig a Lánya vagyok és egyben a Kiválasztottja. Tudott addigi életem szenvedéseiről, és örömét lelte mindabban, amit már letettem az asztalra. Tudtam, hogy Jézus vére által minden megbocsáttatik... Kértem, ne hagyjon ott engem. „Szükségem van Rád” mondtam Neki. Nem akartam többé nélküle lenni. Arabul felelte: „Visszajövök, és magammal viszlek.”

Amikor Vicki végignézte életét, Jézus megmutatott neki egy jelenetet, ahol a lány féltékenységi rohamában letépte egy vak osztálytársa ünneplő ruhájáról az összes csipkét és gombot:

Vicki: Olyan volt, mintha érezném Jézus megértését és együttérzését azzal kapcsolatban, amiért így éreztem, és ezt cselekedtem. De egyben olyan érzés is volt, mintha mindeközben

valamiképpen szólt volna hozzám. Valahogy így: „Hát, ez nem volt valami klassz.”

Kérdező: Csakugyan?

Vicki: Legbelül úgy éreztem, valamiképpen ezt közli: „Hát, ez nem volt valami klassz.”

Kérdező: Most ugrat engem?

Vicki: Nem. Pontosan ezt mondta.

Egységben Istennel

Nehezen fogható fel számunkra Isten szeretetének meghittsége. Csak analógiák segítségével fejezhető ki: ilyen a kapcsolat, amely legjobb barátunkhoz fűz, ilyen az egység, melyben a házastársunkkal akarunk lenni, a gyengéd szeretet, amelyet gyerekeink iránt érzünk, s ahogyan vágyódunk utánuk. Mégis van valamiféle meghittség, amelyet hiába igyekszünk megteremteni egymással, soha nem sikerül elérnünk. Soha nem lehetünk egy másik emberrel olyan intim viszonyban, vagy olyan egységben, amennyire áhítjuk ezt. Ennek az az oka, hogy az egységhez, amelyre törekszünk, csak akkor juthatunk el, amikor Isten egyesít bennünket - Istennel. Aki erre, mint saját házasságára hivatkozik mindannyiunkkal.

...mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, És adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. És monda nékem [az angyal]: „Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak” (Jel 19:7-9).

Sok adatközlő beszél erről a mennyben megtapasztalt egységről. Nem meglepő, hogy még azok is megélik, akik nem hisznek, „Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17:28). „Aki [tudniillik a Fiú] az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a **mindenséget**” (Zsid 1:3). Az az egység, amelyről a keleti világképekben beszélnek, valószínűleg azon a mögöttes igazságon alapul, hogy minden dolgot *valóban* Ő tart fenn, és minden arra rendeltetett, hogy benne egyesüljön - miközben egyszersmind különálló létét megőrizze.

A halálközeli élmények átélői talán a mostani, ugyanakkor öröknek szánt valóságot tapasztalják meg. Ez csakis az Istennel való azon egység által történhet meg, amelyért Jézus imádkozott a megfeszítése előtti éjszakán, és mint imája mutatja, még ehhez a végső egységhez is szükség van egy döntésre:

De nemcsak ő érettük könyörgők, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbenem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbenem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.

...hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én ő bennük, és te énbenem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél. Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettete előtt. (Jn 17:20-24).

Figyeljük meg, milyen elragadtatással beszélnek ennek az Isten által kívánt egységnek a megtapasztalásáról a visszatérők: „Az egyik legizgalmasabb élmény, amelyben részem volt, hogy egyugyanazon pillanatban minden összeköttetésben volt mindennel - ezért aztán gyorsan megértettem a mennyei életet. Olyan, mint az elektromosság, amely összekapcsolja az erőket, hogy működtessen mindent, aminek csak elektromos energiára van szüksége a világon. Olyan, mint számítógépeink rendszere, amely internetté kapcsolódik össze, mely utóbbi pedig összeköt bennünket a világ összes többi számítógépével. Isten összekapcsol bennünket minden egyes teremtményével.”

Samaa elmondta, mit jelent az egység és meghittség: „Az, hogy együtt voltam Vele a mennyben, oly mértékben egyesített vele, ahogy azt korábban soha nem tudtam volna elképzelni. Azt gondoltam, amit ő gondolt, arról álmodtam, amiről ő álmodott, azt éreztem, amit ő érzett.” Dr. Eby egy nehezen érzékeltethető meghittségről beszél: „Az emberek a Földön valószínűleg nem egykönnyen értik meg, én azonban nyomban a Messiásban voltam, Őbenne... Az ő szeretete más dimenzióban van, mint ahogyan mi a szeretetet elképzeljük. Az ő szeretetével kapcsolatban nincsen kérdés... Őbenne vagyunk, ő pedig bennünk van (lásd Gal 2:22). És mégsem veszítjük el önazonosságunkat.”

Lehet, hogy ilyen meghittsége és egysége teremttünk Istennel és egymással, amely messze felülmúlja a mi véges, emberi intimitásainkat? Képzeld el, ha tudjuk! „*És monda nékem az [angyal]: Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak*” (Jel 19:9). A világegyetem legnagyobb ünnepélyes összejövetele lesz, ha majd mindenki, aki szereti Istent, örökre egyesül benne.

Ézsaiás ezt így írja le:

És szerez a seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beborítja minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népségeket; Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orcáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről... (Ézs 25:6-8)

Képzeld el az örömet és elragadtatást, amelyet a Menny Fénypontjával való egység okoz! Ötévesen Maria Olivia nem akarta elhagyni a mennyben azt, akit így nevezett: „AZ EMBER”. „Szeretete ismerősnek kijáró módon meleg, elfogadó, megértő volt. Kívül-belül, tetőtől talpig ismerte az embert. A legszorosabb kapcsolat volt, amilyenben csak lehet az ember valakivel. Az egység érzése volt ez! Szavakkal ki sem tudom fejezni!” Képzeld el egy olyan szoros egységet és bensőséges meghittséget, amely felülmúlja mindenféle lehetséges kapcsolat intimitását, egyesít minden embert, és megszabadít bennünket múltunk minden gyászatától, minden könnyétől, minden fájalmától.

És így lesz!

De mindezt miért nem ragadhatjuk magunkhoz most rögtön? Miért kellett visszajönnie Maria Olivianak, s megharcolnia egy háromgyerekes, egyedülálló anya harcait, és megküzdenie egy halálos betegséggel, látszólag a gyógyulás minden reménye nélkül? Miért engedi Isten összes mostani gyászunkat, keservünket, fájdalmunkat? *Van oka* - s ezt fogjuk vizsgálni a következőkben.

#14: NINCS TÖBBÉ GYÁSZ, SÍRÁS, FÁJDALOM

HALÁLKÖZELI ÉLMÉNYE ELŐTT CRYSTAL SZÁMÁRA ÉRTELMEZHETETLEN volt az „Isten mint szerető Atya” fogalma. Miért nem oltalmazta meg őt hároméves korában, amikor először vált szexuális bántalmazás áldozatává? Ha szereti, miért hagyta, hogy más férfiak folyamatosan meggyalázzák? Hogyan engedhette meg a rengeteg fájdalmat, szenvedést, káoszt, amely apjának távozásából, nevelőapja brutalitásából, anyja léhaságából származott, aki, ha bulizott, kétes alakokkal hagyta magára? Mire kilencéves lett, a kis Crystal határozottan kételkedett Isten szeretetében vagy létezésében, de amit Jézusról hallott, azt érdekesnek találta.

„Minden, amit Jézussal kapcsolatban megtudtam, egyre vonzóbbá és vonzóbbá tette a szememben.” Az egyik az, hogy ember volt... Plusz meghalt egy kereszten a bűneinkért - meghalt, hogy próbáljon megváltani minket. Egy idő után úgy éreztem, mintha szeretném Jézust, és igyekeztem közelebb kerülni hozzá. Amikor kilencéves lettem, mondtam anyának, hogy meg akarok keresztelkedni... Emlékszem, ezt gondoltam: *Ez az, amit akarok, tiszta akarok lenni...* És bizony úgy is éreztem, hogy megtisztultam, mintha lesúrolták volna a lelkemet. A mai napig emlékszem, milyen varázslatos érzés volt a keresztelő után.”

Ez az érzés azonban sajnos nem tartott sokáig, mert a bántalmazás folytatódott. „Feltételeztem, hogy a keresztelő után már meg leszek kímélve az összes addigi durva dologtól. Nem fogtam fel, hogy azt jelenti, Jézus megmentette a lelkemet.” Mire Crystal tizenéves lett, úgy érezte, ebből a rengeteg szégyenből, sérelemből és haragból tevődik össze identitása. Amikor anyja ismét összejött brutális nevelőapjával, el is játszott a annak az identitásnak a hazugságait. „Ha anyámnak nem voltam elég fontos, hogy ne az erőszakos volt férjét válassza helyettem, bizonyos, hogy én sem fájdtom a fejem magam miatt. Akkorra úrrá lett rajtam a lelkembe szivárgó öngyűlölet. Minden rosszért, ami történt, magamat okoltam... Kezdték azt hinni, hogy értéktelen vagyok, s úgy döntöttem, ha semmit sem érek, így is fogok viselkedni.”

Tizenhat éves korában összejött egy huszonhat éves férfival, és elkezdett bulizni. Állandóan veszekedtek anyjával, aki végül elzavarta hazulról. Crystal hónapokig a kocsiában lakott, aztán az apja segített rajta. Crystal még abban az évben megpróbált végezni magával. Tizenhét évesen teherbe esett, és megszülte első gyermekét. Két évvel később ismét terhes lett, ezúttal azonban megszakította terhességét. Úgy érezte, menthetetlen. Nős férfiakkal volt viszonya, házasságok bomlottak fel miatta. Férjhez ment egy fickóhoz, akinek a múltja még az övéénél is zűrösebb volt. Két gyerekük lett, de aztán elváltak, mert a férfi állandóan részeg volt, és ha drogot fogyasztott, erőszakossá vált.

Több évvel később egy férfi, akivel Crystal randevúztatott, el akarta vinni motorozni JP-t, Crystal hatéves fiát. Crystal nemet mondott, de amikor az asszony bement a házba, hogy megnézze a másik gyerekét, látta, hogy mégiscsak magával vitte a kisfiút. A férfi nekihajtott egy teherautónak, JP pedig kis híján belehalt a balesetbe. Lerepült a motorkerékpárról, neki egy teherautó kerekének. Agytörzsi sérülést szenvedett, mely után hónapokig tartó kórházi kezelésre szorult. S mintha ez nem lett volna elég, harminchárom évesen

hasnyálmirigy-gyulladással Crystal is kórházba került. A szövődmények következtében kilenc percre meghalt, és a mennyben találta magát.

Tőlem balra észrevettem két lényt, és rögtön tudtam, kicsodák - angyalok voltak. És nem is akármilyenek, hanem az én angyalaim. Nyomban felismertem őket. Olyan ragyogást árasztottak, hogy egyetlen vonásukat sem tudtam kivenni. Mégsem voltak pusztán formátlan foltok, határozottan volt alakjuk, nagyjából olyan, amilyen az embereké: hosszú és karcsú. A jobb felőli lény egy kicsivel magasabbnak tűnt, mint a bal oldali...

Tudtam, hogy az angyalaim azért siettek az üdvözlésemre, hogy aztán hazakísérjenek. Mintha egy nagy hullám csapott volna át rajtam: hatalmas szeretet öntött el angyalaim iránt. Mintha a legjobb barátaim lettek volna, jobbak, mint addig bárki valaha is volt... mintha minden egyes könnycseppem hullásakor ott lettek volna mellettem, minden döntésemkor, minden magányos napomon... Minden, ami voltunk, minden, aminek jelentősége volt, szabadon áramlott köztem és angyalaim közt. Nem volt helye semmiféle titoknak, szégyennek vagy félreértésnek, semmilyen negatívumnak. Nem volt más, csak a tudásnak az a csodás, szépséges, lelket tápláló érzése...

Érzékeltem egy lényt a jobb oldalamon is, és róla is azonnal tudtam, kicsoda - és mélységes, végtelen vágy fogott el, hogy dicsőítsem és imádjam azt a lényt, ugyanis ő Isten volt. Ez a jobb oldalamon levő lény azonban nem volt férfi vagy nő: Isten volt. Nem tettem különbséget Atya, Fiú és Szentlélek között, ahogyan a Földön szokás. Ők Egy voltak - a most előttem lévő Egy. Nem érzékeltem körülhatárolható alakot, még kevésbé arcot vagy testet, csak vakítóan áradó ragyogást. Inkább felismertem Istent, mint találkoztam Vele. Már ismertem Őt, és Ő is ismert engem. Egész életemben kételkedtem létezésében, és nem hittem, hogy szeret engem, de abban a pillanatban tudtam, hogy Isten mindig, mindenkor jelen volt - ott, közvetlenül mellettem...

Támadt egy másik érzésem is - az, hogy nem csak tudok Istenről, hanem érzem is Őt. Ragyogása nem egyszerűen olyasvalami volt, amit megfigyelhettem, hanem, ami minden érzékemet hatalmába kerítette. A mennyben nemcsak őt érzékünk van, hanem számtalan...

Ez volt, amit Isten jelenlétében érzékeltem - a szeretet közlésének és befogadásának egy új módját. Teljességgel eltöltött Isten ragyogása és szeretete, be akartam lépni ragyogásába, hogy maradéktalanul eggyé fonódjam vele. Csodálatosan közel éreztem magamhoz Istent, de még szorosabb közelségre vágytam. Ő volt a mindenség Teremtője, én pedig ott voltam a jelenlétében! Micsoda extázis volt ez már önmagában is! És ottlétem szépsége, öröme... az áradó kegyelem, az, ahogyan a lelkem felszárnnyalt, és a szívem majd szétrobbant... nagyon szerettem volna szavakban is kifejezni, mennyire csodálatos volt mindez. Az áldások áldása...

Ugyanabban a pillanatban, amikor megláttam és felismertem Istent, megvallottam, hogy Ő az én Istenem, és minden erőmmel imádtam Őt. Egy bibliai vers szerint „*Előttem hajol meg minden térd, rám esküszik minden nyelv*”, és hadd mondjam el: ez pont ilyen volt. Teljesen megadtam magam nagyszerűségének s az ellenállhatatlan váagnak, hogy dicsőítsem és imádjam Őt. A Földön megesett, hogy a templomban az istentisztelet során megfájdult lábam, vagy rakoncátlankodtak a gyerekeim, én pedig arra gondoltam, „*Mennyi van még hátra?*” Ez azonban más volt, egészen más. Létezésem minden rostjával Istent akartam dicsérni és imádni, és semmi mást nem akartam. Ezt azonban egy örökkévalóságon át...

Imádatom hajtóereje Isten iránti mérhetetlen szeretetem hevéssége volt. Egyszerűen nem létezik szeretet, amely akárcsak távolról is hasonlítana hozzá. A jelenlétében egyszerűen az volt az érzésem, hogy annyira, de annyira szeretem... jobban, mint valaha is lehetségesnek hittem...

Amikor még itt voltam a Földön, nagyon sok kérdésem volt Istenhez. „Ha egyszer találkozom vele - mondtam -, meg fogom kérdezni tőle, hogy hagyhatta, hogy gyerekkoromban molesztáljanak. Hogyan engedhette, hogy valaki súlyosan bántalmazzon egy gyereket, hogyan tűrhette az éhezők szenvedését, a gyengék ellen elkövetett kegyetlenségeket?” A jelenlétében maradéktalanul megértettem, hogy Isten terve minden tekintetben tökéletes.

Maga a teljes, maradéktalan tökéletesség. S vajon azt jelenti -e ez, hogy most meg tudom magyarázni, miként illeszkedik Isten terveibe egy gyerek meggyilkolása? Nem. A mennyben értettem, de nem úgy teremttettünk, hogy itt a Földön megértsük az ilyesmit. Csak annyit mondhatok, hogy tudom: Isten terve tökéletes. Az ő ragyogásában minden tökéletesen, maradéktalanul észszerű. Ilyenformán minden kérdésemre, amelyeket feltehettem volna Istennek, választ kaptam - anélkül, hogy akár csak fel kellett volna tennem őket. És mégis, miközben ott álltam az Ő dicsőséges ragyogásában, és eltöltött határtalan bölcsessége, úgy éreztem, kérdezni kell... Kérdéseim azonban valójában egyáltalán nem Istennek, hanem saját magamnak szóltak... „Miért nem teszek többet Érted? Miért nem végzek többet a Te nevedben? Miért nem azt tettem, amire kértél?”

Nem mintha megbánást éreztem volna - a megbánás negatív érzelem, s a mennyben nincsenek negatív dolgok -, csak éppenséggel olyan határtalanul szerettem Istent, hogy úgy éreztem, sokkal többet érdemel tőlem.

Isten szenved

Isten velünk szenved! Ez az egyetlen megállapítás alapjaiban változtathatja meg azt, ahogyan a szenvedésre tekintünk. Noha Istennek van egy terve, amely egy napon teljesen észszerűnek bizonyul majd - *„most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem” (1Kor 13:12)* -, ettől most még nem érzem magam jobban. Isten azonban nem marad közönyös, amikor a kegyetlen, gonosz világ belénk dőf. Dávid így énekelt: *„Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod -é azoknak számát?” (Zsolt 56:9)*. Isten mindent feljegyez, mert a mennyben egy napon kárpótol minden veszteségünkért és szenvedésünkért.

Jób szörnyű szenvedéseket állott ki, mindent elveszített, mind a tíz gyerekét megölték. Neki is lettek volna mindenféle kérdései Istenhez, amikor azonban meglátta Istent, nem kérdezett. Úgy tűnik, hogy akárcsak Crystal esetében, Isten valamiképpen mindent megválaszolt. Isten azt mondta, kétszeresen kárpótolja Jóbot.

Mint Steve Stroope rámutatott, Jób kétszeresen visszakapta juhait és marháit, de csak tíz új gyereke lett. A mennyben azonban húsz lesz! Semmit sem veszítünk el, ha az úti célunk a menny.

Amikor szenvedünk, Isten velünk szenved. *„Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és orcájának angyla megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta Ő meg őket” (Ézs 63:9)*. Pál a keresztényeket üldözte, Jézus mégis ezt kérdezte tőle: *„Miért üldözöl*

engem?” Jézus magáévá teszi fájdalmunkat. Isten, mondja, az utolsó napon így szól majd hozzánk:

„...éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok. Jövevény voltam, és befogadtatok engem...” **Mikor?**, kérdezik majd.... amennyiben megcselekedtél egyvel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtél meg.” (Mt 25:35.40) Isten, igen bensőséges módon, belép szenvedésünkbe, együtt szenved velünk, s még ha engedi is egy időre, céllal teszi.

Soha nem fogom elfelejteni azt az iszonyú, éles sikolyt. Ültem a padon, és a szemem sarkából figyeltem. Ötéves kislányom a feleségem nyakában ült, s amikor áthaladtak egy ajtónyíláson, belekapaszkodott a szemöldökfába. Hanyatt, fejfelé zuhant a kövezetre. Rettenetes volt hallani a jajgatását; odarohantam, és a karomba vettem. A kórházban kontrasztanyagot kellett fecskendezniük a vérébe, a CT-vizsgálathoz. Nagyon fáj nekik és én vele szenvedtem. De azt sem felejttem el soha, amikor közölték, hogy meg kell ismételnük a befecskendezést.

Az orvosok attól tartottak, hogy esetleg koponyaűri vérzése van, és a fokozódó nyomás megölheti kislányunkat. A gyerek vergődött és sírt, nem akarta, hogy ismét meggyötörjék a kontrasztanyag fecskendővel. Az orvos rám nézett, s így szólt: „Apuka, legyen szíves fogja le!” Miközben erősen tartottam, Ashley a szemembe nézett, és sírva könyörgött: „Apa, ne hagyd, hogy bántsanak! Ne! Ne hagyd nekik, Apa! Miért csinálod ezt velem? Bántanak!” Ő is sírt, én is, és miközben könyörgő szemébe néztem, tudtam, hogy *megakadályozhatnám* az orvosokat abban, amit tesznek, csakhogy Ashleynek hosszú távon az jelentette a biztonságot, ha átesik ezen. Ha nem járulok hozzá, hogy átmenetileg szenvedjen, valami sokkal rosszabbat okozhattam volna! Mindenesetre én is szenvedtem.

Talán Isten is ugyanígy szenved velünk. Tudja, hogy erre egy ideig szükség van, mert nagyobb veszélyekről tud, ez azonban nem jelenti, hogy mindez könnyű számára. Csakis azért engedheti meg, mert már tudja, és egyidejűleg tapasztalja is annak a napnak az örömét, amikor örökre véget vet neki [tudniillik a szenvedésnek]. „*És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, és Ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom lesz többé, mert az első elmúltak. És monda az, aki a királyi széken ül vala: Ímé mindent újjá teszek.*” (Jel 21:3-5). Isten belép szenvedésünkbe, hogy átvezessen bennünket rajta a másik oldalra.

Megkülönböztető jegyek

Colton Burpo, miközben akciófigurákkal játszott a földön, odamutatott apjának egy műanyag lovat. Megkérdezte tőle, tudja -e, hogy Jézusnak van egy lova. Miután megfelelt Todd néhány kérdésére, Colton tett egy érdekes kijelentést: „Jézus meg van jelölve... Színes jelek vannak rajta.” A kérdésre, hogy milyen színűek, a kisfiú így felelt: „Vörösek, Apa. Jézuson vörös jelek vannak.”

Todd megrendült, amikor egyszerre megértette, mit próbál mondani Colton. Megkérdezte a gyerektől, hol vannak ezek a jegyek Jézuson. Colton felállt, és a két kezére, majd a lábfejeire mutatott. „Itt vannak a jelek Jézuson, Apa.”

Jézus, mint Isten Szenvedő Szolgája (Ézs 53) jött el, azért, hogy minden odaadó lélekre sort

kerítve legyőzze a fájdalmat, a szenvedést, a gonoszt, és a halált - s még viseli az ezt bizonyító jegyeket. Amikor tanítványai viszontlátták feltámadása után, Tamás nem volt ott, s mivel csupa kétely volt, kijelentette: „*Nem hiszem, míg nem dughatom az ujjam a szögek ütötte lyukakba.*” A következő héten megjelent Jézus; „*Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. És felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem! Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél - boldogok, akik nem látnak és hisznek*” (Jn 20:27-29).

Jézuson a „jelzések” szemlátomást megmaradnak, hogy mindig emlékeztessenek rá, hogy annyira szeretett bennünket, hogy kivegye részét szenvedésünkből és megváltson bennünket tőle.

Amikor - halálközeli élménye során - Gary Jézus előtt állt, megfigyelte, „hol verték át a szögeket a kezén: nem a tenyerén, ahogyan némely képek ábrázolják, hanem a csuklóján.” Valószínűleg a tenyér és a csukló találkozásánál, hogy megtartsák a testsúlyát. Nehéz felfogni, hogy lehettek emberek ennyire kegyetlenek, s ennél is nehezebb elképzelni, hogy amikor keresztszégezték húsát és inait, hogy volt képes így fohászkodni „*Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek*” (Lk 23:34).

Richard, aki Jézus-hívő zsidó, autóbalesetben halt meg. Ő azt állította, hogy a szögek ütötte lyukakból fény sugárzott. „Jézus elem tartotta mindkét kezét, én pedig láttam a szögek nyomát. Nyitott sebek voltak és ragyogó fényt árasztottak.”

Dávid király előre látta Jézus szenvedését: ezer évvel korábban leírta egy látomását a Messiás kereszthaláláról (még mielőtt a keresztre feszítést egyáltalán kitalálták volna). „*...csontjaim mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. ...a halál porába fektetsz engemet. Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; átlukasztották kezeimet és lábaimat... Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul előtted a pogányok minden nemzetsége*” (Zsolt 22:14-16.27). Így áld majd meg Isten minden nemzetet, ahogyan Ábrahámnak ígérte: ő lesz a Szenvedő Szolga, aki, mint egy dzsúdómester, elviseli a gonosz legkeményebb ütését is, és a legnagyobb jóvá változtatja. Oka van, hogy Jézus büszkén viseli szeretetének sebeit a mennyben - *emlékeznünk kell!*

Miért a szenvedés?

És mi végre a szenvedés egyáltalán? Ha Ő Isten, miért nem teremt egyszerűen olyan világot, amely kitér minden gyász, sírás, fájdalom és szenvedés elől? Mindinkább azt hiszem, hogy ez a világ és szenvedése: *szükségszerű*. Ahhoz, hogy teljesüljön Isten célja az emberiséggel - hogy szeressük Őt és egymást, mint családtagjai az örökkévalóságban -, a jó és a rossz tudásánál kell kezdenünk (lásd 1Móz 2:16-17). Hogy miért? Mert szabad akaratunkból kell, hogy szeressünk. A szeretethez szükséges annak szabadsága, hogy Isten főségét válasszuk vagy elveszük.

Képzeli el, hogy egy gazdag és hatalmas férfi beleszeret egy szép nőbe, és hosszú időn át vágyik rá, hogy az is belé szeressen. Eláraszthatja ajándékokkal, a nő pedig dönthet úgy, hogy akar még a sok jóból, amelyben a férfi részesítheti, de vajon ez azt jelenti -e, hogy azt az embert önmagáért szereti? Nem! A férfi rangja és hatalma hozzáférést biztosít neki a legnagyobb fényűzéshez, s ezért akar vele lenni. És mi van akkor, ha nem létezik annyi

ajándék és akkora elismertség, amennyivel a férfi meg tudja nyerni a nő szívét, s ezért úgy elveszti a fejét, hogy elrabolja, fegyvert szegez a fejéhez, és kényszeríti, hogy „szeresse”? Ki lehet kényszeríteni a szerelmet, szeretetet? Nem! Szerelmet, szeretetet nem lehet vásárolni, kicsikarni, kikényszeríteni. Aki szeret, szabadon kell, hogy szeressen. Ha nem választható szabadon, nem is igazi szeretet. Hiszen Isten annak érdekében, hogy megteremtsen egy örök, szerető családot, úgy döntött, olyan teremtményeket alkot, akik szabadon dönthetnek úgy, hogy elutasítják őt, és elvetik szeretetét. Ajándékai, nagysága, hatalma nem kényszerítheti ki szeretetünket. Szabadnak kell lennünk, hogy választhassunk, ami pedig kockázatos, mert a szabad akaratú lények, akik elutasítják őt, és elvetik szeretetét, árthatnak egymásnak. Amikor pedig bántanak bennünket, gyakran Istent hibáztatjuk, s elfordulunk az Egyetlentől, aki meggyógyíthat bennünket. Aztán az emberek bántása más embereknek okoz fájdalmat, a rossz pedig emberről emberre továbbadódik, mi pedig mindannyian igazolva érezzük magunkat.

Válaszút

Tizenhat éves voltam, a szobám padlóján feküdtem, és rettenetesen szenvedtem. Ha csakugyan van Isten és szeret engem - gondoltam - miért hagyta meghalni apámat? Odalentről felszűrődtek hozzám a temetés utáni összejövétel hangjai, de képtelen voltam rá, hogy csatlakozzam. Elveszítettem apámat, életem alappillérjét, legjobb barátomat - gondolkodnom kellett. Úgy éreztem, mintha útélágazáshoz érkeztem volna, s a választás nehezemre esett. Egy részem átkozta volna Istent, s éltem volna az életemet kedvem szerint, hiszen ha ő nem törődött velem, én mit törődjem övele? Aztán egy újabb gondolat tört fel bennem gyötrelmeimen keresztül: „Ha nincs Isten, remény sincsen, hogy valaha is bármi jó kijöjjön ebből a szenvedésből - az élet nyomorúság, aztán pedig meghalunk! Ha hiszek a Szentírásnak, és Isten szeret engem, egy nap talán helyrehozza a dolgot.”

Úgy érzem, a döntés, amelyet aznap hoztam, fordulópont volt az életemben. Isten soha nem vette el fájdalmam, amikor benne bízva felsírtam hozzá a szobám padlójáról, békét éreztem, s a hatalmába kerített egy új gondolat: *Rendben, most már Te kell, hogy az apám légy.* Évekkel később olvastam: „*Árváknak atyja... az Isten az ő szentséges hajlékában*” (Zsolt 65:6), már tudom, ki ültette el fejemben e gondolatot.

Jézus a megfeszítése előtti éjszakán ezt mondta követőinek: „*Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen énbennem. E világon **nyomorúságtok léssen**; de biztatok: én legyőztem a világot*” (Jn 16:33). Isten soha sem ígért nekünk fájdalomtól és bajoktól mentes életet. Olyan világban élünk, amelyben inkább saját akaratunkat és útjainkat követjük, mint Isten akaratát és útjait. Amikor úgy döntünk, hogy a saját fejünk után megyünk, fájdalom-, bántás- és szenvedéshullámokat keltünk, amelyek nemzedékeken keresztül gyűrűznek végig az emberiségen. A szenvedések javát az ember döntései okozzák. Mi azonban Isten révén felülkerekedhetünk a rosszon, ő pedig azt ígéri, hogy szenvedéseinkből valami jó származik majd. Halálközeli élménye során dr. Alexander úgy érezte, érti a szenvedés és a rossz létezésének okát:

A gonoszságra azért van szükség, mert nélküle nem valósulhat meg a szabad akarat. Szabad akarat nélkül pedig nincs fejlődés - nincs előrehaladás, nincs esélyünk arra, hogy azzá

váljunk, amivé Isten vágyik tenni minket... Azt, hogy néha a gonosz győzzön, tudta és engedélyezte a Teremtő, mint elengedhetetlen velejáróját annak, hogy hozzánk hasonló lényeknek szabad akaratot adott... De a szabad akarat ára az elszakadás ettől az isteni szeretettől és elfogadástól.”

A születés kínjai

Isten megígéri, hogy minden egyes készséges szív sorra legyőzi a gonoszt. Amikor pedig visszatérünk hozzá, minden szenvedésünket jóvá teszi majd valamiképpen.

Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik. Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiainak dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mindidáig... Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van” (Róm 8:18-22.28).

Minden földi élet szülőcsatorna az örök életre. Egy napon minden teremtmény Isten életében osztozva kel életre - ez a halálközeli élmények üzenete. Jelenleg azonban a földi életben a jó ismerete mellett - hogy Isten adományával igyekszik megnyerni bennünket magának -, jelen van a fájdalom, a halál és a romlás, amelyet a rossz tudása okoz, s állandóan figyelmeztet bennünket arra, hogy valami nincsen rendjén. Isten nem akarja, hogy azt higgyük, nélküle is jól megvagyunk, és hogy nélkülözzük létezésünk egész értelmét - tehát azt, hogy Istent válasszuk, és örökké vele élhessünk. Amikor pedig meghozzuk ezt a döntést, azt akarja, hogy növekedjünk hűségünkben, hogy örök jutalmakban részesíthessen, és örök feladatokat bízhatson ránk.

Howard Storm professzor halálközeli élményéből emlékszik arra, amikor

Jézussal és az angyalokkal való beszélgetésem során azt mondták nekem... Isten tud mindenről, ami történni fog, s ami még fontosabb: mindenről, ami megtörténhetik. Isten pillanatról pillanatra ismeri minden esemény és minden kifejtet összes lehetséges variációját. Isten nem vezérli vagy diktálja az események kimenetelét, hiszen ez Isten teremtésének megsértése volna... Minden élő teremtménynek megvan a maga akarata, amelynek ki kell fejeződnie. A kimenetel mindig Isten végső célját fogja szolgálni - függetlenül attól, milyen sokára következik be, vagy milyen képtelenségnek tűnik számunkra.

Ezért tanít bennünket Jézus így imádkozni: „Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” (Mt 6:10). Istennek mindnyájunkat illetően *egyéni* szándéka van, amely azonban *nem* mindig teljesül a Földön, másként nem akarná, hogy imádkozzunk érte. Isten *végső* szándéka azonban be fog teljesedni - akár elfogadjuk, akár elutasítjuk személyünkre szabott akaratát.

De miért marad Isten ennyire rejtve?! Úgy tűnik, ha láthatnánk, könnyebben választanánk. Csakhogy még Isten látása sem számolja fel azt a szükségletünket, hogy az üdvösség útján haladjunk. Black kapitány emlékszik, mennyire zavarba ejtette, amikor rájött erre: „Szemtől

szembe láttam a mennyet, s ez az élmény teljesen megváltoztatott... hát akkor miért vallottam kudarcot újra és újra, hogy az az ember legyek, aki valóban lenni akartam? Miért nem tükröződött bennem oly gyakran, amit láttam, hallottam és tanultam? Azt hiszem, az, hogy láttam amivel, nem változtatott azon, hogy emberi lény vagyok.”

Az élet értelme nem más, minthogy megtanuljuk szeretni Istent és megtanuljunk bízni benne akkor is, ha nem látjuk, mert így mindörökké követjük és bízunk majd benne, akkor is, amikor már láthatjuk. Ezért nem látjuk most szemtől szembe. De vajon miért nem teremtett egyszerűen olyan szabad akaratú lényeket, akik láthatják?

De bizony olyanokat teremtett! Ha megismerkedünk a történetükkel, segít megérteni a magunkét.

#15: ANGYALOK

A TIZENEGY ÉVES JENNIFER SÚLYOS AUTÓBALESETET szenvedett, és kilépett a testéből. Láta maga alatt saját „ernyedő és élettelen” porhüvelyét. Egy szellemi lény felszólította, hogy segítsen az eszméletlen sofőrnek: „Az orra leszakadt az arcáról, vissza kell menned, máskülönben elvérzik.”

„Ne... csinálja inkább másvalaki. A segítségem nélkül is meglesz. Nem akarok visszamenni oda, le. Nem!”

„Megmondom neked, mit tégy - felelte a hang. - Miután felvetted az orrát a kocsipadlójáról, vedd le az ingét. Az orra ott van a lábánál, az ő jobb lábfeje mellett. Tedd vissza a helyére és szorítsd oda, hogy elállítsd a vérzést. Ez csak vér, úgyhogy ne félj... Azután pedig, Jennifer, vezesd át az út jobb oldalára... Jön majd egy kocsi. Mondd meg a vezetőjének, hogy vigye el a közelebbi kórházba.”

Amikor Jennifer visszatért a testébe, mindent úgy tett, ahogyan a hang mondta. A kocsi is megjött. Miközben a kórház felé tartottak, Jennifernek egyaránt sikerült megnyugtatni a gépkocsi aggódalmaskodó sofőrjét és az orrát veszített embert. A happy end nem maradt el: az orrot egy átültetett bőrdarabbal rögzítették a helyére - a műtetre pusztán egy vékony heg emlékeztetett. A kórház orvosa kijelentette: „Egyszerűen nem tudom megmagyarázni a csodát, amelynek ma itt a tanúja voltam.”

Arról egyértelműen tudunk, amikor rossz, fájdalmas dolgokon megyünk keresztül, vagy épp szenvedés áldozatai vagyunk, azt viszont nem tudjuk, Isten milyen gyakran küldi el angyalait, hogy megóvjanak. Az angyalok Isten szolgái, akiket az emberek megsegítésére küld. Vajon valóságos lények, vagy csak mitikus figurák? Nos, képzeljük csak el Isten végtelen kreativitását. Úgy tűnik, nincsenek határai - galaxisok milliárdjaira csillagok milliárdjait fűzte fel - és csak egyetlen csillag egyetlen bolygóján teremtmények több mint hétmillió faja él. (Amennyire a tudósok meg tudják becsülni - merthogy csak 1,2 milliót soroltunk rendszerbe.) Isten szellemi lényeket is teremtett, akiknek élete nincs idő és tér korlátai közé szorítva, miként a miénk - egy fajt, amelyet *angyaloknak* nevezünk. Az *angyal* eredeti, görög jelentése „hírnök”, a Szentírás százkilencvenhat esetben említi őket. Emberek nem változnak angyalokká - azaz nem váltunk fajt -, de hírnökök lehetünk.

Mint az már bizonyára feltűnt kedves olvasómnak, a halálközeli élményt átéltek gyakran számolnak be arról, hogy angyalokat láttak. Marv Besteman így emlékezik vissza: „Az én angyalaim hétköznapi embereknek látszottak, leszámítva, hogy hétköznapi fickók általában

nem viselnek fehér köntöst. Úgy tűnt, mintha a negyvenes éveik közepén járnának, és olyan százhetven - száznyolcvan centi magasak voltak. Egyiküknek hosszú barna haja volt, a másik rövidebben viselte... szárnya egyiküknek sem volt [noha Marv később látott szárnyas teremtményeket].

Tünhetnek egészen emberi lényeknek, vagy áraszthatnak ragyogó fényt, kevésbé tündöklőt, mint Isten, de még így is igen impozánsak. Legtöbbjüknek nincs szárnya, egyeseknek azonban van (*Ez 1*).

Dale Black párokban érkező angyalokról beszélt. „Erőfeszítés nélkül haladtam az úton, két angyali kalauzom kíséretében.” Marv és egy másik visszatérő ugyanerről számolt be: „Két angyal állt mellettem, akik mindenhová elkísértek.” Miután felfigyeltem erre, eszembe jutott Jézus szava: *„eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orcáját”* (Mt 18:10). Kik ezek az angyalok, és mi a feladatuk? Mivel egyre fokozódik irántuk az érdeklődés, gyarapodnak a különböző vélemények is. Szeretném megmutatni, mit ír a Szentírás, és milyen összefüggésben lehetnek a mi e világi szenvedéseink az ő mennyei történetükkel. *„Avagy nem szolgáló lelkek –é mindazok [az angyalok], elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget?”* (Zsid 1:14). A Szentírás azt tanítja, hogy az angyalok szellemi lények, akik Isten birodalmában élnek, de képesek interakcióba lépni a földi világgal, hogy szolgálják Istent és teljesítsék akaratát. Isten még a mennyben is szabad akaratukból szolgáló angyalok együttműködésével érvényesíti akaratát. Egyesek közülük személyek mellé kirendelt védőangyalok, másokat az egyházakhoz köt a küldetésük (*Jel 2*), megint másokat városokhoz vagy nemzetekhez (*Dán 12:1*). Némelyek pedig kiteszáztattak a mennyből.

Bukott angyalok

Nem minden szellemi lény jóindulatú. Jeffrey Burton Russell, a kaliforniai egyetem (Santa Barbara) emeritus történészprofesszora a gonosz témájának vezető historikusa. Szerinte „a gonosz problematikája minden egyes világképben és vallásban felbukkan - a radikális relativizmust kivéve.” Russell kimutatja, hogy noha a modern emberek hajlamosak mind kevésbé hinni egy természetfeletti gonosz erő létezésében, a gonosszal kapcsolatos tapasztalati élmények nem ritkultak, hanem talán még gyakoribbá váltak társadalmunkban.

A héber Ószövetség prófétái azt tanították, léteznek láthatatlan, a földi világban működő szellemi lények. A héber szó, amelyet Sátánnak fordítanak, „ellenséget”, „vádolt” jelent. Az ördög, a *diabolos* annyit tesz, mint „megosztó”. Az Újszövetségben Jézus démoni spirituális erővel kerül szembe, Russell szerint pedig a kultúrák többsége ilyen erők működését igazolja a történelemben.

Ezen a ponton állnak elő az emberek mindenféle ostoba képzetekkel: vörös gúnyás, farkas-vasvillás ördögök képeivel. A Biblia tanításában nem fordulnak elő ilyen látványos jellegzetességek - a gonosz azonban örül, ha kinevetjük! Végül is az legjobb terrorista, akiről nem tudunk. Russell, mint történész kijelenti: „A feltételezés, mely szerint Jézus hite az ördögben pusztán egy primitív világkép része volt, súlyosan problematikus. Az elgondolás, mely szerint az első század sötét korszak lett volna, nem pedig olyan felvilágosult, mint a miénk... merő kronocentrizmus - azaz korszakra vetített etnocentrizmus.”

Az egykori ateista és egyetemi tanár Howard Storm személyesen találkozott gonosz hírnökökkel és jó szándékú angyalokkal. Ez megváltoztatta. Így ír:

Az angyalok a gondolat könnyedségével képesek mozogni időben és térben. A fizikai világ törvényei nem kötik őket. Az angyalok tudnak olyan erőkről, amelyekről fogalmunk sincs, vagy amelyeket el sem tudunk képzelni. Angyalaink szüntelen éberséggel védelmeznek bennünket az ismeretlen univerzumok más dimenzióiból származó gonosztól. Ez utóbbi miatt nem kell aggódnunk, elég, ha örülünk, hogy vannak, akik gondoskodnak biztonságunkról. Léteznek ugyanis természetfeletti lények, akik káoszt akarnak előidézni. Nincs hatalmuk felettünk - azt a hatalmat kivéve, amelyhez mi juttatjuk őket. Démonoknak, ördögnek, gonosz szellemeknek nevezzük őket.

Az angyalok azért teremttettek, hogy szeressék és szolgálják Istent, aki szabad akaratot adott nekik - előbb, mint az embereknek. Az angyalok közül némelyek a legszebb, leghatalmasabb angyali teremtményt, Lucifert követték, akinek a neve „fényhozót” jelent. Isten jónak teremtette. Nem Isten egyenrangú ellenfele, és nem is a gonosz egyedüli forrása. Isten szabad akaratúnak teremtette Lucifert, akinek bukását gögje okozta. Isten prófétája, Ezékiel által mondja: *„Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál [...] Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtaték benned. [...] Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; földre vetettelek...”* (Ez 28:14-17). Amikor Lucifer elbukott, rábeszélte a menny angyalainak egyharmadát, hogy kövessék (Jel 12:3-7). Isten akart lenni, és Ezékiel szerint, gonosz angyalainak legnagyobb hazugsága, hogy megpróbálnak rávenni bennünket, hogy játsszunk Istent saját kis univerzumunkban (legyen meg az én akaratom) - ahelyett, hogy hagynánk, hogy Isten legyen az Isten (legyen meg az ő akarata).

Álnok hazugok

Jézus így szól hozzánk: *„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynal az én tanítványaim vagytok; És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket”* (Jn 8:31-32). Egyes vallási vezetők azonban, akik később keresztre juttatták Jézust, így beszéltek: *„Már szabadok vagyunk. Isten gyermekei vagyunk.”* Jézus erre így felelt: *„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja”* (Jn 8:44).

A bukott angyalok hazugok és csalók. Saját döntésük rekesztette ki őket Isten szeretetéből, fényéből és igazságából; arra törekszenek, hogy rászedjenek bennünket és kövessük őket. Mózes szerint, amikor az emberek Istent keresvén szellemlényektől várják, hogy vezessék őket, valami még félrevezetőbb dolog történik: *„Idegen istenekkel ingerelték [Istent], útalatosságokkal bosszantották. Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, akiket nem ismertek; újaknak, akik csak most támadtak, akiket nem rettegtek a ti atyáitok”* (5Móz 32:16-17). Az Írás figyelmeztet arra, hogy amikor az emberek bálványoknak, útmutató szellemeknek vagy holtaknak hódolnak, valójában rászedésükre törekvő démoni angyalok viszik őket tévútra.

„És ha ezt mondják tinéktek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, akik

sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik -é a nép? Az élőkért a holtaktól kell -é tudakozni? A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok!” (Ézs 8:19-20). Isten ezért ezt mondja: „*Amely ember pedig az ígézőkhöz és a jövőmondókhoz fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat*” (3Móz 20:6). A Biblia tanítása szerint Isten azt akarja, hogy az ő útmutatását kövessük, hogy rá ne szedessünk.

Szent Pál így ír: „*maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá*” (2Kor 11:14). Ez pedig felvet egy zavarba ejtő kérdést: előfordulhat, hogy az a Fény-Lény, akit az emberek Istennek vagy Jézusnak hisznek, valójában egy álszent angyal? Igen, ez lehetséges, de nem gondolnám, hogy az esetek nagyobb részében így van. Ahogyan próbáltam megmutatni, ez a Fény-Lény, akivel az emberek találkoznak, a próféták és Jézus által közvetített, bibliai Isten-képnek felel meg. Ez nem jelenti azt, hogy az emberek nem értelmezhetik félre vagy nem szuszakolhatják saját világképükbe élményeiket. Úgy gondolom, előfordul ilyesmi. Továbbá, halálközeli élmények túlélői is állítják, hogy Jézus olyasmiket mondott nekik, amik szembe mennek a Szentírással - ilyet pedig a valóságos Jézus soha nem tenne (lásd Mt 5:17; Gal 1:8).

Egyes keresztények viszont rendíthetetlenül kitartanak amellett, hogy minden halálközeli élmény sátáni megtévesztés. Ha így van, a Sátán elég eredménytelenül igyekszik eltorzítani Isten képét. A tetejében Isten hagyja, hogy ellensége kisgyerekeket és Krisztus-követőket (köztük lelkészeket) szedjen rá... Természetesen bármelyikünket rá lehet szedni, okosan tesszük tehát, ha minden állítást összevetünk a Szentírással, és mint Jézus mondja, *megnézzük, milyen gyümölcsöket hoz az ember életében* (Mt 7:16). Noha a halálközeli élmények egyes korábbi kutatói állították, hogy ez a fajta tapasztalat a keleties látásmód irányába tereli az embert Isten és az Egyház bibliai alapú megközelítésétől, dr. Sabom vitatja ezt a következtetést. Sabom meggyőzően állítja, hogy e korai, az IANDS-hoz tartozó kutatók a halálközeli élményeknek ugyanazt a csoportját vizsgálták, amely eleve az ő efféle felfogásuknak felelt meg.

Dr. Bruce Greysom az IANDS kutatási igazgatója még azt is elismerte, hogy az IANDS összegyűjtött kutatási anyaga, amelyet a halálközeli élményeket vizsgálók alaposan kiaknáztak, nem is hasonlítható össze a teljes lakosság efféle élményeivel.” Tanulmányában Sabom megállapította, hogy az adatközlők saját helyi gyülekezeteik még elkötelezettebb híveivé váltak nemhogy eltávolodtak volna ezektől. Dr. Sartori vizsgálatai szerint: „Valamennyi páciens arról számolt be, hogy nagyobb hajlandóságot érez az imádkozásra, a templomba menésre és a Biblia olvasására.”

Noha egyesek keletiesebb értelmezési keretek közt interpretálják az egységet, melyet megtapasztaltak, Sabom vizsgálata szerint „a reinkarnáció-hit és a keleti, univerzalista vallás nem közvetlen következménye a halálközeli élménynek.” Dr. Moody eredetileg ugyanerről számolt be. Utóvégre pedig, nekünk ezt mondja az Írás: „*ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha vajon Istentől vannak -é*” (1Jn 1:4).

De hogyan? Úgy, hogy meggyőződünk arról, vajon a szellem igazodik -e ahhoz, amit Isten már kinyilatkoztatott a próféták és Jézus által. Az „A” függelékben és az előző fejezetekben megemlítek néhány olyat a mintegy hatvan prófétai kijelentésből, amelyeket Isten beteljesített a valóságos, ellenőrizhető történelemben - illusztrálandó, hogy a Szentírást Isten sugallta. A holt-tengeri tekercsek bizonyítják, hogy a próféciákat, amelyeket Jézus

beteljesített, azelőtt írták, hogy a világunkba látogatott volna. Ezért mondja Pál: „*De ha mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok*” (Gal 1:8). Jézus ezt mondta: „*Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad*” (Lk 16:31). Mindezen okokból úgy gondolom, lényeges, hogy inkább a Bibliát, mint a halálközeli élményeket tanulmányozzuk. Remélem olvasómat is erre motiválja ez a könyv.

Az igazság szabaddá tesz

A bukott angyalok hazudnak, rászednek. Csakis egyféleképpen keríthetnek hatalmukba: ha hiszünk nekik, és követjük hazugságaikat. Amikor azt tesszük, amit mi akarunk, végeredményben azonban magunknak és másoknak is ártunk. Isten meg akar gyógyítani bennünket sebeinkből, és meg akarja szüntetni a hazugságokat, amelyek folyamatosan megrabolják életünket. A mennyben Isten segített Crystalnak, hogy az ő igazságával cserélje fel a hazugságokat és a gonosz ejtette sebeket. Mutatott neki egy szép, hároméves lánykát, aki egy húsvéti kosárával játszott.

Valahányszor a kislány felnevetett, szeretet és büszkeség tolult fel a lelkemben. Szerettem azt a kislányt, és büszke voltam rá. Örökké, az idők végezetéig elnéztem volna, ahogyan játszik. Szerettem volna odaszaladni hozzá, hogy a karomba kapjam, és tudassam vele, mennyire szeretem. A szeretet pedig csak gyűlt bennem... végtelen, mély szeretethullámok... olyan erejük, oly feltartóztathatatlanok, hogy azt hittem, szétrobban a lelkem...

Aztán Isten megszüntette ezeket az érzéseimet. Olyan volt, mintha valamiféle varázsszemüveget viseltem volna, ő pedig lekapta volna rólam. És tudtam is, hogy Isten vette le, mert mihelyt ezek az érzéseim megszűntek, majd ismét a gyerekre pillantottam, nyomban megértettem, ki is ő.

A kislány azzal az aranykosárral én voltam!

Isten megengedte nekem, hogy úgy lássam önmagam, ahogyan ő lát engem. S az ő szemében tökéletes teremtmény voltam, és mindig is az leszek. Minden, ami a Földön történt velem, minden döntésem, amelynek következtében gyűlöltem magam... elvesztette jelentőségét. Addig azt hittem, azok után, amiket velem tettek, és amiket én magam tettem, Isten nem szerethet engem. Ez a meggyőződés azonban hazugság volt, amelyet Isten megsemmisített az által, hogy megmutatta, milyen lángoló szeretettel viseltet irántam...

Abban a pillanatban a láncok, amelyek egész életemben megbéklyóztak... az igazság színe előtt lehullottak rólam... hároméves voltam, amikor elkezdtek bántalmazni, Ő pedig megszabadított ettől a hazugságtól... Levette rólam a terheket, amelyek évtizedeken át nyomták a vállamat. Az, hogy Isten szemével láttam magam, éppé és szabaddá tett.

Nem szükséges megvárunk, míg a menny megszabadít bennünket. A gonoszt az igazsággal kell legyőznünk... tetten érve a hazug gondolatokat, szembeszegülve a hazugságokkal és bízva Isten igazságában. Látjuk -e magunkat Isten remekművéként? Írtam egy *Unshockable Love (Megrendíthetetlen szeretet)* című könyvet, hogy segítsék megérteni: Isten a saját műremekének tart bennünket, amelyet helyre akar állítani, s azt szeretné, hogy másban is felismerjük ugyanezt.

Válaszd az életet

A Biblia azt tanítja, hogy sok bukott angyal van - démoni spirituális lények, akik követték Lucifert. Nincs meg bennük az isteni szeretet, saját vágyaik emésztik őket. Döntésük, hogy elfordultak Istentől, örökre szól - így hát számukra nincsen második esély. Mindörökre döntöttek. A mi választásunk ideiglenes.

Ez választ ad arra a kérdésre, miért szükségszerű a földi élet a maga fájdalmaival és szenvedéseivel. Lucifer és a bukott angyalok Isten jelenlétében hozták meg döntésüket, miszerint elutasítják. Mivel örökkévaló lények, döntésük mindörökre szólt. Uralkodni akartak Isten helyett, de sejtelmük sem volt, mit jelent, ha így döntenek. Isten tiszteletben tartotta, hogy szabad akaratukból választottak. Létrehozott egy helyet, ahol nem ő uralkodik - egy örökkévaló helyszínt, ahol nincsen jelen -, s amelyet pokolnak nevezett el. Jézus erről azt mondta, hogy „*az ördögnek és az ő angyalainak készített*” (Mt 25:41). Megadta nekik, amit akartak - szabadon uralkodnak benne, de Isten szeretete, fénye és élete nélkül.

Isten azért teremtette a mi időben és térben ideiglenes világunkat, hogy olyan, örökké szabad lényeket hozzon létre, akik mindig Istent akarják majd szeretni és követni. Hogy miért? Mert a mi történetünk a *jó és a rossz* tudásával kezdődik (Lásd 1Móz 2:17). Olyan világban élünk, amelyben megízleljük a mennyet (Isten szeretetét és jóságát), de megízleljük a poklot is (Isten, és az isteni dolgok hiányát). Isten ezért marad rejtve.

A mennyből és a pokolból egyaránt enyhébb formában kapunk ízelítőt. A halálközeli élményeket átéltek szerint spirituális élményeink körülbelül százszor intenzívebbek, mint amilyeneket mostani öt érzékünk közvetít számunkra. Isten egy időkapszulában indít útnak bennünket, egy Földnek nevezett szülőcsatornában, és jóllehet mindnyájan vétkezünk és elfordulunk Istentől. Időt biztosít számunkra - második, harmadik, századik esélyt -, hogy elhagyjuk mellékvágányainkat és visszatérjünk hozzá.

A mennyben továbbra is szabad akaratunk lesz. Szükségképpen szeretni fogjuk Istent, de tehetjük az ellenkezőjét is, de az angyalokkal ellentétben mi örökre Istent választjuk, mert emlékszünk majd rá, milyen volt a Földön Isten nélkül, nem az üdvösség útjait járva. Isten arra tanítja az angyalokat, hogy szolgáljanak bennünket – célja mindezzel az volt, „...*hogy megismertettessék most a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által és Istennek sokféle bölcsessége...*” (Ef 3:10) -, hogy mindnyájan emlékezzünk arra, milyen fájdalommal és szenvedéssel jár az Istentől való elfordulás, s hogy neki milyen áldozatába került, hogy ismét megnyerjen magának bennünket. A földi szenvedések által Isten örökre szabad gyermekeknek ad életet, akik örökké az ő szeretetét választják. Ezért vannak még ott Jézus testén azok a jegyek. Az angyalok és emberek egyaránt igénylik, hogy emlékezzenek, miért volt szükség a szenvedésre.

Dean pszichológusként dolgozott: traumákon átesett embereknek adott tanácsokat. Elmondta, hogy halálközeli élménye során

láthatóak voltak a Jézus kezét átvert szögek nyomai. A belőlük felém áradó szeretet az irántam való szeretetének kifejeződése volt... Az elmúlt 33 évben gyerekekkel és tizenévesekkel foglalkoztam. Ez idő alatt az egyik dolog, ami nagyon sokszor előkerült a gyerekekkel kapcsolatban, akikkel dolgoztam, a szexuális bántalmazás volt, amelyet felnőttek követtek el ellenük. Úgy látom, ez a dolog több kárt okoz, mint bármi más, amivel tanácsadói

pályám során szembesültem...

Megkérdeztem hát Jézustól: „És mi a helyzet azokkal, akik gyerekekkel erőszakoskodnak?” Így felelt: „Ha börtönbe juttatsz valakit, szabadlábra kerül, kijutnak - akár akkor, amikor letöltik a büntetésüket, akár akkor, amikor meghalnak... de kiszabadulnak. Amikor azonban valaki a pokolra jut, örökre ott marad.” Izzó, lángoló tekintetet vetett rám s így szólt: „KI VAGY TE, HOGY SEMMIVÉ TEDD, AMIT CSELEKEDTEM?” Ez nagyon szigorúnak tűnt számomra. Láttam, hogy kiterjeszti karját úgy, ahogyan a kereszten, ahol megváltott mindenkit, aki vétkezett vagy akár vétkezni fog, mintegy jelezve, hogy senkit sincs jogunk elítélni, mivel Ő sem teszi. Biztosra vettem, azt akarja, hogy minden ember vele legyen. Valóban az a szándéka, hogy mind ott legyünk vele. Mindenki!

Őszintén szólva, egyetlenegy logikus magyarázata van csak annak, hogy egy szerető Isten ennyi fájdalmat és szenvedést enged meg: tudja, hogy valami sokkal, de sokkal jobb, vagy sokkal, de sokkal rosszabb vár ránk. Valamennyiünket üdvözíteni akar, a szexuális bántalmazás elkövetőjét és a bántalmazottat is, továbbá mindenkit e két pólus közt (*lásd Lk 7*). Örökkévaló teremtmények vagyunk, akik azért ízeljük meg a mennyet és a poklot, hogy Istent akarjuk választani. Mint C. S. Lewis, az oxfordi tudós egyszer megállapította: Isten a megélt gyönyörök által üzen nekünk, a lelkiismeretünkben szól hozzánk, fájdalmainkban azonban ránk kiált: ez az ő megafonja, amellyel felriasztja a süket világot.” „...a ti menyzei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül”, mondta Jézus (*Mt 18:14*). Ez elvezet bennünket a következő kérdéshez: mit kezdünk a *pokoli* halálközeli élményekkel?

#16: NO, ÉS A POKOL?

HOWARD STORM AZ ÉSZAK KENTUCKY-I EGYETEM képzőművészeti tanszékének professzora a párizsi múzeumokat járta diákjaival, amikor egy gyomorfekély következtében perforálódott a patkóbele. Nem tudott róla, de a perforáció pillanatától a betegnek nem marad hátra több, mint öt órája. Hétvége lévén a kórházban csak egy ügyeletes sebész volt, így hát neki és feleségének, Beverlynek várakozniuk kellett. Tíz órával később egy ápolónő közölte velük, hogy az orvos hazament, s hogy várniuk kell másnap reggelig. Howard keményen küzdött az életéért, de mostanra elfogyott az ereje. Ami ezután történt, azt Howard egy exkluzív interjúban mesélte el nekem.

Sose gondoltam Istenre, sose merült fel bennem, hogy imádkoznom kellene. Abban a hitben voltam, hogy nincs élet a halál után, így aztán a halál gondolata... rettegéssel töltött el, hiszen egyet jelentett a VÉGgel. Tudtam, hogy haldoklom... könnyeimmel küszködve mondtam a feleségemnek, hogy ideje elbúcsúznunk. Megkértem, hogy mondja meg a szüleimnek és a gyerekeimnek, mennyire szeretem őket. Megkértem, hogy mondja meg a barátaimnak, gondolok rájuk, végül pedig arra kértem, hogy csókoljon meg. Megcsókolt, elbúcsúzott tőlem, majd a székbe roskadt és zokogott, ahogyan még senkit sem láttam sírni. Borzalmas volt nézni, ahogy szenved. Alig vártam, hogy meghaljak végre, és ennek az egésznek vége legyen...

Howard lehunyta a szemét, és meghalt. Ahelyett azonban, hogy elvesztette volna öntudatát, azon vette észre magát, hogy ott áll az ágy mellett.

„Lehet, hogy álmodom?” - kérdezgettem magamtól. „Ez csak álom lehet.” Tudtam azonban, hogy nem az. Tudtam, hogy éberebb, tudatosabb és elevenebb vagyok, mint amilyen életem során bármikor voltam. Minden érzésem a végsőkéig kiélesedett. Amikor az ágyon fekvő test arca fölé hajoltam, rémülten konstatáltam, mennyire hasonlít az enyémre. Lehetetlennek tűnt, hogy az ott én legyek, hiszen ott álltam fölötte, és néztem... Soha nem voltam éberebb és tudatosabb. Kétségbeesetten igyekeztem szólani Beverlyhez, és egyre hangosabban próbáltam mondani neki valamit, ő azonban csak ült rezzenéstelenül az ágy melletti széken. Dühödten rikoltoztam a fülébe, ő azonban még csak tudomást sem vett rólam. Ám hiába kiabáltam és káromkodtam - semmi reakció. Odafordultam hát Monsieur Fleurinhez, a szomszéd ágyon fekvő beteghez, (aki mindig jóindulattal viseltetett irántunk) és pár centiről az arcába üvöltöttem, de ő csak bámult, mintha nem is látna - mert persze nem láthatott.

Howardnak ekkor még nem esett le, hogy halott. Láta élettelen testét, mégis nagyon elevennek érezte magát. Csak arra tudott gondolni, hogy sürgősen orvosi beavatkozásra van szüksége.

Hallottam, amint kintről, a szobán kívüli folyosóról kedves hangon szólítanak: „Howard, Howard! Gyere ide! Gyere csak!” Odamentem hát az ajtóhoz, kinéztem a szürke folyosóra, ami olyan, mint egy borzalmas fekete-fehér TV adása. Férfiak és nők álltak ott, távol a szobámból kiszűrődő fénytől.

„Gyere ki” - mondták. „Gyerünk, siess! Régóta várunk rád!”

„Nem lehet” - feleltem. „Nagyon rosszul vagyok. Meg kellene, hogy operáljanak! Egész nap az orvosra vártam.”

„Mindent tudunk rólad” - mondták. „Siess, tarts velünk most rögtön! Nem várhatunk tovább! Gyerünk, gyerünk, siess!” „Na, jól van. Csak megjöttek. Nyilván az orvoshoz visznek. Végre! Már épp ideje, hogy megoperáljanak végre” - gondoltam magamban.

Kiléptem a folyosóra, ahol körbevettek ezek az emberek és egy bizonyos irányba tereltek. Először azt hittem, hogy a kórházon belül megyünk valahova, de idővel rájöttem, hogy az nem lehel ilyen, hiszen a félhomályban már több mérföldet is megtehattünk. Mindeközben egyre sötétebb lett, kísérőim pedig egyre közelebb húzódtak hozzám, pedig korábban akkora távolságot tartottak tőlem, hogy alig láttam őket. Csak annyit tudtam kivenni, hogy rövidujjú, V-nyakú inget viselnek, mint általában az ápolók.

Elkezdtem kérdezősködni: „Hová megyünk? Messze van még? Mire ők egyre durvábban válaszoltak: „Csend legyen! Ne kérdezősködj! Majd megtudod. Gyerünk, gyerünk, mozogj már!” Ez eléggé elbizonytalanított, ami aztán átfordult félelembe, sőt, rettegésbe. Éreztem, hogy már mérföldeket tettünk meg, és kuksötét lett. Semmit sem láttam. Végül elegendő lett és kijelentettem, hogy nem vagyok hajlandó továbbmenni. Ők azonban így válaszoltak: „Ó, dehogynem! Jönnöd kell.” Amikor pedig megmakacsoltam magam, lökdödni és taszigálni kezdtek. Amerikai focit játszottam a gimnáziumban és birkóztam is, így nem okozott gondot felvenni a kesztyűt. Szétcsaptam közöttük, mire vad kavarodás támadt, üvöltöztek, ütöttek-verték. Eszeveszetten viaskodtam velük. Rugdosni kezdtem őket, mire ők haraptak és

a hajamat tépték. Végig nyilvánvaló volt, hogy remekül szórakoznak. Noha a sötétben semmit sem láttam, tudtam, hogy tucatjával, százával hemzsegni körülöttem és felettem. Védekezési kísérleteim csak még nagyobb derűtségre hangolták őket. ...Minden újabb támadást fülsértő kacaj kísért. Darabokat kezdtek kitépni a húsból. Rémületemre megértettem: elevenen szétszaggatnak és felfalnak, módszeresen, lassan, hogy mulatságuk a lehető legtovább tartson...

Howardot annyira megviselte a visszaemlékezés, hogy szünetet kellett tartania. Később bevallotta, hogy éveken át próbálta elfelejteni, ami történt vele.

Nem mondtam el mindent, mert bizonyos dolgok annyira borzalmasak voltak. Nem szoktam beszélni róla. Nincs az a horrorfilm vagy könyv, ami le tudja írni ezt a fajta kegyetlenséget. Több volt kegyetlenségnél, szintiszta sadizmusról beszélünk. Lelketlenek voltak, empátiamentesek, csak nevettek a kínlódásomon és kiabálásomon. Ahogy gyengültem, ők úgy untak rám. Kizsigereltek, kiütötték az egyik szememet és mindkét fületem letépték. Feküdtem a földön, és úgy éreztem, hogy a kínzóim által okozott lelki trauma nagyobb volt, mint a fizikai. Úgy értem, a fizikai fájdalom kitöltötte az egész testemet, tetőtől talpig. Iszonyatos, brutális, állandó akut fájdalomról beszélek, 10-es skálán a maximum, 10-es mértékű fájdalom, mégis, nyomába sem ért annak, amit belül éreztem. Át kellett élnem, hogy ok nélkül megsemmisítenek, ennél nincs rosszabb.

És ekkor hangot hallottam, saját bensőmből, a mellkasomból. Mintha a tulajdon hangom lett volna, de a gondolat nem az enyém volt: „Imádkozz Istenhez!” Emlékszem, arra gondoltam: „Minek? Micsoda ostoba ötlet. Mi értelme? Úgyse hiszek Istenben. Nem imádkozom és kész.”

A hang másodszor is megszólított: „Imádkozz Istenhez!” Felismerhetően az én hangom volt, pedig nem beszéltem. Hogyan imádkozzam? És mit? Teljes felnőtt életem során egyetlenegyszer sem imádkoztam. Nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá... És a hang ismét így szólt: „Imádkozz Istenhez!” Ekkor eszembe jutott, hogy hajdan jártam vasárnapi iskolába, ahol imádkozni kellett. Hogy is voltak ezek az imák?

Howard próbált visszaemlékezni gyerekkora bármiféle imájára, bármire, amiben szerepel Isten neve, és töredékes emlékeiből összetákolt valamiféle kétségbeesett imafélét.

„Igen... Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy. Fenséges bíbor hegyek...? Szabadíts meg a gonosztól. Egy nemzet Isten vezérlete alatt. Isten áldja Amerikát.”

Meglepetésemre a kegyetlen, irgalmat nem ismerő lényeket, amelyek halálra akartak szaggatni, haragra lobbantotta szedett-vetett imádságom. Mintha forró olajjal öntötték volna nyakon őket. Rámivalltak: „Nincs Isten! Mit képzelsz, kihez beszélsz? Nincs, aki meghallja! Most aztán igazán elintézzük!” A legobszcénabb módon beszéltek, a Földön senki sem káromolja így az Istent. Ugyanakkor hátrálni kezdtek. Még hallottam hangjukat a koromsötétben, de egyre távolabbról és távolabbról.

Megértettem, hogy valójában az futamította meg őket, hogy Istent emlegettem, ezért tovább imádkoztam. Így tudtam rájuk megsemmisítő vereséget mérni. Minél többet emlegettem Istent, annál messzebb futottak.

Miután a lények visszavonulót fűjtak, Howard kétségbeesetten hevert tovább a földön, és próbálta felmérni helyzetét. Végtelenül egyedül érezte magát, szinte széttépték, ám a fájdalom nagyon is valós volt, és teljesen tudatában volt ennek a szörnyű, borzalmas helynek.

Most tehát rendelkezésemre áll az egész örökkévalóság - időtlen idők - hogy átgondoljam a helyzetemet. Mivel nem tudtam vallásos vagy teológiai szemszögből közelíteni a dolgokhoz, maradt az egyetlen dolog, amiben járatos voltam: a víztisztító rendszerek. Szóval, mivel szemét életet éltem, most jól lehúztak a WC-n, és a szennyvízcsatornába kerültem. És ekkor jött a legborzalmasabb felismerés, hogy ezek a lények, akikkel találkoztam, a velem rokon lelkek voltak. Nem tudom, hogy bármelyiküket is ismertem -e korábról, a földi életemben, de spirituális szempontból a testvéreim voltak. Tagadták Istent, és csak maguknak éltek. Manipuláltak és irányítottak másokat. Ez hajtotta, ez motiválta őket.

Életemet annak szenteltem, hogy emlékművet állítsak saját egómnak. A családom, a szobraim, a festményeim... mind-mind semmivé foszlottak és jelentéktelenné váltak. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy mindörökké olyanná legyek, mint valamelyik kínzóm.

Miközben Howard egyedül feküdt a sötétben, és egyre reménytelenebbnek érezte helyzetét, eszébe jutott egy dal, amelyet gyerekkora óta nem hallott: „Jézus szeret engem, dam-dam-dam...” Csak három szóra emlékezett belőle, de heves vágyból eredt, és a remény apró szikráját lobbantotta fel.

Azt akartam, hogy igaz legyen: Jézus szeret engem. Nem tudtam, hogyan fejezzem ki, amit akartam, s amire vágytam, de erőm minden maradékával belekiáltottam a sötétségbe: „Jézus, ments meg engem!” ...Soha életemben semmit nem akartam ilyen erősen.

Messze a sötétben egy tűhegynyi fénypontot pillantottam meg, akkorácskát, mint az égbolt leghalványabb csillaga... Gyors ütemben egyre fényesebbé és fényesebbé vált. Ragyogóbb volt, mint bármi, amit valaha is láttam. Ragyogóbb a Napnál és a villám fényénél. Hamarosan fölém ért. Tudtam, hogy bár leírhatatlanul fényes, mégsem csak egyszerűen fény. Eleven lény volt, fénylő lény... és ovális, ...sugárzó aura vette körül. A fény intenzív ragyogása áthatolt a testemen, gyötrelmeimet elragadtatás söpörte el. Tapintható, gyengéd kezek és karok öleltek át és emeltek fel. Lassan feltápáskodtam a fényben, testem megszaggatott részei pedig csodás módon a szemem láttára gyógyultak be...

Ez a szeretetteljes, fénylő lény, aki átölelt, nagyon jól ismert. Jobban, mint én saját magamat. Tudás volt és bölcsesség. Éreztem, hogy mindent tud rólam. Feltétel nélkül szeretett és elfogadott. A Királyok Királya, Urak Ura volt, Jézus Krisztus, a Megváltó. *Jézus valóban szeret engem*, gondoltam. ...Jézushoz kiáltottam, ő pedig a megmentésemre sietett. Sírtam örömben, s csak úgy folytak a könnyeim. Az öröm hullámai jártak át. Gyengéden átölelt, ahogy az anyák a gyerekeiket, mint az atya rég elveszített tékozló fiát. Elsírtam addigi reménytelen életem minden könnyét, a hitetlenségem miatti szégyen könnyeit. Elsírtam az öröm és megváltás összes könnyét. Zokogtam, mint egy kisgyerek, és képtelen voltam abbahagyni!

Magához szorított, és simogatta a hátamat. Felemelkedtünk: először fokozatosan, utána azonban rakétaként törtünk a magasba abból a sötét és gyűlöletes pokolból. Hatalmas távolságot tettünk meg, fényéveket - jóllehet csak kevés idő telt el.

Kint a messzeségben, nagyon távol egy hatalmas, megvilágított térséget vettem észre, olyan volt, akár egy galaxis. A közepén hihetetlen erővel összpontosult a fény. A centrumon kívül fénygömbök megszámlálhatatlan milliói röpködtek, behatoltak a központi fényforrásba, majd ismét elhagyták. Miközben haladtunk a nagy fényjelenség - minden létezés középpontja -, az Egyetlen felé, nem kellett gondolkodnom. Egyszerűen tudtam, hogy Isten szeret engem, szereti a Teremtést, és hogy Isten maga a szeretet.

Pokoljárások

Howard azt mondja, amikor elnézett a távoli úr nagyszerű, hatalmas Fényvárosa felé, Jézus és számos angyal jelenlétében lepergett előtte élete (erre még visszatérünk a következő fejezetben). Howard csodálatos módon visszatért az életbe, majd néhány év múlva felhagyott egyetemi tanári karrierjével és a művészeti tanszék vezetésével, hogy lelkészi pályára lépjen. Vajon mi indította arra egy elszánt ateista professzort, hogy lemondjon státuszáról és élethivatásáról, és kitaláljon egy történetet arról, hogy megjárta a poklot? Nyugodtan figyelmen kívül hagyhatnánk az esetet, ha egyedül ő számolt volna be efféle halálközeli élményről, csakhogy számos hasonlóról tudunk.

Az 1970-es években, amikor egyre gyakrabban lehetett olvasni halálközeli élményekről, csak nagyon kevesen hozakodtak elő pokolbéli tapasztalatokkal. Sőt, mint Moody merészen megállapította „Nem akadt, aki leírta volna a karikatúrákról jól ismert gyöngyházzsín mennyei kapukat, arany utcákat... vagy a pokol lángjairól, vasvillás démonokról beszélt volna. Így aztán a legtöbb esetben lemondtak a túlvilági jutalom/büntetés-modellről, mondhatni megtagadták azt.” Moody megállapításának azonban túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítottak, ráadásul el is hamarkodta.

Dr. Pim van Lommel holland kutató így summázza a pokoli jellegű halálközeli élményeket: „Elszörnyedésükre néha azt tapasztalják, hogy még mélyebbre rántják őket az örvénylő sötétségbe. A halálközeli élmény ebben az ijesztő atmoszférában ér véget... Az effajta halálközeli élmény rendszerint hosszan tartó érzelmi traumát okoz. Néha *pokolélménynek* is nevezik. Nem ismerjük a pontos számát azoknak az embereknek, akik ilyen félelmetes halálközeli élményen estek át, mert szégyenükben és büntudatukban gyakran hallgatnak róla.”

Sartori megjegyzi: „A kutatás lehetővé tette annak megállapítását, hogy a negatív tartalmú halálközeli élmények éppoly valóságosak, mint a kellemesek, és aneszteziológiai szerek híján is kialakulhatnak”. Egyes kutatások beszámolnak halálközeli élményekről, amelyek nem kétségbeejtőek ugyan, ez azonban eredhet abból is, ahogyan a vizsgálatot végezték. Ha a kutatók meghirdetik, hogy jelentkezzenek, akiknek volt halálközeli élményük, az eredmény általában az, hogy az emberek inkább a kellemes élményekről kívánnak beszámolni. Mint azt Howard Storm is megállapította: „Az évek során sokan osztották meg velem halálközeli élményeiket, melyek közül számos kellemetlen volt. E személyek közül többen elmondták nekem, hogy nem nagyon beszéltek senkinek az átéltekről, mert szégyellték és nevetségesnek érezték magukat. [...] Az ilyen élmények nem ritkák, de nagyon valószínűtlen, hogy bárki is hallott volna róluk.”

A „pokoljáró” halálközeli élmények gyakorisága

Ennek ellenére a *The Handbook of Near-Death Experiences* (A halálközeli élmények kézikönyve) arról számol be, hogy tizenkét kutatásban, melyek során összesen 1369 alany szerepelt, 23%-ban bukkantak olyan esetre, amely a nyugtalanító-ijesztő-kétségbeesítő kategóriába volt sorolható.” Dr. Rawling, a 3. fejezetbeli kardiológus újraélesztette egy páciensét, akinek több pokolbéli élménye is volt, ám ezekre utóbb nem tudott visszaemlékezni. Rawling úgy véli, hogy ezek a tapasztalatok olyan megrázkódtatást okoznak, hogy a lélek a tudatalattiba kényszeríti őket, és ha átélőjüket nem kérdezik ki közvetlenül az újraélesztés után, valószínűtlen, hogy később fel tudja idézni őket. Rawling hivatkozik más orvosokra is, akik hasonló emlékezetkiesési reakciókról számoltak be.

Egy tizennégy éves lány kétségbeesésében elhatározta, hogy véget vet életének, és lenyelt egy egész üveg aszpirint. Szívleállása után az orvos a kórházban újraélesztette. A lány közben folyamatosan ezt hajtogatta: „Anyá, segíts! Szabadíts ki a kezükből! Ne hagyd, hogy bántsanak!” Az orvosok mentegetőztek, amiért fájdalmat okoznak neki, ő azonban közölte, hogy nem orvosok gyötrik, hanem „azok a démonok ott a pokolban... nem akartak elereszteni... rémes volt!” Az orvos szerint „átaludta a következő napot, édesanyja pedig szinte egész idő alatt simogatta. Miután megszabadították a különböző csövektől, megkértem, idézze fel, mi történt vele. Emlékezett rá, hogy beszedte az aszpirint, de amúgy semmi másra! Lehet, hogy a lelkében, mélyen elnyomva, még ott vannak azok az események. [...] Aztán, évekkel később, misszionárius lett.”

Hasonlóképpen más kultúrákban sem minden halálközeli élmény kellemes. Indiában a jamdutokat „hírnököknek” tekintik, akárcsak az angyalokat. „A jamdutoknak az a tiszte, hogy megjelenjenek a haldoklók ágya mellett, és elvigyék őket urukhoz, Jamaradzshoz, a halál istenéhez. A jamdut külseje a páciens karmájától függ. Ha számos jó cselekedetet hajtott végre, kedves jamdut keresi fel, de ha élete során rosszul viselkedett, félelmetes jamdut jöhet érte.”

Egy hindu egyházi alkalmazott így szólt: „Valaki áll ott! Egy taliga van vele, úgyhogy alighanem jamdut. Nyilván magával visz valakit. Azzal ugrat, hogy *engem* akar elvinni! Kérem, kapaszkodjék belém; én nem megyek!” A hindu fájdalmai fokozódtak, majd meghalt. Osis és Haraldsson szerint „minden harmadik indiai (34%), aki átélte ezt az elragadásszerű hallucinációt, tiltakozott”. Elegendő dokumentált „pokoli” beszámoló áll a kutatók rendelkezésére, hogy három kategóriába sorolják őket: „az űr”, „a földi pokol” és a „verem”.

Az űr

Egyes adatközlők azt élték meg, hogy elhagyják testüket, de nem kerülnek semmiféle űrbe, és olyan érzésük sincsen, hogy a világűrben zuhannának. Gary fiatal képzőművész, aki elvesztette uralmát a gépkocsija felett egy havas téli estén. Mint elmondta, testét elhagyta és nézte, ahogyan a kocsija megtelik jéghideg vízzel.

Láttam az érkező mentőautót, és hogy emberek próbálnak kiemelni a kocsiból, hogy kórházba vigyenek. Én akkor már nem voltam a testemben: elhagytam. Körülbelül

harminc-hatvan méter magasan, a baleset helyszínétől déli irányban lebegtem, és éreztem azoknak az embereknek a meleg jóságát, akik segíteni próbáltak rajtam. Ugyancsak éreztem az összes ilyenféle jóság vagy micsoda forrását is, amely igen-igen hatalmas volt, én pedig féltem tőle, s így elutasítottam. Csak ennyit mondtam: „Nem.” Bizonytalan voltam, és rossz előérzetem volt, ezért hát nem fogadtam el. És ebben a pillanatban történt, hogy elhagytam a bolygót. Éreztem és láttam magam, amint mind feljebb és feljebb emelkedem a levegőben, aztán kirepülök a Naprendszerből, túl a Tejúton, és túl mindenben, ami fizikai... Már-már elviselhetetlen volt, hogy az idő úgy telik, hogy az ember nem érez és nem érzékel semmit, és fény sem szűrődik hozzá. Pánikba estem, kétségek között gyötrődtem, majd imádkozni kezdtem; mindent megpróbáltam, hogy valahogy visszaverekedjem magam.

A J. Ayerhez hasonlóan, egyesek elutasítják Isten szeretetét vagy fényét; ők fájdalmasnak érzik a fényt, és megpróbálnak ellenállni neki. Mások egyszerűen egy ijesztő űrben találják magukat; mások külső sötétséget érzékelnek, s ehhez gyakran a zuhanás érzete társul. Paul Ojeda barátom kokain-túladagolásban halt meg, ám hirtelen azon kapta magát, hogy teljesen kitisztult. Elmondta nekem, mi történt vele:

Amikor meghaltam, nem fényt láttam, hanem egy fekete alagutat, mintha valaki a külső sötétségbe hajított volna, ahol szabadon estem. Feltűnt, hogy a kokainmámorom ekkorra teljesen megszűnt. Egy számomra ismeretlen helyre kerültem, ahol az időt is másképpen érzékeltem. Gyorsan süllyedtem, s közben erre gondoltam: *én jó ember vagyok, nem ide kellene kerülnöm.* Semmi sem állított meg azonban, és megértettem, hogy a pokol felé tartok, onnan pedig nem fogok kijutni. Ekkor felkiáltottam: „Kérlek, Uram, nem akarok arra a helyre kerülni, kérlek, ments meg!” Nem láttam arcot vagy alakot, csak éreztem az Úr jelenlétét magam mellett, ő pedig a lelkemben megkérdezte tőlem: „Paul, mire használtad fel életedet, amelyet tőlem kaptál?”

Paul látta maga előtt leperegni egész életét születésétől harminc éves koráig (akkor ennyi idős volt), Isten pedig megmutatta neki szívének minden rejtett, sötét titkát, olyanokat, amelyekről rajta kívül senki sem tudott. Így szólt Istenhez: „Megértettem, hogy eltékoztam az életemet. Tudom, hogy megérdemlem poklot, de ezúttal nem rólam van szó! Ha adsz nekem egy esélyt, visszamegyek és elmondom a többi embernek, hogy ez itt: valóság.”

A kórházban tért magához, s az első dolog, amit mondott ez volt: „Láttam a poklot, és nem akarok visszamenni. Meg akarom találni Istent, aki kimentett onnan.” Néhány évvel később jövedelmező vállalkozását hátrahagyva, egyházat alapított, hogy az austini hispán közösséget szolgálja. De vajon megtapasztalta -e Paul és a többi túlélő a „sötétség láncainak” (2Pt 2:4) különféle változatait, vagy „a mélység kútját” (Jel 9:1), amelyekre a Szentírás figyelmeztet?

A földi pokol

Howard Stormhoz hasonlóan az első fejezetben említett George Ritchie is megtapasztalt valamit, amelyet afféle földi pokolnak érzett. George arról számolt be, hogy Jézus körbevitte a pokol „szintjeinek” tűnő helyeken. Földi embereket mutatott neki, akik egy gyárban

dolgoztak: felettük egy másik fickó állt, és még itt is parancsokat üvöltözött nekik. Egy csoport földi nő álldogálva dohányzott, egyikük cigarettáért könyörgött. Amikor valamelyik elővett egy szálat és meggyújtotta, a könyörgő nő vadul utánakapott, de a keze áthatolt rajta. Ezután egy férfit látott baktatni az úton, közvetlenül mellette elhunyt édesanyja haladt, és megállás nélkül szidta, amiért feleségül vette Marjorie-t, és hogy nem vigyáz eléggé magára. Embereket, akik láthatatlanok voltak az élők számára, de akiket mindenestül lefoglaltak ügyeik. Ritchie-be belenyilallt a gondolat „*Ne gyűjtsetek kincset a földön! Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is!*” Így emlékezik vissza:

Sohasem voltam különösebben jó a Szentírás memorizálásában, de Jézusnak ezek a szavai a Hegyi Beszédből áramütésként nyilalltak elmémbe. Lehetséges, hogy ezeknek az anyagtalan lényeknek - a vállalkozónak, a cigarettát kolduló nőnek, az anyának - a szíve még a Földön járt, noha már egyik sem volt kapcsolatban a földi világgal? Hát az én szívem? ...Egy örökkévalóságon át elvágva lenni attól a dologtól, amire képtelenek nem vágyakozni... ez alighanem a pokol valamilyen formája...

Ám ha ez a pokol volt, remény nélkül, akkor miért volt mellettem Jézus: miért repesett a szívem az örömtől, valahányszor hozzá fordultam? Bárhová néztem, Ő maradt a figyelmem valódi középpontjában. Bármit láttam is, nem volt Hozzá fogható.

S ekkor felötlött bennem egy újabb dolog: ha én láthatom Őt, vajon mindenki más miért nem? Hogyhogya nem érzékelik akaratlanul is a lángoló szeretetet és együttérzést? Hogyan kerülheti el a figyelmüket Valaki, aki közelebb van és ragyogóbb a déli Napnál?

Hacsak...

Először jutott eszembe, hogy talán valami végtelenül fontosabb történt azon a napon, amikor tizenegy évesen előrementem a templomban az oltárhoz, mint azt valaha is hittem? Lehetséges, hogy valamiféle módon csakugyan „újraszülettem” (ahogyan a lelkész mondta) - új szemeket kaptam -, de vajon értettem -e valamit az egészből?„Ahol a szíved...” Amíg a szívem arra volt beállítva, hogy egy bizonyos napra odaérjek Richmondba, arra sem voltam képes, hogy lássam Jézust. Lehet, hogy valahányszor valami másra koncentráltunk, még őt is ki tudjuk rekeszteni.

George mintha ismét képes lett volna mozogni, valahol a Föld felszínén, de távol mindenféle várostól és az élő emberektől. Testetlen emberek tömegei verődtek össze a síkságon.

„Uram, Jézus!” - kiáltottam. „Hol vagyok?”

Először azt gondoltam, valamiféle nagy csatateret nézünk: mintha mindenütt emberek viaskodtak volna életre-halálra, vonaglottak, ütötték, tépték egymást. Bár ölni nyilvánvalóan nem akartak, nem tudtak, mert ellenfeleik eleve halottak voltak... Úgy tűnt, ezek a teremtmények értelmi és érzelmi habitusok foglyai: a gyűlöleté, a kéjvágyé, destruktív gondolkodási mintáké.

A rúgásoknál és harapásoknál is visszataszítóbbak voltak a szexuális perverziók, melyeket sokan nekivadult pantomimmal mutattak be... S a gondolatoknak, melyeket a legtöbbször kommunikáltak, közülük volt gondolóik magasabb fokú tudásához, képességeihez vagy hátteréhez. Kiáltások harsantak és visszhangoztak a levegőben: „Nem megmondtam?” - „Mindig is tudtam!” - „Én figyelmeztettelek!” Ezekben az irigy és sértetten öntelt

vakkantásokban nagyon is magamra ismertem.

Azonban ezúttal sem azt éreztem, hogy a mellettem lévő jelenés elítéli a szerencsétlen teremtéseket, inkább azt, hogy együtt érez velük, s a részvéttől szinte megszakad a szíve. Nyilvánvalóan nem az Ő akarata volt, hogy az illetők bármelyike ide kerüljön.

George próbált rájönni, miért nem hagyják egyszerűen ott egymást - senki sem kényszerítette őket, hogy maradjanak és elviseljék a bántalmakat, ekkor azonban fura gondolata támadt. Mi van, ha valójában magukhoz hasonlókat választanak ki, ferde vigaszképpen magukhoz hasonló karaktereket keresnek, ám csak arra képesek, hogy bántalmazzák egymást? Hirtelen eszébe ötlött: „Lehet, hogy nem Jézus hagyta el őket, hanem ők menekültek el a fény elől?” Jézus figyelmeztetett a „külső sötétségre: *„Ott léssen sírás és fogcsikorgatás”* (Mt 25:30). Vajon nem ezt tapasztalta meg Howard Storm és George Ritchie?

A verem

A pokoli halálközeli élmény utolsó típusa során alanya úgy érzi, sötét kút, verem vagy egyéb földalatti hely foglya, amely gyakorta bűzlik, ürülék, kén vagy bomlás szaga úszik benne. Gyakran démoni lények is feltűnnek, egyes esetekben rendkívül hideg van, máskor nagy hőség, sőt tűz (lásd Mt 13:40-42; Mk 9:43-44). Valamennyi visszatérő érzékei kiélesedéséről számolt be, melyek olyannyira elevenné tették mennyei élményeiket, itt azonban ezeket a szörnyű tapasztalatokat a földieknél is sokkal szörnyűbbé tették. Nancy Bush aggasztó halálközeli élményeket tanulmányozott, s azt mondja, a legritkábban erről az utóbbi kategóriáról számolnak be, és a leggyakrabban valószínűleg ez törlődik, rendszerint mégis az ilyen élmények váltanak ki súlyos érzelmi megrázkódtatást.

Bush egyik adatközlője az interjú során elmondta: „A pokol egy verem, sötét van benne, de tűz is ég.” Voltam egy helyen, amelyre a Biblia, mint „külső sötétségre” hivatkozik, és nem valami szép. Azután, amit ott tapasztaltam, képtelen vagyok beszélni róla. Nem akarom, hogy az emberek tudják, megjártam a poklot... Lennének, akik csak ki akarnák nevetni ezt a »poklosdit«, de az a hely olyan valóságos, mint ez a betű itt.”

Frank huszonhat éves korában, kábítószer-túladagolásban halt meg, de újraélesztették. „Éreztem, hogy a testem siklik lefelé - emlékezik vissza -, nem egyenesen, hanem ferdén, mint egy csúszdán. A hely hideg, sötét és vizes volt. Amikor leértem az aljára, az elém táruló látvány egy barlang bejáratára emlékeztetett. Kiáltásokat, jajgatást, nyögéseket és fogcsikorgatást hallottam. Láttam azokat a testüket és fejüket illetően emberekhez hasonló lényeket... de rútak és groteszkek voltak. Rémsültnek tündek, mint akiket kínoznak, fájdalmas hangokat adtak ki. Egyikük sem szólt hozzám.

Az új-zélandi szörfös, akit kockamedúza csípett meg, először zavartnak érezte magát.

Olyan sötét volt, hogy az arcom elé tartott kezemet sem láttam és dermesztő hideget éreztem... Félelmetes élmény volt. Ott és akkor azonnal tudtam, hogy én, Ian McCormack állok ott, de fizikai testem nélkül. Érzékeltem és éreztem, hogy van testem, de megérinteni nem tudtam. Úgy tűnt, körülöttem a levegőt félelmetes, erőszakos gonoszság hatja át.

Lassanként tudatára ébredtem, hogy emberek mozognak körülöttem, akik az enyémhez hasonló szorult helyzetben vannak. Anélkül, hogy bármit is mondtam volna, reagáltak a gondolataimra. Hallottam, amint a sötétből rám rivall egy hang: „Elhallgass!” Arrébb

húzódtam, mire egy másik ordított rám: „Megérdemled, hogy ide kerültél!” Védekezően felemeltem a karomat, s ezt gondoltam „Hol vagyok?” Erre egy harmadik hang harsant: „A pokolban! És most fogd be a szád!” Meg voltam rettenve - moccanni, beszélni, de még lélegezni sem mertem. Megértettem: talán csakugyan rászolgáltam, hogy itt legyek...

Imádkoztam a mentőautóban, mielőtt meghaltam s kértem Istent, bocsássa meg bűneimet. Most már sírtam, s így kiáltottam Istenhez: „Miért vagyok itt? Kértem, hogy bocsáss meg nekem, miért kerültem mégis a pokolba? Feléd fordítottam a szívem, miért vagyok itt?” Ekkor ragyogó fény borított el, és szó szerint kihúzott a sötétségből.

Howard Stormhoz hasonlóan, Iant is Jézus fénye mentette meg.

Mit jelent mindez?

Vajon ezek az emberek csakugyan a pokolban jártak? Nem egészen, mert ahogyan a mennyet megtapasztalók, valamennyien visszatértek a Földre, nem haltak meg, csak belekóstoltak a halálba. Úgy tűnik, egy pokoli túlvilági életbe nyertek bepillantást. Jusson eszünkbe: a halálközeli élmények részesei gyakran akadályhoz vagy határhoz érnek, amelyről tudják, hogy nem juthatnak át rajta, vagy ha mégis, utána már nem térhetnek vissza az életbe. Talán ezért rendelkeznek még a választás lehetőségével - döntésük nem válik örökérvényűvé, míg át nem lépik azt a határt. Amit tehát ezek az emberek megtapasztaltak, figyelmeztetés a pokol valóságos voltára.

Jézus ugyanúgy, ahogyan tanított a mennyről, figyelmeztetett a pokolra is. Azt tanította: Isten utána megy az utat tévesztetteknek, ahogyan a pásztor is hátrahagyja kilencvenkilenc juhát, hogy megtalálja az egyetlen elveszettet: *„Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e kicsinyek közül”* (Mt 18:14). Jézus ezért adta életét. *„Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltsággul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga idejében”* (1Tim 2:4-6), és *„mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik”* (ApCsel 2:21).

Akkor viszont miért végzi bárki is a pokolban? Jézus ezt mondta: *„és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert az ő cselekedeteik gonoszak valának”* (Jn 3:19). C. S. Lewis oxfordi tudós, a hívővé lett ateista a pokol ideájával viaskodik *The Problem of Pain* („A szenvedés kérdése”) című könyvében, s arra a következtetésre jut, hogy Isten senkit sem küld pokolra: *„Készséggel elhiszem, hogy a kárhozottak bizonyos értelemben végig sikeres lázadók, s hogy a pokol kapui belülről vannak bezárva... hogy örökre élvezzék azt az Istentől való [értsd: istenmentes] szabadságot, amelyet követeltek maguknak.”*

A pokol fogadóbizottsága

Howard Storm nem minden „fogadóbizottságot” talált jóindulatúnak - noha eleinte nyájásnak tűnhetnek:

A mennybe annyi ponton lehet belépni, ahány ember csak van... Isten és az angyalok kinek-kinek tetszésére és épülésére, egyedileg alkották meg ezeket a helyszíneket.

Egy Isten szeretetét elutasító ember nem kelhet mennyei útra, az ilyeneket magukra hagyják. Még sincsenek egyedül a halál utáni életben. Hozzájuk hasonló emberek, rokonlelkek várják őket. E szellemek az ő fogadóbizottságuk, akik a nagy utazásra viszik őket - el Isten szeretetétől és fényétől. Minden egyes személy egyedi utazást tesz a mélybe. Bonyolultsága, és a közben átélhető kétségbeesés határtalan. Az utas véget érni nem akaró utazásra indul Isten nélkül. A pokol: elválasztva lenni Istentől. [...] Hogy ezt ki miként éli meg, az illető életének milyenségétől függ. Isten nem *akar* beavatkozni, az angyalok pedig nem *tudnak* beavatkozni, mert az egyén volt az, aki így döntött. Isten tiszteletben tartja szabad választásunkat.”

Egyesek, akik pozitív halálközeli élményen mentek keresztül, ha nem jöttek volna vissza, megtapasztalhatták volna az első lépéseket a fénytől Isten szeretete felé. Jézus azt tanította, hogy különböző „szintjei”, fokai vannak a pokolnak - attól függően, miféle életet élt valaki (*Lk 20:47*). Nem gondolom, hogy a tény, hogy valaki vet egy pillantást a mennybe vagy a pokolba, eldönti, hol végzi majd. Úgy tűnik, egyesek célzatosan megjárták mindkettőt, feltételezhetően azért, hogy inspiráljanak és figyelmeztessenek másokat. Egyes keresztények, mint például dr. Eby, állítják, hogy Jézusnak mindkettő a célja volt, amikor körbevezette őket. Eben Alexander, a harvardi idegsebész is érzékelte, hogy valamiféle nagyszabású áttekintést kap a létezés láthatatlan, spirituális oldaláról. És mint minden jó túra, magába foglalta az összes lehetséges szintet.” Mint mondja, kiindulópontja a „földigiliszta-perspektívának” nevezett hely volt, ami kifinomultabb megfogalmazás, mint a „pokol”, ám amit leírt, nagyon hasonlít ahhoz, amit mások így neveznek: „a verem”:

Sötétség, de látható sötétség, mintha lesüllyedtem volna a sárba, de azért átláttam a tetején. Vagy talán jobban hasonlított a piszkos zselére. Átlátszó volt, de ködös, elmosódott, klausztrófóbiás, fojtogató módon. Fémes zajt hallottam, mintha egy hatalmas, földöntúli kovács kalapálna egy üllön valahol a távolban, mintha olyan erősen kalapálna, hogy a hang végigvibrál a földön, a sárban, vagy hol is vagyok.

Minél tovább maradtam ott, annál kényelmetlenebbül éreztem magam. Ám ennek a mély, időtlen és határtalan merülésnek az illúzióját fokozatosan valami más vette át: egy olyan érzés, mintha egyáltalán nem lennék része ennek a földalatti világnak, hanem raboskodnék benne. Groteszk, állatias arcok bugyogtak elő a sárból, nyögdecselek, grimaszoltak, majd ismét eltűntek. Időnként tompa üvöltést hallottam. Ezek az üvöltések néha ritmikus kántálásba csaptak át, ami egyszerre volt rémisztő és furcsamód ismerős. Az ebben a birodalomban töltött idő nagyon-nagyon hosszúvá nyúlt. Hónapokra? Évekre? Egy örökkévalóságra? A választól függetlenül végül eljutottam arra a pontra, ahol a viszketeg, irtózó érzés túlsúlyba került az otthonos, ismerőssel szemben. Minél inkább kezdtem egy „én”-nek érezni magam - olyasminek, ami különbözik a körülöttem lévő hidegtől, nedvességtől és sötétségtől -, annál fenyegetőbbé és rondábbá változtak a sötétségből felbukkanó arcok. A távoli, ütemes dobogás felerősödött és intenzívebbé vált - a földalatti, trollszerű dolgozók munkaritmusává, akik valamilyen végeérhetetlen, brutálisan monoton feladatot végeztek. A mozgás kevésbé láthatóvá, inkább érezhetővé vált körülöttem, mintha hullószerű, féreg alakú lények nyüzsögtek volna mellettem, és értek volna időnként hozzám sima vagy tüskés bőrükkel. Majd feltűnt a szag: ürülék bűze keveredett a vér és a hányás

szagával. Más szóval, biológiai szag, de a biológiai halálé, nem az életé... Ahogyan egyre jobban kitisztult a tudatom, egyre közelebb kerültem a pánikhoz. Bárki vagy bármi is voltam, nem oda tartoztam. Ki kellett onnan szabadulnom.

Isten maga a szeretet?

Miért sújtana örök időkre tartó büntetéssel egy szerető Isten embereket - véges számú bűnért? Ez az, amit az emberek illogikusnak találnak, én azonban nem hiszem, hogy ez történik. Tévedünk, ha úgy gondoljuk, hogy időbeli lények létrehozása véges bűnökért időtlen büntetés sújt bennünket. Valójában örök teremtmények vagyunk, akárcsak az angyalok. Velük ellentétben azonban sok-sok véges, időbeli lehetőséget kapunk a Földön, hogy örökre az életet válasszuk a halál helyett (*lásd 5Móz 30:19-20*).

Miért enged meg egy szerető Isten ennyi rosszat, fájdalmat és szenvedést a Földön? Azért, mert ez figyelmeztetés, és esély arra, hogy Őt válasszuk! Van valami sokkal-sokkal rosszabb, amennyiben azt választjuk, hogy a magunk feje után megyünk, és elvetjük Istent. A pokol az, amikor Isten megadja a szabad örökkévaló teremtményeknek, amit akarnak - hogy szabadon elszakadjanak tőle. Minden földi szenvedés és rossz erre figyelmeztet bennünket.

Isten nem az emberek számára teremtette a poklot, hanem örökkévaló angyalok számára, akik azt az örök időkre szóló döntést hozták, hogy inkább önállóvá válnak - a pokol az a hely, ahol az ő uralmuk valósul meg. Jelenleg, a Földön a Szentlélek fogja vissza gonosz hajlamainkat a lelkiismeretünk és a törvény által (*Jn 16:8*). Választásaink egyelőre ideiglenesek; idővel változhatnak. Amikor azonban meghalunk, döntéseink örökérvényűekké válnak. Nem mintha az örökkévalóságban nem volna választásunk, de minden „örökérvényűvé érett” döntésünknek vannak örök következményei. Ne feledjük, a halálközeli élmények átélői nem haltak meg a velük történetek során, s még választhatnak és megmenekülhetnek. De miért nem vihet Isten egyszerűen mindenkit a mennybe, hogy aztán ott megváltoztassa őket?

Hitler mennyországa

Vajon mit tenne Isten Hitlerrel vagy bárkivel, aki csakugyan nem akarja alávetni magát Isten uralmának? Kényszerítené? Megfosztaná szabad akaratától? De így rabszolgává válnék, a menny foglyává, nem pedig Isten szeretett gyermekévé. Ha viszont meghagyja neki szabad akaratát, csak idő kérdése, míg örökre a maga akarata mellett dönt Isten ellenében, s akkor majd kitaszítatik a mennyből, mint a bukott angyalok. Isten mindezt tudja, s a földi élet tökéletesen alkalmas arra, hogy mindörökre szabad, szerető gyermekekké formáljon bennünket. Mindössze annyit kell tennünk, hogy eldöntjük, követjük Őt. De hát Isten jelenlétében mindenki Őt választaná, nem? Nem hát!

Nancy Bush beszámol egy zsidó nőről, akinek a lehető legeggyértelműbb alternatívák közül kellett választania. Halálközeli élményét előadva elmondta: „Tudtam, hogy mindez megtörtént, mégsem vagyok képes logikus magyarázattal szolgálni rá – vagy talán csak nem tudom maradéktalanul elfogadni valóságos voltát, mert zsidó vagyok, és nem hiszek Jézus Krisztusban. Csak Istenben hiszek.” Egy havas téli estén a férjével és gyermekeivel autóztak, majd egy frontális ütközés után a testén kívül találta magát, felülről szemlélve a baleset helyszínét.

Egy fénykörben voltam. Lenéztem a baleset színhelyére. Egyenes beláttam az autóba, amely telibe kapta a miénket, és egy fiatal nőt láttam benne... tudtam, hogy halott. Benéztem a mi kocsinkba is és láttam magam beszorulva, eszméletlenül. Figyeltem, ahogyan több autó is megáll, és egy hölgy az autójába teszi a gyerekeimet. Hallottam, amint a férjem beszél hozzám, s láttam, hogy nem mozdulok, nem válaszolok...

Kezemet egy kéz érintette meg, s odafordultam, hogy lássam, kiből árad felém az a béke, derű és boldogságérzés. Ott volt Jézus Krisztus - úgy értem, az a Jézus, ahogyan az összes festményen látható, fehér köntösben, szakállasan... én pedig éreztem, hogy soha nem akarom elhagyni. Többé nem néztem és nem gondoltam a balesetemre vagy a Földre, míg a végső élmény erre nem készítetett.

Mivel Jézussal akartam maradni és fogni a kezét, elvont az üdvösség kútjától, és odavezetett egy verem széléhez. Magunk mögött hagytuk a boldogságot, és megmutatta a nyomorúságot: elborzadtam, megrémültem és undorodtam. Rettentően rút dolgokat láttam. Az emberek meg voltak feketedve, verejtékeztek és nyögtek fájdalmukban. Oda voltak láncolva a helyükre. Visszafelé egyedül kellett mennem a kúthoz, ő pedig figyelt... Tudtam, egyike leszek azoknak az embereknek a verem alján, ha maradok. Tudtam, hogy amennyiben a fantasztikusan nagyszerű, végtelenül derűs érzés miatt úgy döntenék, hogy maradok, csak nyomorúság jutna osztályrészemül, mert ő nem akarta, hogy maradjak.

A kút fölé hajoltam, s ez a fiatal Jézus-hasonmás (talán maga Isten volt az, vagy pedig a keresztények nem olyan különcök, mint amilyennek gondoltam őket) a hátamra tette a kezét. Három gyerek kiabálta: „Mami, mami, mami, szükségünk van rád! Légy szíves, gyere vissza hozzánk!” Két lányt és egy fiút láttam. A fiúk sokkal idősebbek voltak, mint az én kisfiam, lányom pedig nem is volt... Aztán egyszerre ismét képben voltam (az Ő keze pedig még mindig a hátamon), ismét láttam a baleset helyszínét, és felkiáltottam: soha többé nem akarom elhagyni Jézust! Aztán hallottam a saját kisgyerekeim sírását és láttam, hogy az a nő a kocsijába teszi őket... s tudtam, indulnom kell, hogy visszatérjek.

Tudta, hogy vissza kell mennie, hogy felnevelje a gyerekeit. Évekkel később szült egy kislányt... azt a kislányt, akit a kútban látott. Különös, hogy még az sem volt elég neki, hogy személyesen találkozott Jézussal. Láttá, mégis ezt mondja: „Zsidó vagyok, nem hiszek Jézus Krisztusban.” Jézus valószínűleg azért nem akarta, hogy maradjon, mert elutasította őt. Talán kap még egy második esélyt.

Jézus kijelentette: *„Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre. [...] a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek” (Jn 5:24-25). „és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött” (Lk 10:16).*

Isten nem akarja, hogy féljünk a haláltól és a kárhozattól. Olyan egyszerűvé tette a bejutást a mennybe, hogy bárki, bárhol folyamodhat Hozzá és megmenekül – Istennel megbékélve (Róm 10:13). Az egyetlen dolog, amely távol tarthat bennünket Istentől, saját gőgünk. És vajon mi a helyzet azokkal, akik soha nem hallották Isten nevét? Végső soron nem tudjuk. Tudjuk viszont, hogy Isten a szívet nézi, igazságos, a Bibliából pedig tudjuk, hogy *az ember a hite, nem pedig a tettei által üdvözülni* (Ef 2:8-10).

„És nincsen senki másban üdvösség” (ApCsel 4:12), mint Jézusban, mégis bizonyára sokan lesznek a mennyben, akik soha nem hallották Jézus nevét (*Ábrahám, Mózes, Ráháb – a Zsid*

II szerint). Az ószövetségi „hűségeselek” ott lesznek, a jézusi váltság miatt – pedig azelőtt éltek, hogy a Jézus név ismertté lett volna (Mt 8:10-12). Isten valamiképp – valóban meglévő, a fénybe vetett hitükre és tudásukra alapozva – alkalmazta rájuk a (majdani) jézusi megváltást. Lehet, hogy ugyanezt azok javára is megteszi, akik soha nem hallották a nevét. „Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, akik őhöz tájles szívvel ragaszkodnak” (2Krón 16:9). És Isten megígéri: „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13). Mindenkiel tudatni akarja, hogy ne féljenek a haláltól vagy az ítélettől, s hogy tudjanak róla: van helyük Isten mellett most és mindörökké (1Jn 5:13). De ha a hit megbékít bennünket Istennel, mi értelme jó és rossz cselekedeteinknek? Vajon számítanak? Teljes mértékben! Ideje, hogy megvizsgáljuk, mi a jelentősége, hogy a halálközeli élmény során átélőik előtt lepereg az életük - s hogy vajon mi a jó élet jutalma.

#17: ÉLETÜNK ÁTTEKINTÉSE

HOWARD STORMOT MEGMENTETTÉK A KÜLSŐ SÖTÉTSÉG borzalmaitól – immár Jézus társaságában találta magát. Megállt a térben és a város felé nézett, amelyről tudta, hogy Isten Városa. Jézus dallamos hangon megszólította, a Fény Városából pedig a hatalmas távolságon keresztül hét fény száguldott oda hozzájuk. Howard angyalokat vagy szenteket vélte felismerni bennük, tündöklőbbek, szebbek voltak, mint képzelte volna, csak maga Jézus múltá felül őket. Jézus megkérdezte, szeretné -e végignézni az életét. Bár nem tudta, mire számíton, igent mondott. Howard ezt aztán a következőképpen mesélte el nekem:

Az angyalok félkörben álltak körülöttünk. Jézus átölelt. A mennyországon kívül, az űrben lebegtünk. És ekkor levetítették nekem az életemet kronológiai sorrendben. Nem olyan volt, ahogy mások le szokták írni: egy pillanat alatt lepergő panoráma vetítés, hanem szép komótosan, kronológiai sorrendben zajló. Gyakran olyan jeleneteket láttam, amelyek általam már elfeledett eseményeket idéztek fel. Megmutatkoztak hatásaik más emberek életére, amiről én előzőleg nem tudtam. Közvetítették azoknak az embereknek a gondolatait és érzéseit, akikkel interakcióban voltam, kezdve a szüleimmel, testvéreimmel, majd a barátaimmal és iskolatársaimmal; annak idején nem tudtam, mi megy végbe bennük. Olyan kockákat mutattak az életemből, amelyeket én nem akartam, és kihagytak belőle másokat, amelyeket szerettem volna megnézni. Teljes meglepetésként ért, ahogyan az életemet bemutatták.

Miközben Howard három dimenzióban vetített korai éveit nézte, látta, apja haragja hogyan változik át saját haragjává, s hogy veszi át az irányítást élete felett.

Én, akit Krisztus tartott átölelve, és hét angyal, körben álltunk, középen pedig egymást követték a jelenetek... Láttam, miként tanítanak meg arra, hogy elfojtsam érzelmeimet: engedelmeskedtem, hogy megfeleljek a szüleimnek. Megértettem azt is, hogy apám a dühével tartott sakkban bennünket. Jóllehet nekünk nem volt szabad kimutatnunk haragunkat, megtanultam, hogy indulattal is lehet irányítani embereket...

Az angyalok rámutattak, hogy apámban kényszeres érvényesülési vágy munkált, amitől egyre türelmetlenebbül viselkedett velünk, és mind jobban dühítettük. Végignéztem, ahogy anyám, a nővéreim és én különböző módszereket találtunk ki a célból, hogy megbirkózzunk

kiszámíthatatlan hangulatváltozásai. Én egyre zárkózottabb lettem, és a düh és az erőszak titkos világában éltem... Az angyalok és Jézus megosztották velem örömeiket, ha valaki kinyilvánította szeretetét, és csalódásuknak, szomorúságuknak adtak hangot, amikor egyikünk bántotta a másikat. Isten azért adott bennünket egymásnak anyámmal, apámmal, nővéreimmel és velem, hogy szeressük és támogassuk egymást, és támaszai legyünk egymásnak életünk során - hogy növekedjünk szeretetben és lélekben. Szeretetünket végül egészségtelen módokon fejeztük ki...

Nem fogtam fel - ahogyan a nemzedékem sem -, hogy a szeretet nem egyenlő a szexualitással. A másik nem tagjait szexuális örömforrásként kiaknázható objektumoknak tekintettük... Szégyenkezve néztem életemnek ezt a szakaszát az isteni társaságban, mert rossz irányban kerestem kielégülést vágyamra, hogy szeressek és szeressenek. A szexuális forradalom, amelynek idején felnőttem, ellene dolgozott a szeretetnek, mert a hamis, szexuális célzatú szeretetet propagálta igaziként. A hedonizmusnak ez a kulturális hulláma tobzódott az alkoholban és a drogokban, s így még nagyobb eltávolodást jelentett a szeretettől és Isten akaratától... Isten azért hozott össze bennünket a feleségemmel, hogy megtanuljunk szeretni.

Láttam, amikor végignéztem az életemet. Isten azért ad bennünket egymásnak, hogy megtanuljunk szeretni. Ez a feladatunk!

Miközben néztem életem eseményeit, több alkalommal is kénytelen voltam elfordulni, amikor láttam, milyen közönyösen bántam a gyerekeimmel. Lelkifurdalásom támadt, valahányszor láttam, hogy türelmetlen vagy kíméletlen voltam a lányommal és a fiammal. Éltreprízem során akkor jöttem leginkább zavarba saját viselkedésemtől, amikor művészi és egyetemi tanári pályafutásom során többen törődtem előmenetelemmel, mint az ő szeretetszükségletükkel. Lesújtó volt látnom gyerekeim érzelmi elhagyatottságát.

Elborzasztott, amikor megtapasztaltam, mennyire hasonlatossá váltam apámhoz... Könyörögtem, hogy hagyják abba, mert annyira szégyelltem magam, amiért ennyire érzéketlenül éltem, és mert bánatot okoztam Istennek, Jézusnak és a mennyei lényeknek. Egyedül a sugárzó szeretetük miatt voltam képes tovább nézni az életemben történeteket. Függetlenül attól, hogy láttuk, mit műveltem életem során, éreztették velem szeretetüket, még akkor is, amikor helytelenítették, amit tettem... Az, hogy trágárul beszéltem, csak a rossz ízlés megnyilvánulása, de az, hogy durván beszéltem Istenről, vagy hiába vettem számra a nevét, Teremtőnk megsértése volt. Elszörnyedtem, mennyire bántotta mennyei társaságom tagjait, amikor káromoltam Istent és Jézus Krisztust... Amint kibontakozott előttünk felnőtt életem, eluralkodott rajtam énközpontúságom, ami nagyon nem tetszett isteni társaságomnak. Szinte semmi olyat nem tettem, ami ne önös érdekem lett volna. Fontosabbak voltak számomra saját vágyaim más emberek szükségleteinél. Ez ellentétes volt Isten akaratával és a szeretettel...

Az angyalok megmutatták, hogy nem cselekedeteinkkel érdemljük ki Isten szeretetét. Isten szeretete ingyenes, nincs feltételhez kötve. Azért vagyunk kedvesek életünkben, mert Isten ennyire szeret bennünket. Hála Istennek van rá mód, hogy megváltoztassuk életünket, és bocsánatot nyerjünk, ha hibáztunk... Csak az Istent szerető ember képes elfogadni, hogy Isten szenved és meghal értünk, hogy felkészülhessünk az Istennel való életre. Isten megtörte a halál hatalmát az irántunk való végtelen szeretetével. Jézus nem más, mint Isten megváltó cselekedete bukott világunkért. [...] Ha egy embert nem az Isten iránti szeretet vezérel, akkor

Isten iránti gyűlölete irányítja. Istent akkor gyűlöljük leginkább, ha közönyösek vagyunk vele szemben.

Halálközeli élménye után, Howard teljes mértékben megvilágosodott, és hálás, hogy kapott még egy esélyt, hogy másképpen élje életét, hogy bűnei megbocsáttattak, és hogy viszontszeretheti az őt végtelenül szerető Istent.

A pillangóhatás

A halálközeli élményeken átesettek életére a kutatók szerint a legdrámaibb hatással életük filmjének végignézése van. Ennek során nyilvánvalóvá válik, mi a legfontosabb Isten számára, aki megmutatja, hogy minden apró cselekedetünk áttéteken keresztül továbbterjedő hatást fejt ki, személyről személyre, nemzedékről, nemzedékre. Egyes emberek szeme előtt akkor pereg le az életük, amikor haldoklanak — ahogy Ian McCormacknek is. Gary ugyanezt akkor élte át, amikor autójával karambolozott: „Kicsúsztam a testemből... olyan volt, mintha a ruháimból bújtam volna ki. Aztán a kocsí fölé emelkedtem, mintha az autó teteje ott sem lett volna. Láttam a testemet, hallottam Sue sírását. Életem lepergett a szemem előtt... mint egy ismétlés. Egyetlen pillanat alatt minden elém villant. Nem féltem, és nem éreztem bánatot vagy zavart sem.”

Életük visszajátszását a legtöbben Isten jelenlétében élik át, aki közben finoman rávezeti őket arra, ami igazán fontos. Az életszemlék nagy része a Fény-Lény egy kérdésével indul. Ennek különféle verziói vannak, de a többség ugyanazt hallotta:

„Mire használtad az életet, amelyet adtam neked?” A kérdésben nincsen ítélkezés, csak szeretet, valamint önkritikára és okulásra való készítés.

Képzeld el, hogy földi életünk véget ér, s újra éljük az életünket - minden pillanatát. Képzeld el, hogy azon a napon Isten megmutatja, hűséges, szeretetteljes szolgálatunk miként segítette a jó tovaterjedését Isten gazdagságában. Dr. Mary Neal, miközben kajakjának foglya volt a víz alatt, érezte, hogy Jézus ölelésében nézi végig élete filmjét.

Eseményeket láthattam életemből, de nem egymástól elkülönülten, hanem a számomra rejtve maradt hatásaikkal együtt. Valamennyiünk számára könnyű belátni szavaink és cselekedeteink következményeit közvetlen környezetünkre, azonban óriási hatással volt rám, mi mindent történhetik, amikor sok tucatnyi, egymásból következő fejleményhez vezetnek. Ennek az élményemnek a következtében maradéktalanul megértettem, hogy minden tett, minden döntés és minden emberi interakció sokkal nagyobb mértékben érinti a „szélesebb világot”, mint valaha is érzékelhetnénk. Talán érthető, milyen fontos része volt ez annak, amit átéltem.

Isten feljegyz minden gondolatunkat, minden tettünket, minden indítékunkat. Megígéri, hogy megjutalmazza azokat, akik szeretik őt és hűségesek voltak hozzá. Jézus emlékeztet bennünket arra, miért élünk: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért? Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint” (Mt 16:26-27).* Úgy tűnik, amit az emberek a halálközeli élmény közben életük újrarájátszása során tapasztalnak, egyfajta előnézet. Nem

ítélet, hanem tanítása annak, hogy azért éljenek, ami valóban tartós. Ne várjunk addig, míg leperereg előttünk az életünk: éljünk azért, amiért érdemes!

A legjobb érzés

Én tartottam annak a tizennyolc éves Ben Bradlove-nak a temetési szertartását, akinek YouTube-videója a halála előtti héten járta be az internetet. Kid Cudi és Kim Kardashian a Twitteren kommentelte, a *People* magazin írt róla, és Ben üzenete világszerte sokmillió embert megérintett. Ben és családja a mi egyházunkhoz tartozott, mindnyájan személyes barátaim voltak. Egész életét a szívleállás megszgyénjén élte le. Valahányszor eljött hozzánk és itt aludt, ügyelnünk kellett, nehogy a srácok nagyon nekivaduljanak, és megálljon Ben szíve. Ez a testi szív gyenge volt, spirituális szíve azonban erős. Ben szerette Istent, úgy szerette barátait, ahogyan kell, szerette az életet, és soha nem fogom elfelejteni, amikor halálközeli élménye után elmesélte, hogyan nézte vissza az életét.

Ben elmondta nővérének, Allynek, hogy minden perc, amelyet átélt egy pillanat alatt pergett le előtte, és „a legjobb érzés volt!” A *When Will the Heaven Begin*ben (*Mikor kezdődik a menny*) Ally leírja: „Ben tudta, hogy készen áll valami még fontosabbra.” A hűségesekekhez Isten egy napon így szól majd: „*Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe!*” (Mt 25:21)

Képzeljük el a napot, amikor meglátjuk majd tetteink pozitív és negatív következményeit. Életünk filmjének megtekintése egyértelművé teszi, hogy Jézus igazat mondott, amikor kijelentette: „...*nincs olyan rejtett dolog, ami napfényre ne jőne; és olyan titok, ami ki ne tudódnék*” (Mt 10:26). Pim van Lommel megjegyzi: „Az életszemlét rendszerint a fény, vagy a Fény-Lény jelenlétében élik át. Életük panorámaszerű áttekintése során az emberek nemcsak minden egyes saját tettüket vagy szavukat élik át... hanem addigi életük minden gondolatát is, és... megtapasztalják gondolataik, szavaik és cselekedeteik más emberekre kifejtett hatását... Órákig, sőt napokig tudnak beszélni arról, ami lepergett előttük, még ha maga a szívleállás csak pár percig tartott is.”

Mark egy dzsip utasa volt, a kocsit a Tahoe-tó környéki havas úton haladt. Amikor a kocsit kormányozhatatlanná vált és kisodródott, Mark a dzsip és egy telefonoszlop közé szorult. Elhagyta a testét, és lepergett előtte az élete:

Úgy mondanám, érzések hosszú sorát éltem át, amelyek életem számos eseményén alapultak. A különbség az volt, hogy nemcsak hogy újra átéltem az érzéseket, hanem valamiféle empátiát is éreztem azok iránt, akiket befolyásoltak a tetteim... Gyerekként örökbe fogadtak. Nem voltam valami mintagyerek. Kisebbségi koromban néha bántottam más gyerekeket, aztán drogoztam és ittam, loptam, ámokfutó módjára veztettem, rosszul tanultam, érzéketlen voltam a nővéremmel, kegyetlenül bántam állatokkal... és még hosszan sorolhatnám. Mindez dióhéjban újra lejátszódott, de nemcsak saját érzelmeimet éltem újra, hanem megtapasztaltam mások, az érintettek akkori érzelmeit is. A leginkább azonban egy furcsa érzés hatott rám, amelynek forrása anyám volt. Átéltam, mit érez halálhírem hallatán. Majd megszakadt a szíve, nagyon szenvedett... Az volt a benyomásom, nagy tragédia, hogy ilyen korán fejeztem be az életemet, mert életemben igazából nem sok jót tettem. Emiatt aztán úgy éreztem, hogy még van dolgom a Földön.

Feltárló titkok

Úgy tűnik, az életviszajátszást a világon mindenütt nagyon hasonlóan élik meg - kulturális és vallási háttértől függetlenül. Steve Miller nem nyugati, nem keresztény halálközeli élményeket tanulmányozott: „Nem nyugati mintámban nem láttam jelentős különbséget a nyugati életszemlékhez képest.” A különböző emberek különféleképpen írták le; egyikük így: „film rólam és egész életemről”, egy másik így: „olyan volt, mint egy PowerPoint-prezentáció”. Mindegyikük döbbenet tapasztalta, hogy nemcsak egész életüket látják élénk, háromdimenziós filmként, hanem titkos gondolataikat és indítékaikat is. Ez a tapasztalat összhangban van a Szentírás jóvendülésével: *„Azért: idő előtt semmit se ítéljete, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjeleníti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől leszen a dicsérete.”*

Rene megcsúszott a kocsijával a vizes sidney-i utcán, egy oszlopnak ütközött és „meghalt”:

Tündöklő fény lobbant, én pedig egy olyan helyiségben találtam magam, amelynek a falai anyagtalanok voltak. Egy ránézésre harminc év körüli, száznyolcvan centinél valamivel magasabb férfi állt előttem. Vörösesbarna haja a válláig ért, hihetetlenül gondozott, rövid szakállt és bajuszt viselt. Egyszerű, fehér ruhát viselt, úgy tűnt, mintha fényt árasztana, én pedig éreztem, hogy nagyon idős és bölcs. Nagy szeretettel, nyugalommal, (leírhatatlan) békével, köszöntött, de szólni nem szólt. Úgy éreztem, „örökké el tudnék üldögelni elégedetten a lábadnál”...noha ezt a gondolatot/ mondatot/ érzést furcsállottam. Egészen lázba hozott a köntöse: próbáltam kitalálni, hogy lehet fényből kelmét szőni!

Mellettem állt, én pedig akaratának engedelmeskedve balra fordítottam a fejem, hogy lássam leperegni életem rám nézvést kevésbé hízelgő pillanatait; újraéltem őket, s nemcsak azt éreztem, amit tettem, hanem a szenvedést is, amelyet okoztam. Bizonyos dolgokról álmomban sem gondoltam volna, hogy fájdalmat vonzott maga után. Meglepetésemre viszont pár dolog nem került elő, amelyek miatt aggódtam, például, hogy egy boltban csokoládét loptam, elhangzottak viszont odavetett megjegyzéseim, amelyekkel tudtomon kívül szenvedést okoztam valakinek. Amikor pedig már súlyos teherként nehezedett rám a bűntudat, olyan események következtek, amelyekkel örömet szereztem másoknak. Noha méltatlannak éreztem magam, az egyenleg mintha mégis inkább pozitív lett volna. Úgy éreztem, nagy szeretet árad felém.

Jézus megígérte, hogy nem azok a dolgok nyomnak majd a latban, amelyeket az emberek látnak - utóvégre a láthatatlanokért jár majd jutalom, amelyeket Isten kedvéért tettünk. *„Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. [...] a te alamizsnád titkon legyen; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. [...] ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. [...] imádkozzál a te Atyádhoz [...] és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked.”* (Mt 6:1.4-6)

Nem mindenki lehet sikeres a világ szemében. A legtöbben nem lesznek gazdagok, híresek vagy hatalmasok, a világi dicsőség pedig elmúlik a halállal, ellenben minden ember elérhet maradandó sikereket abban, aminek megtételére Isten a Földre küldte. Leginkább a szívet és

a szándékot nézi. *„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid 11:6).* George Ritchie, az első fejezetben említett katona Jézus jelenlétében nézte végig, ahogyan élete lepereg előtte, sőt, még titkos gondolataira és szándékaira is fény derült:

A Jelenésből feltétel nélküli szeretet áradt. Megdöbbentő szeretet, amely a legvadabb elképzeléseimen is túltett. Ez a szeretet tudott mindenről velem kapcsolatban, ami nem volt szeretnivaló: a veszekedésekről nevelőanyámmal, robbanékony vérmezsékletemről, szexuális fantáziáimról, amelyeket soha nem voltam képes kontrollálni, minden hitvány, önző gondolatomról és tettemről, amióta csak megszülettem - de ugyanúgy elfogadott és szeretett engem... Láttam magam, ahogyan elfordulok, amikor nevelőanyám fölém hajol, hogy megcsókoljon, sőt, láttam még magát a gondolatot is: nem akarom szeretni ezt a nőt. Anyám meghalt. Miss Williams elment. Ha szeretném, ő is elmenne. Láttam magam tízévesen, álltam az étkezőnek ugyanannál az ablakánál, miközben apa a kórházba ment, hogy hazahozza anyát és új öcsénket, Henryt. Láttam magam, amint eldöntöm, hogy nem fogom szeretni ezt a jövevényt - még mielőtt egyáltalán megpillantottam volna. Húszévnnyi életem minden részletét újraéltem. A jó, a rossz, a nagyszerű és a hétköznapi pillanatokat is. Ehhez a mindent átfogó látványhoz kapcsolódott egy kérdés, amely minden jelenetre vonatkozott, s miként maga a film, ez is a mellettem sugárzó eleven fényből érkezett.

Mire fordítottad az életedet?

Moody azt írja, ez az átfogó, elmélyülésre sarkalló kérdés közismert az adatközlők körében: „A lény egy bizonyos gondolatot intéz az alanyhoz... én efféle változatokat hallottam: »Fel vagy készülve a halálra?«; »Kész vagy meghalni?«; »Mit tettél az életed során, amit szívesen megmutatnál nekem?«; »Kezdtél valamit az életeddel, ami elégedettségre adhat okot?« A kérdés célja valószínűleg az, hogy az illető önkritikát gyakoroljon az élet tükrében.”

Jézus ezt mondta nekünk: *„Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne tudódnék. Annakokáért amit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és amit fülbe súgatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni” (Lk 12:2-3).* Az üzenet világos: azért élj, ami igazán fontos.

A kapcsolataink

A világ azt mondja nekünk: a pénz számít, a hatalom számít, a presztízs számít - mi pedig ész nélkül próbáljuk bebizonyítani egymásnak, hogy kellőképpen sikeresek, fontosak és hatalmasok vagyunk, végső soron azonban mégiscsak a kapcsolataink azok, amelyek igazán számítanak. Milyen groteszk, hogy miközben sikereinkkel igyekszünk bizonyítani, hogy szeretetreméltók vagyunk, esetleg elmulasztjuk befogadni Isten szeretetét, így nem is terjesztjük azt - pedig végső soron leginkább ez számítana sikernek!

Mindenki meg akarja változtatni a világot - és senki sem akarja szeretni felebarátját! Pedig, ami a világ megváltoztatását illeti, Isten csak annyit vár tőlünk, hogy szeressük Őt, s így képesek legyünk úgy szeretni felebarátainkat, mint önmagunkat.

Nagy dolgokat érhetünk el a világ szemében, hatalmas vállalatokat építhetünk fel, óriási horderejű politikai változásokat idézhetünk elő - sőt, nagy nonprofit intézményeket és egyházakat vezethetünk Isten nevében -, és mindez lehet jó. Ha azonban nem szeretjük

családunkat, szomszédainkat, felebarátainkat, munkatársainkat és azokat a szükségét szenvedőket, akiket Isten küld az utunkba, kudarcot vallottunk abban, amit Isten elsőszámú feladatul jelölt ki számunkra.

Jézustól tudjuk, hogy Isten az utolsó napon ezt mondja majd: „*Ha elmulasztottad szeretni, szolgálni, ruházni, táplálni, gondozni a lecsúszottakat, az elfeledetteket, a jelentékteleneket... mindezeket velem nem tetted meg. **Ha azonban** szeretted, szolgáltad, felruháztad, tápláltad a legkisebbeket, velem tetted - s most jöjj, és vedd el jutalmadat*” (Mt 25, a szerző saját megfogalmazása alapján). Jeffrey Long írja, hogy a halálközeli élményen átesettek úgy találták, hogy „sok olyan dolog, amely valamikor jelentéktelennek tűnt - például valamilyen apró, kedves gesztus - jelentőséget nyert saját életükben, vagy valaki máséban. Tudatosul bennük, olyan dolgok bosszantják fel őket, amelyek nem fontosak, vagy, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítottak lényegtelen ügyeknek.”

Jézus azt mondta: a kicsiny, láthatatlan dolgok számítanak: „*Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor*” (Lk 14:13-14). Miután elolvastam, hogyan pergett le Steve Sjorgen előtt az élete, mint egy gyülekezet lelkésze, módosítottam szempontjaimat. *Cselekedhetünk rengeteg nagyszerű dolgot, de „ha szeretet nincsen bennünk, semmik vagyunk” (1Kor 13:1-3, a szerző saját megfogalmazása alapján).* Steve egy nagy gyülekezetet vezetett, rengeteg jót tett, halálközeli élménye után Isten mégis új utat jelölt ki számára:

Az óra ketyegett, én pedig Isten hangját hallottam. Beszért nekem az életemről és mindarról, amit meg akar változtatni benne. Olyan volt, mintha elfenekelt volna, a szó legpozitívabb értelmében. Egy sor intelmet kaptam tőle, amelyek megváltoztatták az életem, s amelyeket, míg csak élek, soha nem felejték el. Némelyiket esetleg megosztom másokkal, némelyik azonban személyesebb természetű. Nemcsak szavakkal kommunikáltunk, hanem emlékekkel és képekkel is. Isten tudomásomra hozta, milyen nagyra tart. Szinte képtelenség leírni az elfogadásnak azt a tökéletes érzését, amely körülvelt, de egy részem még e nagyon bensőséges ölelésen belül is tudta, hogy életemben nincs minden összhangban Isten velem kapcsolatos szándékaival. Oly gyakran buktam el, hogy alighanem belefájdult az angyalok feje. Számos kudarcom ellenére Isten maradéktalanul elfogadott és szeretett, továbbá megmutatta, miként kapok majd tőle újabb esélyt, melynek keretében megszabadulhatok azoktól a dolgoktól, amelyek bálványokká lettek az életemben, s helyettük inkább az embereket állíthattam a középpontba. Kezdtém az a férj és apa lenni, akinek lennem kellett. Mindjárt ott, az intenzív osztályon rájöttem, hogy nem is tudom, hogy hívják a gyerekeim barátait! Elkezdtem olyan munkaadóvá, szomszédá és barátá válni, amilyennek Isten szánt.

„*Mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát?*” (Jn 4:20). Jézus világossá teszi: nem az számít, mekkorák vagyunk a világ szemében, vagy az, hogy milyen sikeresek vagyunk - hanem hogy miért és miként tesszük a dolgunkat. Isten szeretete ösztönöz bennünket és másokat akarunk szolgálni? Jézus így tanított bennünket: „*Aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; És aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgálja legyen: Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért*” (Mk 10:43-45).

Felelősség

A halálközeli élmények átélői többek közt megtapasztalják, hogy lehetetlen színlelniük vagy eltitkolniuk, elleplezniük vagy elhallgatniuk valamit. Isten tekintetének fényében teljesen nyilvánvaló velünk kapcsolatban, mi igaz és mi nem, és nincs, akit okoljunk, nincs hova elrejtőznünk, nem állhatunk elő kifogásokkal. Teljes egészében felfogjuk az igazságot, még ha egy életen át átéltük is magunkat. Nem marad más hátra, mint vállalni érte a felelősséget. Isten erre sarkall bennünket, azt szeretné, hogy mentessé váljunk minden önáltatástól. Azután, az ő segítségével olyan emberekké válhatunk, amilyenek ő akart bennünket. Egy „túlélő” rámutatott:

Elidőztem egy-egy olyan esetről, amellyel kapcsolatban nehezemre esett elismernem felelősségemet, ám végül mégis beadtam a derekam. Mindenkinek, akit valaha is - akarva-akaratlanul - megbántottam, meg akartam magyarázni, miért tettem, majd pedig a legőszintebben a bocsánatát kérni. Senki sem ítélte el, és egész idő alatt szeretetteljes támogatást éreztem. Miként lehetséges, hogy ennek a támogatásnak a forrása szeret engem? Hát nem látja, milyen naiv voltam életem során? És hogy becsvágy, önzés, félelem - és igen -, gyönyör vagy mámor motivált? Szerencsére láttam és éreztem a csodálatos, boldog, jóleső és örömteli pillanatokat is, amelyeket gondolataim, szavaim és cselekedeteim szereztek másoknak (s ezáltal nekem is). Minden egyidejűleg látszott - az egész életem!

Jeffrey Long megállapítja: „A halálközeli élmények átélői általában megemlítik, hogy ők maguk voltak, akik ítéletet mondtak önmaguk felett.” Talán ezért mondta Jézus: *„A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a **te beszédedből** ismertetel igaznak, és a **te beszédedből** ismertetel hamisnak”* (Mt 12:35-37). Egy férfi így emlékezett vissza: „Beláttam, milyen önző voltam, és megadtam volna bármit, hogy visszamehessek és megváltozzam.” Egy másik: „Ezután visszanéztem velem az életemet. Születésünktől a halálunkig minden pillanatot látunk és érzünk majd, ismét átéljük érzelmeinket és másokéit is, akiket bántottunk, és érezzük majd szenvedésüket, amit mi okoztunk. Ez azért van így, hogy egy új nézőpontból láthassuk, milyen emberek voltunk, és hogyan bántunk másokkal. És szigorúbbak leszünk magunkhoz, mintha bárki más ítélkezne felettünk.”

Ítélet

Lindi, egy asszony, aki a gyülekezetünkbe jár, elmondta nekem: „Mindig félttem az ítélettől. Tudtam, hogy a Krisztusban élők nem ítéltetnek el, de sok régi vétkem miatt tudtam, hogy felelősségre vonnak majd. Így, őszintén szólva, nem vonzott a mennyország gondolata. Amikor azonban odakerültem, megfordult a helyzet - *nagyon* felzaklatott, amikor lepergett előttem az életem.”

Lindi egy hangot hallott [feltételezte, hogy Jézusét], valaki másét, aki éppen visszanézte életét. Ezt mondta: „Nézzük csak, mindent tettél, hogy szolgálj engem és szeress másokat, lássuk miféle kapcsolataid voltak életedben, mennyire szeretted azokat az embereket, és mennyire szolgáltál jól engem általuk.” Lindinek „feltűnt, hogy minden a kapcsolatok körül

forgott. Szó sem volt eredményekről, vagy sikerekről, csakis arról, mennyire szerettem másokat.” Aztán következett az, amitől annyira tartott. A hang azonban így szólt: „Nézzük, milyen lehetőségeket szalasztottál el, hogy jobban szeress engem. Lássuk, hogyan szerethetnél volna jobban más embereket, az elfuserált kapcsolatokat, azt, hogy miként szerethetted volna jobban őket - s ezáltal engem is.” Ezután a hang e szavakat intézte hozzám: „Köszöntelek idehaza és köszönöm, hogy ennyire szeretted engem egész életemben.” Lindi megértette, hogy nem kárhozik el, s ez arra ösztönözte, hogy sose mulasszon el egy lehetőséget sem. Azóta annak szenteli életét, hogy nőket szabadítsa ki a szexrabszolgaságból.

Azok, akik előtt leperreg az életük, azt is megértik, hogy Isten szeretete nem jó vagy rossz cselekedeteinken múlik, hanem feltétel nélküli - ajándékba kapjuk. *„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2:8-9).*

Ahogy a következő fejezetben látni fogjuk, kétfajta ítélet van. Az egyik során kiderül, vajon elfogadtuk -e a felajánlott isteni szeretetet, megbocsátást, befogadást és megváltást, a másik révén pedig elnyerjük jutalmunkat. Az efézusi levél második fejezete így folytatódik: *„Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk” (Ef 2:10).* Isten azt akarja, bízzunk abban, hogy soha nem taszítatunk ki jelenlétéből, vagyis teljes biztonságban vagyunk Krisztusban. Ez azonban nem jelenti, hogy a jó vagy rossz cselekedeteink nem számítanak, hiszen ezeken múlik, hogyan tapasztaljuk meg az örökkévalóságot!

Az életszemle nem azonos sem az egyik, sem a másik ítélettel. Egyszerűen emlékeztet minket arra, hogy Isten mindent tud rólunk, és hogy egy napon mindenről számot kell majd adnunk. Amikor a halálközeli élmények kutatói azt állítják, hogy az életszemle nem von maga után ítéletet, elárulják, hogy nem értik a szentírási kinyilatkoztatást. De nem értik a keresztyének sem, amikor azt mondják, hogy a halálközeli élmények nem lehetnek Istentől valók, hiszen az emberek nem mérettetnek meg - s ennek alátámasztására a Zsid 9:27-et idézik: *„És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig az ítélet következik”.* Egyáltalán nincsen ítélet, amíg az általunk ismert világ és emberiség története véget nem ér (lásd Jel 11:15-18).

Nem meglepő, hogy az emberek nem érzik úgy, hogy a Fény-Lény, ha ő Jézus, ítéletet mondana felettük. *„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. Aki hisz őbenne, el nem kárhozik; aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Jn 3:17-18).* Máris minden ember úgy érzi, megmérettetett - ezért ítélezünk mi is mások felett, mérjük magunkat egymáshoz, és keresünk öniszólásokat magunk számára -, mindez azonban kontraproduktív.

Isten azt akarja, szabaduljunk meg öniszólási kényszerünktől, ne akarjunk ítélezni mások felett, vagy másokhoz hasonlítani magunkat, hogy szabadon megvalósíthassuk azokat a csodálatos dolgokat, amelyek megtételére teremtett bennünket. Az idők végezetén két ítéltre kerül majd sor, s mint ezt a következő fejezetben látni fogjuk, az ítélet, amelyet Krisztus hoz ítélőszékén, nem olyan lesz, mint amikor a bíróságon elítélnék valakit, hanem mint minden idők legnagyobb, kozmikus díjátadása!

#18: JUTALMAK ÉS ÍTÉLETEK

GARY NŐVÉRE VEZETETT, TESTVÉREI A CSENDES ÉJT ÉNEKELTÉK. Hazafelé tartottak karácsonyi vakációjukról. Gary hirtelen sikolyt és robbanást hallott. Perzselő fájdalmat érzett az arcában, amely aztán ugyanilyen gyorsan meg is szűnt. Szeme előtt lepergett az élete, a következő pillanatban pedig már egy ragyogó, alagútszerű térben haladt, amelynek végén egy minden képzeletet felülmúló világban találta magát.

„Hamarosan egy domboldalon sétáltam, amelyet zöld, buja gypszyonyeg borított. Lenéztem, és észrevettem, hogy a fűszálak mindenütt átjárják a lábamat, és hogy bármerre járok is, sehol nem hagyok magam után nyomot a gyepen. A dombról egy fenséges város külső részeit láttam.” Miután hosszan csodálta a Paradicsom szépségét, Gary eljutott a Város kapujáig.

Egy angyal lépett ki a kapun, egy könyvet tanulmányozott, amelyet a kezében tartott. Ezután odabíccentett az őrt álló óriás angyalnak, jelezvén, hogy beléphetek a kapun. Egyszer csak ott termett előttem a legjobb barátom, John [akinek feje halálakor leszakadt törzséről, de most egy darabban volt]. Szeme élettől csillogott, átöleltük egymást.

John közölte, hogy rengeteg csodálatos dolgot szeretne mulatni nekem. Elvitt egy hatalmas épületbe, amely akkora volt, mint egy könyvtár. Falai tömör aranyból voltak, és káprázatos fényjáték villózott rajtuk, fel egészen a boltozatos kristálmennyezetig. Száz még száz kötetnyi könyvet láttam, amelyeket számos angyal tanulmányozott. John elmagyarázta, hogy ezek a kötetek minden valaha született ember életéről tartalmazznak feljegyzéseket, a történelem összes korszakából. Mindent, amit mi itt a Földön teszünk, feljegyeznek ezekbe a könyvekbe - jót és rosszat egyaránt.

A nagy, fehér trón

A halálközeli élmények egyes kutatói szerint az életszemle azt bizonyítja, hogy nem létezik ítélet - ők naiv módon nem hajlandók tudomásul venni, amit a Szentírás tanít. Az ószövetségi próféták és Jézus két különböző ítéletről beszélnek: A „nagy, fehér trónos” ítélet alapjául a hit szolgál, itt dől el, ki tartozik Isten köréhez. A béma-trónuson meghozott ítélet viszont valójában kitüntetési ceremónia mindazok számára, akik Isten mellett törtek lándzsát. Amint ezt a Biblia egyértelművé teszi, egyik ítéletre sem kerül sor, míg az emberiség története véget nem ér: *„E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik. ...eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és akik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják”* (Jel 11:15.18).

A „visszatértek” egyik legizgalmasabb megfigyelése összecseng a Szentírásnak azon tanításával, hogy a mennyben könyvekbe jegyzik fel minden cselekedetünk. Marv Besteman emlékszik, hogy halálközeli élménye során látta is ezeket: „Egy kőpolcon vagy kőasztalon könyvek tornyosultak egymáson, végig az egész felületén.”

Mózes utalt az Élet Könyvére, amely megmutatja, *ki tartozik Isten köréhez* (2Móz 32-33). Dániel prófétával menyei látomásában egy angyal közölte: *„...És abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találta a könyvben. És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felserkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és*

örökkévaló utálatosságra. Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön-örökké” (Dán 12:1-3).

A halálközeli élmények megerősítik, amit a Biblia állít: valóban léteznek olyan könyvek a mennyben, amelyek számon tartják minden cselekedetünket... és van még az Élet Könyve, amelybe azok nevét jegyzi be, akik Istennek szentelték életüket. Ezek az idők végezetén jutnak majd szerephez, a nagy, fehér trónnál: *„És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyük nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jel 20:11-12).*

Az emberek elutasítják az ítélet gondolatát: manapság nem népszerű, azonban minden kor valamennyi kultúrájában egyaránt létezett. Hátborzongató és rejtélyes, milyen sok adatközlő beszél a mennyei könyvekről. Jeffrey Long weboldalán olvashatunk egy tizenhárom éves kislányról, aki egy medencében szenvedett „halálos” balesetet, s aki a Város kapujánál találta magát, ahol könyveket, és egy „rég” barátot pillantott meg:

Először a sor végén várok, sok-sok ember mögött. Amikor sorra kerültem, egy HATÁLMAS alak előtt álltam, aki szerintem angyal volt. Egy ÓRIÁSI könyvet tartott a kezében... Az angyalfigura megkérdezte, hogy hívnak - megmondtam neki. Utánanézett, majd így szólt: „Sajnálom, még nem jött el a te időd.” „Hogyhogy nem jött el az időm?!?! Kész vagyok meghalni! Az életem kész nyomorúság! A legjobb barátom öt évvel ezelőtt meghalt! Miért nincs még itt az időm?!?!” Erre megfordult, mintha valaki szólt volna hozzá, majd így felelt: „Valaki beszélni akar veled.” Ezután a kapura mutatott, a város előtt. ...Jake állt ott, a legjobb barátom, aki öt évvel azelőtt, autóbalesetben halt meg. Mindketten hétévesek voltunk. Amikor megpillantottam, odafutottam hozzá, amilyen gyorsan csak tudtam! Megragadtuk egymás kezét, és sírtunk. Velem egyidősnek látszott, de tudtam, hogy ő az. És hülyén érzem magam, amikor ezt mondom, de helyesebb lett, amióta utoljára láttam... Ezután egy ideig arról beszélgettünk, hogy mi minden történt velünk, de végül az angyal így szólt: „Ideje visszamenned!”

Egy másik tizenéves (vízbe fűlt) ugyanezen a weboldalon közli, hogy ő is látott könyveket:

Angyalaimnak nem tetszett, amikor azt feleltem, hogy „nem akarok visszamenni, mert odalent szenvedés az élet”. „Vissza kell menned!” - felelték, „Még nem ért véget a küldetésed!” Telepatikus úton kommunikáltunk, gondolatokkal, szájmozgás nélkül. Az ember azon kapta magát, hogy hihetetlenül gyorsan tett szert új ismeretekre. Az én három angyalom felsőbb engedélyért folyamodott, hogy mutathassanak nekem valamit, ...ami olyan volt, mint egy ÓRIÁSI, százhusz centi vastag könyv, az ÉLET KÖNYVE. Az ÉN életemé. Ugyanúgy, ahogyan lepergett előttem az életem, amikor vízbe fulladtam, most megmutatták nekem életem folytatását.

A Zsoltáros ezt mondja: *„Látták szemeid az én alaktalan testemet, és **könyvedben** ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülük” (Zsolt 139:16).*

Írva vagyon a Könyvben

Először furcsállottam, miért van szüksége Istennek könyvekre a mennyben. Lehet azonban, hogy ezek nekünk kelljenek - emlékeztetőül. Úgy látszik, hasonlóan a mi történelmi filmjeinkhez és könyveinkhez, a mennynek is vannak panorámaszerű vizuális felvételei és feljegyzéseket tartalmazó művei. A halálközeli élmények világszerte igazolják, hogy a mennyben vannak könyvek. Mint erről Osis és Haraldsson beszámolt, hindu vallású indiaiak soha nem élnek meg „reinkamációt és feloldódást Brahmában, Isten alak nélküli aspektusában, ami pedig az indiai spirituális törekvések célja. A karma (érdemek és vétések felhalmozása) koncepcióját elmosódottan ugyan, de sugallják a beszámolók, melyekben szerepel »a fehér ruhás ember a számadáskönyvvel«” Semmiféle kapcsolatban nincsenek a Bibliával, mégis sok indiai említette a „számadáskönyveket”, valamint ezt a fehér ruhás férfit, akit egyesek „Istennek” neveztek.

Egy indiai orvos szerint „úgy tűnt, az indiai beteg meghalt. Bizonyos idő múltán mégis visszanyerte öntudatát. Ezután közölte velünk, hogy fehér ruhás küldöttek vitték magukkal, fel, egy szép helyre. Ott egy fehér köntöst viselő férfit látott, egy számadáskönyvvel.” Egy másik indiai „egy pompás rétet látott, csodálatos virágokkal. Ott ült egy fehér ruhás férfi, nyitott könyvvel.”

A nagy, fehér trónnál ki-ki világosan megérti majd, hogy bűnei megváltásához Jézus áldozatára volt szüksége. Ahogyan Jézus mondta, Isten mindenkit befogad, mindenkinek megbocsát, és mindenkit visszafogad, aki azt akarja, hogy Isten vezesse. Isten senkit sem küld el magától, megadja az embereknek, amit akarnak. Ha nem igényelték Isten megbocsátását és irányítását, saját szavaik alapján ítéltetnek meg. Ahogyan Jézus mondta: „*De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédedből ismertetel igaznak, és a te beszédedből ismertetel hamisnak*” (Mt 12:36-37).

Jusson azonban eszünkbe, hogy a halálközeli élmény során az emberek nem az ítéletet tapasztalják meg, hiszen nem „haltak meg”...legalábbis nem egészen! Long szerint az adatközlők 31%-a számol be valamiféle határról vagy határvonalról: „Elértem arra a pontra, ahol éreztem, hogy döntenem kell, visszatérek -e az életbe, vagy átlépek a halálba. Ott volt a legjobb barátnőm (aki rákban halt meg két évvel korábban), akitől megtudtam, hogy innen már nem mehetek tovább - vagy többé már nem térhetek vissza.”

Menny és pokol megváltozik

A nagy, fehér trón után menny és pokol megváltozik. „*A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. És ha valaki nem találta meg beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték*” (Jel 20:14-15). A halál és a pokol, és mindaz, aki gonoszul cselekedett és elutasította Istent, meghal a második halállal is. Vannak, akik szerint ez valamiféle megsemmisülés, mások azzal érvelnek, hogy örökkévaló lények nem semmisülhetnek meg. Bárhogyan is, gonoszság, bűn, fájdalom és szenvedés többé nem sújtja az emberiséget.

Isten nem bocsáthatja be örök királyságába azokat, akik nem hajlandók alávetni magukat

hatalmának, másként tönkretennék, ahogyan megtettük a Földdel és az emberiséggel. *„És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beírtak az élet könyvébe, amely a Bárányé” (Jel 21:27).*

Aki nem biztos abban, miféle ítélet vár rá a nagy, fehér trónnál, ezennel megtudhatja. Mint Jézus mondta: *„Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre” (Jn 5:24).*

A béma-trón

Valamikor a földi történelem végetérte után egy újabb ítéletre kerül sor, az úgynevezett *béma-trónnál*. Ez az ítélet Isten Gyermekeinek szól. Igen, létezik ítélet a hívők számára: *„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt” (2Kor 5:10).* Az ítélőszéknek fordított görög béma szó az ókori játékok - például az olimpiaiak - bírói emelvényére utal. Ez volt az a hely, ahol a bírák átadták az arany- vagy ezüstérmeket (akkoriban koszorúkat) a versenyzőknek. Itt tehát a jutalmak odaítéléséről van szó.

Isten szívesen megjutalmaz minden hű cselekedetet, tettet, sőt még indíttatást is. Erre kerül majd sor a béma-trónnál tartott ítéletkor. Mi nem kiérdemeljük Isten szeretetét, vagy azt, hogy befogad bennünket a mennybe; ez ajándék, amelyet elfogadunk vagy elutasítunk. Minden cselekedetünk meghatározza azonban, hogy miként *tapasztaljuk meg* a mennyet - minden, amit magunkkal viszünk életünkéből. Pál apostol ezt a házépítés analógiájával érzékelteti:

A plántáló pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. ...Mert más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra; Kinek-kinek munkája nyilvánvaló lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül (1Kor 3:8.11-15).

Pál ezután ír néhány emberről, akik megtérve úgy éltek, hogy örök dolgokba „fektettek be”, amit pedig építettek, mindörökké áll majd, és nagy, örökkévaló jutalmat szerez nekik. Mások elfogadták Isten ajándékát, de leginkább maguknak éltek. Képzeljük el, amint valaki kiront egy égő házból - megmenekül, de minden, amiért dolgozott füstbe ment. Amit az életünkkel teszünk, nagyon is számít -e világi életünk minden pillanata fontosabb, mint valaha is gondoltuk.

A béma-trónon jutalmaz meg bennünket Jézus - olyan ez, mint egy gigantikus Oscar-díj-átadó ünnepség, amelyen részt vesz Isten valamennyi gyermeke az emberi történelem minden korszakából! Aki úgy gondolja, hogy a vörös szőnyeg valami hatalmas dolog... nos, az még semmit sem látott! Isten azt ígéri, hogy minden egyes embert személyesen jutalmaz meg.

Ez lesz számunkra a legélvezetesebb dolog, amit valaha átéltünk. Ézsaiás alig várta, mondván: „...*ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jő*” (Ézs 62:11). Jézus pedig megjövendöli: „*Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint*” (Mt 16:27). Képzeljük el tehát azt a napot, s éljünk azokért a dolgokért, amelyekért Isten megjutalmaz.

Mi az, amiért örökkévaló jutalmat kapunk?

Ha belegondolunk, az élet igazából egyáltalán nem méltányos, Az emberiség fele napi kevesebb, mint két dollárból él, a hatalmasok elnyomják a kiszolgáltatottakat, legtöbbször már maga a földrajzi hely is szenvedés és igazságtalanság forrása. Isten azonban azt ígéri, hogy azokat, akik iránta való szeretetből kitartanak, megjutalmazza. Az ember számtalanszor eltöpreng: „Vajon megéri? Megéri ellenállni a kísértésnek? Megéri, hogy kigúnyolják, kerüljék, kiteszítsák a vele egykorúak? Megéri szeretni Istent, ha ilyen sok bajjal jár? Érdemes szeretni az embereket, amikor olyan hitványak és gonoszak? Megéri?” Egy napon tapasztalni fogjuk, hogy a válasz: harsány igen!

A kitartás sokat nyom a latban

„*Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknek*” (Jak 1:12). Isten személyesen tesz ígéretet arra, hogy megjutalmazza kitartásunkat. Amikor senki más nem látja, milyen nehezünkre esik, mégis belé kapaszkodunk és kitartunk - ő tud, lát és figyelemmel kísér mindent: „*Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását [...]. Semmit ne félj azoktól, amiket szenvednetek kell [...]. Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját*” (Jel 2:9-10).

Ken Ring kikérdezte Carlát, egy vak adatközlőjét, aki életszemléje során végül megpillantotta az igazságot. Carla egy műtét során a klinikai halál állapotába került, majd elhagyta testét. Pontosan leírta a műtöt: „A műtőasztal a helyiség közepén volt. A mennyezeten ott volt a telemetria, az adatátviteli kijelző.” Amikor lepergett előtte az élete, megtapasztalta az igazságot a bántalmakkal kapcsolatban, amelyeket elszenvedett:

Kérdező: Látta -e az emberek történeteinek olyan részleteit, amelyeket korábban nem?

Carla: Ó, igen. De mindannyiszor láttam magamat is, és azt, hogy miként bántam az emberekkel. Szóról szóra hallottam, amiket mondtam nekik... Nagyra nőtem, és fizikailag előtte jártam az életkoromnak, így azok a gyerekek, akik nem kedveltek, „debellának” neveztek. Most, hogy láthattam magam kívülről - az iskolaudvaron vagy úszás közben, vagy bármi közben, amit csináltam -, nem olyannak látszóttam, mint amilyennek lefestettek. Hogy a valóságban azok, akik kigúnyoltak, nagyobbak és kövérebbek voltak nálam... Nem tűnik valami nagy ügynek, de számomra az volt... Arra gondoltam, hogy valójában kecses alkatom volt, akár egy hölgynek.”

Kate barátnőmre gondoltam, aki agyi paralizissal született. Legbelül olyan, mint bárki más, de teste kerekesszékhöz van kötve, és általában egy számítógép segítségével kommunikál. Egyszer elmondta nekem, hogy öngyilkos akart lenni a sok fájdalom miatt, amit az ép

emberek és elutasító magatartásuk okoztak neki. Ekkor talált rá Jézusra, hogy attól kezdve érte éljen. Ez megváltoztatta a kitűzéseit: ettől fogva a mások iránti szeretet és a többiek szolgálata motiválta. Könyvet is ír, amellyel más fogyatékosokat kíván bátorítani. Képzeljük csak el, milyen jutalom vár Kate-re! Valahányszor küszködünk, szenvedünk, vagy megpróbáltatásokon megyünk keresztül, erre gondoljunk: légy hű Istenhez, tarts ki, ő pedig megjutalmaz érte!

A jóra törekvés sokat nyom a latban

Római börtöncellájában, kivégzésére várva Pál apostol kijelentette: „*Végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését*” (2Tim 4:8). Isten ígéri, hogy megjutalmazza azokat, akik buzgón keresik őt, hűségesen kitartanak mellette és vágyódnak utána. „*Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik*” (Zsid 11:6).

A hit a bizalom szinonimája, a bizalom minden kapcsolatunk nélkülözhetetlen feltétele. Ezért ennyire fontos Istennek a hit. Iránta való szeretetünket azzal mutatjuk ki, hogy keressük őt és igyekszünk teljesíteni akaratát, próbáljuk járni az üdvösség útját és megbízunk abban, amit az Írás által közöl. Senki más nem látja azon döntéseinket, amelyeket hitünk alapján hozunk meg nap, mint nap, Isten azonban valamennyit feljegyz, és egyszer valamennyiért megjutalmaz bennünket.

Jézus megígérte: „*Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen*” (Mt 5:18-19). Milyen nagyszerű tudni, hogy - noha soha nem leszünk gazdagok és hatalmasok, nem kerülünk semmilyen magazin címlapjára -, amennyiben hűen keressük Istent, szeretetből engedelmeskedünk neki és forgatjuk a Bibliát - egy napon nagyok leszünk a mennyeknek országában!

Embértársaink fejlesztése sokat nyom a latban

Nem szabad, hogy meglepjen bennünket, Isten szemében sokat számít, ha fejlesztjük, spirituális szempontból kikupáljuk embertársainkat - *nem szerethetjük Istent, ha nem szeretjük gyermekeit* (1Jn 4:7-21). Mégis hajlamosak vagyunk hamar megfélekedezni erről. A világ azt mondja, magunkat építsük, s amikor így teszünk, elhanyagoljuk mások építését. Howard Storm erre aközben jött rá, hogy lepergett előtte az élete. „Jézust és az angyalokat nem érdekelték a futóversenyek, amelyeken győztem vagy veszítettem. A kapcsolataink érdekelték őket, és az, hogyan bátorítottuk egymást vagy ártottunk egymásnak.”

Valamennyien azt akarjuk, hogy minél többen ismerjenek minket, higgyenek bennünk, és hogy olyanná fejlődjünk, amilyennek Isten szánt bennünket, de a legtöbben nem jutunk el idáig, így hát mi sem adjuk meg másoknak, amire szükségük van. Ha szánunk rá időt, hogy kineveljük gyermekeinket, Isten megjutalmaz majd érte - ez az elsőszámú kötelességünk! Csakhogy meglehetősen könnyű dolog *saját* gyermekeink fejlődésével törődni. Ha azonban időt szánunk arra is, hogy segítsünk másoknak rátalálni a hitre, azaz fejleszteni Isten más

„gyerekeit” meg fog jutalmazni bennünket!

Jézus ezt egy földművelésből vett metaforával fejezte ki: *„Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen” (Jn 4:35-36).* Amikor próbálunk segíteni másoknak, hogy rátaláljanak hitükre és növekedjenek lélekben, rövid távon megeshetik, hogy kigúnyolnak és üldöznek bennünket, egy napon azonban mérhetetlen öröm lesz a jutalmunk! Nem kell nagy utat megtennünk, hogy egyszerűen csak visszanyúljunk, és segítsünk valakinek, aki két lépéssel van lemaradva tőlünk. Ian McCormack ezt az üzenetet kapta, miután Jézus kimentette a külső sötétségből:

Közvetlenül Jézus mögött volt egy kerek nyílás, olyasféle, mint az alagút, amelyen végighaladtam. Kipillantottam rajta, és egy új világot láttam megnyílni magam előtt. Úgy éreztem, mintha a Paradicsom mezsgyéjén lettem volna... A rét közepén egy kristálytiszt patakot láttam kanyarogni, amelynek mindkét partját fák szegélyezték. Tőlem jobbra hegyek látszottak a távolban, felettem az ég kék és felhőtlen volt [...]

Jézus ezt kérdezte tőlem: „Ian, most, hogy láttad mindezt, kívánsz -e visszatérni?” Magamban ezt gondoltam: „Visszatérni? Természetesen nem. Ugyan miért akarnék visszamenni? Miért térnék vissza a nyomorúságba és a gyűlöletbe? Nem, nincs okom rá, hogy megtegyem. Se feleségem, se gyerekeim, senkim, aki igazán szeretne. Te vagy az első, aki igazán szeret [...]”

Ő azonban nem mozdult, ezért még egyszer visszanéztem, és így szóltam: „Ég veled, komisz világ, én már ideát vagyok!” Ám miközben így tettem, az alagút előtt jól kivehetően megláttam anyámat. Abban a pillanatban, hogy észrevettem, beláttam tévedésemem; volt valaki, aki szeretett... az én drága édesanyám. Gúnyt űztem abból, amiben hitt, végül azonban igaza lett: Isten, menny és pokol igenis létezik.

Kezdtém belátni, milyen önző dolog volna a Paradicsomba kerülni, és hagyni, hogy anyám azt higgye, pokolra jutottam. Ezért aztán így feleltem: „Istenem, valójában létezik egyvalaki, akinek a kedvéért visszamennék. Az anyám.” [...]

Aztán ismét odapillantottam, és anyám mögött feltűnt apám, a bátyám, a nővérem, a barátaim, és még sok más ember. Isten megmutatta, mennyien vannak, akik nem tudják, mi az igazság, és soha nem is fogják megtudni, hacsak nem osztom meg velük. „Nem szeretem azokat az embereket” - mondtam, de ő így felelt: „Én szeretem őket, és azt szeretném, ha valamennyien megismernének engem.” Az Úr ezután így szólt: „Ha visszatérsz, új fényben kell, hogy lásd a dolgokat.”

Amikor spirituális tekintetben tökéletesebbé teszünk másokat, lehet, hogy senki még csak észre sem veszi - vagy nem törődik vele -, de Isten igen! Pál írja a thesszalonikaiaknak, akiknek lelki előmeneteléhez maga is hozzájárult: *„Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek -é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor? Bizony ti vagytok...” (1Thesz 2:19-20).* Péter mindazoknak, akik spirituális dolgokban pásztoraik másoknak és segítik őket a tökéletesedésben, ezt mondja: *„Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkezésből, hanem jóindulattal; Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a*

főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját” (lPt 5:2-4). Ha lelki téren áldozatokat hozunk másokért, Isten látja, és meg fog jutalmazni. Egy napon látjuk majd, hogyan változtatott meg egy élet egy másikat, és hogy az emberiségre azzal fejtettük ki a legnagyobb hatást, ha segítettük egy-egy tagjának az előrelépését.

Az elesettek felkarolása sokat nyom a latban

Az emberek fontosak Isten számára. Törődik azokkal, akikről megfélemeznek, akiket kitaszítanak, peremre szorítanak, s akiket a legtöbben észre sem vesznek, hiszen úgysem lehetnek hasznukra. Isten azonban látja őket, és amikor önzetlenül cselekedve olyanokat szolgálunk, akik semmivel sem törleszthetnek felénk, jutalmat készít számunkra a mennyben. Valaki, aki előtt halálközeli élménye során lepergett az élete, elmondta: „Láttam, milyen önző voltam, és úgy éreztem, bármit megadnék, hogy visszamehessek és megváltozhassam.” Jeffrey Long szerint sok adatközlő állítja, hogy a halálközeli élmény során átélt események közül főleg élete visszanevezése mozdította elő jellembeli fejlődését. Lehetővé teszi ugyanis, hogy újraélejtse saját életüket, tévedéseiket és minden mást... Olyan dolgokról, amelyek korábban jelentéktelennek tűntek - egy apró kedvességről például -, kiderül, hogy komoly jelentőséggel bírnak saját életükben, vagy egy másik személyében.” Jézus ezért mondta nekünk, hogy *ha olyasvalakit szolgálunk, aki földi szempontból a legkevésbé sem „fontos”, azért majd jutalomban részesülünk (lásd Mt 25:31-46).*

A munka sokat nyom a latban

Nagyon sok ember utálja a munkáját. Ez szégyen, mert mindegyikünk munkája számít Istennek, amikor azért végezzük, hogy örömet szerezzünk neki. Képzeljük el, mennyire megváltoztatja a célkitűzésünket, hogy minőségi munkát végezzünk, ha tudjuk, hogy valóban számít az örökkévalóságban. *„És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. Aki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás” (Kol 3:23-25).* Bármit cselekszünk is azzal a szándékkal, hogy Isten tetszését keresve jól csináljuk, jutalmat kapunk érte! Hát nem lelkesítő tudni ezt? Az ember bárhol, bármiben sikeres lehet. Ha azonban rest, tisztességtelen, hanyag munkások vagyunk, Isten ezt is látja, mi pedig elesünk attól a jutalomtól, amelyet adni akart nekünk.

A pénz sokat nyom a latban

„És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bíztak, többet kívánnak tőle” (Lk 12:48). Valaha bosszantottak Jézusnak ezek a szavai - kellemetlen volt, hogy újra és újra eszembe jutottak. Amerikában élek, ahol többségünk az emberi történelem leggazdagabbjainak legfelső két százalékába tartozunk. (Aki évente huszonötezer dollárt vagy még többet keres, ennek a csoportnak a tagja - élete során több mint egymillió dollár megy át a kezén!) Felsőfokú végzettségem van: ez azt jelenti, hogy a legtanultabb emberek felső egy százalékába tartozom. Több lehetőségem van, mint az emberek nagy részének valaha is - több tárgyam, ami voltaképpen csak a mulatságomat szolgálja, és több

szabadidőm. Sokkal többféle mulatságom.

Mit szándékozom tehát tenni ezzel a sok mindennel, amit Isten rám bízott? Isten szemében ez számít! Jézus világosan tudatta velünk, hogy a pénzünk Monopoly-pénz, és semmit sem tarthatunk meg abból, amit birtoklunk. A játék végén minden megy vissza a dobozba. Az a maradandó, ahogyan a játékot Isten dicsőségére játszottuk.

„Én is mondom néktek, szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba. Aki hű a kevesen, a sokan is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokan is hamis az. Ha azért a hamis mammonon hűek nem voltatok, ki bízná reátok az igazi kincset? És ha a másén [azaz Isten dolgait illetően] hűek nem voltatok, ki adja oda néktek, ami a tiétek [azaz az örök javakat]? Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak” (Lk 16:9-13).

Szívesen jutalmaz

Amikor forrásainkat Isten királyságának építésébe fektetjük, - erősítjük egyházait, jóllakatjuk a szegényeket, felszámoljuk az igazságtalanságokat, iránta való szeretetünk kifejezéséként boldoggá teszünk másokat -, ígérete szerint örökkévaló javakat szerzünk, valódi kincseket, olyasmit, amit senki sem vehet el tőlünk. Képzeljük csak el, mifélek lehetnek ezek, hiszen mi soha nem adhatunk többet, mint ő. Isten szívesen jutalmaz!

Az emberek azonban részben azért nem fektetik idejüket, pénzüket vagy szolgálataikat a majdani jutalmakba, mert egyszerűen nem tudják elképzelni őket. Némelyek még mindig attól tartanak, hogy a menny unalmas lesz, vagy nem elégíti ki kellőképpen igényeiket. Könnyű a döntés, ha világos képet alkotunk magunknak költség-nyereség viszonylatban, arról, hogy miféle örök jutalomban lehet részünk, ha örökkévalóért cserébe beáldozunk ilyen-olyan e világi hasznokat, vagy előnyöket. Majdani jutalmunk - bocsánat a szóviccért - mennyei lesz!

#19: UNALMAS? LELKESÍTŐ!

AZOK, AKIKNEK NEHEZÜKRE ESIK ELKÉPZELNI A MENNYET, attól tartanak, hogy unalmas lesz. Képzeljük csak el, milyen szívderítő jövővel jutalmaz meg bennünket Isten, ha helyesen éltük életünket. A Harvardon végzett idegsebész, Eben Alexander azt állítja, a sötét veremből egy minden részében csupa élet világba jutott - a menny szupervalóságába:

Ekkor egy újabb hangot hallottam, elevent, olyat, mint a legrészletgazdagabb, legösszetettebb, leggyönyörűbb zene. Miközben a tiszta, fehér fény leereszkedett... elindultam felfelé. Gyorsan. Suhogás hangzott fel, és egy pillanat alatt átszálltam a nyíláson, majd egy teljesen új világban találtam magam. A legkülönösebb, leggyönyörűbb világban, amelyet valaha láttam. Ragyogó, eleven, extatikus, lenyűgöző... Egyik jelzőt a másik után halmozhatnám, hogy leírjam, milyennek tűnt ez a világ, de mind kevés lenne. Úgy éreztem, mintha éppen megszületnék. Nem újjászületnék. Hanem megszületnék.

Alattam zöld, buja táj húzódott, akárcsak a Földön. A Föld volt az, de mégsem. Olyan érzés volt, mint amikor az embert a szülei visszaviszik egy helyre, ahol nagyon kicsi gyermekként

eltöltött pár évet. És már nem ismeri meg azt a helyet, legalábbis így gondolja, de miközben körülnéz, valami magával ragadja, és ráébred, hogy egy része - mélyen odabent - mégis emlékszik arra a helyre, és boldog, hogy ismét ott lehet.

Repültem, fák, rétek, patakok és vízesések felett szálltam el, időnként emberek felett is. Gyerekek is voltak ott, nevettek és játszottak. Az emberek énekeltek és körtáncot jártak, néha egy-egy kutyát is láttam szaladgálni és ugrálni közöttük, éppen olyan boldogan, mint az emberek. Egyszerű, de gyönyörű ruhákat viseltek, és számomra úgy tűnt, mintha a ruháik színében ugyanaz az eleven melegség tükröződne, mint a körülöttük nyíló és burjánzó virágokban és fákban.

Egy gyönyörű, elképesztő álmovilág...

Csak hogy ez nem álom volt... egy dologban teljesen biztos voltam: ez a hely, ahol hirtelen találtam magam, teljesen valóságos. A „valóságos” szó egy elvont dolgot jelöl, és dühítően hatástalan annak leírására, amivel próbálkozom.

Ne feledjék, ki beszél most Önökhöz. Nem vagyok egy elpuhult szentimentális. Láttam már halált. Tudom, milyen, amikor egy élő ember, akivel jobb napokon beszélgettünk és viccelődtünk, élettelen hússá változik a műtőasztalon, miután órákig küzdöttünk azért, hogy testének gépezetét működésben tartsuk. Tudom, milyen kívülről a szenvedés, ismerem a választ nem remélő gyászt a halott szeretteinek arcán, akik elveszítették azt, akiről nem is gondolták, hogy elveszíthetik. Ismerem a biológiát, és noha a fizikát kevésbé, az sem teljesen idegen számomra. Tudok különbséget tenni képzelgés és valóság között, és tudom, hogy ez az élmény, amelyről még egy homályos, abszolút nem kielégítő beszámolót is nehezemre esik nyújtani, életem legvalóságosabb élménye volt.

Mindenki, aki csak átélt halálközeli élményt, állítja, hogy az eljövendő élet valóságos - olyan, amilyet most élünk - de tapasztalatok-élmények tekintetében gazdagabb, több benne a szépség, az izgalom, a felelősség, fontosabbak a megbízatások, több a boldogság és a kaland. Senki sem akar visszatérni. Képzeljük el tehát, milyen lehet örök jutalmakban részesülni - nekem ugyanis meggyőződésem, hogy olyan dolgokról van szó, amelyekért érdemes sokkal többet elmélkedni, tervezni, áldozni és befektetni, mint ahogy jelenleg tesszük.

Egy dolog világos: Isten a mennyben mindnyájunkat egyformán szeret és értékeli majd, de azért lesznek különbségek. Jonathan Edwards szerint mindnyájan csordultig eltelünk Isten szeretetével, örömmel, izgalommal, de különböző térfogatú csészék módjára olyan mértékben éljük majd át számtalan csodáját, amilyen mértékben erre földi életünkben képessé tettük magunkat. Isten jutalmat ígér azoknak, akik hűen követik és szolgálják őt, és a nagyszerű hír az, hogy az ő szemében egytől egyig hihetetlenül sikeresek lehetünk, és hatalmas jutalmakban lehet részünk. Hogy mifélek lehetnek e jutalmak? Nos, képzeljük el...

Tökéletes otthonunk

Képzeljük el, hogy álmaink házában lakunk, álmaink táján. Sokan törik magukat, hoznak áldozatokat és takarékoskodnak, hogy egy tökéletes otthonba vonulhassanak vissza, egy tökéletes vidéken. Amikor mérnökként dolgoztam Santa Barbarában, barátságot kötöttem olyanokkal, akik most álmaim otthonában laknak: szép tengerparti villában, amelyet pompás kert vesz körül, kilátással a hegyekre is! Paradicsom... majdhogynem.

Barátaink szeretik Istent, és szívesen osztják meg örömeiket sokakkal - az én családommal is! És vajon Isten nem szeret pompás ajándékokat adni, és nem teheti még boldogabbá gyermekeit? Ha Istennek személy szerint nekem kellene házat terveznie, vajon nem tudna még az említetteknel is tökéletesebb otthonot alkotni? Márpedig ez a szándéka - valamennyi gyermekének ezt szánja. Jézus tett egy ígéretet: „*Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek*” (Jn 14:2). Mindnyájan szeretnénk megörvendeztetni gyermekeinket ragyogó otthonokkal, egyenesen nekik készült hajlékokkal - mennyivel inkább akar jutalmazni bennünket ugyanilyenekkel a Mennyei Atya?

A sok halálközeli élmény nyomán úgy gondolom, vannak otthonok vidéken, a hegyekben, festői szépségű falvakban, és vannak Isten Városában is. Ez utóbbiak félkört alkotnak a világmindenség központi objektuma - Isten trónja - körül. Mindez egyetlen nagy otthon, egyetlen *oikosz* - a görög szó nemcsak egy házat, hanem a nagyobb, kiterjedt családot is jelent - sok kis családi házzal! Képzeljük el, hogy „otthon” vagyunk mindenütt, ahol csak tartózkodunk. Jézus ezt a képet festette le számunkra. Emlékezzünk: amikor két angyala kíséretében Dale Black kapitány átrepült a nagyszerű Város felett, látta a Város épületeinek pompás architektúráját Isten trónja és a nagy fal között.

A város központi része és a városfalak közt élénk színű, képeskönyvbe illő házak csoportjai alkottak kis, csodaszép városkákat... Ezekben az épületek nem egyforma vagy szimmetrikus minta szerint voltak elrendezve, de valamiképpen mégis harmonikus egészeket alkottak. Minden otthon az egyéni igényekhez igazodott, különbözött az összes többitől, de mégis belesimult környezetébe. Némelyik három- vagy négyszintes volt, egyesek még magasabbak. Nem akadt köztük két egyforma. Ilyen volna, ha a zene házakká változhatna: arányos és tökéletesen kiegyensúlyozott.

Rebecca Springer 1898-ban, halálközeli élményéről írott izgalmas beszámolójában olyan dolgokról számol be, amilyenekről 'majd száz évvel későbbi „túlélők” fognak, többek között lakóhelyekről. Rebecca súlyos beteg volt, és három héten át szinte alig evett és ivott. Egy éjjel úgy érezte, hogy közeledik a halála, ezért Jézushoz imádkozott, majd egyszer csak ott állt saját ágya fejénél. Körülnézett, és közvetlenül maga mellett megpillantotta kedves elhunyt sógorát, Franket. Miután örömmel üdvözölték egymást, a férfi megkérdezte: „Mehetünk?” Rebecca visszanézett, s látta „az ágyon... egy fehér, mozdulatlan alakot, halvány mosollyal szegény, meggyötört arcán. Sógorom gyengéden elhúzott onnan, én pedig hagytam. Aztán vele együtt, az ablakon át kijutottunk a verandára, onnan pedig valami megmagyarázhatatlan módon le az utcára.”

Frank társaságában eljutott egy helyre, amely a mai halálközeli élményekben és a Szentírásban is szerepel, s ahol, mint írja:

A legpuhább és legszebb pázsiton találtam magam, amelyen sűrűn virítottak az illatos virágok, melyek közül sokat a Földön is ismertem és szerettem... mások teljességgel ismeretlenek voltak számomra. Ez a csodálatos füves-virágos gyepek sokkal-sokkal messzebbre nyúlt, mint ameddig [egyébként: teleszkópiusan] elláttam, és ugyanilyen pompás fák nőttek ki belőle... Félig a fák takarásában elegáns, szép, különös építésű házakat vettem észre: úgy

éreztem, hogy azok otthonai lehetnek, akik ezen a varázslatos helyen élnek. Mindenféle csillogó szökőkutakat láttam, pihenőhelyem közelében pedig egy kristálytisza folyó folyt... napfény helyett pedig aranyló és rózsás dicsfény ragyogott be mindent.

Mivel a mennyben nem létezik hiány, talán több otthonunk is lehet. A Földön a legjobb ingatlanok a legjobb helyeken vannak, képzeljük hát el ennek mintájára, hogy mennyei lakhelyünkről a világegyetem legszebb, legizgalmasabb pontjára nyílik kilátás - Isten trónjára! Egyike lehet ez azoknak a jutalmaknak, amelyekkel Isten vár bennünket.

Saját javak

Fura, mennyire a tárgyakért élünk - kocsióért, hajóért, mindenféle csingilingiért -, eközben pedig megfélemezünk arról, hogy Istenért éljünk, aki pedig azt ígéri, hogy *örök javakkal* jutalmaz bennünket. Egyfelől sekélyesnek és materialisztikusnak tűnhet, ha azt gondoljuk, hogy a mennyben akarunk majd magunknak valamit – vagy, hogy bármire is szükségünk lesz -, másfelől azonban talán nem kísért majd meg bennünket, hogy javainkat úgy bálványozzuk, mint most. Mindössze ajándékokként élvezzük őket, Isten pedig örömét leli ebben. Jézus azt mondta nekünk, hogy ha hűséges sáfárai leszünk azoknak a javaknak, amelyeket nem tarthatunk meg, Istentől olyanokat kapunk, amelyeket megtarthatunk. Megígérte: *„Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítéletek az Izrael tizenkét nemzetségét. És aki elhagyta házait, vagy fítestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántólöldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet. Sok első pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők” (Mt 19:28-30).*

Találgatom, vajon milyenek lesznek az örök javak, a dolgok, amelyeknek tulajdonosai leszünk az örökkévalóságban. Mivel úgy tűnik, az eljövendő világ nagyon sok tekintetben ennek az itteninek a folytatása - noha százszorta boldogítóbb ennél -, lehet, hogy némely javak is nagyon hasonlóak lesznek. (Végső soron az is *élet...* csak éppen örök.) Emellett, ha az egész univerzum lesz a játszóterünk, egyesek közülünk talán olyan égi csodák vagy számukra kedves kozmoszbéli helyek büszke birtokosai lesznek, amelyek meghaladják a mi véges emberi képzeletünket.

Amiben biztos vagyok: ha Isten azt mondja, kincsek vannak a mennyben, ezek sokkal különbek lesznek azoknál, amelyeket mi itt a földön felhalmozunk. Érdemeljük hát ki őket!

Fontos feladatok

Ami a mennyet illeti, egyvalami bizonyos: senki sem fog unatkozni! Mi több, az embereknek fontos tennivalóik és feladataik lesznek, projekteket kell megvalósítaniuk, zenét szerezniük, városokat vagy nemzeteket kormányozniuk. Élet lesz ez, de olyan, amelyben a feladattal megbízottak teljességgel alávetik magukat Isten akaratának. Jézus ezt mondta tizenkét tanítványának: *„Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítéletek az Izrael tizenkét nemzetségét” (Mt 19:28).*

Jézus mondott egy példabeszédet a mennyek országáról, amelyben ahhoz a gazdag emberhez

és leendő királyhoz hasonlítja, aki tíz különböző szolgájára bízta pénzét, hogy fordítsák üzleti érdekeltségei kiterjesztésére. Amikor, immár királyként visszatért,

Eljőve pedig az első, mondván: Uram, a te gírád tíz gírárt nyert. Ő pedig monda neki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hű, legyen birodalmad tíz városon. És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád öt gírárt nyert. Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon (Lk 19:16-19).

Az utolsó szolga semmihez sem kezdett azzal, amit kapott (mert gyűlölte a gazdáját, és nem akarta, hogy az királlyá legyen). Mindentől, amije csak volt, megfosztották, és a külső sötétségben végezte (lásd 19:20-27).

Isten figyelemmel kíséri, mennyire vagyunk hűek hozzá, mert arra készít fel bennünket, hogy sokkalta fontosabb feladatokat vállaljunk. Még a sok földi próbatételt és megpróbáltatást is azért engedi meg, mert ezekkel készít fel bennünket arra, hogy vele együtt uralkodjunk. Amikor szenvedünk és baj ér bennünket, annak valójában magasabb rendű célja van. Isten ezen a módon arra képez ki bennünket, hogy kormányozzunk az örökkévalóságban. „*Ha tűriünk, vele együtt fogunk uralkodni is*” (2Tim 2:12). „*Nem tudjátok -é, hogy angyalokat fogunk ítélni [kormányozni]...?*” Egyesek közülünk angyalokat irányítanak majd, mások városokat - megint mások nemzeteket.

És nem azokat bízzák meg a legfontosabb feladatokkal, akik földi életükben magas rangokra vergődtek, hanem azokra bíznak többet, akik alázatosan és engedelmesen szolgálták Istent. Jézus mondja: „*És aki győz, és aki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon... ahogy én is hatalmat kaptam Atyámtól, és neki adom a hajnalcsillagot*” (Jel 2:26.28).

Munka és kreativitás

Todd kezdte elfogadni a gondolatot, hogy négyéves fia, Colton csakugyan megjárta a mennyet. Többet akart tudni, így hát megkérdezte a kisfiútól, mit csinált ott.

„Házi feladatot.”

Todd aligha erre a válaszra számított. „Ezt hogy érted?”

„Jézus volt a tanítóm” – felelte Colton.

„Mint az iskolában?”

Colton bólintott. „Jézus elvégezni való munkát adott nekem, ezt szeretem a legjobban a mennyben.”

Ezt szerette a legjobban a mennyben - az elvégzendő munkát, amelyet Jézus adott neki? Nem fogunk mindnyájan városokat kormányozni, de úgy képzem, mindnyájunkra speciális projekteket, feladatokat bíznak, olyan munkát, amely tökéletesen illeszkedik ahhoz, ahogyan Isten „bedrótozott” bennünket. Erre a feladatra teremttünk a bűnbeesés előtt: *hogyan kezeljük és kormányozzuk a teremtést (lásd 1Móz 1:26)*. Isten Teremtő, Építő, Fejlesztő - és szívesen teremt általunk.

Ha olvasóm kedveli a kreatív tevékenységet, képzelje el, hogy jutalomképpen megbízást kap az Egyesült Államok elnökétől egy különleges kiállítás létrehozására és bemutatására. Most pedig képzeljen el valami még monumentálisabbat, hogy az egész Teremtés Elnöke kéri fel, hogy dolgozzék neki! Képzelje el, hogy rendelkezésére áll a szükséges idő, és megalkothatja

a zenét vagy műalkotást, amire a Földön soha nem volt ideje. Micsoda gyönyörűség lehet kutatni, vizsgálódni, felfedezni vagy építeni valamit a Nagy Építőmester megbízásából!

Jézus, miután megmutatta George Ritchie-nek az önmagukkal elfoglalt lények birodalmát, egy teljesen új világba vezette be. George úgy vélte, valamiféle külső tartományba került - egyelőre még távol a menny középpontjától -, amelyben megbízatásaikban örömmel elmélyedő emberek sokasága tevékenykedett. „Hatalmas épületek álltak egy gyönyörű, napsütötte parkban. A különböző építmények valamiféle kapcsolatban voltak egymással, elrendezésük némiképpen egy jól megtervezett egyetemére emlékeztetett. Leszámítva, hogy az itteni valósághoz képest a világ összes iskolája és egyeteme is csak parányi makettnek tűnt.”

Jézus bevezette az egyik épületbe. A magas folyosókon emberek jöttek-mentek, olyan pezsgő izgalommal, mintha mindegyikük a kutatás lázában égett volna, valamiféle nagy áttörés küszöbén.

Mintha éppen egy óriási kísérletet végeznének, sőt tucatnyi és tucatnyi kísérletet. „Mit csinálnak ezek az emberek, Jézus?” - kérdeztem.

Azonban - noha a Tudás úgy csapott ki Belőle, mint a tűz lángjai, én pedig egyenesen úgy éreztem, hogy ezen a hatalmas „campuson” folyó minden tevékenységnek Isten a forrása - elmémet semmilyen magyarázat nem világította meg. Ami eljutott a lelkemig, ugyanaz volt, mint annak előtte: szeretet és részvét tudatlanságom iránt, valamint megértés, amely magába ölelte egész értetlenségemet.

És még valami... annak ellenére, hogy Jézus örömét lelte a bennünket körülvevő teremtményekben, éreztem, hogy még ez sem csúcs, sokkal nagyszerűbb dolgokat mutatna nekem, ha láthatnám őket... Beléptünk egy stúdióba, ahol valamiféle zenét szereztek, de annyira bonyolult volt, hogy hiába is próbáltam volna lépést tartani vele...

Ezután átmentünk egy könyvtárba, amely nagyobb volt, mint a richmondi egyetem mindenestül... *Itt - ötlött fel bennem - vannak összegyűjtve a világegyetem fontos könyvei.* Abban a pillanatban tudtam azonban, hogy ez lehetetlen, hiszen hol másutt írnának könyveket a Földön kívül? A gondolattól azonban - noha elmém elvetette- nem tudtam szabadulni. *A világegyetem alapművei.*

Kisértáltak az épületből, át egy parkon az épületek közt, és beléptek – ahogyan Ritchie leírja – „egy furcsa, gömbforma építménybe. Itt egy keskeny gyalogjárón haladtunk át egy tartály felett, amelyben úgy tűnt, közönséges víz volt.” A hely zsúfolásig tele volt műszaki eszközökkel, mintha csillagvizsgálóban lettek volna.

„Ez a menny, Uram, Jézus?” – kockáztattam meg. Az a nyugalom és ragyogás határozottan mennyei volt -, akárcsak az én, a lármás ego hiánya! „Amikor ezek az emberek a Földön éltek, túlléptek önző vágyaikon?”

Igen, és folytatták fejlődésüket, egyre feljebb léptek. Felelete napfényként ragyogott abban az eltökélt és lelkes atmoszférában. Ha azonban a tökéletesedés folytatódhat, ez itt még nem minden, gondoltam. Eszerint kell lennie valaminek, amiben még ezeknek a derűs lényeknek sincs részük.

Képzeli el, hogy a mennyben tovább tanulunk, fejlődünk, újabb és újabb dolgokat fedezünk fel és alkotunk, mert végső soron az egész Istenre utal vissza – az ő határtalan csodáinak dicsőségére, amelyeknek felfedezése egy örökkévalóságig tart. Jézus azt mondta nekünk, hogy a menny élet lesz – miért képzelünk hát el olyasvalamit, ami kevésbé izgalmas, mint a földi lét? A mennyben talán birtokába kerülünk a teljes tudásnak, abban a földi értelemben, ahogyan bennünket is behatóan ismernek majd. Vagyis tudhatjuk és ismerhetjük világunk minden titkát, de soha nem érünk a végére Isten teremtettségének feltárásának. S én úgy képelem, hogy a mennyi jutalom magában foglalja azokat a különféle projekteket, szerepeket, felelőségeket, kreatív vállalkozásokat, egyetemes vizsgálódásokat és elképzelhetetlenül izgalmas megbízásokat, amelyeket Isten ad hűséges szolgálóinak.

Legnagyobb jutalom

„Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában” (Zsolt 27:4), „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké” (Zsolt 16:11). Lehet, hogy ma ezt nem úgy értjük, mint hajdan Dávid, a próféta, aki e zsoltárokat írta, de nincs nagyobb jutalom a világmindenségben, mint a meghitt közelség Istenhez. Ő ennek az univerzumnak a csúcsa, és minden ember vágyódásának tárgya. Ő a Legnagyobb Jutalom. Soha senki nem akar távozni mellőle. Fussuk át újra, hogyan írják le a halálközeli élményeken átesettek a vele való együttlétet:

Jelenléte olyan intenzíven vett körül, hogy térdre estem, és ráemeltem a tekintetem. Dicsőségben ragyog, és végtelenül szép. Csupa fény a Fényen belül. - Khalida

Félelemmel vegyes tisztelet töltött el jelenlétében. - Gary

Látva az Úr fenségességét és leírhatatlan szépségét, elnémultam... Az Ő jelenlétében semmi mást nem akartam. - Samaa

Ez mindennek a csúcsa. Az energiáé, a szépségé, a melegsége és főleg a szereteté. - Névtelen holland, aki halálközeli élményen esett át.

Személyének nagyszerűsége úgy ütött át, mint egy lézersugár... Ő volt minden Hatalom, minden Bölcsesség, minden Szeretet... Semmi sem számított, csak hogy a jelenlétében maradhassak. - Mickey

Ahogy Moody összefoglalta, „A szeretet és melegség, amely e lényből a haldokló emberre sugárzik, szavakkal teljességgel kifejezhetetlen. [...] Az illető ellenállhatatlan, magnetikus vonzódást érez e fény iránt, nem szabadulhat bűvöletéből.”

Képzeli el a legfenségebb, legszebb, legtiszteletreméltóbb lényt, akinek akkora a hatalma, hogy egyetlen szavával egész univerzumokat hoz létre! Képzeli el az Egyetlent, akinek minden szépség, öröm és gyönyörűség a létezését köszönheti. Most pedig képzeljünk el egy kivételes, szoros közelséget *ezzel* a személlyel - közelséget, amely vetekszik a meghitt

viszonnyal, amely apánkhoz, fiunkhoz, a legjobb barátunkhoz, sőt feleségünkhöz fűz bennünket: ez a lehetséges legnagyobb jutalom. Meggyőződésem, hogy létezik egy olyan meghitt közelség, amelyet Isten tartogat a számunkra, amelynek a földi intimitás legfeljebb távoli visszfénye - olyan Egység és elragadtatás, amelyhez képest a szex jelentéktelen és unalmas valami. Miért is ne volna így, ha Isten maga nevezi népét a menyasszonyának?

A befogadóképesség határai

A mennyben mindenki látni fogja az Urat, és megtapasztalja az örömet és boldogságot, amelyről oly sok „visszatérő” beszámolt, nem vagyok azonban biztos abban, hogy mindenki ugyanannyira közel kerülhet majd Istenhez. Van, aki úgy vélekedik, hogy az Isten iránti, a Földön tanúsított szeretetünk és hűségünk függvénye lesz, mennyire tapasztalhatjuk meg őt a mennyben. Azokon az embereken, akik nagyon szeretik Istent, mély megindultság vesz erőt jelenlétében, azok viszont, akik kevésbé bensőségesen szeretik, nem tapasztalják meg a szeretet ilyen intenzitását. Azok, akik elutasítják Istent, igen fájdalmasnak érzékelik a jelenlétét. Ez egybeesik azzal, amit az ateista A. J. Ayer tapasztalt halálközeli élménye során. Arra is felfigyeltem azonban, hogy egyes adatközlők tudják jól, hogy még nem juthatnak el Isten városába. Úgy tűnik, mintha útja során George Ritchie a földi pokol szintjeit, majd pedig a menny külső köreit járta volna be, ezután állítása szerint Jézus átvitte egy „alagúton”, ő pedig úgy érezte, egy másik dimenzióba került. Megálltak, George pedig, aki immár bármilyen messzire ellátott, egy várost pillantott meg.

És ekkor végtelenül messze, sokkal messzebb, hogysem bármilyen általam ismert szem képes lett volna meglátni, megpillantottam egy várost. Egy ragyogó, végtelennek tűnő várost, amely elég fényesen tündökölt, hogy ebből az iszonyú távolságból is lássék. Mintha a fény a falakból, az utcákból és a rajtuk mozgó lényekből áradt volna. Mi több, úgy tűnt, hogy a város mindenestől fényből van, még a mellettem álló Alak is fényből volt.

Ekkor még nem olvastam a Jelenések könyvét. Csak tátogni tudtam az ámulattól, amelyet ez a távoli látványosság kiváltott belőlem. Az járt a fejemben, micsoda fénnel ragyoghat minden épület, minden ott lakó, hogy ilyen, sok fényévnyi távolságból is látszanak. Ámulva töprengtem: vajon lehetséges, hogy ezek a sugárzó lények azok az emberek, akiknek Jézus állt életük középpontjában? Miközben feltettem magamnak ezt a kérdést, úgy tűnt, két ilyen ragyogó alak a várost maguk mögött hagyva elindul felénk, és fénysebességgel közeledik a végtelen messzeségen át. Ám bármilyen gyorsan jöttek is, mi még gyorsabban távolodtunk. ...Jézusnak mindent meg kellett mutatnia nekem, amit csak tudott.

George nyilvánvalóan nem juthatott közelebb ahhoz a helyhez. Izgalmasnak találom, hogy sokan, akiknek halálközeli élményük volt, hasonló dolgokról számolnak be: valahonnan a távoli űrből, vagy talán egy, a mi galaxisunkat is magában foglaló dimenzióból látták Isten városát, az Új Jeruzsálemet. (Ezt a dimenziót majd alaposabban szemügyre vesszük a következő fejezetben.) George-hoz hasonlóan, Howard Storm sem juthatott közelebb, miután kimentették a pokolból.

Felfelé emelkedtünk, fokozatosan gyorsultunk, végül rakéta módjára süvítettünk felfelé a sötét és gyűlöletes pokolból. Hatalmas távolságot hagytunk magunk mögött, fényéveket...

noha csak nagyon kevés idő telt el...

Nagyon-nagyon távol egy hatalmas fénykoncentrációt láttam: úgy festett, mint egy galaxis. Központján kívül milliónyi fénygömb keringett, amelyek olykor beléptek a középpútt lévő fénykoncentrációba, majd kiléptek belőle. ...Miközben haladtunk a nagy fényjelenség, minden létezés középpontja felé, tudtam, hogy Isten szeret engem, hogy Isten szereti a teremtetést, hogy Isten maga a szeretet. Ennek a szeretetnek a megtapasztalása gyökeresen megváltoztatta az életemet. Bármilyen történt is, mindig tudni fogom, hogy Isten szeret engem.

Kezdttem felfogni különálló éneket, és ennek hatására erősen szégyenkeztem és nagyon féltem. Vajon életem során hányszor tagadtam meg és gúnyoltam ki az előttem lévő valóságot? Hány ezerszer káromkodtam, számra véve Isten nevét? Micsoda hihetetlen arrogancia, Isten nevét sértésként használni... Micsoda kigúnyolása mindennek, ami szent! Rettenetesen szégyelltem magam, amikor a közelébe kerültem. A jóság és a szeretet olyan hihetetlenül erősen és csodálatos intenzitással áradt, hogy szinte kibírhatatlan volt.

A Szent közelében szemétnak, egy mocskos rongynak éreztem magam. Az engem kísérő barátom, Jézus, a legjobb barátom tudatában volt félelmemnek, bizonytalanságomnak és szégyenemnek. „Aljas szemét vagyok” - gondoltam. „A szennycsatornában, ott az én helyem.” ...Jézus fiatal férfihangját egyenesen a lelkemben hallottam: „Mi sosem tévedünk, és te igenis idetartozol.” Így hát megálltunk ott, ahol voltunk, továbbra is számtalan fényévnnyire a nagyszerű, mennyei legfőbb lénytől. Sírtam szégyenemben, ő pedig vigasztalt. ...Jézus ezután zengő hangon odakiáltott néhány, a nagy középpontban sugárzó fényes entitásnak. Néhányan odajöttek, és keringeni kezdtek körülöttünk.

Egy másik mennyei utazó úgy véli, földi cselekedeteink jutalmazásától függ, mennyiben osztozunk Isten dicsőségében, és hogy milyen szoros meghittségbe kerülünk vele. „Dicsőség és dicsőség közt vannak különbségek. A különböző dicsőségek - azaz ragyogás - révén egyesek fényesebben tündökölnék, így például a legkülső körökön lévők nem pillanthatnak meg olyan lényt, aki a legszentebb szférába tartozik, ugyanis túlságosan erős fénnnyel ragyog, semhogy megjelenhetne ezek előtt az emberek előtt.” Ez az adatközlő úgy hiszi, az emberek képesek tanulni és fejlődni a mennyben, sőt még Istennel való kapcsolatuk is szorosabbá válhat, „de van valamiféle akadály, amelyen nem juthatnak túl, azt hiszem, azért, mert nem végeztek semmilyen munkát, így jutalom se jár nekik... Egy dicsőségesebb, tündöklőbb személy azonban több időt tölthet Isten jelenlétében.”

A ragyogó hajnalcsillag

Jézus megígérte: „*És aki győz, és aki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon. ...És adom annak a hajnalcsillagot*” (Jel 2:26,28). Miért akarnánk jutalmul „a hajnalcsillagot”? Mert: „*Én [Jézus] vagyok... ama fényes hajnalcsillag*” (Jel 22:16). A legeslegnagyobb jutalmat akarja adni nekünk - önmagát! Minden hívő látni fogja Istent, és tapasztalni jelenlétének csodáit, de vajon nem úgy akarjuk -e elhagyni ezt a földet, hogy a lehető legérdemesebbek legyünk a legeslegnagyobb jutalomra? Ehhez pedig mindössze gyermeki bízó engedelmesség szükségeltetik, amelyet valamennyien képesek vagyunk produkálni.

Sam jó barátom, akinek Shane nevű felnőtt fia autista és súlyos értelmi fogyatékos. Nem fog

fel olyan elvont dolgokat, mint a menny. Egy szombat reggel Shane lejött az emeletről, és bejelentette: „Vasárnap meg fogok keresztkedni a templomban”.

Ez felkeltette Sam érdeklődését, mert aggódott, hogy Shane nem érti, mit jelent a keresztség. „Majd egyszer, talán... de szerintem nem szükséges, hogy megkeresztkedj” - mondta neki.

Shane nem engedett: „De bizony! Jézus azt mondta nekem, hogy vasárnap meg leszek keresztkelve.”

Sam kételkedett: „Shane, Jézus nem mondott neked ilyet!”

Shane, aki soha életében nem említette, hogy álmodott volna bármit is, kijelentette: „De, az éjjel azt álmodtam, hogy Jézus felvitt a mennybe, és ott volt Mamó [Shane elhunyt nagyanyja], és ott volt Jézus, és ott volt Isten.”

Sam kezdett ráébredni, hogy valami rendkívüli történt, hiszen Shane nem találhatott ki olyan elvont dolgokat, mint az álom, vagy a menny. Óvatosan puhatolózott: „No, és milyen volt?”

Shane izgatottan magyarázta: „Jézus épített nekem egy házat, és azt mondta, holnap megkeresztkedem.”

Sam még azt sem tudta, lesz –e másnap keresztkelés. Némileg továbbra is szkeptikusan megkérdezte: „Megmutatta neked a házat? És Shane, közel lakom majd hozzád?” Sam tudta, hogy Shane mindent az ő társaságában szeret csinálni.

„Nem!” – felelte meglepetésére Shane.

„No és miért nem?”

„Mert én közvetlenül Isten mellett lakom majd.”

Shane, ahogyan megmondta, másnap megkeresztkedett gyülekezetünk keresztkelőjén.

Teljesen logikusnak tartanám, ha a világ Shane-jei laknának Isten Városának legkülönlegesebb helyein. „*Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják*”, mondta Jézus (Mt 5:8). Képzljük csak el, milyen lesz az élet a Paradicsomban és Isten városában... lássuk csak, milyen is?

#20: A MEGTALÁLT PARADICSOM

EZEK BEN AZ UTOLSÓ FEJEZETEK BEN TÚLLÉPEK A HALÁLKÖZELI élmények központi magját alkotó tapasztalatokon, és tágabb perspektívából vizsgálom a kérdést, mert azt akarom, hogy olvasóm elképzelje, milyen valóságos és ámulatba ejtő lesz a Paradicsom és Isten városa. Olyan dolgokat írok le, amelyekről legalább három vagy több keresztkény állította, hogy látta őket. Ezek illeszkednek a szentírási keretrendszerbe, ugyanakkor izgalmas részletekkel is szolgálnak.

Nem tudom, hogy a menny csakugyan olyan -e, mint amilyenek ezek az emberek leírják, elmondásuk alapján ugyanis olyasféle kép áll össze, mint amelyet tíz ember úti beszámolója adnak New Yorkról. Perspektíváik különböznek, más és más részletekről számolnak be, mindet összevetve azonban, idővel egységes kép kezd kibontakozni. És még ha nem pontosan ilyen lesz is, biztos vagyok benne, hogy jobb annál, mint amilyenek mi el tudjuk képzelni. Ugyan miért tenné kevésbé látványossá a Paradicsomot és mennyei Városát a földi csodák Teremtője? Jánosnak, a Jelenések szerzőjének nem volt halálközeli élménye, viszont mennybe vitte egy angyal. Képzljük magunk elé a helyet, amelyet állításuk szerint János és néhány modern mennyei utazó látott:

...látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első [az említett dolgok] elmúltak. És monda az, aki a királyi széken ül vala: Ímé mindent újjá teszek....És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisztá jáspis kőhöz; És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírott nevek, amelyek az Izrael fiai tizenkét törzsének nevei: Napkeletről három kapu; északról három kapu; délről három kapu: napnyugatról három kapu. És a város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei. Aki pedig én velem beszélé, annál vala egy arany vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát. És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megméré a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. És megméré annak kőfalát száznegyvennégy singre, ember mértékével, azaz angyaléval. És kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló. És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafír; a harmadik kalcedon; a negyedik smaragd; Az ötödik sardonix; a hatodik sardius; a hetedik krizolitus; a nyolcadik berillus; a kilencedik topaz; a tizedik krisopraz; a tizenegyedik jácint; a tizenkettedik amethyst. A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utcája tiszta arany, olyan, mint az átlátszó üveg. És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövéténeke a Bárány. És a pogányok, akik megtartatnak, annak világosságában járnak és a föld királyai az ő dicsőségüket és tisztességüket abba viszik. És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); És a pogányok dicsőségét és tisztességét abba viszik. És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beíratnak az élet könyvébe, amely a Bárányé. (Jel 21:2-5:10-27)

Az Új Jeruzsálem

Amikor régebben Isten Új Jeruzsálemnek nevezett mennyei városáról, a gyöngykapukról és aranyutcákról hallottam, az egészet közönségesen cifrának találtam, akár egy rossz tévéevangelista-show díszletét. Szegényes fantáziámnak betudhatóan, feltételeztem, hogy ennek a jelenésekbeli leírásnak a jó része apokaliptikus és metaforikus, és semmiképp sem lehet szó szerint venni. Miközben azonban a jelenések jó része valóban apokaliptikus és metaforikus, kezdek arra az álláspontra helyezkedni, hogy a Biblia ókori szerzői esetleg valami valóságosat láttak. Amennyire ügyetlenségükből telt, próbálták e világi szavakban és képekben lefesteni a lenyűgözően szép Paradicsomot és Várost. A halálközeli élményeket átéltek egy hasonló valóságot írnak le, habár nem tudom, vajon minden, az élményeikben megjelenő város az Új Jeruzsálem -e (mint Jézus a Lk 19:17-19-ben utal rá, a mennynek más

városai is vannak). Egy napon az Új Jeruzsálem és az új Föld egyesül majd, mint János látomásában - de az Új Jeruzsálem már most készen van a mennyben, emberek élnek benne, és várják azt a napot. „Mert [Ábrahám] várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten... Hitben haltak meg mindezek... jobb [haza] után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost” (Zsid 11:10.13.16). Isten készített nekik várost - múlt időben. Most tehát, hitünkre alapozva, képzeljük el első utazásunkat Isten Városába.

Belépés egy másik dimenzióba

Lehet, hogy azonnal megérkezünk a mennybe, de lehet, hogy előtte még áthaladunk egy alagúton. Minden ember utazása egyedinek tűnik. Lehet, hogy valahol messze kezdjük, valamiféle távoli űrben, amilyenről az előző fejezetben volt szó. Lehetséges, hogy a mi mennyünk a térnek a tudósaink által feltételezett rejtett dimenziókban helyezkedik el, esetleg a távoli űr sötét anyagában - de az is lehet, hogy a mi terünk helyezkedik el a mennyben. [Mint említettem, apósom végső stádiumú, rosszindulatú agydaganatban szenved. Annak idején a NASA Űrállomás Programjának egyik alapító menedzsere volt. Képzelem, milyen izgalmas lesz az utazása, ha azzal kezdődik majd, hogy a távoli űrből a menny terébe kerül.] Másvalaki, egy bizonyos Ed, azt állította, hogy mennyei látomása volt. Elmesélését beilleszttem ide, mert Ed ékesszólóan leír sok olyat, amit a Szentírás és „visszatértek” is megerősítenek.

Repültünk a csillagos égen át. Ösvényen, létrán vagy lépcsőn... nagy sebességgel haladtunk előre... Megkérdeztem az angyalt: „Miért álltunk meg?” „Fordulj meg!” - mondta ő. Engedelmeskedtem, és fantasztikus látvány tárult eléem. Szemem egy hatalmas, gömb alakú bolygóban gyönyörködött! Homályos tekintetemet Isten házának látványos, panorámaszerű képére állítottam be. Örökségünkre, az elveszett Paradicsomra. Az egész fényes volt és pompás. Szent szépsége betöltötte a lelkemet...

„A gömb színaranyból van” - állította az angyal. Tudta, mire gondolok, mert azelőtt válaszolt, hogy feltettem volna a kérdést. Ez az arany nem olyan, mint amilyenből a karórát vagy a jegygyűrűt készítik, hanem átlátszó, és mégis aranynak tűnik. Tisztán keresztülláttam az aranygömbön, az átlátszó aranyon. Jóllehet aranyból volt, a felülete ezer színben játszott, bámulatos, színes fényjáték villódzott rajta. A színek úgy lobbantak fel, mint a felhők belsejében kisülő villámok, körberagyogták az aranygömböt...

Az aranygömbben a létező legszebb tavaszi zöld tájra leltem. [...] Mint valami varázslatos ékszer, egy kör alakú terület közepén egy káprázatos, színes, aranyfénnel ragyogó város tömbje állt. A gömb felett, körülötte és benne elmondhatatlan színekben játszó, pompás szivárványok íveltek... varázslatosabbak, mint bármely napkelte, amelyet valaha is láttam. Maga a gömb nem bocsát ki fényt. A fényt a hatalmas és színes, kockaforma város árasztja... Az angyal elmagyarázta nekem, hogy „a város, amelyet odabent látsz, az Új Jeruzsálem, a Mennysországi Szíve. Az Atya és az Úr Jézus ott ülnek benne a trónjaikon. A környező táj neve: Paradicsom.” [...] A város alakja egy ragyogó kockához hasonlított, színei élénken vibráltak, több árnyalatuk volt, mint a tavaszi szivárványnak - de nem is földi szivárványei voltak. Mások voltak, szemkápráztatóak, soha nem láttam még ilyet. És ezeket az új színeket

semmilyen leírás nem képes visszaadni! [...]

A gömb átmérője hatalmas volt. Úgy becsültem, a gömb közepétől a külső széléig elfért volna húsz Új Jeruzsálem. Ekképpen a város és a gömb külső széle közti távolság harmincezer mérföldnyi lehet. A gömb átmérője körülbelül hatvanezer mérföld... miközben a Földé csak nyolcezer.

Túl a kozmoszon

Amikor először olvastam Ed beszámolóját, úgy hangzott, mint valami sci-fi-fantázia (nem is kizárt, hogy az). Amikor azonban sorra olvastam a beszámolókat, amelyek hasonló, más leírásokkal összhangban lévő dolgokat tartalmaztak, eltöprengtem. Az egyik adatközlő szerint: „Mármost, ezek a színek teszik a mennyet érdekessé. Hadd hasonlítsam az égbolthoz. Megszoktuk, hogy az ég színei változnak, igaz? Nincs két egyforma naplemente, mindig változik... Hát így tesznek ezek a mennyei színek is, kiszínezik az eget, amely azonban legtöbbször arany színű.” Ha én találnám ezt ki, azt mondanám: „Legtöbbször kék.” Egyesek azúrkék eget látnak, de sokan látványos, arany színű eget láttak. És ne feledjük, azoknak a „visszatérőknek” a beszámolót (például Marv Bestemané), akik a látványos mennyei fény-show-t a menny belsejéből látták, egybevág az Ed által elmesélt fényjátékkal, amelyet elmondása szerint a gömbön kívülről látott.

Miután áthaladt egy sötét alagúton Jézussal, dr. George Ritchie elé e kép tárult: „Végtelen távolságban, túlságosan messze, semhogy bármilyen fajta, általam ismert látás érzékelhesse, egy várost láttam. Egy ragyogó, látszólag végtelen várost, amely elég fényes volt, hogy ebből az elképzelhetetlen távolságból is lássam. Fénye mintha egyenesen e hely falaiból és utcáiból áradt volna.” Howard Space ugyancsak valahol a távoli űrben találta magát Jézussal. „Nagyon-nagyon távol egy hatalmas fénykoncentrációt láttam: úgy festett, mint egy galaxis. A közepén fantasztikusan tündöklő fénykoncentráció látszott.” Ritchie érezte, hogy ez Isten lakhelye.

„Miközben haladtam előre - mesélte Gary Wood ösztönösen tudtam, hogy északnak tartok [akárcsak Ed, Dale Black és mások]. Aztán a kürtőforma, örvénylő felhőtömeg szétnyílt, én pedig egy óriási arany műholdat láttam függeni az égben.” Dale Black kapitány áthaladt valamin, amiről úgy gondolta, a távoli űr - „akár egy sugárhajtású repülőgép egy éjszakai hóviharon, ...gyorsan közeledve egy nagyszerű, aranyló, tündöklő, ezer meg ezer színben csillogó város felé.”

A Szentírás semmit sem mond a Paradicsomot és az Új Jeruzsálemet magában foglaló, átlátszó aranygömről, és ez érdekessé, egyúttal problematikusá is teszi a keresztény adatközlők efféle közös vízióit. Másfelől viszont Isten megmondta nekünk, hogy *nem nyilatkoztatta ki minden misztériumát a Szentírásban (lásd 5Móz 29:29)*... egyébként pedig mi indítana arra orvosokat, professzorokat, utasszállító-pilótákat, hogy ugyanazt a fantasztikus látomást találják ki (másolják)? Órúlségnek hangzik... ugyan miért tennék kockára jó híruket?

Természetesen nem Isten Városa Isten egyetlen lakhelye. A Bibliából tudjuk: „*És Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn*” (Kol 1:17). Isten tehát mindent betölt, Szentlelke által mindenütt jelen van, mindent összetart, de láthatóan is megjelenítheti magát egy helyen, egy Városban, amelyet teremtett, hogy együtt lakjon benne azokkal, akik szeretik.

Paradicsom

Jézus így szólt a latorhoz, aki a mellette lévő kereszten hitet tett: *„Ma velem leszel a Paradicsomban”* (Lk 23:43). Sokan említették, hogy a Paradicsom egy szép, földies vidék, amely Isten városát veszi körül. Úgy tűnik, a többség számára ez a belépési pont. Olyan, mint a mi világunk, fák nőnek benne, mindenféle állat lakja, magas hegyei és tavai vannak - mindez könnyebbé teszi az átmenetet, amikor eljutunk erre az ismerős, ám látványosan izgalmasabb helyre.

Ed nem tudta, miképpen, de azon kapta magát, hogy a gömb felé halad, aztán hirtelen már ott is állt a belsejében, a Paradicsomban.

Egy leírhatatlan szépségű szőnyegen álltam. A távolban fák nőttek egy erdő szélén, a faágakon színes levelek sokasága tarkállott. Néztem a hihetetlenül élénk árnyalatokban pompázó, mindenféle formájú és fajtájú virágokat, s csak úgy káprázott a szemem. Itt is, ott is virítottak az élénkzöld gyepek. A virágok, akárcsak a falevelek, belülről sziporkáztak.

Nem fáztam, és melegem sem volt, a hőmérséklet tökéletesnek tűnt. A levegő kristálytiszt volt és illatos. Egy tökéletes nap a mennyben. Mindent lenyűgözően szépnek találtam. Sehol nem láttam egyetlen száraz fűszálat, egyetlen hervadó szirmot sem. Úgy tűnt, minden színes dolog, amit csak látok, belülről ragyog, szemkápráztató színekben. Tekintetem újabb és újabb színek után kutatva ide-oda ugrált, mint egy gyereké a cukorkásboltban!

Teleszívтам a tudómet... felüdített, mint a friss tavaszi levegő egy reggeli eső után. Az egész ég aranyosan ragyogott, mintha csak most ment volna le a Nap. Az égbolt az aranygömb belseje volt. Ahogyan zivatar idején, szeszélyes, irizáló fények kergették egymást az égen, villámlani azonban nem villámlott. Szebb volt, mint bármelyik napnyugta, amelyre vissza tudtam emlékezni.

Miután alaposan szemügyre vettem egy fűszálat, úgy láttam, hogy áttetsző zöld, vagyis átengedte a fényt, de nem volt tökéletesen átlátszó. A fű és a virágok, mintha huzal kötötte volna össze szélcseengőkbe változtak, csilingelni, csengeni-bongani kezdtek. A szél láthatatlan húrokat pengetett. Eleven füvek és virágok tökéletesen harmonikus kórusa hangzott fel édes uniszónóban. A vidám muzsika hangjai letről, a lábam közeléből hallatszottak.

Az ember kénytelen elgondolkodni, hogy vajon sokakhoz hasonlóan nem ezt hallotta -e Vicki, aki ugyancsak említett szélcseengőket. Moody egyik halálból visszatért adatközlője mesélte:

„Valami csengettyűszóhoz hasonlót hallottam, nagy messziről, mintha a szél hozná a hangokat. Japán szélharangokra emlékeztetett.”

Ed megkérdezte az angyalt, hol vannak. „A mennyei Paradicsomban állsz” - felelte az. „Nézz csak fel, egyenesen előre: az Új Jeruzsálemet fogod megpillantani. A várost, ahonnan Isten minden Fénye ragyog.” Ed látta, hogy fény árad mindenből, a legerősebben azonban a Városból, amely nyilvánvalóan a menny csodálatos atmoszféráját létrehozó gömb belső fényét verte vissza. *„És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány”* (Jel 21:23).

A hegyre épült Város

„Szárnyaljjon örömed az Új Jeruzsálem láttán - mondta az angyal. - Ez a te örökséged. A tiéd lesz, hogy járj-kelj, és Jézussal lakj benne.” Ed szerint a *város hatalmas kocka (lásd Jel 21:16)*. Azt hiszem, a helyről, ahol álltam, egyenesen az egyik sarkára láttam, ami azt az illúziót keltette bennem, mintha a kocka alakú városnak csúcsos teteje lenne. Rendkívüli fénnel ragyog, de a heves ragyogás nem bántotta a szememet. ...A város fölé emelkedik a terep. Ezt a fantasztikus látványt sem a dombok, sem az erdősáv nem zavarta.”

Képzeljük el a hatalmas, szépséges Paradicsomot, a menny elővárosait - amely, ha Ed becslése helyes, több mint negyvenszer akkora, mint a Föld szárazföldjei összesen. *A közepén pedig ott áll a fenséges Város, olyan magasan (a Jelenések 21:16-17 szerint)*, hogy még egy Mount Everest sem takarhatná el. Isten Városa kocka alakú, ahogyan a Szentek Szentje a Mózes által készített tabernákulumban vagy a Salamon által emelt templomban. Talán ezért mondták nekik, hogy azt vegyék mintául, amit láttak - *a menny árnyékaképpen (Zsid 8:5, 9:24)*. Az angyal és Ed lassan repülni kezdtek a Város felé. Az angyal, amikor átrepültek felette, megmutatta neki a házat, amely egy napon az övé lesz a Paradicsomban. Ednek vissza kellett fordulnia, nem juthatott el a Városba, mi azonban képzeletben haladjunk csak tovább, fel, az Új Jeruzsálembe.

Érdekesnek találom, hogy a Biblia - Eddel ellentétben – soha nem említi, hogy az Új Jeruzsálem hegyen áll, sokan azonban, akik átéltek halálközeli élményeket, igenis elmondják. Gary így emlékezik: „Valóban a városon kívül álltam, egy dombon, dül, zöld gypszyenyegen. Elindultam felfelé a hegyre, a város felé.” Mint dr. Rawlings egyik adatközlője leírta: „Az egész területet ez a ragyogó, szépséges fény világította meg. Soha korábban nem láttam effélet. Egy hullámozó, zöld réten találtam magam, amely enyhén emelkedett. Láttam a bátyámat, aki élt, pedig emlékeztem rá, amikor meghalt.”

Betty Malz azon vette észre magát, hogy a városfal felé tart:

Felfelé ballagtam egy szép, zöld hegyen. Meredek volt, de a lábam erőfeszítés nélkül mozdult, és testemet mélységes elragadtatás járta át. Lenéztem: úgy tűnt, mezítláb vagyok, de testem külseje teljesen elmosódott és színtelen volt. Még fűvön haladtam, a legtökéletesebb zöld fűvön, amelyet valaha láttam. Egy-egy fűszál körülbelül két és fél centi hosszúságú lehetett, a felületük, mint a finom bársony; minden szál élt és mozgott. ...Mindenfelől felséges, tökéletesen felhőtlen, mélykék ég vett körül... érkezőben voltam oda, ahol álmaimban mindig is lenni szerettem volna. Jobbomon a fal most magasabb volt, és sokszínű, sokrétegű kőből készült. A fejem felett borostyánszínű drágakövek hosszú sora futott, a fal túloldaláról pedig fény sütött át rajtuk.

A városfal és a kapuk

Képzeljük el, amint felérünk a nagy falhoz és a Város kapuihoz. Nagy izgalom és várakozás tör fel szívünk mélyéből: Isten Városába készülünk belépni. A születésétől fogva vak Brad Barrows olyan részletekről számol be, amelyeket, nem lévén látó ember, aligha találhatott volna ki. Figyeljük csak, mennyire egyeznek a Szentírással és mások leírásaival! Miközben Brad közeledett a sötét alagút végéhez, tudta, hogy egy szemlátomást sok mérföldnyire nyúló

„hatalmas mező” terül el előtte. Amikor meglátta e tájat, tudta, hogy szó szerint *mindent* képes érzékelni és látni, ami körülveszi. Hatalmas, óriási levelű pálmafákat látott és magas fűvet.

Miközben mentem ezen a réten felfelé, a Városhoz, úgy éreztem, olyan vidámság tölt el, s olyannyira megújultam, hogy nem is akarok visszamenni. Mindörökre ott akartam maradni, ahol voltam. [...] Úgy tűnt, mindent átítat ez a fény, még a fűvet is, amelyen lépkedek. Mintha a fény csakugyan képes lett volna áthatolni minden ott lévő dolgon, még a fák levelein is. Nem volt árnyék, de nem is volt rá szükség. A fény mindent beragyogott.

Eszembe jutott, hogy honnan is tudhatnám én ezt, hiszen azelőtt soha semmit se láttam. Először, megpillantván, meghökkentem. ...Úgy éreztem, ha ez a földön történt volna velem, nem érteném. Ott azonban, ahol tartózkodtam, szinte magától értetődő volt.

Amint Brad közelebb jutott a Városhoz, amelyet, mint a *Jel 21:23 írja, Isten dicsősége világít meg*, zenét hallott, és sok ezren énekeltek „egy olyan nyelven, amelyet nem értettem, vagy talán sok-sok nyelven. A zene, amelyet hallottam, semmihez sem hasonlított, amit a földön megtapasztaltam.” Brad soha nem beszél városról, falról vagy kapuról - talán mert csak nagyon közel jött rá, hogy városfalat lát -, leírása mégis megegyezik a Jelenésekével, és másokéval, akik mindezt halálközeli élmény során tapasztalták meg:

Miközben felfelé mentem a hegyre, egy nagy kőépítményhez értem. Anélkül, hogy hozzáértem volna, meg tudtam állapítani, hogy kőből van. Tudtam, hogy képes vagyok erre, akkor ugyanis rendelkeztem valamiféle látással... valamiféle belső látással. Majdhogynem drágaköszzerűek voltak [*a fal alapkövei?*]. Úgy tűnt, a saját különleges fényükkel ragyognak. Maga a fény azonban valójában egyenesen a köveken át érkezett. Úgy látszott, mintha a kő valójában csak fokozná a már meglévő fény erejét, olyannyira, hogy szinte féltem megérinteni azokat a köveket. Úgy sejtettem, alighanem tűzforróak. Másfelől viszont nagyon is kíváncsi voltam rájuk. Az építmény, amelybe beléptem, hatalmas, csöszzerű struktúra volt. Azt mondanám, hogy a cső először legalább harminc méter átmérőjűnek látszott, a teteje pedig jócskán több, mint harminc méternyire volt a fejem felett [*egy kapuboltozat?*]. Egészen a csőig pálmafák és gyeplátszottak, s ismét az a hatalmas mező, amely egész eddig, már ennek a csőnek a bejáratáig is megvolt.

Bámulatosnak érzem, hogy Brad, aki mindmáig vak, érzékletesen leírja, ahogyan megy a Paradicsom lejtős rétjein a fal drágakőalapzata felé, majd be a városkapu boltíve alá. Mindezek ellenére úgy látszik, még csak nem is tudja, mit ír le Ken Ring kutatónak. Ő is leírta ugyanezt: „*A Várost Isten dicsőségének fénye ragyogta be, ragyogása nagy értékű ékszerével vetekedett. ...A városfalak alapjait mindenféle értékes kő díszítette. ...A tizenkét kapu tizenkét gyöngy volt, mindegyik egyetlen gyöngyből készült*” (lásd *Jel 21:11.19.21*).

A Jeff Long kutatásában szereplő adatközlők hasonló dolgokról számolnak be: „Az a szépség szebb volt, semhogy szó leírhatná. Volt egy ragyogó város is a távolban... vagy valami városhoz hasonló.” Egy másik „visszatért” ugyanazt a falat látta:

„Tőlem balra, ameddig csak a szem ellátott, csodás táj terült el: a létező összes színben pompázó tulipánok borították. Tőlem balra egy gyönyörű kék fal magasodott, színe az égével vetekedett.”

A boltozatos kapun át

Emlékezzünk vissza Dale Black kapitányra, aki angyalok társaságában repülve, a magasban közelítette meg a város délkeleti oldalát. Figyeljük meg, hogyan írja le a felkészülést a város kapuján való belépésre:

A város fala nem egyetlen fal volt, inkább párhuzamos falak sora. Három külső és három belső réteg közt, középtűt egy magasabb fal emelkedett... a legmagasabb pontján több száz láb is lehetett. És meglepő módon ugyanolyan vastag volt, mint amilyen magas (*a Jel 21 szerint 216 láb vastagságú*). Igen masszív volt, és tőlem balra és jobbra mindkét irányban a látóhatárig nyúlt.

A külső falak zöldesek voltak, de ebbe az árnyalatba némi kék és fekete is keveredett. Csupa áttetsző kőből emelték. A fal alapjába rétegzett sorokban sokszínű köveket építettek (*a Jelenések 21 tizenkét alapkövet említ*). A falon nagy erejű fény hatolt át: a szírvárvány valamennyi színe látszott benne. Furcsa módon valahányszor megmozdultam, a színek is elmozdultak, de csak annyira, mintha érzékelnék a mozgásomat és igazodnának hozzá.

Az engem kísérő két angyal még velem volt, jöttek ők is. [...] A fal alapja ekkor a szemem magasságában volt, már nem lebegtem felette, hanem egy impozáns nyílása előtt álltam. Kapuboltozatnak tűnt, körülbelül 90-100 méter széles lehetett.

A kapu jobb oldalán magas, fenséges angyali lény állt... A bejárat vagy átjáró opálos színű volt, mintha elfolyósított, majd a falon megszilárdult gyöngyökből készült volna. Amennyire meg tudtam állapítani, az egész bejáratot ebből a varázslatos anyagból alkották meg, és a nyílás belsejét is mindenütt ezzel borították. A bejárat körüli díszítés elképesztő részletei a legbámulatosabb látványt nyújtották, amelyet valaha is láttam. Miközben a bejáró sugárzó szépségét csodáltam, nagy, díszes aranybetűket vettem észre felette. Úgy tűnt, élet vibrál bennük. Az egysornyi betű ívet formált a bejárat felett. A betűket nem ismertem fel, tudtam viszont, hogy ezek a szavak a lehető legfontosabbak... A szép kapun való belépés előtt izgatott várakozás töltött el.

Elborított a zene, a fény, a szeretet. Pezsgő élet járt át mindent. Mindez nem körülöttem, hanem bennem volt. És csodálatos volt, csodálatosabb, mint bármi, amit valaha is átéltem. Úgy éreztem, odatartozom. Nem akartam eljönni onnét. Soha. Mintha ezt a helyet kerestem volna egész életemben - s most megtaláltam.

Képzeljük el, hogy miközben közeledünk a Város kapujához, akkora bennünk az izgalom és a várakozás, mint életünk valaha volt legszebb karácsonyán. Noha mindenki más nagyságúnak írja le a kaput, leírásaik megfelelnek egymásnak. A Biblia soha nem írja, hogy mindenből, még a falból is fény áradna (bár, ha Isten dicsősége/fénye ragyog át mindenben, ez ésszerűnek tűnik). Soha nem fejt ki, milyenek a gyöngykapuk, úgyhogy díszes, gyönggyel ékesített, kovácsoltvas kapukat képzelünk el. A halálközeli élményeken átesettek azonban egybehangzóan valami sokkal varázslatosabbról, és inkább a Jelenésekkel összezsengőről számolnak be. Falról, amelyen áttűnik a túloldali fény, s amely tizenkét különböző drágakőből készült: „*És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafír; a harmadik kalcedon; a negyedik smaragd; Az ötödik sardonix; a hatodik sardius; a hetedik krizolit; a nyolcadik berillus; a*

kilencedik topáz; a tizedik krizopráz; a tizenegyedik jácint; a tizenkettedik amethist... minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala” (Jel 21:19-20).

Gyöngyfényű kapuk

Betty Maltz emlékszik a hazatérés csodálatos érzésére, amely a városhoz közeledve fogta el:

Sokféle érzés kavargott bennem: derű, nyugalom, beteljesülés, egészség, tudatosság és fiatalság érzése... Megérkeztem oda, ahová álmaimban mindig is vágytam.

A jobbomon lévő fal most magasabb volt, és sokszínű, rétegzett kövek alkották. A fal másik oldaláról fény világította át a borostyánszínű drágakövek hosszú sorát, amely néhány lábnival a fejem felett húzódott. „Topáz - gondoltam. - A novemberi talizmánkő.” Akkorról emlékeztem erre, amikor az Edwards-féle ékszerboltban dolgoztam.”

Bettyt a hazaérkezésének ugyanez az előérzete fogja el, ugyanezeket a kövekből világító fényt látja, és felfigyel a topázra - az Új Jeruzsálem 9. alapkövére - több lábnival a feje felett. Miközben Betty egy futurisztikus, gyöngyfényű kapuhoz közeledett - amely más volt, mint bármi, amit valaha is el tudunk képzelni -, zenét és énekszót hallott.

Nemcsak hogy hallottam és éreztem az éneket, hanem magam is énekelni kezdtem. Mindig is lányos testem volt, de mély férfihangom. Hirtelen rájöttem, hogy úgy énekelek, ahogyan mindig is szerettem volna: magas, tiszta, édes hangokat adok ki. Az ének nemcsak, hogy négy szólamban szólt, hanem a szöveg is több nyelven hangzott el. Ámulattal töltött el a szavak sokasága és tökéletes elegye - és még értettem is őket! Nem tudom, ez miképpen volt lehetséges, azt azonban igen, hogy egyetemes élmény részese voltam.

Miközben az angyal oldalán haladtam, úgy éreztem, bárhová mehetnénk, ahol csak lenni akarunk, és azonnal ott is teremnénk.

A kommunikáció telepátikus úton folyt köztünk...

Az angyal előrelépett és tenyerét egy kapura helyezte, amelyre korábban nem figyeltem fel. Körülbelül tizenkét lábnival magas volt, tömör gyöngylemezből készült. Kilincset nem láttam rajta, gótikus formáit fent egy szép vonulatdíszítmény zárta le. A gyöngy olyannyira áttetsző volt, hogy majdnem - de mégsem egészen - átláttam rajta. Valamiképpen érzékeltem a túloldali atmoszférát is. A gondolatra, hogy bejutok, elragadtatott öröm és boldog türelmetlenség lett úrrá rajtam.

Amikor az angyal előrelépett és tenyerét a kapuhoz nyomta, a gyöngyfelület közepén nyílás támadt, amely lassan egyre szélesebb és mélyebb lett, mintha az áttetsző anyag szertefoszlott volna. Odabent - úgy tűnt - egy aranyszínű utcát láttam, amelyet mintha üveg- vagy vízréteg borított volna. A megjelenő sárga fény káprázatos volt, lehetetlenség leírnom.

Az angyal megkérdezte tőle, be akar -e menni. Bár minden ízében erre vágyott, hallotta apja hangját, amint az ő életben maradásáért imádkozik. Megkérdezte, vajon kapcsolatba léphet -e vele [tudniillik: apjával], „a kapu pedig lassan ismét egyetlen gyöngytáblává állt össze, mi pedig visszaindultunk, lefelé ugyanannak a szép hegynek az oldalán.”

Az én szememben a téves méretbecslések hitelesítik ezeket a tanúságtételeket: nem ellentmondásokról van szó, egyszerűen csak nem ugyanazt a történetet szajkózzák. Úgy

tűnik, különböző perspektívákkal, becslésekkel szolgálnak, akárcsak a Jézus feltámadásáról szóló beszámolók. Harvardon végzett jogász barátomtól tudom, hogy a bíróságon többen nyom a latban, ha ugyanaz a történet csekély eltérésekkel hangzik el, ez ugyanis arra utal, hogy az emberek ugyan a maguk eltérő nézőpontjából, de igazat mondanak.

A halálközeli élmények átélőinek e beszámolóit és a Szentírás alapján lassanként pontos képet kapunk erről a hatalmas falról, amelynek alapját tizenkét drágakő borítja - hossza körülbelül 2253 kilométer, magassága nagyjából 60 méter, vastagsága mintegy 75 méter -, és Isten fenséges Városába tizenkét áttetsző, gyöngyfényű kapun át juthatunk be.

De mi szükség van egy falra a mennyben? És hogy lehet a Város 2253 kilométer hosszú, miközben a fal csak 60 méter magas? Ezek a kérdések nem hagytak nyugodni, a válaszokat pedig csak találgatni tudtam. A Jelenések azt mondják, hogy „*annak kapui be nem záratnak*” (Jel 21:25), azaz a fal nem a védelmet szolgálja, inkább csak ékesség. És a 2253 kilométeres oldalak nyilvánvalóan ugyanabból az átlátszó aranyból vannak, amely látható, ugyanakkor át is látni rajta. „*A város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló*” (Jel 21:18) - olvashatjuk a Jelenésekben. A kapuk inkább az érkező üdvözlésére, mint kizárására szolgálnak.

Don Piper így magyarázza a gyöngyfényű kapukat:

Amint a kapu közelébe értünk, a zene felerősödött. [...] Pontosan fogadóbizottságom tagjainak feje fölött magasodott egy csodálatos kapu, amely megszakította a falat, és mindkét irányban elhomályosította a látványt. Átvillant az agyamon, hogy a tényleges bejárat túl kicsi a hatalmas kapuhoz képest. [*Ez talán megmagyarázza az eltérő méretadatokat; egyesek az egész kaput írják le, mások a bejáratot?*] Meresztettem a szemem, de egyik irányban sem láttam a fal végét. Felnéztem, de a teteje sem látszott.

Egyvalami igazán meglepett: ha a Földön a mennyre gondoltam, vártam, hogy egy napon meglátom majd a gyöngyből való kapukat, hiszen a Biblia utal ilyenekre. A kapu nem gyöngyből tűnő volt, de gyöngyszerűen fénylett - bár a lényegét talán sokkal jobban visszaadja az „irizált” szó. Én olyannak láttam, mintha valaki gyöngymázzal vont volna be egy tortát. A kapu ragyogott és sziporkázott. Megálltam és bámultam a pompás árnyalatokat és sziporkázó színeket. A ragyogás elkápráztatott.

Egyértelmű, hogy ezen a másvilági kapun átlépve részesülünk a valaha volt legizgalmasabb, legvadítóbb élményünkben! Képzeljük el a borzongató gyönyörűséget, amint új érzékeink működésbe lépve befogadják a látványt, illatokat, színeket, zenét és fényt - melyek mind eleven szeretetet közvetítenek -, és elragadtatással töltik meg lelkünket, közben pedig áthaladunk falban nyíló nagy, gyöngyházfényű anyagból való átjárón: Isten dicsőséges Városába.

#21: ISTEN VÁROSA (HÁZI KEDVENCEI IS BEBOCSÁTÁST NYERNEK!)

DON PIPER ÉPP BELÉPNI KÉSZÜLT A VÁROS KAPUJÁN. KÉPZELJÜK EL, milyen lesz, amikor átéljük az örömnak ezt a mámoros crescendóját:

Minden ragyogott - soha még ilyen élénk színeket nem láttam -, olyan erővel, hogy ezt a ragyogást egyetlen földi ember sem lett volna képes befogadni. Továbbhaladtam a kapu felé, feltételezve, hogy be fogok lépni rajta. Barátaim és rokonaim valamennyien ott voltak, hívtak, unszoltak, invitáltak, hogy kövessem őket.

Ekkor megváltozott a környezet. Egyedül azzal tudom érzékeltetni, hogy már nem előttem, hanem mellettem álltak. Éreztem, velem akarnak tartani, amikor belépek az irizáló kapun... Amikor közelebb jutottunk hozzá, a zene felerősödött, és még élénkebbé vált. Olyan volt, mintha valamilyen nagyszerű eseményre tartottunk volna. Minél közelebb értünk, annál intenzívebbé, elevenebbé és élénkebbé vált minden. Abban a pillanatban, hogy a kapuhoz értem, érzékeim még inkább kiélesedtek, és önkívülettel határos boldogságot éreztem.

Megálltam - nem is tudom, miért - közvetlenül a kapu előtt. A látvány borzongató izgalommal töltött el, be akartam menni. Tudtam, hogy odabent minden még izgalmasabb lesz. Kezdtém megérteni az emberi szív vágyakozását. A mennyben voltam, és készen álltam, hogy átlépjek a gyöngyházfényű kapun:

Képzeld el, hogy belépünk Isten Városába. Az angyal, aki a kapuban üdvözlő bennünket, legyőzhetetlenül erősnek tűnik, az ember mégis mennybéli szeretetet és melegséget érzékel. Az érkező neve ott áll az Élet Könyvében: ő a menny rég várt díszvendége. Képzeld el, ahogyan szertefoszlik körülöttünk a gyöngyházszerű fény, és a rokonainkból és barátainkból álló fogadóbizottság élén izgatottan végigmegyünk a hosszú, pompás folyosón, miközben magába szippantanak bennünket a harsogó, örömteli melódiák.

Egy szemtanú elmondása szerint „a kapun belüli látvány egy nagy folyosóra emlékeztet... A fal hatvanhat méter vastag, így a rajta keresztülvezető folyosó igencsak hosszú. A két oldalán harmadkörforma bolthajtások sorakoznak... bennük irodákkal és irattárfélékkel. A kapu előtt egy angyal várja, hogy üdvözlőhessen bennünket.” Dale Black figyelte a folyosót bélelő gyöngyfényű anyagra: „A bejárat egésze ebből a varázslatos gyöngyszerű szubsztanciából készült, s amennyire meg tudtam állapítani, a folyosó belső felületét is ez borította.”

Úgy tűnik, ez ugyanaz a nagyszerű folyosó, amelyet Mary Neal látott halálközeli élménye során, kajakozás közben: „Végighaladtunk egy ösvényen, amely egy pompás, ragyogó folyosóhoz vezetett... s amelyet szépséges színek megszámlálhatatlan sokasága ragyogott be. Éreztem, hogy lelkemet vonzza valami a bejárat felé... a kapu felé, amelyen minden emberi lénynek át kell haladnia.” Ez valószínűleg ugyanaz a hely, amelyet Brad Barrows igyekszik leírni, lévén azonban vak, a félkör keresztmetszetű folyosót „csőnek” nevezi: „Kezdtém jól kivehetően hallani a zenét, amelyből hébe-hóba már előzőleg is hallottam valamennyit. Mintha emberek énekeltek volna számos különböző nyelven. [...] Benézve a csőbe láttam, hogy valamiféle köre lépek, ugyanarra a fényes, ragyogó köre, amelyet a cső körül mindenütt láttam. Sima kő volt, nagyon-nagyon sima.” *Vajon olyan sima, mint a gyöngy?*

Képzeld el, milyen izgalmas lehet végigmenni ezen a gyönyörű folyosón és meglátni az általunk valaha elképzelt legnagyobb várost. Amikor belépünk a városba, az első dolog, amit megpillantunk, az Élet Fája. „*És az angyal megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszekéből jövén ki. Az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók*” (Jel 22:1-2).

Élet Fája

Az Élet Fája az Édenkertben talált fa volt. Ez volt az ok, amiért Isten elrejtette az Édent az emberiség elől, miután az vétkezett ellene. Isten ezt akkor jelentette ki, amikor már képesek

voltunk jó és rossz megkülönböztetésére. „...*hogya ki ne nyújtsa kezét, hogya szakasszon az élet fájáról is, hogya egyék, s örökké éljen: Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből*” (1Móz 3:22-23). Isten a gonosz ismerete által megoltalmazott bennünket attól, hogya mindörökre tőle elválasztva éljünk örök életet. Most, hogya mindnyájan ismerjük a múltunkbeli, földi gonoszt, fel vagyunk vértézve annak tudásával, hogya mibe került Istennek megújítania bennünket, élhetünk vele az ő Városában, és mindörökre szabadon választhatjuk azt, hogya szeretjük és követjük Istent. Most, amikor belépünk kapuján, végre ehetünk az Élet Fájáról, és *élhetünk*.

Mint azonban azt valaki megállapította, nemcsak egy fa van. „Az első dolog, amit látunk, az életfa. Mármint, én régebben arra gondoltam, csak egy fa volt, de ez egy fasor, amely az Élet Folyója mentén hozza gyümölcsseit... Ez a gyümölcs úgy terem, ahogyan János mondja [a Jelenésekben], minden hónapban másféle, és amikor valaki szakít magának egyet, azonnal egy újabb gyümölcs jelenik meg a helyén.” Képzeld el, hogya amint odamegyünk, hogya megízleljünk egyet, azt vesszük észre, hogya valójában nem is „megyünk” - habár arra is képesek vagyunk, inkább odasuhanunk.

„Lehetséges mozogni a gondolat sebességével. Ha el akarunk jutni valahova, már ott is vagyunk. Van azonban mód a lassú mozgásra is. Az ember érzi, hogya mozog, ami már önmagában is élvezetes. Ha lassan járjuk be a mennyi útjait, alkalmunk nyílik rá, hogya megtekintsük a festői vidéket, amelyet nem láthatnánk, ha a gondolat sebességével haladnánk, hiszen akkor nyomban ott terem az ember, ahová igyekszik.” Képzeld el, amint haladunk a fák felé, amelyek egy gondosan ápolt kerti sétányhoz tartoznak, és egy folyó partvonalát követik, amely a Város közepén át, kanyarogva ereszkedik le a dombok közt. Az Élet Folyójának mindkét partját ízletes gyümölcsöket termő fák, kertek és virágok szegélyezik, ezeken túl pedig mindkét parton utcák húzódnak.

Arany utcák

Folytatva képzeletbeli utunkat, azt tapasztaljuk, hogya az utcák mintha aranyból volnának, csakhogya nem abból a hivalkodó, sárga fémből, ahogyan képzelnénk. Az anyag, amelyből épültek, számunkra ismeretlen. Betty Malz szerint „mintha üveg- vagy vízréteg borította volna. Sárga fénye káprázatos volt, lehetetlenség leírnom.” Senki sem az én képzeletemben élő, hivalkodó „sárga, Ózhoz vezető utat írja le” - inkább egy túlvilágian átlátszó, kristályszerű, aranyos árnyalatokban csillogó felületként.

Gary megjegyzi: „Átlátszó utcákon haladtunk, én pedig maradéktalanul keresztülláttam rajtuk. A NASA egy tudósa utóbb mondta nekem, hogya az aranyban van valamilyen szennyeződés, s ha ezt eltávolítják belőle, többé már nem sárga, hanem kristályszerűen átlátszó.” Az űrhajósok sisakján van egy vékony aranybevonat, amely visszaveri a napfényt, belülről azonban keresztüllátnak rajta. Honnan tudták volna az ókorban, hogya az arany lehet átlátszó? A Jelenések említik, csak épp korábban nem tudtam elképzelni: „...és a város utcája tiszta arany, olyan, mint az átlátszó üveg” (Jel 21:21). Sohasem láttam ilyen anyagot, de sokan, akik halálközeli élményen estek át, állítják, hogya látják a jelenésekbeli utcákat. Képzeld hát el, hogya átvágunk az úton, mert meg szeretnénk kóstolni a Folyó partján álló fák gyümölcsseit. Egyesek azt állítják, hogya ettek a gyümölcsből – nem az Élet Fáájából, hanem más mennyei fák gyümölcséből:

Miközben haladtam az aranyösvényen, felfigyeltem az égre: a színe aranyos-rózsaszínű volt, ugyanakkor kristálytiszt kék is. [...] Volt egy park, benne padokkal, az ember leülhetett és beszélgethetett másokkal. [...] Az emberek remekül elbeszélgettek azokkal, akik most jöttek át a fátylon... A csodálatosan gondozott, szép parkban hatalmas, lenyűgöző fák sokasága magasodott. Legalább hatszáz méter magasak voltak, és számos különböző fajhoz tartoztak. Egyeseket ismertem, mások minéműségéről fogalmam sem volt... Odamentem egyhez, amelyet diófának gondoltam. Valaki azt mondta, szedjek róla, és egyek. Gyümölcse körte alakú és vörösréz színű volt. Amikor leszakítottam egyet, azon nyomban egy másik nőtt a helyébe. Amikor ajkamhoz érintettem a gyümölcsöt, elpárolgott és a legízletesebb dologgá olvadt a számban, amit valaha is kóstoltam. Olyan volt, mint a méz, az őszibarack- és a körtelével együtt. Édes volt, de nem cukros.”

Akiane, a festőművész-csodagyerek említi, milyen finom a mennybéli gyümölcs: „Jobb, mint bármi, amit valaha ettem. A Fény gyümölcsöt ad nekem. ...Isten azt mondja, sokaknak lesz rá szüksége, hogy egyenek ebből. Az új Földön mindig ott áll majd ez a fa.” A gyümölcs és a levelek gyógyítják és erősítik az embert. Korábban azon töprengtem, vajon lesz -e a mennyben kaland, izgalom, kockázat? Lehet, hogy még szükség lesz gyógyításra, de a mennyben Isten mindent meggyógyít, kielégíti szükségleteinket, és letörli könnyeinket. Nem tudom... Egyvalamiben azonban biztos vagyok: az élet borzongatóan izgalmas lesz.

A világmindenség kulturális központja

Miután megtapasztaltuk új erőnket, készen állunk, hogy bejárjuk az egész teremtség kulturális központját. A Város hatalmas, tehát rengeteg a felfedeznivaló. Egyesek szerint az Új Jeruzsálem méretei metaforikusan értendők, s talán így is van, de János határozottan kijelenti: „*És az angyal megméri annak kőfalát száznegyvennégy singre, ember mértékével*” (Jel 21:17). A város e mérték szerint is hatalmas – minden oldala 2250 kilométer hosszú - azaz nagyjából akkora, mint a fél Egyesült Államok, tehát bőven akad benne felfedeznivaló. Ez azonban nem nehéz, mert ha a halálközeli élményt átéltek nem tévednek, teleszkópikus látásunkkal jó részét átlátjuk, a gondolat sebességével mozoghatunk, de éppenséggel komótosan is sétálgathatunk a festői kerteken, hegyi falvakon át - vagy be a városközpontba -, hogy szemügyre vehessünk minden látványosságot.

Márpedig látnivaló akad bőven - parkok, folyók, szökőkutak, tavak, könyvtárak, művészeti galériák, múzeumok, zenei rendezvények, sportesemények. Várjunk csak egy pillanatot... Sportesemények? Művészeti galériák? Most ugyan csak spekulálok, de miért gondolnánk, hogy minden emberi kreativitás, kultúra és szórakozás Létrehozója mindezt elveszi gyermekeitől, ha majd végre hazatérnek? Randy Alcorn írja: „Minden okunk megvan hinni, hogy ugyanazok a tevékenységek, játékok, képességek és érdekességek, amelyekben itt örömről leltük, ott is elérhetőek lesznek.” Isten nem azt mondta, hogy mindent elpusztít, hanem hogy *mindent megújít* (Mt 19:28, Jel 21:5).

Ha a „minden” csakugyan *mindent* jelent, akkor ugyanaz a kultúra, kreativitás, szórakozás és izgalom, amelyekben a Földön részesültünk, fel fog támadni, hogy legmerészebb álmainkat is felülmúlja. Álmodjunk hát nagyot! Én úgy gondolom, hogy nagyon sok mindent az örökkévalóságban is kiélvezhetünk mindabból, amit a Földön Isten iránti szeretetünk által

motiválva kitaláltunk.

Ennek a Városnak az izgalmai sohasem érnek majd véget. Gondoljuk csak el, a magassága is 2250 kilométer! Talán vannak szintjei vagy emeletei - mint ahogyan a bolygónknak is van felszíne és légköre... Lehetséges, hiszen kedvünk szerint bármilyen irányban mozoghatunk: le és fel is. Képzeljük el, hogy az Új Jeruzsálem légköre olyan, mint a Földünké, olyan az ege és a felhői is, mint amilyen a mi 11 200 méteres troposzféránk, a Város atmoszférája azonban kétszáz, olyan vastagságú „emeletből” áll, mint a mi légkörünk. Ez csak a Városon belül a Föld felületének kétszeresét adja ki, s akkor még nem számoltam a Paradicsom vidékeit (a felfedezendő univerzumokról nem is beszélve). A menny végtelenül izgalmas és élvezetes lesz, végtelen mennyiségű felfedeznivalóval... már azelőtt, hogy Isten megújítaná, újjáalkotná és egyesítené az új mennyet az új Földdel, hogy tökéletesen illeszkedjenek egymáshoz!

Gary a menny kapujánál legjobb barátjával, Johnnal találkozott, akinek feje a Földön, egy szörnyű baleset során leszakadt a törzséről, most azonban nem is lehetett volna előbb, teste pedig ismét tökéletesen ép volt. Magával vitte Garyt, hogy együtt járják be a várost.

John azt mondta, rengeteg csodás dolgot fog mutatni. Elvitt egy hatalmas épületbe, amely úgy festett, mint egy könyvtár. Tömör arany falain, egészen a kristályból való, kupolás mennyezetig varázslatos fények szikráztak. Száz meg száz kötetnyi könyvet láttam...

A könyvtárból átmentünk egy nagy előadóterembe. Mindenki hosszú ruhát viselt, s amikor beléptem, észrevettem, hogy rajtam is ilyen van. Felpillantva, egy gyönyörű csigalépcsőt láttam, amely csavarodva tört az atmoszféra magasságaiba [*mint Salamon templomában, 1Kir 6:8*]. Közvetlenül előttem egy szép, kristálytisztá folyó hömpölygött. Isten trónjából fakadt! Döbbenetes érzés volt látnom a forrását, amely nem volt más, mint a mindenható Isten királyi széke!

A kristályfolyó mentén gyümölcsfaligetek sorakoztak... Előttünk lélegzetelállítóan szép dombok és hegyek magasodtak. Egy domboldalon emberek sokaságát vettem észre: a Földön zajló eseményeket figyelték.”

Gary felfigyelt rá, hogy a Város vidéke éppoly változatos volt, mint az Egyesült Államok - hiszen kiterjedése a fele amazénak. Látott olyan embereket is, akik a mennyből a Földet figyelték. A Szentírás utal arra, hogy *akik a mennyben vannak, tudhatnak majd a Földön zajló eseményekről (Lk 15:7; Jel 6:10-11)*. A mennyei örömök fényében minden földi szenvedés új értelmet kap, miután megértettük Isten tökéletes tervét.

Életünk legnagyobb csobbanása

Dale megfigyelte, hogy ez a folyó „a város közepén található gyülekezési területtől a falig nyúlt. A fal felé folyt, s ott, úgy tűnt, véget ért.” Miközben Gary az Isten trónjából eredő Élet Folyóját csodálta, John biztatta, hogy igyék belőle:

Megkóstoltam a vizet, s kifejezetten édesnek találtam. Ezután John bevezetett a vízbe. Először bokáig ért, majd mélyülni kezdett. Elborította a combomat, aztán a vállamat, míg végül mindenestül ellepett... A gyönyörű víz megtisztított minden szennyeződéstől, amely a Földről a mennyei dicsőségbe való átjutásom során hozzám tapadhatott. Johnnal a vízben

szavak nélkül tudtunk kommunikálni. ...A víz szintje csökkenni kezdett, mi pedig a túlparton másztunk ki belőle.

Gary teljesen szárazan emelkedett ki a folyóból! Képzeljük el, amint az Élet Folyójába vetjük magunkat, amely semmiféle vízhez nem hasonlítható, amellyel valaha is dolgunk volt. Négyen számoltak be arról, hogy úsztak az Élet Folyójában, s mindnyájan ugyanazt a rejtélyes felfedezést tették: „Ahogy mentünk befelé a folyóba, a víz egyre mélyebb és mélyebb lett, míg végül ellepte a fejünk búbját, mi viszont még mindig lélegeztünk, így aztán arra a felismerésre jutottam, hogy ez Isten Lelkének folyója, vagyis Isten lelkének manifesztációja.”

Prófétája, Jeremiás által Isten ezt mondja: *„Elhagytak engem, az élő vizek forrását...”* (Jer 2:13). Vajon Jézus ezért hasonlítja a Szentlelket élővízhez? *„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomszúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről... (Jn 7:37-39).* Lehet, hogy ez a mennyben több egy metaforánál? Nem tudom, de érdekes, hogy amikor az angyal a folyóba irányította Edet, ő is ugyanezeket a meglepő észrevételeket tette.

„Kapok levegőt!” – állapítottam meg csodálkozva. A víz alatt tisztán és érthetően tudtam beszélni az angyallal, szavaim nem torkollottak bugyborékolásba.

„Az Élet Folyójában állsz, amely Isten Lelkéből való. Lemossa rólad a bűn sebhelyeit. ...Ha ezt a vizet iszod, nem szomjazol többé. Az Élő Isten Lelkéből ered és az Élet Fát táplálja.

Amikor kiemelkedtünk a folyóból, azt vettem észre, hogy teljesen szárazak vagyunk!

Rebecca Springer, aki 1898-ban esett át halálközeli élményen, meglepő módon ugyanezekről a tisztító jelenségekről számol be, amikor elhunyt sógora, Frank a menny vizébe vezette:

Meglepetésemre és legnagyobb örömömre azt tapasztaltam, hogy a víz alatt nemcsak lélegezni tudok, de nevetni és beszélni is, látok és hallok, ugyanolyan természetességgel, mint a felszínen. Leültem a tarka kavicsokra, és mindkét kezemmel beléjük markoltam, ahogyan egy gyerek tette volna. Sógorom is oda ült mellém, és nevetve, vidáman beszélgettünk.

„Tégy így!” - mondta, és mindkét kezével megdörzsölte arcát, majd ujjáival beletúrt sötét hajába. Követtem példáját, és az érzés kellemes volt. [...] Ahogyan közeledtünk a parthoz, és a fejem egyszer csak kibukkant a vízből, abban a pillanatban, hogy a levegő az arcomat és a hajamat érte, realizáltam, hogy sem törölközőre, sem hajkefére nincs szükségem. A testem, a hajam, még a szép ruhám is száraz maradt...

Megfordultam és hátrapillantottam a folyó csillogó, csendes vizére. „Frank, mit tett velem ez a víz?” - kérdeztem. „Úgy érzem, repülni tudnék.” Nagyon komolyan, gyengéd tekintettel rám pillantott, és kedvesen így szólt: „Lemosta a földi élet utolsó maradványait, és előkészített az új életedre.

„Ez isteni kegyelem!”

„Igen, az” – felelte ő.

Habár hiszem, hogy megőrizzük a Földön kapott leckék emlékeit, s hogy Isten megbocsátása lemossa bűneinket, talán a bűn okozta sebhelyek is begyógyulnak egyszer, ahogyan arra

négyen is utaltak (*a Jelenések 22:2 szerint azoknak a fának a levelei, amelyeket az Élet Folyója táplál, az a rendeltetésük, hogy gyógyítsák a pogányokat*). Érdekes, hogy a földi víz az úgynevezett poláris oldószerek csoportjába tartozik, ami egyedülálló tisztító hatással ruházza fel, s a víz az, amely fenntart minden életet – testünk hatvanöt százalékát alkotja és a Föld felületének hetven százalékát borítja. Lehet, hogy ez a mennyei viszonyok mása? Lehetséges, hogy Napunk és a földi víz mesterséges életfenntartó változatai a mennyei Fénynek és az Élet Vizének, amelyek az örök élet táplálói?

Gyerekek és házi kedvencek is bebocsátást nyernek!

Miközben folytatjuk az új Város felfedezését, mindenféle korú emberekkel találkozunk, ugyanis a Földön elpusztult fiatal életek tragédiái jóvá tételnek, és az eljövendő életben bontakoznak majd ki. Továbbá jó hír azoknak az embereknek, akik számára házi kedvenceik olyanok, mintha a gyerekeik volnának - úgy tűnik, ebbe a városba ők is bebocsátást nyernek!

John ezután elvitt engem [Garyt] egy iskolai játszótérnek tűnő helyre, ahol a szökőkutak aranyból, a padok márványból voltak. Mindenütt virágok nyíltak, illatuk édes parfümre emlékeztetett. Elámultam a virágok csodálatos színén: mindegyik különbözött a többitől, nem volt két egyforma. [...] Láttam egy kislányt, akinek hosszú, barna haja csigákban omlott a hátára. Fehér ruhát viselt, amely Urunk dicsőségének fényében csillogott. Kicsiny lábán szandál volt. Amikor meglátta Jézust, kitárt karral futni kezdett felé. Jézus leguggolt, és amikor a kislány a karjaiba vetette magát, magához ölelte. Ekkor minden irányból gyerekek szaladtak oda, hogy lássák Jézust. Mindenféle fajtájú és bőrszínű volt köztük, és mindnyájan szandált és fehér ruhát viseltek. [...] A gyerekekkel mindenféle állatok voltak. Ámulva néztem, hogy egy fenséges oroszlan úgy bolondozott velük, mint egy kismacska, s hogy kecses szépségű madarak ülnek a vállukon és a fejükön. Láttam tizenéveseket, akik idő előtt távoztak el erről a földről. Ők kristálymedencékben játszottak, nevettek és énekeltek.

Ézsaiás előre látta, hogy Isten a mennyben újjáalkot minden teremtményt: „*És lakozik a farkas a bárányal... a borjú és az oroszlan-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat*” (Ézs 11:6). Az emberek gyakran találgatják, vajon viszontlátják -e majd a mennyben kedvenceiket. Nyilvánvalóan lesznek ott állatok, és ha Isten arra használja az állatokat, hogy a gyerekeket (és a felnőtteket is) szeretni tanítsa, vajon nem az -e a valószínű, hogy a minden dolgok megújulása kedvenceinket is érinti? Szerintem igen. Van Lommel feljegyezte, hogy halálközeli élményen átesett „gyerekek valóban találkoznak kedvenceikkel.” A tízéves fiú, aki judo-balesetben „halt meg”, elmondta: „Ott volt Skippy kutya. Skippy pár évvel azelőtt pusztult el, s az egyetlen igazi családtagom volt, akit elveszítettem. Öröm és szeretet árasztott el, amikor átöleltem a kutyámat.” Úgy képzem, hogy a szeretett házi kedvenceink is bejuthatnak a Szent Városba, mert minden szeretet Istentől való.

A menny harmonikus hely lesz, ahol minden múltbéli kapcsolat, minden játék, sőt minden munka is virágzik majd, mentesen a romlás és pusztulás földi átkától. Egy dr. Atwater nevű kutató arról számol be, hogy a tízéves Clara halálközeli élménye során szorgalmasan dolgozó embereket figyelt meg:

Úgy tűnt, sétálok, de a lábam nem érintette a földet. Hirtelen, mintha egy városnyi, nevetve játszó gyerekekkel teli játszótér zivaját hallottam volna. A hangjuk megnyugtató. Elénk jött egy másik ember. [...] Járdán közelítettünk meg egy nagy épületet, amelynek hatalmas ajtajai voltak. Amikor beléptem, mindenfelé embereket láttam, amint tették a dolgukat. [...] Jézus fehér, hosszú ujjú, földig érő ruhát viselt, amelyet deréktájban széles aranszalag fogott össze. A lábán szandál volt. Sötétbarna haja a válláig ért; hosszúkás arca volt... s a szemében mintha folyékony szeretet csillogott volna. Pusztán a tekintetünk révén kommunikáltunk egymással.

Mennyei bulik

A menny pompás, örömteli, ünnepies hely, ahol családok és barátok együtt dolgoznak, aztán ünnepekre és multságokra jönnek össze, hogy ünnepeljék és élvezzék az életet az Élet Adójával. Isten nagyon örül majd annak, hogy együtt örülünk vele. Gyakran látjuk majd Jézust, „A Menny Fénypontját”, s ha meghívjuk, megbecsült vendége lesz házuknak. Mivel ő az első feltámadt emberi lény, egyszersmind az Atya mindenütt jelenlévő megnyilvánulása („...aki engem látott, látta az Atyát,” Jn 14:9), egyidejűleg lehet a trónon, a gyerekekkel és velünk.

Egy szívrohamon átesett nő utóbb elmondta dr. Longnak: „Egy gyönyörűen megvilágított helyre jutottam... mintha sütött volna a Nap, de sokkal fényesebben, aranylóbban. [...] Olyannak tűnt, mint egy *baráti szomszédság*, engem pedig sorra odavezettek olyan emberekhez, akiket szerettem, s akiket hiányoltam, és mindnyájan nagyon boldogok voltak.” Lehet, hogy soha fel sem merült bennünk, hogy a mennyben blokkbulik és multságok vannak, de Isten örül annak, ha örülünk neki és egymásnak, a próféták pedig megjövendölték a mennyei összejöveteleket.

És szerezz a seregek Ura minden népeknek... lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból... S elveszi e hegyen a fátyolt, mely beboríta minden népeket, és a takarót, mely befedett vala minden népségeket; ...letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott. És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket... (Ézs 25:6-9)

A keresztre feszítése előtti estén, az utolsó vacsorán „Jézus a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: „Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, míglen eljő az Isten országa. ...Én azért adok néktek, hogy... egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban” (Lk 22:17-18.30). A várost ünneplés tölti majd be, amelynek közepén maga Isten áll majd!

Elképesztő gondolat... hogy mindenki, aki azért él, hogy amíg a Földön tartózkodik, szolgálja a Királyt, egy napon átéli majd, hogy a Király szolgál bennünket. Jézustól tudjuk: „Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, mikor hazamegy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy [Jézus] felövezvén magát, leülteni azokat, és előjövén, szolgál nekik” (Lk 12:37).

Végre meglátjuk majd, valójában mennyire csupa élet és öröm az Isten, amikor megtapasztaljuk, hogy minden élvezet, amiben a Földön részünk volt, csak árnyéka mennyei megfelelőjének. A menny Isten kreatív, művészi ünneplése lesz. Említettem már, mennyire magával ragad mindenkit a mennyei zene. Egyesek dalokat írnak, mások táncokat táncolnak majd, megint mások pedig kreativitásuk vagy felfedezéseik ajándékaival magasztalják a

Teremtőt. Soha nem kell majd nélkülöznünk a kulturális kreativitást, a tanulást vagy a Föld megismerését, ezek ugyanis csak előzetes kóstolók a mennyből. Miután felfedeztük a tanulás, az alkotás, a munka és a szórakozás kulturális központjait, lassan mindenki az egésznek a középpontja felé veszi az irányt - Isten trónszéke felé.

Isten trónja

Képzeljük el, amint összegyűlünk a legkülönbözőbb nemzetek tagjaival a nagy ünnepségre, Isten trónja köré, amelynek János is tanúja volt:

Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak; És kiáltanak nagy szóval, mondván:

Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé! [Jézusé]”...

Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, akik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.”

„Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában... és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” (Jel 7:9-10.13-15.17)

A Város középpontjában a világegyetem építészeti csodája áll, amely nemcsak fizikai szépsége folytán bámulatra méltó, hanem a misztérium, a csoda és a tisztelet következtében is, amelyek magából az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a jelenlétéből táplálkoznak – elképzelhetetlen olyan hely, ahol inkább szeretnénk lenni, mint itt. A trón az emberi művészetek, az imádat, a tánc és a kreativitás leglátványosabb megnyilvánulásainak központja – ezekkel egytől egyig a létező Legnagyszerűbb Lényt ajándékozzák meg, s teszik ezt az egész emberiség jelenlétében, Isten dicsőségére.

Marv, a konzervatív bankelnök bepillantott a kapun. Messziről, teleszkópikus képességével látta „a káprázatos, ragyogó fehér trónt. Nehéz ezt elképzelni ebben a sötét világban, én azonban még ennyire messziről is tisztán láttam. A trónt hatalmas fehér oszlopok és óriási embertömeg vették körül. Férfiak és nők, fiúk és lányok, végeláthatatlan karban táncoltak és énekeltek a trónon ülő két Lény tiszteletére.”

Marv a holland református tradíció neveltjeként bevallotta, hogy a kezét sem emelné fel egy istentisztelet során, ám kijelentette: „A mennyben az ember önkéntelenül is megteszi majd.” Isten jelenlétében a látvány, a végbemenő csodák és a feltoluló érzelmeink lehetetlenné teszik, hogy az ember ne kiáltozzék örömeiben. „Igen, két Lényt láttam” – emlékszik vissza Marv. „Mindig is úgy gondoltam, hogy az a két személy Isten, és Fia, Jézus voltak.”

Ézsaiás, Ezékiel és Dániel, az Ószövetség prófétái hasonló érzékletességgel írják le a trónján ülő Istent: „*És vala mint egy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül a fejük felett... És a mennyezeten felül, amely fejük felett vala, látszék mint valami zafírkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján látszék mint egy ember formája azon felül... mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, mint amilyen a szivárvány,*

mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül” (Ez 1:22.26-28).

Richard így emlékszik az Isten trónjából sugárzó szintiszta energiára és szépségre:

A mennyben minden a Trón felé és a Trónból áradt. Lükettett, mint egy dinamó... A Trón Épülete hatalmas volt - felfogni sem tudtam... a szélessége több száz mérföld, a magassága legalább ötven mérföld volt, boltozatos tető zárta le...

Ezer meg ezer lépcső vezetett fel a Trónhoz... Felfelé menet százezreket, talán milliókat láttam bemenni és kijönni. Imádták és magasztalták Istent...

A bejáratnál... vagy kapunál oszlopok álltak... A Trón valamilyen mennyei anyagból készült. Kristályszerűen átlátszó volt, mégis mintha aranyból, elefántcsontból és ezüstből alkották volna... A menny legszebb pontja volt.

Akiane kisgyerekként ugyanezt figyelte meg, amikor bevitték „a Fény házába... amely nagyon szép és nagyon nagy... ott lakik Isten. A falai mintha üvegből volnának, de mégsem... és sok olyan színben játszanak, amilyeneknek itt nincs megfelelőjük.”

Amikor eljutunk ebbe a mérhetetlen kiterjedésű arénába, amelyet felfoghatatlan energia tölt be, Isten trónja előtt egy óriási területet pillantunk meg, amely olyan, mint egy hatalmas, kristálykék tenger - de nem az. Emberek vannak rajta, táncolnak, énekelnek, imádkoznak - emberek, akik gigászi koncertet adnak, miközben elragadtatásba ejti őket a dicsfény, a zene, és az előttük lévő Egyetlen iránti imádat. *„És ímé egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle valaki a királyiszékben; És aki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül szivárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló... És a királyiszék előtt üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz” (Jel 4:2-3.6)* Figyeljük csak meg, hogy írja le valaki ezt a királytengert:

A trón előtt egy nagy, ovális terület van... zafírkövekből. Ezt megtaláltam Ezékielnél is (1:22-28), aki lefesti az Isten trónja alatti zafírokat, és tengernek nevezi, mert kék és fényes. Üvegnek mondja, mert zafírból van, ami valójában üveget jelent - ezért tehát az „üvegtenger” megfogalmazás. Más szavakkal: nem víz, nem Isten kiáradó Lelke, hanem szilárd felület, amelyen az ember megállhat.

Dale Black kapitány emlékszik, hogy látott embereket, akik a Város központjában ezen a „kristálytengeren” gyűltek össze.

Angyalok és emberek óriási sokaságát láttam, millióan voltak, számtalanul sok milliónyian. Egy központi területen gyűltek össze, amely körülbelül tizenhat kilométer átmérőjű lehetett. A tömeg kiterjedése inkább emlékeztetett óceánra, mint egy hangversenysterem közönségére. Emberhullámok mozdultak a fényben, ringatóztak a zenére, imádták Istent... Valamiképpen mindent a mennyei zene irányított... A zene mindent betöltött, lényege és gyújtópontja Isten imádása volt, s mindenhol érezhető volt a zenéből áradó boldogság. Szívem legeslegmélye együtt rezonált vele, amitől úgy éreztem, hogy mindörökké a része akarok maradni. Az akartam, hogy soha ne érjen véget... Úgy éreztem - s ez minden érzések legmegnyugtatóbbja volt -, hogy erre a zenére születtem, mintha testem minden izma valamilyen finoman hangolt hangszer húrja lenne, amelyet azért alkottak, hogy a valaha komponált legszebb zenét játssza.

A zene részének éreztem magam, egy voltam vele, teli örömmel, csodálattal és imádatlalt. Nem akartam, hogy valaha is véget érjen.”

Soha véget nem érő élet!

A nagy hír pedig... hogy ennek soha nincsen vége. Ez csak a kezdet. Miután bejártuk a Menny Városát, rá fogunk jönni, hogy a földi történelem egésze nem volt más, mint pusztán előjáték az Élet igazi történetének első fejezetéhez, amely csak most kezdődik. És a mostani menny minden csodájával együtt csak első fejezete Isten Élettörténetének. Még nagyobb dolgok következnek majd, amikor a menny és a Föld megújulásával elkezdődik egy új történet.

Rájövünk majd, hogy minden küzdelem, minden szenvedés, minden fájdalmas próbatétel, a hit valamennyi cselekedete, minden földi szolgálat és áldozat, „*a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk*” (2Kor 4:17). Az élet, amelyről mindig tudtuk, hogy Isten nekünk szán - ez az élet épphogy csak kezdődik. Az elképzelhető legcsodálatosabb élmények várnak ránk. Képzeljük el a mennyet! Éljük érte!

És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. De kinn maradnak az ebek és a bűbajosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind, aki szereti és szólja a hazugságot. Én, Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomszójáhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen (Jel 22:12-17).

„A” FÜGGELÉK: ÉRVEK A HIT MELLETT

MINT TERMÉSZETTUDOMÁNYOS BEÁLLÍTOTTSÁGÚ, SZKEPTIKUS mérnök, régente sokat töprengtem: *Honnan tudhatjuk, hogy Jézus valóban a Messiás, Isten Fia?* Egyszerűen nem tudtam, hogy mit nem tudtam! Azóta számos ellenőrizhető bizonyítékot találtam, amelyek a hit mellett szólnak. Hiszem, hogy e bizonyítékok külső igazolással szolgálnak arra, hogyan kell értelmeznünk a halálközeli élményeket. Ezek ugyanis megerősítik a halál utáni élet valóságosságát és a keresztény állításokat. Erre azonban van más mód is. Ha Isten igazolható módon csakugyan szakaszokra osztotta a történelmet Jézus életével, halálával és feltámadásával, ennek révén okunk van a halálközeli élményeket racionálisan megalapozottnak tekinteni. Megosztanék pár ilyen bizonyítékot, azokat, amelyeket a legmeggyőzőbbeknek gondolok.

Sok ember állít nevetséges dolgokat Istenről, istenekről, isteni létről. Isten tudatta velünk, hogyan ismerhetjük fel az Igazi Teremtőt: „*Hozzátok ide ügyeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. Adják elő és jelentsék meg nekünk, amik történni fognak; amik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végüket, vagy a jövőndöket tudassátok velünk! Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok –e*” (Ézs 41:21-23). Isten azt mondja, csak ő tudja, mit tartogat a

jövő, így hát prófétáival jövendöltette meg a Messiás eljövételét, hogy tudjuk: ő az Egy igaz Isten. *„Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. És ki hirdetett hozzám hasonlóan? ...jelentsse meg... jelentsék meg a közeli és távoli jövőt... Hát nem mondtam -é meg és nem jelentém előre?”* (Ézs 44:6-8; kb. Kr. e. 680). A szkeptikusok többsége alighanem azt állítja, hogy minden prófétai jövendölés hazugság - azaz Jézus után egyesek belenyúltak a szövegekbe, hogy „úgy lássék”, mintha beteljesítette volna a próféciaikat. Ha azonban alaposabban szemügyre vesszük, a történelem és a holt-tengeri tekercsek egy másik változatot támasztanak alá.

A holt-tengeri tekercsek közt megtaláljuk az Ézsaiás-könyv egy teljes példányát, amely 150-350 évvel korábbra datálja Jézust. E próféciaik tehát még az események előtt íródtak (azaz nem később, hogy úgy tűnjék, Jézus beteljesítette a jövendöléseket). Az *Arizona Daily Star* beszámolója szerint: „Tudósok a holt-tengeri tekercsek új radiokarbon-vizsgálatát végezték el a Nemzeti Természettudományi Alapítványnál... A szénizotópos eljárással Ézsaiás híres könyvét a Kr. e. 335 és 122 közti időszakra datálták. Paleográfusok szerint ez a tekercs körülbelül Kr. e. 150 és 125 közt keletkezhetett.” Ézsaiás megjósolja, hogy mikor, hova, és miért küldi el Isten a Messiást. A Biblián kívüli történelem igazolja, amit a próféta megjövendölt.

Az Ézs 9-ben Isten közli velünk, hol fogja kinyilatkoztatni magát. Galileában jelenik majd meg, ember fiának alakjában:

A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük!... Mert egy gyermek születik nekünk, egy fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége. (Ézs 9:1-2, 6-7; Kr. e. 680 körül)

Ézsaiás azt mondja, a végtelen Isten emberfiaként nyilatkoztatja ki magát, Galileába érkezik, „Hatalmas Istennek” nevezik majd, és örök békét szerez Isten és minden erre kész ember közt. Ezt 680 évvel azelőtt írta, hogy Jézus a Genezáreti-tó partján járt és tanított volna - az Újszövetség szerzői és a Biblián kívüli história pedig megerősítik, hogy Jézus Galileában végezte szolgálatának nagy részét.

A Szenvedő Szolga

Isten több mint 600 évvel előre megmondta, mit fog tenni Karja, szolgáló Messiása, hogy békét hozzon az emberiségnek:

...az Úr karja kinek jelentetett meg? Felnőtt, mint egy vesszőszál... Utált és az emberektől elhagyott volt... Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá... És ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. (Ézs 53:1-6; Kr. e. 680 körül)

Ézsaiás a továbbiakban elmondja, hogy a Messiás meg fog halni bűneinkért, de „*lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és*

vétkeiket viseli” (Ézs 53:11). Jézus galileai életét, halálát és feltámadását eljövetele előtt évszázadokkal megírták.

Még Jézus eljövetele időpontját is megjövendölték. Dániel például megjósolta, hogy *a Messiást megölik, s hogy utána elpusztul Jeruzsálem és a Templom (Dán 9:24-26).* A holt-tengeri tekercsek azt is bizonyítják, hogy Dániel könyve Jézus kora előtt íródott. Isten megmutatta, mennyire szeret bennünket - eléggé, hogy megfizesse valamennyi szándékos, nyakas bűnünk árát -, hogy igazságos és méltányos lehessen, megbocsáthasson nekünk és visszafogad hasson minket. Annyira szeret bennünket, hogy megfizette értünk a legnagyobb váltságot, amelyet csak el tudunk képzelni. Isten eltávolított minden akadályt ember és Isten közül, egy kivétellel - s ez a mi gögünk! Semmi mást nem vár el tőlünk, mint készséges, alázatos szívet, amely vágyik a megbocsátására és útmutatására, amelyet Krisztus által ajánlott fel.

A keresztdozat megjövendölése

Jézus kezét és lábát egy római keresztre szegezték, melyet két latoré közt állították fel. Vajon miért? Mert az állította, hogy ő a megnyilvánult Isten, a Messiás, és szembesítette a vallási vezetőket romlottságukkal, akiket csak saját hatalmuk és pozíciójuk érdekelt. Ézsaiás ezt is megjövendölte: *„alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg” (Ézs 53:7-9).*

Jézus előtt 1500 éven át húsvétkor minden zsidó családnak egy áldozati bárányt kellett vinnie a jeruzsálemi szentélybe. Kosnak és egészségesnek kellett lennie. Ezt helyettesítő váltságul ajánlották fel az elmúlt év bűneiért (bízva abban, hogy Isten egy napon elengedi majd valamennyi tartozásukat). Mindezek az áldozatok kozmikus drámát jelenítettek meg; előrevetítették Isten hatalmas áldozatát.

Vegyük fontolóra a következőket. A Talmudban, azoknak a vallási vezetőknek a kommentárjaiban, akik megfeszítették Jézust, ez olvasható: „Húsvét előestéjén felakasztották Jesut, a Názáretit [azaz Jézust] ...mivel varázslatot űzött és tévútra vezette Izraelt” (*Talmud, Szanhedrin* 43a). Jézus ellenségei nem tagadhatták, hogy embereket gyógyított és csodás tetteket hajtott végre, de mert félték befolyásuk elvesztésétől, azt állították, hogy hatalma nem Istentől, hanem ördögi praktikákból származott: *„És az ördögöt kiűzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csodálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izraelben! A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket” (Mt 9:33-34).* Így hát Jézust elítélték istenkáromlásért (mivel Messiásként Istennel való egyenlőségét hangoztatta), Pontius Pilatus pedig keresztre feszíttette - éppen húsvét bejövetele előtt.

Jézus volt az utolsó húsvéti áldozati Bárány. Jézus keresztre feszítése után körülbelül 40 évvel mindenféle áldozat megszűnt. Gondoljunk csak bele, hogy 1500 évig minden évben minden zsidó család áldozott egy bárányt az előző évi bűnökért, s ez ekkor csak úgy abbamaradt! Találtam egy *Judaism 101* című weboldalt, amely választ ad arra, hogy miért: „Mert az áldozat gyakorlata nagyrészt megszűnt a Kr. u. 70. évben, amikor a római haderő lerombolta a jeruzsálemi Templomot.”

Minden áldozat megszűnt - mivel ezek csak egy kozmikus arányú dráma részei voltak, amely megjövendölte Isten hatalmas áldozatát... amelyet egyszerre, minden emberért hozott. Ezért

nevezzük Jézust Isten Bárányának. Aznap, amikor keresztre feszítették, két lator közé szögelték fel. Egyikük követelte, hogy Jézus bizonyítsa be, kicsoda, és tegye meg, amit a lator akar. *„Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Istent sem féled -e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban! És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a Paradicsomban”* (Lk 23:39-43).

Két ember - két szabad akaratból fakadó reakció. Vajon a mi lelkiületünket melyik tükrözi? Ez az Isten, aki Jézus Krisztus által nyilvánította ki magát, pontosan az együttérzésnek az az Istene, akiről a halálközeli élményen átesettek beszámolnak. Amikor a vallási vezetők Jézus elé visznek egy házasságtörésen ért asszonyt, akit el akarnak ítélni, hogy halálra kövezzék, ezt mondta nekik: *„Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. És újra lehajolván, írt vala a földre. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a közepén állva. Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott -é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél”* (Jn 8:2-11). Ahogyan Jézus Khalidának mondta: „Csak higgy bennem, bízz bennem és tudd, hogy szeretlek”. Mi vajon akarjuk -e szeretni őt? Hajlandóak vagyunk -e beismerni, hogy szükségünk van megbocsátására és vezetésére? Ő mindössze ennyit akar.

Jel a nemzetek számára

Vitathatatlanul bizonyító erejű jel volt, amikor egy héttel a keresztre feszítése előtt, Jézus megjövendölte Jeruzsálem és a templom pusztulását, valamint a zsidó nép szétszórattatását a földkerekségen: *„És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók... nem hagynak tebenned követ kövön, mivelhog nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét... [Izrael lakói] elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje”* (Lk 19:41; 21:24; íródott Kr. u. 64 előtt).

Jézus megígéri, hogy nemcsak Jeruzsálemet és a templomot törlik el a föld színéről, amiért a zsidó nép elutasította és megfeszítette őt, hanem a zsidókat is szétszórják a pogányok között, és nem lesz hazájuk, míg csak be nem telik „a pogányok ideje” (ami utalhat Izrael pogányok általi megszállásának időtartamára, vagy a nem zsidó pogányok Istenhez való megtérésére).

Hogyan mondhatta meg előre 32-ben, hogy 70-ben, negyven évvel a keresztre feszítése után Róma a földdel teszi egyenlővé Jeruzsálemet és a Templomot, 1500 év után nem áldoznak többé... s ezután a zsidó népnek majd 2000 éven át nem lesz hazája, kormányja, és szétszórattatásban él szerte a világban?

Amikor a szüleim születtek, a zsidók még mindig szét voltak szórva, nem alkottak egy nemzetet, Palesztina pedig a mostani állapotokhoz képest kopár és terméketlen volt. Ám Ézsaiás, Jeremiás és Ezékiel próféták az 1948-as csodás eseményeket is megjövendölték.

(Ugyanebben az évben kerültek elő a holt-tengeri tekercsek.) Ézsaiás, aki Kr. e. 680-ban írt, előre látta, mi történik majd 1948-ban: „*lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez [a Messiáshoz], aki a népek zászlója lesz, eljönnek a pogányok, és az ő nyugodalma [nyugvóhelye, azaz Jeruzsálem] dicsőséges lesz. És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki kezét... és összegyűjti Izrael elszéledt fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól*” (Ézs 11:10-12).

Ézsaiás azt írja, hogy a Messiás „nyughelye” (Jeruzsálem) ismertté lesz, és a népek odagyűlnek majd a Messiáshoz, Jézushoz. Aztán, egy második alkalommal a zsidó száműzöttek ismét összegyűjtetnek a világ minden részéről. Ézsaiás ezt azelőtt írta, hogy Izrael először összegyűlt volna (miután Babilon elpusztította az első Templomot, és Kr. e. 586-ban elhurcolta a zsidókat). Jézus azt mondta, hogy a második visszatérés annak jele lesz, hogy betelt a pogányok ideje. Ebbe gondoljunk bele: a sátáni holokauszt után, amelynek során 1945-ig hatmillió zsidót öltek meg, német, orosz, amerikai, etióp és európai zsidók tértek vissza az országba, ahonnan csaknem 2000 éve száműzték őket! Pontosan úgy, ahogy Isten Ézsaiás által megjövendölte.

1948-ban egyik napról a másikra nemzet született! A *The New York Times* bejelentette: „Délután négy órakor David Ben Gurion, az újjászületett Izrael első miniszterelnöke egy egyszerű és ünnepélyes ceremónia keretében bejelentette az új állam létrejöttét.” Isten ezt jelnek szánta a világ számára, és Ézsaiás által meg is jövendölte: „*Hát egy ország egy nap jön -é világra, és egy nép egyszerre születik -é? mert vajúdott és meg is szülé Sion az ő fiait... És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül... szentségemnek hegyére Jeruzsálembe*” (Ézs 66:8.20, Kr. e. 680).

Hogyan magyarázzuk hát napjainkban a világtörténelmet - azt, amit Isten jeleként Ézsaiás Kr. e. 680-ban jóslott meg, amit Jézus i. sz. 32-ben jövendölt meg, s ami 1948-ban valósult meg? Mindez nem mitológia, nem vallás - ez történelem, az Ő mindenki iránti lankadatlan szeretetének története. A vallás a mi próbálkozásunk, hogy elérjük Istent. Jézus, a Messiás Isten kísérlete, hogy elérjen bennünket - mindnyájunkat. Nem kíván tőlünk mást, mint alázatos, készséges szívet, amely ezt mondja: „A megbocsátásodat akarom, jöjj, és vezesd életem!”

Jézus életével, halálával és feltámadásával kapcsolatban további, bizonyító erejű tényeket - amelyek igazolják, hogy általa csakugyan a láthatatlan Isten nyilvánult meg - e forrásokban találhatunk:

Audio- és videóanyagok:

A Gateway Gyülekezetben elhangzott megnyilvánulásaim megtekinthetők vagy meghallgathatók itt: www.Gatewaychurch.com, az „Explore Faith” (A hit felfedezése) linken. (Különösen ajánlom a „The Thread of Hope: Prophecies of (the) Messiah” (Reménységűgár: prófécia a Messiáról) című oldalt.)

Könyvek:

Lee Strobel, *The Case for Christ*

Gary Habermas, *The Case for the Resurrection of Jesus*

Gary Habermas, *The Historical Jesus*

**„B” FÜGGELÉK: A HALÁLKÖZELI ÉLMÉNYEK ALTERNATÍV
MAGYARÁZATAI**

AZ ÉVEK SORÁN SZÁMOS OLYAN ALTERNATÍV HIPOTÉZIST alkottak és vizsgáltak meg, amelyek szerint a halálközeli élmény nem a halál utáni életről való tényleges tapasztalat. Mivel számos orvos és kutató írt egész fejezeteket vagy teljes könyveket, amelyek behatóan foglalkoznak e magyarázatokkal (alább felsorolom őket), csak azokat említem, amelyeket megvitattam dr. Pim van Lommelrel, s amelyekkel kapcsolatban osztom következtetéseit. További vizsgálódás céljából csatoltam e könyvek és fejezetek listáját.

Dr. Van Lommel egyenként taglalja e lehetséges, a halálközeli élmények némelyikére vagy összességére vonatkozó lehetséges magyarázatokat: az oxigénhiányt (a vadászpilóta-szindrómát), a széndioxid-túlterhelést, az agyi kémiai folyamatokat, a pszichedelikus szereket (dimetil-triptamin, LSD, pszilocibin és meszkalin), az agyi elektromos aktivitást (epileptikus rohamok és az agy elektródos ingerlése), a halálfélelmet, a deperszonalizációt, a disszociációt, a képzelődést, a születés emlékét, a hallucinációkat, álmokat és a gyógyszerek okozta tévképzeteket.

Mérlegre téve mindazt, ami mindezen alternatív magyarázatok mellett, illetve ellen szól, Dr. Van Lommel a következő összefoglalóval szolgál:

Összegezve, a halálközeli élmény olyan sajátos tudatállapot, amely a küszöbön álló vagy bekövetkezett fizikai, pszichológiai vagy érzelmi halál időszaka során jön létre. Az, hogy emberek miért vagy miért nem élnek át halálközeli élményt, demográfiai, pszichológiai vagy fiziológiai körülményekkel nem magyarázható meg.

Mivel egy halálközeli élmény nagyon sok különböző elemből állhat össze, az értelmezők lehetséges magyarázatok sokaságával álltak elő. (Ilyen elemek: testen kívüli élmény igazolható érzékeléssel, alagútelmény, túlvilági környezet megtapasztalása, feltétel nélküli szeretet megtapasztalása a fény jelenlétében, a találkozás elhunyt személyekkel, életszemle vagy -előzetes.) Az ebben a fejezetben taglalt különböző fiziológiai vagy lélektani tényezők változó mértékben egytől egyig szerepet játszhatnak a jelenségben, maradéktalanul azonban nem magyarázzák meg.

A fent említett halálközeli élményekről alkotott elméletek nem magyarázzák meg a tudattágulás-tapasztalatot és ennek különböző elemeit: a tiszta és világos gondolatokat és érzelmeket, a legkorábbi gyerekkorból származó emlékeket, a jövővel kapcsolatos víziókat, és annak lehetőségét, hogy az alanyok külső pontból, felülről érzékelik testüket. E teóriák arra a tényre sem szolgálnak adekvát magyarázattal, hogy minden, amit az alanyok a halálközeli élmény során tapasztalnak, sokkalta elevenebb és valóságosabb, mint ami

mindennapos ébrenléti tudatosságuk folyamán történik. A tény, hogy a halálközeli élményhez a gondolkodás felgyorsulása, és egy minden addiginál nagyobb tudáshoz való hozzáférés társul, továbbra is magyarázatra szorul. A tudomány jelenlegi állása szerint ugyancsak megmagyarázhatatlan, hogyan lehetséges a halálközeli élmény mindezen elemeinek átélése olyan pillanatban, amikor sokaknál jelentősen romlanak az agyfunkciók. Úgy tűnik, a tudat tisztasága és az agyműködés csökkenése közt fordított arányosság áll fenn. Nincs magyarázat a tényre, hogy a legkülönbözőbb korú és kultúrájú emberek lényegében hasonló tapasztalatokról számolnak be. Arra a kérdésre sincsen válasz, hogy noha egyeseknek van halálközeli élményük, az emberek többsége egy életveszélyes krízisállapot után (amennyiben nincsen halálközeli élménye) képtelen visszaemlékezni eszméletlenségének periódusára. Érdekes módon a mesterségesen előidézett (ilyen jellegű) tapasztalatok rendszerint nem teljesen azonosak egy halálközeli élménnyel, főképpen azért, mert ennek bizonyos elemeit - droghasználatot vagy agystimulációt követően - ritkán, vagy sohasem említik, de azért sem, mert nem indítanak be változási folyamatot az alany életében.

Alább más orvosok és kutatók mélyreható vizsgálatainak - fejezet- és könyvcímeket tartalmazó - listáját közlöm. Kutatásaik rávilágítanak, hogy az alternatív hipotézisek miért nem szolgálnak magyarázattal az általuk tanulmányozott hasonló élményekre:

CARTER, CHRIS. *Science and the Near-Death Experience*. Rochester: Inner Traditions, 2010.

VAN LOMMEL, PIM. *Consciousness Beyond Life*. New York: HarperCollins, 2010. 105-135.

MILLER, J. STEVE. *Near-Death Experiences as Evidence for the Existence of God and Heaven: A Brief Introduction in Plain Language*. Wisdom Creek Press, LLC. Kindle Edition, 2012, 4. fejr.

MOODY, RAYMOND A. *Life after Life*. San Francisco: HarperSanFrancisco, 2001, 162-165.

SABOM, MICHAEL B. *Recollections of Death*. New York: Harper & Row, 1982, 151-178.

SARTORI, PENNY. *The Near-Death Experiences of Hospitalized Intensive Care Patients*. Lewiston, Queenston, Lampeter: The Edwin Mellen Press, 2008, 59-120.